

VERGARA
GRAM. GRAEC.

ALDUS
1557.

FONDO
CUERVO
1.543

12744

REPUBLICA DE COLOMBIA
BIBLIOTECA NACIONAL

OBRA

No.

2744

ANAQUEL

No.

ESTANTERIA

No.

SALA 12

No.

MATERIA

No.

ENTRO EL

No.

BOGOTA,

364

Solo Cuerpo #1543

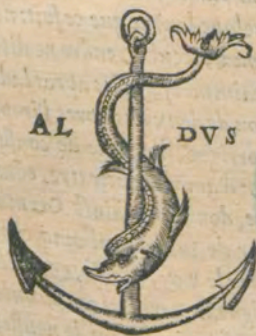
Vergara, Francisco

FRANCISCI VER-
GARÆ DE GRÆCÆ LINGVÆ
GRAMMATICA, LIB. V.

*Adiecta sunt per auctorem tribus libris medijs Scho-
lia non pœnitenda .*

*Item admonitio de operis ordine , simulque de eius
perdiscendi modo , & de Græcanici studiij ratione.*

Opus nunc primum ad Complutensem editionem
excusum ac restitutum.

PARISIIS M. D. LVII.

*Apud Guil. Morelium in Græcis typographum Re-
gium, & Bernardum Turrisanum, via Iaco-
ba in Aldina Bibliotheca.*

Privilegio Regis

PAR PRIVILEGE du Roy il est de-
fendu a tous Imprimeurs & Libraires quels qu'ils
soyent en ce Royaulme, de n'imprimer, ne faire im-
primer aucuns des liures qui auroyent premieremēt
esté imprimez & mis en lumiere par Guillaume Mo-
rel, Imprimeur & Libraire dudit seigneur es let-
tres Grecques: ou par luy notablement corrigez &
emendez, en quelque langue que ce soit: ne si aille-
rs estoyent imprimez, iceulx vendre ne distribuer, de
cinq ans prochainemēt suyuant apres ladicte impres-
sion premiere, ou de deux ans apres l'impres-
sion desdictz liures corrigez, sur peine de confiscation des-
dictz liures, & d'amēde arbitraire, cōme apert par
les lettres de ce, données a saint Germain en Laye,
l'vnziesme iour de Iuillet, mil cinq cens cinquante
cinq, signées par le Roy, Clause, & sellées du grand
seel dudit seigneur, verifiées & publiées par le Pre-
uost de Paris ou son Lieutenant, le neufiesme de Iuil-
let audit an.

FRANCISCVS VERGARÀ PER-
quam Reuerendis ac Magnificis viris. D. Recto-
ri & Collegis insignis Collegij diui Illefonfi, Scho-
la Complutensis moderatoribus, S. P. D.

V C V B R A T I O N E S

Litterarum meas de Græcæ linguæ Græ-
matica, sub vestro potissimū
nomine in publicum exire
volui, viri præstantissimi,
cū quod omnis ingenij stu-
diūque mei factus priuatim
vobis debeatur, tum quod
vestro primum impulsu conceptæ, vestra deinde be-
nignitate & perfectæ sunt, & nunc demum edun-
tur. Profecto siquid vllius eruditionis in me est, id
scholæ vestræ libens acceptum fero. In qua à puero
ad hanc vsque ætatem educatus, discipulum primū
egi, postea præceptorem. Quod ipsum facile mihi de
vobis persuadet patrocinium illud, quod prouehen-
dis literis præstare consueuistis, clientis alumnique
vestri laboribus non negaturos. Theologica certe phi-
losophicæque professio vnà cum isto splendido admi-
nistranda reipub. literariæ munere vos obstringunt,
ad linguarum studia promouenda, quibus vtique
penitiora disciplinarum arcana referantur. Habetis
exempla mandatæque domesticæ optimi illius Me-
cænatis FRANCISCI presbyteri Cardinalis Ar-
chiepiscopi Toletani, vestri musci conditoris, quem
scitū hoc per se annexum, deinde etiam priuatis san-

Etionibus in posterum cauisse, vt linguarum professio ex hoc gymnasio per Hispaniam propagaretur. Suppetunt adhuc præclara alia testimonia à vobis ipsis profecta: quorum est celebre Collegium nuper diuo Hieronymo per vos dicatum: vbi tres lingue, quas dominus ac magister noster Iesus Christus in cruce pendens suo sacrosancto sanguine consecrauit, excoluntur. Hic tyrones philoglossi, auspiciato sacri nominis symbolo, pro scripturarum synceritate adipiscenda tuendâque, sub salutiferæ crucis signo, aduersus elingues & deprauatores sedulo dimicant. Nimirum id Hieronymi sanctissimi viri exemplo conati, vt linguarum adminiculo diuina volumina proxime intimèque scrutentur. salaria quoque præceptoribus & collegis linguarum candidatis per vos aucta satis ostendunt, quanti eas faciatis. Non est huius loci referre, quanta dexteritate negociemini, vt res theologica, liberaliûmque artium, & medicina, ac iuris Pontificij studia, maiora indies incrementa ornamentâque suscipiant. Veniam ad Græcas literas, quas quum apud vos æque excultas optaretis, à me efflagitastis, vt de illis aliquid cuderẽ discipulis prælegendum, mei muneris esse diceretis, quod gymnasium vestro dcesse videbatur supplere. Prodiisse iam pridem ex eo Grammaticæ Latinæ & Hebræicæ institutiones absolutissimas, Græcas à me expectari, quæ eidem & ornamento & vtilitati esse possent. Ego vero tãte expectationi impar, dum merito prouinciâ detrecto, auctoritate vestra actius impellor donec pressus tandem oneri succumbo. Non hic refe-

EPISTOLA.

ram propriae imbecillitatis impedimentum, non temporis angustiam, intra quam opus exegi: non codicum quorundam Graecorum, qui adiumento esse poterat, egestatem: non nauseam, ex inamoenis sparsisque praceptorum ambagibus subinde emergentem. Tantum in summa testor vigilis summis, laboribus improbis, tediumque molestissimis, mihi constituisse hoc quicquid est operis. Quod tamen si vobis probabitur, erit cur & mihi ipsi nunc gratuler, operam hanc non frustra collocatam, & in posterum pollicear, vestro calculo studiosis commendatum iri: obstrepant licet ac rumpantur alieni laboris fuci, hoc est inertes quidam atque invidi oscitatores, qui quicquid aut ignorant, aut assequi non potuerunt, continuo improbant, arrodunt, & perditum volunt. Equidem ut non inficias eo multa inueniri posse in his libris censoria animaduersione digna, ita invidia morbo infectos, ab eorum censura repellendos iure contendo. Zoilos censores nolo, Aristarchos facile patior. Atqui, haec (inquit Aristarchus censor) a te praetermissa sunt, quae addita oportuit, illa rursus otiose adiecta. haec triuialiter aut alioqui non appositè dicta: illa praeter aliorum sententiam ordinemve tradita. Hinc me purgaturus, primum omnium dispici in singulis postulabo, num quae praetermissa videntur, commodiori loco reseruata, aut alioqui de industria omissa sint: nempe quo praepcepta minus impedirentur. Quandoquidem simplicius in genere tradi solent, quae frequentius accidunt. Deinde num aliqua rudium atque imperitorum intersit, multis explicari: num etiam triuiali

stilo & crassa Minerva quædam præcipi, num ab aliorum sententia siue ordine merito discessum sit. Præterea num alij vel sæpius in eiusmodi, vel grauius peccauerint. Post id examen, si multa inuenta sint quæ iure damnentur, hic vos citabo primum, quorum auctoritate imperioque ad maturandam editionem impulsus sum. Deinde Aristarchi iudicis appellata conscientia, Flaccum aduocabo, qui pro me respondeat,

Quandoque bonus dormitat Homerus.

Et iterum,

Verum opere in longo fas est obrepere somnum.

Quod si insolens hoc aut alienum patrocinium videatur: Martialem adducam, ut mihi disticho adsit, quo cuidam Auito eius epigrammata carpenti ad hunc modum sese purgat,

Sunt bona, sunt quædam mediocria, sunt mala plura,

Quæ legis hîc: aliter non fit Auite liber.

Nullum sane opus quantumuis pressum in vulgus editur, cui non aliquid etiam ab imperitioribus deesse iudicetur ad eius absolutam effigiem. Agnosco me hominem errori obnoxium, sed paratum ad eum corrigendum, quoties recte admonitus fuero. Idcirco studiosos studiorumque profectui beneuolentes oratos velim, ut errata quæcunque in hisce libris deprehenderint, ad incudem, hoc est ad meipsum perferenda curent. Cum Zoilis vero, Momis, Democritis, Sycophantis, & Misogloitis non est animus verbum commutare. Meretur hæc improbi-

EPISTOLA.

tas: ut etiam quum bene monet, spernatur. Vobis vero, doctissimi viri, animum istum nunquam non gratulabor. Quos identidem oro hortorque, ut pergatis philosophicas ac theologicas dissertationes exacuere: linguarum quoque studia, & quas non sine causa bonas vocant literas, prouehere: deque illarum studiosis bene mereri, & ut paucis cuncta complectar, illustria tanti patroni facinora æmulari. Valete.

EX LVCIANI EPIGRAM- mate distichum.

Οὐδ' ἐν αἰθρώποισι δὲ κείδ' ἔστι νόημα.
 Ἀλλ' ὁ σὺ θαυμάζεις, τὸ θ' ἑτέροις γέλως.

IDEM LATINE.

Editur humana eximium nil mente: sed illud
 Quod tu miraris, ridiculum est alijs.

ALTERVM EX MARTIALE, In inuidum.

Qui ducis vultus, & non legis ista libenter,
 Omnibus inuideas liuide, nemo tibi.

IDEM GRÆCE, ΕΙΣ ΦΘΟΝΕΡΟΝ.

Ὅστις τῷ θ' ὀρέας χαλεπῶς, ἀέκοντ' ἢ θυμῷ,
 Αὐτὸς μὲν πᾶσι, σὺ δὲ πρὸς οὐ φθονεῖοι.

EX HORATIO.

Vos exemplaria Græca
 Nocturna ^{pro} versate manu, versate diurna.

QVÆ SINGVLIS LIBRIS
contineantur.

LIBER Primus habet exempla Inflexionũ partium orationis declinabilem, & species Indeclinabilem.

SECUNDVS Agit de omnium Accidentibus: in quo præcepta imprimis Declinãdi Coniugandique traduntur.

TERTIVS Est de Constructione octo partium orationis.

QVARTVS De Literis & Syllabis, & de earum accidentibus: in quo de Orthographia agitur, item de Prosodia copiosius, hoc est de Tonorum atque Spirituum ratione, deque Syllabarum quantitate.

QVINTVS Dialectorum, Communis videlicet, Atticæ, Ionicæ, Doricæ, atque Æolicæ idiomata, & Poetarum proprietates recenset.

FRANC. VERGARA,
AD LECTOREM, DE ORDINE
operis & de ratione studij Græcanici.

N REM tuam fore existimo, bone Lector, si nostri operis ordinem, simulque perdiscendi eius, inque reliquo Græcitatæ studio proficiendi rationem, initio tibi aperiam. Primum igitur, quoniam hæc Latini

hominibus parabam, in multis illorum præceptores imitatus sum: & quædam è grammatica Latina iam cognita, aut saltem petenda, præterij. Deinde quia Hispanis meis in primis consultum cupiebam, apud quos Antonij Nebrissensis Grammatica Latina sola in scholis merito regnat, hanc in quibusdam æmulari studui. Quòd itaque formulas declinationum & coniugationum in libro primo seorsum positas vides, illius imitatio est. Scholia quoque eiusdem exemplo addidi, ne parerga quævis cum præceptis generalibus implicarem. Parerga ista (inquis) cur non omisisti? Quia quædam à prouetioribus desiderantur, alia etiam alijs ad sensum artis sue cognitionem opitulantur. neque enim omnia parerga dicenda sunt. Hoc quoque ab alijs qui Græcæ grammaticæ institutiones ediderunt, alijs rationibus factitatum animaduertimus. Theodorus Gaza quæ libro primo *ἢ εἰς τὴν αἰσθητικὴν* rudibus tenuiter

A

delinearat, secūdo plenius describit & fusius. Quod
 itidem Constantinus Lascaris facit. Alij nuper tra-
 ctatum, coronidum, appendicum, & id genus ti-
 tulus, ea ferme discreuerunt, quæ à nobis in scholia
 seiuncta sunt. Adiecimus præterea in primo libro
 post Inflexionum formulas, variorum exemplorum
 syluam, vt in promptu essent ad exercitationem.
 Quædam etiam ex receptis non sine causa mutauim-
 us: alia discentium compendio consulentes, stri-
 ctius quàm antea habebantur, proposuimus. Quo-
 rum rationes, quia in libri secundi scholijs magna ex
 parte redduntur, nunc omittimus. Secundus præce-
 pta habet Declinandi & Coniugandi: in quo non-
 nulla aliter quàm hætenus disposita sunt, sed præ-
 sertim verborum anomalorum negocium: quod à
 nemine exacte aut commode tractatum video. Ter-
 tius deinceps sequitur de Constructione: vbi præce-
 ptis distincte propositis classicorum auctorum loca
 fere subiiciuntur, propterea quòd, vt Seneca inquit,
 longum iter est per præcepta, breue & efficax per
 exempla. Quartus de Orthographia & Prosodia
 tractat. Huius prima capita, quæ literarum rudi-
 menta continent, ideo post librum de Constructione
 collocauimus: quòd is proprius videbatur ad agen-
 dum de literis locus, vbi de Orthographia, & syl-
 laba alia multa dicenda erant: sed quorum pleraque
 non nisi post priorum cognitionem attingi deberent,
 vt puta de ordine & cognatione Literarum, de recte
 scribendi ratione, de Tonis, de spiritibus, & de syl-
 labarum quantitate. Quintus vltimo loco habet

dialectorum & poetarum differentes usus: quos
 quidam inepte communibus permiscēt. Nunc au-
 tem praecepta haec, aut alioqui similia perdiscendi
 expeditam rationem, ijs qui praeceptoris ope destitu-
 ti sunt, si à me expectent, haud grauabor exponere.
 Non ego exigam à Græcitatibus candidato ingeniosam
 solertiam, non animum constantem, & ab impudētī
 ostentatione ac sordidis negocijs liberum, non bona-
 rum literarum amorem, non Latini sermonis peri-
 tiam: non eruditionis aliquantum, non certum tem-
 poris intervallum in singulos dies rudimentis desti-
 natū, non moderatum deinde exercitium, non deni-
 que librorum suppellectilem. quanquā horum multa
 nitenti ad fastigium euadere, omnes necessaria iudi-
 cant: & alioqui talium defectu euenire iam pridem
 animaduertimus, ut rari apud nos ad vtriusque lin-
 guæ messem perueniant. Sed nos viam indicamus:
 viaticum sibi quisque iuxta propriam facultatem
 parabit. itineris quoque tempus, ut integrum aut
 commodum fuerit, præfiniet. Principio igitur festi-
 nationem & curam à tyrone requiro: sed ita lentas,
 ut suo quæq; ordine studeat cognoscere, cognita iugi
 exercitatione retinere. Nam (ut exemplo quod fre-
 quens video utar) in primis elementis orthographiæ
 tonorum de ratione scrupulose inquirere, aut de sin-
 gulorum vocabulorum significationibus inter decli-
 nandū admodū sollicitū esse, ambages quærentis est,
 ne rectā ad scopum perueniat. Quando itaque à li-
 teris necessario est incipiendum, primum omnium
 una cum figuris, receptas earum ac diphthongorum

prolationes dignoscet, apicum item & aliorum scripturæ signorum ductus officiâque. Hæc docebunt elementariæ tabellæ, quales per nos seorsum editæ sunt. Neque interim aut literarum nexus, aut syllabarum compendia spernet. Imò ea è varijs typis, ære & manu scriptis expiscabitur. Minuta sunt hæc, sed quæ primò neglecta, longo pòst tempore torquent. Mox ad initia libri primi & secundi accedens, ubi de articulorum Inflexione & Accidentibus agitur, secundi præcepta cum primi exemplis conferet. Idè continuo in nominibus faciet: in quibus declinandis aliquandiu immorabitur. Qui tamen ad Syntaxin properabit, quintæ declinationis multiplices formas & contractorum atque heteroclitorum varietates summatim attingere poterit, donec nomina quæ postea incident, regulis per ocium accommodet. Post id pronomina succedent, Latinis non admodum dissimilia. Deinde verba barytona. Quorum exemplum τὸ πω penitus addiscendum. In temporum formationibus, literarum designatiuarum ubique oportebit meminisse. Exercitium quoque in formandis inflectendisque singularum coniugationum verbis frequens esse debet. Quorum alteram syluam ea de causa libro primo apposuimus. Post barytona verba, circumflexa ordine sequuntur: in quibus non multum est quod torqueat, cognita barytonorum formatione. Tertium genus desinentium in μ , curiose rimabitur, non contentus quatuor illa exempla libro primo ante reliqua explicata nouisse. Deinceps anomala omnia aggredietur: quibus memo-

ria repetendis assidue exerceri conuenit. Crebro enim
 ea in orationem incidentia, negociū facessunt inex-
 pertis. Impersonalium verò deductio minimi est ne-
 gocij, & participia inter verba formata, regulis de
 inflexione nominum subiacent. Accidentia verò spe-
 ciēsque partium indeclinabilium, ex eorundem
 priorum librorum calcibus attinget. Ab his Con-
 structionum præceptiones suspensa manu versa-
 bit, si modo integrum sese auctorum lectioni ser-
 uare uolet. Alioqui non inutiliter in tertio libro
 consistet. Auctorum testimonia in eo citata cum La-
 tinis interpretationibus è vestigio adiectis, pro Græ-
 ca lectione, próque Latina versione esse poterunt:
 vnde citius phraseon & syntaxeon formas colliget,
 quàm ex auctoriū longis sparsisq; periodis. Cum his,
 aut saltē post hæc degustata, libellum aliquē facilem
 assumet, vt puta AEsopi fabellas, sapientum ῥήματα,
 Apophthegmata quæpiā, qualia collegit Arsenius:
 Isocratis præcepta moralia: Luciani breuiores Dia-
 logos, aut eius generis aliquid, quod festiua breuita-
 te, vel sententiæ vtilitate arrideat, sed non sine Latinæ
 interpretationis auxilio. Qui à sacris potissimum li-
 bris auspicari in animum induxit, habet vetus te-
 stamentum per scholæ nostræ parentem multiplici
 lingua excusum, adiectis interlinealibus scholijs,
 quæ voces Græcas totidem Latinis sigillatim inter-
 pretantur. Habet etiam noui nouam Erasmi trans-
 lationem cum copiosis annotationibus. Exordietur
 autē, si me audiet, vel à D. Luca, vel à Sapiētiae aut
 Maccabæorum voluminibus: quòd hæc Hebraismū

minus redoleant, plúsque Græcanicæ phræseos retineant, quàm cateri. In excutiendis igitur verbulis, præceptorum depositum à seipso exposcet, hoc est singularum dictionum rationem grammaticā. Obliquus à quo recto nascatur, quaque forma in genituum exeat: quod nomen contractum, quódque heteroclitum: quæ certa substantiuorum genera, & quales adiectiuorum desinentiæ: quod deriuatiuum, & vnde veniat. Eadem ferme à memoria repetet in pronomibus, participijs, & articulis. Præpositiuum vsus compositionesque initio perfunctorie, postea diligentius tractabit. Adverbiorum & coniunctionum significatis apta Latina perquiret. Verbum vero (quod omnium primum ac præcipuum in omni oratione est) accurate semper obseruans, sitne anomalum an regulare, & in ω barytonum circumsflexumve an in μ desinat, iuxta libri Secundi præcepta, quæ diu præmeditata habere oportet, per resolutionem rimabitur. Deprehensum qualecunque thema ad Dictionarij indicem adducet: vt si is legitimum indicet, coniectura ad similia confirmetur: sin adulterinum, ad aliud explorandum redeat. Tandem inuentum, conducet in margine libri adscribere. Ad quæ inuestiganda plurimum habent adiumenti libelli quidam nuper editi, in quibus id genus minutia aperte demonstrantur. Quum his adminiculis tantum profecerit, vt inflectendi fontes riuosque facile inueniat, ad ruminandos Syntaxeos canones regreditur, Orthographiam interim non contemnens. Longioribus postmodum epistolarum aut li-

brorum clausulis assuescet, auctorum iucunde ac leniter fluentium, quales Xenophon, Isocrates, Lucianus, Heliodorus, Basilus, Chrysostomus, & Libani: nunc adhibita Latina interpretatione, quæ nitida sit & facilis: eadēque vicissim deposita, ut seipsum quid possit aliquando experiatur. Iam inde ipse quoque aliquid interpretari audeat. Nec pigeat versionem suam qualemcunque, frustulatim & per singulas clausulas cum aliena componere. Neque protinus animum despōdeat, quum se offendisse, aut minus apte Græca reddidisse, ex collatione intellexerit. Quando disciplina nulla est (ut inquit Iunius Columella) in qua non peccando discatur. Hic Lexicon Græcolatinum necessario consulendum erit: quod tamen expediet antea euoluisse, ut quæ sita citius inueniantur. Quum ad eum modum periculum sui carptim fecerit, libros iam integros, si animus ferat, sed frugiferos, aggrediatur, Aristotelis videlicet Politica, Ethica, OEconomica, & de Animalibus, Herodiani historiam, Plutarchi vitas ac moralia, & similes, adhibita Latina interpretatione, quæ fidelis, apta & elegans sit: quales habentur Gaza, Politiani, Laurentij Vallæ, Guarini, Budæi, & Erasmi. Quod ipsum discipulis quoque consuluerim: nempe ut quàm citissime à præceptore ad priuata exercitia se conferant. Præstabit aliquando duas horas in his collocare, quàm decem in publica auditione. Nullos certe minus proficere videas, quàm annosos istos gymnasiolorum hospites. Quod audis, ut ab alieno profectum ingenio, minus auide excipis: utcunque exce-

ptum, citius excidere pateris, q̄ quod paulatim ipse proprio Marte collegeris. Hoc placet, & mēte penitus recōditur. Non prohibeo præceptoris viūā vocē, si ea cōtingat: sed nolim te huic ita fidere, vt aut nunquā, aut serò ad mutos magistros ab illo demigres. Quū iā roboris aliquātū collegerit tyro, magis ardua tētabit: vt Thucydide à Valla versum, Platonē à Marsilio, Demosthenē, & rhetoras, sophistas, medicos, ac mathematicos qui extāt: Pausaniā quoq; Athenaeū, D. Gregoriū, & alios. Ad quorū multa loca intime pernoscēda in cōsilū adhibebit G. Budæi vnici Gallie decoris cōmētarios in linguā Gracā accuratissimos iuxta atq; doctissimos. Quibus mea quidē sentētia, nihil vnquā prodit vtriusque linguæ studiosis æque frugiferum. Hic auctorum quamplurima loca enarrata reperiet. Locutiones quoque vtriusque linguæ inuicem apposite respondentes. Particularum indeclinabilium vsus varios, aptasque Latinas significationes. Verborum etiam, & caterarum orationis partium syntaxes. Tunc tonorum & orthographiæ canones exactius iam & accuratius discutiet. Quorum in Etymologici auctore multi sunt ex occasione dispersi. Sed apud Gazam lib. III. complures reperiet ex professo collectos. Chæroboscum de Orthographia citatum solum modo video. si legere cōtigisset, locupletior fortasse ea pars in hoc opere prodisset. Inde enim Theodorum hausisse auguror. Frequens quoque lectio nonnulla eiusmodi memoria infiget: sed efficacius describendi mora, descriptaque cum archetypo conferendi cura. Ad scriptores cæte-

ros Ionica vsos dialecto, ex quibus præter poetas, Hippocratem habemus & Herodotum, ite ad Doricos, quales imprimis extant Archimedes geometra, & ex poetis Theocritus, ambo Syracusani, non prius accedet, quam communis & Atticæ proprietates in præceptu habeat: quod crebræ mutationes communibus regulis obstrepentes, à recto tramite nouitiū auocent. Tunc poetas quoslibet adire poterit, si prius persuasum habeat, multa in illis esse propria vocabula, multas quoq; aliena comuniq; variandi formas, dialectis ite omnibus plerosq; vti: sed tamē vnā aliquam præ cæteris vnicuiq; esse familiarem. Versionem igitur comitem sibi parabit, quæ verbū verbo reddat: quales habemus Musæi, Batrachomyomachia, & Gregorij Nazianzeni. Postea quæ sensum fideliter exprimat: qualis est Iliadis per Laurætium Vallam. Nā Odyssea semel per Volaterranū, & iterum per nescio quē Latinā facta, infelix est & infida. Deinde in Euripide versu Latino reddito exercebitur. Mox ad eundem modum in Homero, Hesiodo, Theocrito, Callimacho, Orpheo & Epigrammatis. Item in Aristophane & Sophocle, ac postremo in Pindaro. Ad hos omnes inteme percipiēdos scholia Græcanica cōsulet. In Theocritum, Pindarū, & Aristophanē ex multis consarcinata circumferuntur. In Homerum cōmendari audio Eustathij cōmentaria. In Iliada absque titulo excusa scholia vnius auctoris esse videtur. Quod genus commodius faciliusq; assumētis istis iudico. Extat & in Odysseā cōmetariolus Didymo inscriptus, sed plus iussu cōpēdiosus. Ad hæc poetarū, imprimisq; Homeri,

studiosis multum opitulabitur Hesychij Lexicon ad
 cognoscendas vocū significationes: Etymologicō itē,
 & Barini episcopi Nucerini Cornucopiæ, ad verbo-
 rū & quarumvis dictionū inclinatione difficiliū in-
 dagationē. Aratus & Nicander aptos atq; eruditos
 interpretes naſti ſunt. De cæteris iudicabunt adulti.
 Nos ad inſtitutū reuertimur. Cōueniet etiā grāma-
 ticos veteres adire: Apollonium inquam, Herodia-
 num, Tryphonem, Hepheſtionem, Phrynichum, Mo-
 ſchopulum, Thomam Magiſtrum, Georgium Leca-
 penum: quem quidam Syngeli nomine citare ſolent:
 Ammonium, Porphyrium, Ioannem cognomento
 Grammaticum vel Philoponum, Chæroboſcū, Dio-
 nyſium, Theodorum, Methodium, Heraclium, Pla-
 nudē, Baſilium, ſi tamen libelli inſcriptio non men-
 titur: & ſi qui alij extant. Nam quorundam ex his
 nomina tantum ad me peruenerunt: aliorum etiam
 non multo amplius. Addam ex Latinis Priſcianum
 non ingratum futurum vtriuſque linguæ ſtudioſis.
 Eidem catalogo iungenda lexica Hesychij & Ety-
 mologici iam dicta, & Pollucis, Suidæ, atque Har-
 pocrationis. Barini item episcopi, cuius modo memi-
 nimus, recens illud & copioſum, alijs omnibus præ-
 ſtans: imò ea omnia, & quicquid vſpiam eſt gram-
 maticæ obſervationis, ferme comprehendens. His er-
 go & commentarijs ducibus præter poetæ ſenſum,
 tropos adhuc exquiret, & dictionum ac ſententiariū
 ſchemata: ſed dialectorum proprietates diligentius.
 Quæ omnia docte & ad vnguem Plutarchus exe-
 quitur in Homero. Verba præterea poetica ab illis

quæ communia, quæque dialectorum propria sunt, seponere studebit, dum Lexicon aliquod excuditur, ut in dies prodeunt locupletiora, quod ea segreget indicetve. Interim nonnihil ad hæc iuuabunt per nos in lib. V. congesta. Nam quæ Phrynichus, Moschopulus, Thomas, Corinthus, Philoponus, & Plutarchus de hisce Græce tradunt, plusculum operæ requirunt. Qui diutius in poetis immorari volet, loca quæpiam gratiora sibi deliget, quæ oratione Latina prius, mox etiam versu exprimat. Syllabarum destinatam quantitatem cognoscere sataget, quæque recepto ac frequenti usu indifferenter, quæ item licentia poetica præter regulam assumantur. Hæc docet lib. IIII. pars extrema, recte ne an contra, & plene an ieiune, aliorum esto iudicium. Mirum verò in tot veterum ac nouorum librorum excusionibus, nullum huic negotio parem editum. Nisi forte in alijs regionibus iampridem versatus, nondum in Hispaniam extremum Europæ angulum peruenierit. Equidem tale quidpiam diligenter diuque quæsitum, nusquam hætenus inueni. Res est operosa adeoque lubrica, syllabarum quantitas, ac proinde à paucis, idque suspensa manu tractata, à plerisque etiam in totum prætermissa. Quo minus industria nostra erit exagitanda, etiam si studiosorum voto non respondeat: imò ut laude omnino indigna censeatur, at veniam saltem, quæ $\omega\pi\tau\epsilon\rho\varsigma$ concedi solet, suo iure merebitur. His atque alijs exercitamentis, quum id afsecutus sit $\epsilon\iota\lambda\epsilon\lambda\lambda\omega$, ut tam solutum quam etiam astrictum scribendi genus confidenter feliciterque

experiatur, iudicio suo libere fruatur, relictis tandiu
 versionibus, donec aut dignus vindice nodus inci-
 dat, aut locus lepore, figura, elegantia ve insignis, ad
 par pari Latine reddendum inuitet. Eandem ad hæc
 orationis formam copia subinde versans, ex bonis Græ-
 cis Latina bona facere serio iam nitetur. Latinos in-
 terpretes, fidos quidem, faciles atque elegantes, nunc
 imitabitur, nunc vincere contendet. diuersos vero ca-
 stigabit. In transfundendis vice versa Latinis in Græ-
 canicam phrasin, si quid hic operæ impedere libeat,
 non absimile erit exercitium. Ad quod expediet quæ
 Gæza è Cicerone, & quæ Sophronius ex Hierony-
 mo, in Græcū sermonē transtulerunt, inspicere. Hæc
 erunt præludia eius qui gladiatorio animo in Græca
 exemplaria grassari statuit: ut aut ea ad Romanos
 traducat, aut ipse illorum opibus potiatur, aut deni-
 que ab scribarum atque interpretū vitijs in pristina
 sinceritate asserat. Nam hos habet nunc scopos Græ-
 cæ linguæ peritia. Cuius præstantiam atque utilita-
 tem prædicare idcirco supersedeo, quòd multi id tam
 prioribus seculis, quam hoc etiam nostro effecerint.
 Satis constat Latinam à Græca ortam, institutam at-
 que auctam esse. Græcos item Latinis disciplinarum
 fermè omnium præcipuos magistros & fuisse olim, &
 nunc esse. Atqui habemus (inquis) eorū optima quæq;
 Latine versa: & quæ utilia restāt, nō defuturos qui
 propediē interpretētur, sperare licet. quando Europæ
 bona pars, Græca cū Latinis cōiungere iā pridē cona-
 tur. Hæc causificatio, qua multi suæ siue negligentiæ,
 siue ignorantie patrocinantur, veræ doctrinæ sitito-

res nihil mouet. Nouerūt enim quāto gratius, purius
ac copiosius de ipsīs fontibus, q̄ de riuulis aut lacunis
hauriatur. Sæpe in eos se interpretes queruntur inci-
dere, qui cænum pro aqua, & scorprios pro piscibus
exhibeāt. Quod si interpret tuus nomen & fidē cō-
muni consensu maxime sit consecutus, at saltem in-
terpres esse non desijt, ac proinde neque suspectus. Po-
stremo qui aut proprijs compēdijs seruiens, aut alio-
qui bonum quo priuatus es non sentiens, Græcam
linguam contemnis, inciui-liter atque adeo inuide
feceris, si alios ad eam aspirantes ob id reuocare stu-
deas, ne sit qui te eruditionis nomine antecellat.

Εὐχὴ κυριακή. Precatio Dominica.

Πάτερ ἡμῶν, ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγα-
θήτω τὸ ὄνομά σου. ἐλθέτω ἡ βασιλεία
σου. γνηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ
ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον
δός ἡμῖν σήμερον. καὶ ἀφες ἡμῖν τὰ ὀφί-
λήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς
ὀφιδέταις ἡμῶν. καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς
εἰς πειρασμόν. ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
πονητοῦ. Ἀμήν.

Ασπασμὸς πρὸς τῇ ἀγνωτάτῃ πατρὶν.

Salutatio ad sanctis. Virginem.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία . ὁ κύ-
ριος μὲτ' σὺ. ἐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, καὶ
ἐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.
ὅτι ὡς ἔτεκες τῷ ψυχῶν ἡμῶν.
Αμήν.

Ἐπεὶ ἀσπασμὸς πρὸς τῇ αὐτῇ.

Altera salutatio ad eandem.

Χαῖρε δέσποινα, μήτηρ ἡέου, ζωὴ, γλυ-
κύτης, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν . χαῖρε . πρὸς σέ
βοάμεν οἱ τῆς Εὐας ἐξόριστοι παῖδες.
πρὸς σέ ἀτενίζομεν στενάζοντες καὶ θρη-
νουῦντες ἐν τῇδε τῇ τῷ κλαυθμῶνος χει-
ραδί. ἀγγελήσυνηγόρε ἡμῶν τοὺς δούλους
σου ὀφθαλμοὺς ἐφ' ἡμαῖς ἐπίστρε-
ψον, καὶ ἰσοῦν τὸν ἐλογημένον καρπὸν τῆς
κοιλίας σου, μὲτ' αὐτῇ ὑπακοῇ σου.

ἡμῖν ἀνάδ' ἔξον, ὧ ὅτι φησὶς, ὧ δὲ ἀπολαύχῃς,
ὧ ἡδεῖα πατρὸς γενεῖ Μαρία.

Σύμβολον τῶν ἁγίων ἀποστόλων.

Symbolum sanctorū Apostolorū.

Πιστεύω ἕς θεόν πατέρα, πόρωτοκρά-
τορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς· καὶ ἕς Ιη-
σοῦν χριστὸν υἱὸν αὐτοῦ ἕνα μόνον, κύριον
ἡμῶν, συλληφθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου,
γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆς πατρὸς γενεῖ, πα-
θόντα ὅτι Γουθὶς Πιλάτου, θανόντα ἐν Τρα-
φέντα, κατελθόντα ἕς ἁδύω, τῇ τρίτῃ ἡμέ-
ρῃ ἀνίσταντα ἐκ νεκρῶν, ἀνελθόντα ἕς οὐ-
ρανοῦς, κατεζήμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς
πόρωτοκράτορος· ὅθεν μέλλει ἔρχεσθαι κρι-
ναὶ ζῶντας καὶ νεκροῦς. Πιστεύω ἕς πνεῦ-
μα ἁγίον· ἁγίαν ἐκκλησίαν καθολικὴν,
ἁγίων κοινωνίαν, ἀφεσιν ἁμάρτιων, ἄρκος
ἀνάστασιν, ζωὴν αἰώνιον. Αμήν.

Μακαρισμοὶ ἡ. Beatitudines octo.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ οὐρανοῦ. Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ ἐλθὼν κληθήσονται. Μακάριοι οἱ περθεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν. Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες ἵνα διψασθῶσιν, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται. Μακάριοι οἱ ὀψέμενες, ὅτι αὐτοὶ ὀψεθήσονται. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν θεὸν ὄψονται. Μακάριοι οἱ ἡμεροποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ τοῦ θεοῦ κληθήσονται. Μακάριοι οἱ διωγμένοι ὅτι ἐκεν διψασθῶσιν, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ οὐρανοῦ. Μακάριοι ἐστε, ὅταν ὀνειδίτωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἰπωσιν πρὸς ὑμᾶς πονηρὰ ῥῆμα καθ' ὑμᾶς ὡς ἡ δόξα μου ὅτι ἐκεν ἐμεῖς. Χαίrete καὶ ἀγαλλιάσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. οὕτως γὰρ ἐδίωξαν τοὺς περφεῖς, τοὺς περὶ ὑμῶν.

FRAN-

FRANCISCI VER- garæ Græcæ linguæ Gramma- ticæ liber I. de octo partibus orationis.

De numero partium orationis, & singularum
definitionibus.

A R T E S orationis octo
sunt: Ονομα nomen, Αρθρον
Articulus, Αντωνυμία Pro-
nomen, Ρήμα Verbum, Με-
τοχή Participium, Πρόθεσις
Præpositio, Επίρρημα Ad-
verbium, Σύνδεσμος Con-
iunctio, Quinque priores

sunt declinabiles, reliquæ tres indeclinabiles.

Ονομα ὅστις μέρος λόγου πτωπκὸν σημαπκὸν αἰδὺ
χρόν. id est, Nomen est pars orationis casualis signifi-
cativa sine tempore.

Αρθρον ὅστις μέρος λόγου πτωπκὸν τοῖς ἄλλοις προταστέ-
μερον. Articulus est pars orationis casualis, quæ alijs
præponitur.

Αντωνυμία ὅστις λέξις αὐτὴ ὀνόματος λαμβανομένη.
Pronomen est dictio quæ pro nomine sumitur.

Ρήμα ὅστις λόγου μέρος προσωπων τὴ διακριπκὸν, καὶ
χρόνων δὲ φόρων προσωπιαπκὸν, καὶ δὲ φόροις μετα-
σημαπμοις. Verbum est pars orationis personarum

B

distinctionem habens, & diuersorum temporum cōsignificationem, iuxta diuersas vocis transfigurationes.

Μετοχή 'δ' ἐστὶ μέρος λόγου μετέχον τῷ ὀνόματι & τῷ ῥήματι. Participium est pars orationis, partem accipiens à nomine, & partem à verbo.

Πρόθεσις 'δ' ἐστὶ λέξις ἀκλίτης τῆς πρῶτης καὶ προπαραμένη. Prepositio est dictio indeclinabilis, quæ declinabilibus preponitur.

Επίρρημα 'δ' ἐστὶ μέρος λόγου ἀπώπων καὶ ῥήματος λεγόμενον. Aduerbium est pars orationis sine casu, quæ de verbo prædicatur.

Συνδεδεμένος 'δ' ἐστὶ λέξις συνδέουσα τὰ τῷ λόγῳ μέρη εἰς τὸ κατὰλλυλον. Coniunctio est dictio partes orationis ad congruitatem coniungens.

INFLEXIO ARTICVLORVM.

Prepositiui.

Singulares. Duales. Plurales.

N. G. D. A. N. & A. G. & D. N. G. D. A.	
M. Ο', τοῦ, τῷ, τῷ.	Τῷ, τοῖν. Οἱ, ἄλλοι, τοῖς, τοῖς.
F. Η', τῆς, τῇ, τῇ.	Τῇ, ταῖν. Αἱ, ἄλλαι, ταῖς, ταῖς.
N. Τὸ τοῦ, τῷ, τῷ.	Τῷ, τοῖν. Τὰ, ἄλλα, τοῖς, τοῖς.

Postpositiui.

Singulares. Duales. Plurales.

N. G. D. A. N. & A. G. & D. N. G. D. A.	
M. Ὁς, οὗ, ᾧ, ὅν.	Ὡς, οἷν. Οἱ, ὧν, οἷς, οἷς.
F. Ἡς, ᾗς, ᾗ, ᾗ.	Αἷς, αἷν. Αἱ, ᾧν, αἷς, αἷς.
N. Ὁ, οὗ, ᾧ, ὅ.	Ὡς, οἷν. Αἷς, ᾧν, οἷς, αἷς.

Pro vocatiuo assumitur ὦ aduerbium in omnibus numeris.

EXEMPLA PRIMAE DECLINATIONIS nominum parium.

Ἑνικά Singularia. Ο Αἰνεῖας, τῷ Αἰνεῖν, τῇ Αἰνεῖα, τὸν Αἰνεῖαν, ὦ Αἰνεῖα. Δυϊκά Dualia, τὸ καὶ ὦ Αἰνεῖα, τοῖν Αἰνεῖαιν. Πληθυντικά Pluralia, οἱ καὶ ὦ Αἰνεῖαι, τῇ Αἰνεῖαιν, τοῖς Αἰνεῖαις, τοῖς Αἰνεῖας.

Ο Χρύσης, τῷ Χρύσῳ, ὦ Χρύση, τὸν Χρύσην, ὦ Χρύση. Δ. τὸ καὶ ὦ Χρύσα, τοῖν Χρύσαιν. Π. οἱ καὶ ὦ Χρύσαι, τῇ Χρύσαιν, τοῖς Χρύσαις, τοῖς Χρύσας.

Ο μαθητής, τῷ μαθητῇ, τῇ μαθητῇ, τὸν μαθητὴν, ὦ μαθητῆ. Δ. τὸ καὶ ὦ μαθητῆ, τοῖν μαθηταῖν. Γ. οἱ καὶ ὦ μαθηταί, τῇ μαθηταῖν, τοῖς μαθηταῖς, τοῖς μαθηταῖς.

Sic ὁ Ἀνδρέας, Κληνίας, νεμίας, τε αὐμαπίας. ὁ πελώρης, ἀτρεΐδης. ὁ ἐκκλησιαστής, θύαρχελης, γεωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοτελής, σκύδης, πέρης.

EXEMPLA SECUNDAE DECLINATIONIS nominum parium.

Η καὶ ὦ βράπεζα, τῇ βραπέζῃ, τῇ τεραπέζῃ, τὴν βράπεζαν. Δ. τὰ καὶ ὦ βράπεζα, ταῖν βραπέζαιν. Π. αἱ καὶ ὦ βράπεζαι, τῇ βραπέζαιν, ταῖς βραπέζαις, ταῖς βραπέζας.

Η καὶ ὦ ἡμῆ, τῇ ἡμῇ, τῇ ἡμῇ, τὴν ἡμῆν. Δ. τὰ καὶ ὦ ἡμῆ, ταῖν ἡμαῖν. Γ. αἱ καὶ ὦ ἡμαῖ, τῇ ἡμαῖν, ταῖς ἡμαῖς, ταῖς ἡμαῖς.

Η καὶ ὦ ἐνέργεια, τῇ ἐνεργείᾳ, τῇ ἐνεργείᾳ, τὴν ἐνέργειαν.

B ij

ζῆλον. Δ. τὰ ἐὼ ἐνέργεια, τῶν ἐνεργείων. Π. αἱ καὶ ὡς ἐνεργῆσαι, ἢ ἐνεργῶν, ταῖς ἐνέργειαις, ταῖς ἐνεργείαις.

Sic ἡ δέσποια, δίκηλα, μύριατα, δίαίτα, μοῖσα, τύπησα. ἡ ἀγάθη, φροσυνή, καλή, ὀπισσολή, γνώμη. ἡ γέφυρα, σφαῖρα, Λήδα, Μάρδα, ἀνθήρα, πεφύερα, σοφία, δίκηλα.

EXEMPLA TERTIAE DECLINATIONIS nominum parium.

Ο λόγος, τὸ λόγῳ, πρὶ λόγῳ, τὸν λόγον, ὃ λόγῳ. Δ. τὼ καὶ ὡς λόγῳ, τοῖν λόγον. Π. οἱ καὶ ὡς λόγῳ, ἢ λόγων, τοῖς λόγοις, τοῖς λόγοις.

Η δξαμέτρος, τῆς δξαμέτρου, τῇ δξαμέτρω, πρὶ δξαμέτρῳ, ὡς δξαμέτρῳ. Δ. τὰ καὶ ὡς δξαμέτρῳ, τῶν δξαμέτρων.

Γ. αἱ ἐὼ διάμετροι, ἢ δξαμέτρων, ταῖς δξαμέτρῳις, ταῖς δξαμέτρῳις.

Τὸ ἐὼ γυμνάσιον, τὸ γυμνασίον, ὡς γυμνασίῳ. Δ. τὼ καὶ ὡς γυμνασίῳ, τοῖν γυμνασίον. Π. τὰ ἐὼ γυμνάσια, ἢ γυμνασίῳι, τοῖς γυμνασίῳις.

Sic ὁ ἄγγελος, καλὸς, γνώριμος, δίκαιος, δῆμος, χριστός, ἀετός. ὁ καὶ ἡ δῶδεωπος. ἡ ἀμπελος, νῆσος. τὸ σύμβολον, μωσήριον, καλόν, γνώριμον, δίκαιον, ξύλον.

EXEMPLA QUARTAE DECLINATIONIS nominum parium Atticorum.

Ο καὶ ὡς Μενέλεως, τὸ Μενέλεω, πρὶ Μενέλεω, τὸν Μενέλεω. Δ. τὼ καὶ ὡς Μενέλεω, τοῖν Μενέλεω. Γ. οἱ ἐὼ Μενέλεω, τῇ Μενέλεω, τοῖς Μενέλεω, τοῖς Μενέλεω.

Η καὶ ὡς ἄλως, τῆς ἄλως, τῇ ἄλῳ, πλὴν ἄλως. Δ. τὰ καὶ ὡς ἄλως, ταῖν ἄλως. Γ. αἱ καὶ ὡς ἄλως, τῇ ἄλῳ, ταῖς ἄλως, ταῖς ἄλως.

Τὸ ἐ ὡς ὀργισ, τῷ ὀργισ, πρὸ ὀργισ. Δ. τὸ καὶ ὡς ὀργισ, τοῖν ὀργισ. Γ. τὰ καὶ ὡς ὀργισ, τῇ ὀργισ, τοῖς ὀργισ.

Sic ὁ Νικόλεως, Ανδρόγεως, Απολλῶς, νεῶς, κάλως. ἡ ἑως, κῶς. ὁ ἐ ἡ ἀνάπλεως, ἱλεως. τὸ αἰάπλεων, ἱλεων.

EXEMPLA QUINTAE DECLINATIONIS nominum imparium simplicium.

Ο Αἴας, τῷ Αἴατι, πρὸ Αἴατι, πλὴν Αἴαντα, ὡς Αἴαν, Δ. τὸ καὶ ὡς Αἴαντι, τοῖν Αἰατί. Π. οἱ καὶ ὡς Αἴαντες, τῇ Αἰάντι, τοῖς Αἴανσι, ταῖς Αἰάντι.

Η καὶ ὡς βυζών, τῆς βυζόνος, τῇ βυζόνι, πλὴν βυζόνα. Δ. τὰ καὶ ὡς βυζόνε, ταῖν βυζόνι. Γ. αἱ καὶ ὡς βυζόνες, τῇ βυζόνι, ταῖς βυζόνι.

Τὸ ἐ ὡς σῶμα, τῷ σῶματι, πρὸ σῶματι. Δ. τὸ καὶ ὡς σῶματι, τοῖν σῶματι. Γ. τὰ καὶ ὡς σῶματα, τῇ σῶματι, τοῖς σῶμασι.

Ο καὶ ἡ πρὸς aliquis, ἑνὸς, ἑνὶ, ἑνὶ. Δ. ἑνὸς, ἑνὸν. Π. ἑνὸς, ἑνὸν, ἑνὶ, πρὸς. Τὸ π aliquid, πρὸς, πρὶ, ἑ. Δ. πρὸς, πρὸν. Π. πρὸς, ἑνὸν, πρὶ, ἑνὸν.

Ο καὶ ἡ πρὸς, πρὸς, ὅς. quis, cuius? Τὸ π quid? ὅς. c.

Ο ἐ ὅς. quisque, ὅς. πρὸς, ὅς. πρὶ, ὅς. πρὶ. Δ. ὅς. πρὶ, ὅς. πρὶ. Π. ὅς. πρὶ, ὅς. πρὶ, ὅς. πρὶ. Τὸ ὅ, π quodcumque, ὅς. πρὸς, ὅς. πρὶ, ὅς. πρὶ. Δ. ὅς. πρὶ, ὅς. πρὶ. Γ. ὅς. πρὶ, ὅς. πρὶ, ὅς. πρὶ.

Ο καὶ ἡ ὅς. πρὸς quicquid, ὅς. πρὸς, ὅς. πρὶ, ὅς. πρὶ.

Ζητωῦ. Δ. ὠπνεοῦ, οἶνπονοῦ. Π. οἶπνεσοῦ, ὠπ-
 πνωνοῦ, οἷς ἔσινεῦ, εὐςτιναπῦ. Τὸ ὄζου ῥηοδ-
 κης, οὐπνοσοῦ, ὅς. Π. ἀπναοῦ, ὅς.

Ο καὶ ὦ τύπῳ, τὸ τυπῶντες, τῷ τυπῶντι, τὸν τυπῶντα.
 Δ. πῶ καὶ ὦ τυπῶντε, τυπῶντι. Γ. οἱ καὶ ὦ τυπῶντες,
 τυπῶντων, τυπῶσι, τυπῶντας. Sic τὸ τυπῶν, τυπῶντες,
 ὅς. Γ. τὸ τυπῶντα, et cetera.

Ο καὶ ὦ πυφθῆς, πυφθέντες, πυφθέντι, πυφθέντα. Δ.
 πυφθέντε, πυφθέντι. Γ. πυφθέντες, ἐντων, πυφθένσι, ἐντας.
 Τὸ πυφθέν, ἐντες, ὅς. Π. τὸ πυφθέντα, ὅς.

Sic ὁ Γαῖα, ὁ γῆρ, ὁ γῆρ, ὁ γῆρ, ὁ γῆρ, ὁ γῆρ, ὁ γῆρ.
 Ἡ ἐκφῶν, θυγάτηρ, κύλιξ, λαίλαψ, λαμπάις, Διδῶ.
 Τὸ πρὸς βλῆμα, μέλι, ἄς, σῶφρον, τύφαν, γέκταρ, κέ-
 ρας, ὅς.

EXEMPLA PRIMAE DECLI- nationis contractorum imparium.

Ο Δημοθένης, ὁ Δημοθένης, ἐνοῖς. ὦ Δημοθέει, ἐνερ-
 ποῖ Δημοθένα, ἀνῆν. ὦ Δημοθένης. Δ. τῶ καὶ ὦ Δη-
 μοθένης, ἐνῆ. Τῶν Δημοθένοιον, ἐνοῖν. Γ. οἱ καὶ ὦ Δημο-
 θένης, ἐνῆς. ὦν Δημοθένων, ἐνῶν. Τῶς Δημοθένοι. Τῶς
 Δημοθένας, ἐνῆς.

Ο καὶ ἡ ἀληθῆς. τῶ ἔ τῆς ἀληθείας, ἀληθοῖς. ἀληθείς,
 ἀληθεῖ. ἀληθεία, ἀληθῆ. ὦ ἀληθῆς. Δ. τῶ, τῶ καὶ ὦ ἀληθῆς,
 ἀληθῆ. ἀληθεῖσι, ἀληθεῖν. Γ. οἱ ἔ ὦ ἀληθείας, ἀληθεῖς. ὦ
 ἀληθέων, ἀληθεῖων, ἀληθεῖσι. ἀληθείας, ἀληθεῖς.

Τὸ καὶ ὦ ἀληθῆς, τῶ ἀληθείας, ἀληθοῖς. τῷ ἀληθείς,
 ἀληθεῖ. Δ. τῶ καὶ ὦ ἀληθῆς, ἀληθῆ. Τῶν ἀληθεῖσι, ἀληθεῖν.
 Π. τῶ καὶ ὦ ἀληθείας, ἀληθῆ. ὦ ἀληθέων, ἀληθεῖσι.
 Τὸ καὶ ὦ πῆχος, τῶ πῆχος, πῆχοις. τῷ πῆχτι, πῆχτι.

Δ. τὸ ἐ ὠπίχει, πίχη. τοῖν πειχέοι, πειχοῖν. Π. τὰ καὶ ὠ
πίχα, πίχη. τῷ πειχέω, πειχῶν. τοῖς πείχουσιν.

Contractiones εο, ε. εἰ, εἰ. εα, η. εας, ες. εε, η. εες, ες.
εοι, εω, ω.

Sic ὁ Διογένης, Σωκράτης, Αἰσώπης. ἡ τεμένης. ὁ
ἐπὶ πλήρης, ἐπὶ σέβης, ἀμαθής. τὸ πλήρες, ἐπὶ σέβης, ἀμα-
θής. τὸ ἥμος, κάλλος, βέλους, τέμνος.

EXEMPLA SECVNDÆ DE
clinationis contractionum imparium.

Ο ὄφεις, τῷ ὄφιος, καὶ ὄφεις, καὶ ὄφιος. τῷ ὄφιϊ ὄφι, καὶ
ὄφι. τῷ ὄφιν. ὠ ὄφι. Δ. τὸ καὶ ὠ ὄφιε, καὶ ὄφιε
ὄφι. τοῖν ὄφιοι, ἐ ὄφιοι, καὶ ὄφιοι. Π. οἱ καὶ ὠ ὄφιος
ὄφεις, καὶ ὄφεις. τῷ ὄφιν, καὶ ὄφιν, ἐ ὄφιν. τοῖς ὄφι-
σι, καὶ ὄφισι. τοῖς ὄφιας ὄφεις, καὶ ὄφιας ὄφεις.

Η πόλις, τῇ πόλις, καὶ πόλις, καὶ πόλις. τῇ πόλιν,
πόλιν, καὶ πόλιν. τῷ πόλιν, ὠ πόλιν. Δ. τὰ ἐ ὠ πό-
λις, καὶ πόλις. τῷ πόλιν, καὶ πόλιν, καὶ πόλιν.

Π. αἱ καὶ ὠ πόλις πόλις, καὶ πόλις πόλις. τῷ πόλιν, καὶ
πόλιν, ἐ πόλιν. τῷ πόλιν, ἐ πόλιν. τῷ πόλιν πόλιν,
ἐ πόλιν πόλιν.

Τὸ καὶ ὠ σιγήτι, τῷ σιγήτι, ἐ σιγήτι, καὶ σιγήτι.
τῷ σιγήτι σιγήτι, καὶ σιγήτι σιγήτι. Δ. τὸ καὶ ὠ σιγήτι, καὶ
σιγήτι σιγήτι. τῷ σιγήτι, καὶ σιγήτι, καὶ σιγήτι.

Γ. τὰ καὶ ὠ σιγήτια σιγήτι, καὶ σιγήτια σιγήτι, τῷ σιγή-
τί, ἐ σιγήτι, καὶ σιγήτι. τῷ σιγήτι, ἐ σιγήτι.

Contractiones η, ι. ια, ι. εἰ, εἰ. ιε, ι. εας, ες. εα, η. εε, η.
εες, ες. Sic ὁ ἔχρς, μαλ' ἔχρς. ἡ λέξις, ἀνάστασις, ἀποθέω-
σις, φροῦσις, ὄψις, πίσις. τὸ πῶτα, σίμμι.

B iiiij

EXEMPLA TERTIAE DE-
clinationis contractorum imparium.

Ο βασιλεύς, τῆ βασιλέως, καὶ βασιλέως, ἔ βασι-
λῆος. πῶ βασιλείῃ, καὶ βασιλῆϊ. πὼν βασιλέα, ἔ βασι-
λῆα. ὦ βασιλεύ. Δ. πῶ καὶ ὦ βασιλέε βασιλῆ, καὶ βασι-
λῆε. ὦν βασιλέσιν, καὶ βασιλῆσιν. Π. οἱ ἔ ὦ βασιλέες
βασιλεῖς, καὶ βασιλῆες. ῥ βασιλέων, καὶ βασιλῆων. πῖς
βασιλεύσι, καὶ βασιλῆσι. πῖς βασιλέας βασιλεῖς, καὶ
βασιλῆας.

Contractiones, εἰ, εἰ. εε, η. εε, εἰς. εας, εἰς.

Sic ὄρχαμματαίς, γονάς, ἰφρεῖς, δῆεξαιδρὺς φωκείς,
Θηοῖς, Ἀχιλλεύς, Οδυσσεῖς, Ὀρφεῖς

EXEMPLA QVARTAE DECLI-
nationis contractorum imparium.

Η Λητώ, τῆς Λητός, Λητοῖς. τῇ Λητοί, Λητοῖ. πῶ Λη-
τώ, Λητώ. ὦ Λητοῖ. Δ. τῶ καὶ ὦ Λητώ, ταῖν Λητοῖν.
Π. αἱ ἔ ὦ Λητοῖ, τῶν Λητῶν, ταῖς Λητοῖς, ταῖς Λητοῖς.

Η αἰδώς, τῆς αἰδώς, αἰδοῖς. τῇ αἰδοί, αἰδοῖ. πῶ αἰ-
δώς, αἰδῶ. ὦ αἰδοῖ. Δ. τῶ ἔ ὦ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν. Π. αἱ
καὶ ὦ αἰδοῖ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, ταῖς αἰδοῖς.

Contractiones οο, υ. οἰ, οἰ. οα, ω.

Sic ἡ Γειῶ, Κλειῶ, Διδῶ, Σαπφῶ, Φειδῶ, ἠώς.

EXEMPLA QVINTAE DE-
clinationis contractorum imparium.

Τὸ καὶ ὦ κέρως, τῶ κέρως, ἔ κέρως κέρως. πῶ κέ-

ραπ, ἔκρεαί κρέα. Δ. τὸ κ' ὦ κρέατε, ἔκρεα κρέα.
 ῥῖν κρεάποι, κ' κρεάοιν κρεῶν. Γ. τὰ κ' ὦ κρέατα, καὶ
 κρέα κρέα. ἥν' κρεάπων, κ' κρεάων κρεῶν. ῥῖς κρέασι.

Τὸ κ' ὦ κρέας, τὸ κρέατος, ἔκρεατος κρέως. τῷ κρέα-
 τι, καὶ κρέαϊ κρέα. Δ. τὸ κ' ὦ κρέατε, καὶ κρέα κρέα.
 ῥῖν κρεάπιν, κ' κρεάοιν κρεῶν. Π. τὰ ἔκ' ὦ κρέατα, καὶ
 κρέα κρέα. ἥν' κρεάτων, κ' κρεάων κρεῶν. ῥῖς κρέασι.

Contractiones αο, ω. αοι, ω. αἰ, α. αε, α. αω, ω.

Sic τὸ γῆρας, γέρας.

FORMULA INFLEXIONIS contractorum parium.

Ο νόος, νοῖς. τὸ νόος, νοῖ. τῷ νόῳ, νῶ. τὸν νόον, νοῶν. ὦ
 νόε, νοῖ. Δ. τὸ κ' ὦ νόῳ, νῶ. ῥῖν νοοῖν, νοῖν. Γ. οἱ καὶ ὦ
 νοοί, νοῖ. ἥν' νόων, νῶν. ῥῖς νοοίς, νοῖς. ῥῖς νόοις, νοῖς.

Sic ὁ πλόος, πλοῖς. ὁ ῥόος, ῥοῖς. ὁ ἀπλόος, ἀπλοῖς. ὁ δι-
 πλόος, διπλοῖς. ὁ χρύσεος, χρυσοῖς. ὁ ἄργυρεος, ἄργυροῖς.

Η κ' ὦ ἀπλόη, ἀπλῇ. τῆς ἀπλόης, ἀπλῆς. τῇ ἀπλόῃ,
 ἀπλῇ. τῷ ἀπλόῳ, ἀπλῷ. Δ. τὰ κ' ὦ ἀπλόα, ἀπλᾶ.
 ταῖν ἀπλόαιν, ἀπλᾶν. Π. αἱ κ' ὦ ἀπλόαι, ἀπλαῖ. ἥν'
 ἀπλόων, ἀπλῶν. ἦ ἀπλόαις, ἀπλαῖς. ταῖς ἀπλόαις, ἀπλαῖς.

Sic ἡ διπλόη, διπλῇ. τειπλόη, τειπλῇ. ἡ χρυσεή, χρυσῇ.
 ἄργυρέη, ἄργυρῇ.

Τὸ κ' ὦ ἀπλόον, ἀπλοῶν. τὸ ἀπλόος, ἀπλοῖ. τῷ ἀπλόῳ,
 ἀπλῷ. Δ. τὸ κ' ὦ ἀπλόω, ἀπλῷ. ῥῖν ἀπλόοιν, ἀπλοῖν.
 Γ. τὰ ἔκ' ὦ ἀπλόα, ἀπλᾶ. ἥν' ἀπλόων, ἀπλῶν. ῥῖς
 ἀπλόοις, ἀπλοῖς.

Sic τὸ διπλόον, διπλοῶν. τειπλόον, τειπλοῶν. τὸ χρύ-
 σεον, χρυσοῶν. ἄργυρεον, αργυροῶν. κατόον, κατοῶν. Item ὁ

ποιεῶμενος, ποιούμενος, ὅ ποιεόμενος, ποιουόμενος· ἢ ποιεόμενος
 οὐμνή, τῆς ποιεομένης, ποιουμένης· τὸ ποιεόμενον, ποιουόμενον,
 τῷ ποιεόμενῳ, ποιουμένῳ· ὅ βοαόμενος, βοῶμενος, ἢ βοαο-
 μένη, βοῶμένη, τὸ βοαόμενον, βοῶμενον· ὅ χρυσόμενος,
 χρυσοῦμενος, ὅ c.

FORMULA INFLEXIONIS
 aliorum contractorum imparium.

Ο ἡδύς, τῷ ἡδέος, τῇ ἡδέϊ, ἡδέϊ· τὸν ἡδέα, καὶ ἡδυν· ὡ
 ἡδύ· Δ. τῷ καὶ ὡ ἡδέε, τῇ ἡδέοι· Γ. οἱ ἔ ὡ ἡδέες, ἡδέϊς.
 ὅ ἡδέων· τοῖς ἡδέσι· τοῖς ἡδέας, ἡδέϊς.

Τὸ καὶ ὡ ἡδύ, τῷ ἡδέος, τῇ ἡδέϊ, ἡδέϊ· Δ. τῷ καὶ ὡ ἡδέε,
 τῇ ἡδέοι· Π. τὰ καὶ ὡ ἡδέα, ὅ ἡδέων, τοῖς ἡδέσι.

Ο βότρυς, τῷ βότρυος, τῇ βότρϊ, τὸν βότρυ, ὡ βότρυ·
 Δ. τῷ καὶ ὡ βότρυε, τῇ βότρυοι· Π. οἱ καὶ ὡ βότρυες,
 βότρυ· τ βότρυων, τοῖς βότρυσι· τοῖς βότρυας, βότρυς.

Ο καὶ ὡ ἰχθύς, τῷ ἰχθύος, τῇ ἰχθύϊ, τὸν ἰχθυῶ· Δ. τῷ καὶ
 ὡ ἰχθύε, τῇ ἰχθύοι· Γ. οἱ καὶ ὡ ἰχθύες, ἰχθύς, ὅ ἰχθύων,
 τοῖς ἰχθύσι· τοῖς ἰχθύας, ἰχθύς.

Ο καὶ ἡ καὶ ὡ μείζων, τῷ καὶ τῆς μείζονος, ὡ καὶ τῇ μεί-
 ζονι, τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζω· Δ. μείζονε, μείζονοι· Π.
 μείζονες, μείζονες· μείζονων, μείζονσι· μείζονας, μείζονες.

Τὸ καὶ ὡ μείζον, ὅ μείζονος, ὡ μείζονι· Δ. τῷ ἔ ὡ μεί-
 ζονε, τῇ μείζονοι· Π. τὰ καὶ ὡ μείζονα, μείζω· ὅ ἡ
 μείζονων, τοῖς μείζονσι.

Ο βοῖς, ὅ βοός, ὡ βοῖ, τὸν βοά, ἔ βοῶ· ὡ βοῦ· Δ. τῷ
 καὶ ὡ βοέ, τῇ βοοῖ· Π. οἱ καὶ ὡ βοές, βοῖς· τ βοῶσι, τοῖς
 βοῶσι, τοῖς βοῶας, βοῖς.

Ο σιμόεις, σιμοῖς· τῷ σιμόεντος, σιμοῦντος· τῇ σιμόεντι,

σιμοῦσι. τὸν σιμόντα, σιμοῦντα. ὦ σιμοῦ. Δ. τὴ καὶ ὦ
σιμόντε, σιμοῦντε, τοῖν σιμόντοιν, σιμοῦντοιν. Γ. οἱ καὶ
ὦ σιμόντες, σιμοῦντες, τῶν σιμόντων, σιμοῦντων, τοῖς σι-
μοῦσι, σιμοῦσι, τοῖς σιμόνταις, σιμοῦνταις.

Ο. ἔ. ὦ ποιεῶν, ποιεῶν. ἔ. ποιεόντος, ποιοῦντος. ὦ ποιεόντι,
ποιοῦντι. τὸν ποιέοντα, ποιοῦντα. Δ. τὴ καὶ ὦ ποιέοντε,
ποιοῦντε. τοῖν ποιέοντοιν, ποιούντοιν. Π. οἱ καὶ ὦ ποιέοντες,
ποιοῦντες. τῶν ποιέοντων, ποιούντων. τοῖς ποιέουσι, ποιοῦσι.
τοῖς ποιέονταις, ποιοῦνταις. Τὸ καὶ ὦ ποιεῶν, ποιοῦν. ποιέον-
τος, ποιοῦντος, ὦ σ.

Σ. ὁ καὶ ὦ χρυσῶν, χρυσῶν. τῷ χρυσοῦντος, χρυσοῦν-
τος. τὸ ἔ. ὦ χρυσοῦν, χρυσοῦν. τῷ χρυσοῦντος, χρυσοῦντος.
ὦ σ. Item ὁ καὶ ὦ βοῶν, βοῶν. τῷ βοῶντος, βοῶντος. τῷ
βοῶντι, βοῶντι. ὦ σ, ὦ τὸ βοῶν, βοῶν.

INFLEXIO NOMINVM QVO- rundam irregularium.

Ο. καὶ ὦ πολλῖς, τῷ πολλῶ, ὦ πολλῶ, τὸν πολλῶν. Δ. τὴ
καὶ ὦ πολλῶ, τοῖν πολλοῖν. Γ. οἱ καὶ ὦ πολλοί, τῶν πολλῶν,
τοῖς πολλοῖς, τοῖς πολλοῖς. Η. καὶ ὦ πολλῇ, τῇς πολλῆς,
ὅτι ἡ ὑμῆ, ὑμῆς. Τὸ καὶ ὦ πολὺ, τῷ πολλῶ, τῷ πολ-
λῶ. Δ. τὴ καὶ ὦ πολλὰ, τοῖν πολλοῖν. Γ. τὰ καὶ ὦ πολλὰ,
τῶν πολλῶν, τοῖς πολλοῖς.

Ο. καὶ ὦ μέγας, τῷ μεγάλῳ, τῷ μεγάλῳ, τὸν μέγαν. Δ.
τὴ καὶ ὦ μεγάλῳ, τοῖν μέγαλοι. Γ. οἱ καὶ ὦ μεγάλοι,
τῶν μεγάλων, τοῖς μεγάλοις, τοῖς μεγάλοις. Η. ἔ. ὦ με-
γάλη, τῇς μεγάλης, sic ut ἡ ὑμῆ, ὑμῆς. Τὸ καὶ ὦ μέ-
γα, τῷ μεγάλῳ, ὦ μεγάλῳ. Δ. τὴ καὶ ὦ μεγάλῳ, τοῖν με-
γάλοι. Τὰ καὶ ὦ μεγάλα, τῶν μεγάλων, τοῖς μεγάλοις.

Ο αἰὴρ. τῷ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ δούει, ἀνδρί. τὸν
αἰέρα, ἀνδρα. ὦ αἴερ. Δ. τῷ καὶ ὦ ἀνέρε, ἀνδρε. πῶν
αἰέροι, ἀνδρόιν. Γ. οἱ καὶ ὦ ἀνέρες, ἀνδρες. ἦν ἀνέρω,
ἀνδράν. τοῖς ἀνδράσι. τοῖς αἰέρας, ἀνδρας. Η μῆτηρ. τῆς
μητέρος, μητρὸς. τῇ μητέρι, μητρί. τῶ μητέρα. ὦ μητερ.
Δ. τὰ καὶ ὦ μητέρε, τῶν μητέροι. Π. αἱ καὶ ὦ μητέ-
ρες, ἦν μητέρων, τῶν μητρῶσι, ταῖς μητέρας.

Η καὶ ὦ χεῖρ, τῆς χείρος, τῇ χεὶ, τῶ χεῖρα. Δ. τὰ καὶ
ὦ χεῖρε, τῶν χερσῶν. Π. αἱ καὶ ὦ χεῖρες, ἦν χερῶν, ταῖς
χεροῖ, ταῖς χεῖρας.

Η γυνή, τῇ γυναικός, τῇ γυναικί, τῶ γυνῆκα, ὦ γύ-
ναι. Δ. τὰ καὶ ὦ γυνῆκε, τῶν γυναικῶν. Γ. αἱ καὶ ὦ
γυνῆκες, ἦν γυναικῶν, ταῖς γυναιξί, ταῖς γυνῆκας.

Ο Ζεύς, τῷ Διός, τῷ Διὶ, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ.

Η ναῦς, τῆς ναὸς, καὶ νηός, καὶ νεώς. τῇ ναὶ, καὶ νηί. τῶ
ναῦν. ὦ ναῦ. Δ. τὰ καὶ ὦ ναε, νηε. τῶν ναοῖν, νηοῖν. Γ. αἱ
καὶ ὦ νῆες, ἦν ναῶν, νεῶν. ταῖς ναυσί. ταῖς ναῦς.

Σic ἡ γυνῶς, γυνός, γυνί. γυνῶν, ὦ γυνῶ. Δ. γυνῶε,
γυνῶν. Γ. γυνῶς. γυνῶν καὶ γυνῶν. γυνῶσι. γυνῶς.

INFLEXIONES NOMI- num numeralium.

Ο Εἷς vnius, ἐνός, ἐνί, ἕνα. Η Μία vna, μίας, μιᾶ,
μίαν. Τὸ Εν vnum, ἐνός, ἐνί, ἕν. Δ. δύο duo, trium
generum, δυοῖν. Γ. δύο, ἦν δύο, δυοῖ, δύο. Γ. οἱ καὶ
αἱ καὶ ὦ τρεῖς, τριῶν, τρισί, τρεῖς. Τὰ καὶ ὦ τρία, τριῶν,
τρισί. Γ. οἱ καὶ ὦ τεσσαρες, τεσσάρων, τεσσαρσι, τεσσαρας.
Τὰ καὶ ὦ πένταρα, πεντάρων, πενταρσι. Οἱ καὶ ὦ δεκάκοι,
δεκάκοιων, δεκάκοσις, δεκάκοσις. Αἱ καὶ ὦ δεκάκοιαι, δεκά-

κοσίων, δ' ἑκακοσίαις, δ' ἑκακόσις. Τὰ καὶ ὧ δ' ἑκακόσια, δ' ἑκακοσίῳ, δ' ἑκακοσίῳις.

Σὺς πεντακόσιοι, πεντακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑξακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, χίλιοι.

INFLEXIONES PRO-
nominum.

Εγὼ ego, ἐμοί, ἐμοί, ἐμέ. Δ. νῶϊ καὶ νῶ, νῶϊν καὶ νῶν. Γ. ἡμεῖς, ἡμεῖς, ἡμῖν, ἡμαῖς.

Σὺ τι, σὺ, σοί, σέ. Δ. σφῶϊ καὶ σφῶ, σφῶϊν καὶ σφῶν. Γ. ὑμεῖς, ὑμεῖς, ὑμῖν, ὑμαῖς.

Οὗ σοι, οἱ, ἐ. Δ. σφε, σφίν. Γ. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

Οὗτος hic, τούτου, τούτου, τούτου, ὧ οὗτος. Δ. πύτω, τούτου, ὧ πύτω. Γ. οὗτοι, πύτων, πύτοις, τούτοις, ὧ οὗτοι. Αὐτὴ hac, ταύτης, ταύτης, ταύτῃ, ὧ αὐτή. Δ. ταῦτα, ταύτων, ὧ ταῦτα. Γ. αὐταί, ταύτων, ταύταις, ταύταις, ὧ αὐταί. Τοῦτο hoc, τούτου, τούτου, τῷτο, ὧ τοῦτο. Δ. τούτω, τούτου, ὧ τούτω. Γ. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὧ ταῦτα.

Εκεῖνος, ἐκεῖνος, ille. ἐκείνη, ἐκείνης, illa. ἐκεῖνο, ἐκείνου, illud, vt nomina paria.

Αὐτὸς, αὐτός, ipse. αὐτὴ, αὐτῆς, ipsa. αὐτὸ, αὐτό, ipsum, sicut ἐκεῖνος.

Ἐμαυτῷ, meipsum. ἐμαυτῷ, ἐμαυτῶν. ὧ faeminina, ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτῷ. ὧ neutra, ἐμαυτῷ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτῷ.

Σεαυτῷ tuipsum, σεαυτῷ, σεαυτῶν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτῷ. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτῷ.

Εαυτοῦ, sui ipsius, ἑαυτοῦ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτή, ἑαυ-
τῶ. ἑαυτῶ, ἑαυτῶν, ἑαυτόν. Π. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν.
ἑαυτοῖς, ἔσφισιν αὐτοῖς. ἑαυτοῖς, καὶ σφᾶς αὐτοῖς.

Ο αὐτὸς idem, τῷ αὐτῷ, τῶ αὐτῶ, ὅς. ἡ αὐτὴ, τῆς
αὐτῆς, eadem. τὸ αὐτὸ, τῷ αὐτῷ, idem.

Εμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, meus, mea, meum. σοῦς, σὴ, σὸν,
tuus, tua, tuum, ἐός, ἐή, ἐόν, suus, sua, suum, ὅ reli-
qua possessiva, sic quoque ut adiectiva nomina pa-
ria flectuntur.

FORMULA PRIMAE CONIUGATIONIS verborum barytonorum.

Οριστικὰ ἐν ῥητικὰ καὶ μέσα. Indicativa
activa ὅ media.

Ἐν ἐσῶς, Praesens, τὴν πῶ verbero, τὴν πῆεις, τὴν πῆς.
Δ. τὴν πῆεν, τὴν πῆον. Π. τὴν πῆομαι, τὴν πῆετε, τὴν πῆοσι.

Παραταπικός, Praeteritum imperfectum,
Ἐπῆον, ἔπῆεις, ἔπῆε. Δ. ἐπῆετον, ἐπῆετῶ.
Π. ἐπῆομαι, ἐπῆετε, ἔπῆον.

Παρακείμενος, Praeteritum perfectum.
Τέπφα, τέπφας, τέπφε. Δ. πέπφατον, πέπφατον.
Π. πέπφαι, πέπφατε, πέπφασιν.

Παρακείμενος μέσος, Praeteritum perfect. mediū,
Τέππα, τέππας, τέππε. Δ. πέππατον, πέππατον.
Π. πέππαι, πέππατε, πέππασιν.

Υπερσυνω. Praeteritum plusquam perfectum.
Ἐπλύφην, ἐπλύφεις, ἐπλύφει. Δ. ἐπλύφον, ἐπλύ-
φειν. Π. ἐπλύφαι, ἐπλύφαι, ἐπλύφασιν.

Υαφρωσι πάλικος μέσος, Präter. plusq. perf. medium.

Επιλύπιν, ἐπελύπισ, ἐπελύπι. Δ. ἐπελύπισται, ἐπελύ-
πίτω. Γ. ἐπελύπισμεν, ἐπελύπιστε, ἐπελύπισσαν.

Αόριστος αἰσῶτος, Indefinitum primum.

Επύφα, ἐπύφας, ἐπύφα. Δ. ἐπύφατον, ἐπύφάτω.

Γ. ἐπύφαμεν, ἐπύφατε, ἐπύφαν.

Αόριστος δεύτερος, Indefinitum secundum,

Επυπον, ἐπυπες, ἐπυπε. Δ. ἐπύπτον, ἐπύπέτω. Π. ἐτύ-
πομεν, ἐτύπιτε, ἐτυπον.

Μέλλων αἰσῶτος, Futurum primum.

Τύψω, ψας, λύψα. Δ. λύψατον, λύψατον. Γ. λύσομεν, λύ-
ψατε, λύψοισι.

Μέλλων δεύτερος Futurum secundum.

Τυπῶ, τυπῆς, τυπῆ. Δ. τυπῆτον, πῆτον. Π. τυποῖμεν,
τυπῆτε, τυποῖσι.

Προσκλητικὰ ὀβριγητικὰ καὶ μέσος.

imperativa activa et media.

Ερεσῶς, λύπῃ, τυπῆτω. Δ. λύπῃετον, τυπῆτῶν. Γ. τύ-
πῃτε, τυπῆτωσαν.

Γαρχ. Τέτυφε, τετυφέτω. Δ. τέτυφετον, τετυφέ-
τω. Γ. τέτυφετε, τετυφέτωσαν.

Γαρχ. μέσος, τέτυπε, τετυπέτω. Δ. τέτυπετον, τετυπέ-
των. Γ. τέτυπετε, τετυπέτωσαν.

Αόριστος α. hoc est, αἰσῶτος. Τύψον, τυφάτω. Δ. λύ-
ψατον, τυφάτων. Γ. λύψατε, τυφάτωσαν.

Αόρ. β. hoc est, δεύτερος, λύπε, τυπέτω. Δ. λύπετον,
τυπέτων. Γ. λύπετε, τυπέτωσαν.

Εὐκπκὰ ἐνρμηπκὰ καὶ μέσα.
Optativa actiua, et media.

Ενεσὼς, τυπίοιμι, τυπίῃς, τυπίοι. Δ. τυπίοιτον, τυπιοί-
 τῶ. Γ. τυπιοιμῶρ, τυπιοίτε, τυπιοιεν.

Γαεακ. τεύφοιμι, τεύφοις, τεύφοι. Δ. τεύφοιτον, τε-
 τυφοίτῶ. Π. τετύφοιμῶρ, τεύφοίτε, τεύφοιεν.

Μέσ. ᾠδρακείμδρος, τεύπομι, τεύποις, τεύποι. Δ. τε-
 ύποιτον, πτίτῶ. Γ. τεύποιμῶρ, ποιτε, ποιεν.

Αόρ. α. ύύφαμι, φαίς, φαί. Δ. ύύφατον, φαίτῶ.
 Γ. ύύφαμῶρ, φαίτε, φαεν.

Αόρ. β. ύύπομι, ύύποις, ύύποι. Δ. ύύποιτον, τυποίτῶ.
 Γ. ύύποιμῶρ, ύύποιτε, ύύποιεν.

Μέλ. α. ύύφοιμι, ύύφοις, ύύφοι. Δ. ύύφοιτον, τυφοίτῶ.
 Π. ύύφοιμῶρ, ύύφοίτε, ύύφοιεν.

Μέλ. β. τυποίμι, τυποίς, τυποί. Δ. τυποίτον, ύυποίτῶ.
 Π. ύυποίμῶρ, ύυποίτε, ύυποίεν.

Υποτακπκὰ ἐνρμηπκὰ καὶ μέσα.
Subiunctiua actiua et media.

Εν. ἐὰν ύύπῳ, ύύπῃς, ύύπῃ. Δ. ύύπῃτον, ύύπῃτον.
 Π. ύύπῳμῶρ, ύύπῃτε, ύύπῳσι.

Γαεακ. ἐὰν τεύφῳ, ύφῃς, ύφῃ. Δ. τεύφῃτον, φῃτον.
 Γ. τεύφῳμῶρ, φῃτε, τεύφῳσι.

Παεακ. μέσ. ἐὰν τεύπῳ, ύπῃς, ύπῃ. Δ. τεύπῃτον,
 πῃτον. Γ. τεύπῳμῶρ, πῃτε, τεύπῳσι.

Αόρ. α. ἐὰν ύύφῳ, ύύφῃς, ύύφῃ. Δ. ύύφῃτον, φῃτον.
 Γ. ύύφῳμῶρ, φῃτε, ύύφῳσι.

Αόρ. β. ἐὰν ύύπῳ, ύύπῃς, ύύπῃ. Δ. ύύπῃτον, πῃτον.
 Γ. ύύπῳμῶρ, ύύπῃτε, ύύπῳσι.

Απρεμφατα

Ἀπαρέμφατα ἐν ῥηπικὰ καὶ μέσαι.

Infinitiva actiua & media.

Ἐνεστώς, ὑπῆλθον.

Γαρχακ. τετυφέναι.

Μέσος, τετυπέναι.

Αόρ. α. ὑψαί.

Αόρ. β. τυπῆν.

Μέλ. α. τυψῆν.

Μέλλων δέυτερός, τυπεῖν.

Μετοχαὶ ἐν ῥηπικὰ καὶ μέσαι.

Participia actiua & media.

Ἐν. ὁ τυπῶν, τῷ πῶντος. ἡ τυπῆσα, τῷ σῆς. τὸ τυπῶν, τυπῶντος.

Γαρχακ. ὁ τετυφῶς, τετυφότης. ἡ τετυφῆσα, φῆς. τὸ τετυφῶς, φότης.

Παρχακ. μέσος, ὁ τετυπῶς, πότης. ἡ τετυπῆσα, πῆς. τὸ τετυπῶς, πότης.

Αόρ. α. ὁ τυψας, τυψαντος. ἡ τυψασα, ψάσης. τὸ τυψαν, τυψαντος.

Αόρ. β. ὁ τυπῶν, τυπόντος. ἡ τυποῦσα, ούσης. τὸ τυπῶν, ούντος.

Μέλ. α. τυψῶν, ψόντος. ἡ τυψουσα, ούσης. τὸ τυψῶν, τυψόντος.

Μέλ. β. ὁ τυπῶν, οἰῶντος. ἡ τυπιῶσα, ούσης. τὸ τυπιῶν, τυπιῶντος.

Οριστικὰ παθητικὰ καὶ μέσαι.

Indicativa passiva & media.

Ἐνεστώς, τυπῶμαι, τυπῆη, τυπῆται. Δ. τυπῶμεθον, τυπῆσθον, εἰδον. Γ. τυπῶμεθα, τυπῆσθε, τυπῶνται.

Παρατ. ἐτυπῶμην, ἐτύπη, ἐτύπητο. Δ. ἐτυπῆ-

C

μεθον, ἐτύπιδον, ἐτυπιδίω. Γ. ἐτυπόμεθα, πίδαε,
ἐτύπιοντο.

Γαρχ. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπαι. Δ. τετύμμε-
θον, τέτυφθον, τέτυφθον. Π. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμ-
μῶροι εἰσι.

Υαρωσω. ἐτετύμμιω, ἐτέτυψο, ἐτέτυπιο. Δ. ἐτετύμ-
μεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθω. Γ. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε,
τετυμμένοι ἦσται.

Αόρ. α, ἐτύφθω, ἐτύφθης, ἐτύφθη. Δ. ἐτύφθητον,
θήτω. Π. ἐτύφθηδν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Αόρ. β, ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δ. ἐτύπητον, ἡτώ.
Γ. ἐτύπηδν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Μέλ. α, τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, ἡσεται. Δ. τυφθη-
σόμεθον, θήσεθον, ἡσεθον. Γ. τυφθησόμεθα, θήσεατε,
φθήσονται.

Μέλ. β, τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. Δ. τυπησόμε-
θον, τυπήσεθον, σεθον. Γ. τυπησόμεθα, τυπήσεατε, σον.

Μέλ' ὀλίγον μέλλων, *Paulo post futurum*, τετύψομαι,
τετύψῃ, τετύψεται. Δ. τετυψόμεθον, τετύψαθον, τετύψα-
θον. Γ. τετυψόμεθα, τετύψαθε, τετύψονται.

Μέσος αόρ. α, ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. Δ. ἐτυ-
ψάμεθον, ἐτύψαθον, ἐτυψάδιω. Γ. ἐτυψάμεθα, ἐτύ-
ψαθε, ἐτύψαντο.

Μέσος αόρ. β, ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο. Δ. ἐτυπό-
μεθον, ἐτύπεθον, πείδιω. Γ. πόμεθα, πεατε, ἐτύποντο.

Μέσος μέλ. α, τυψομαι, ψῃ, ψεται. Δ. ψόμεθον, ψα-
θον, ψαθον. Γ. τυψόμεθα, ψύψαθε, ψύψονται.

Μέσος μέλ. β, τυπόμαι, τυπή, τυπῆται. Δ. τυπού-
μεθον, τυπείθον, τυπείθον. Γ. τυπούμεθα, τυπείατε τυ-
πούται.

Προσθηκὰ παθητικὰ καὶ μέσα.

Imperatiua passiva et media.

Εν. πύπης, τυπιάδω. Δ. πιάδον, τυπιάδων. Γ. τυπιά-
δε, τυπιάδωσαν.

Παρεκκ. τίτυφο, τίύφω. Δ. τέτυφθον, τίύφθων.
Γ. τέτυφθε, τίύφθωσαν.

Αόρ. α, πύφθηπ, τυφθήτω. Δ. τυφθήτον, τυφθήτων.
Γ. τυφθήτε, τυφθήτωσαν.

Αόρ. β, τυπήπ, τυπήτω. Δ. τυπήτον, τυπήτων.
Π. τυπήτε, τυπήτωσαν.

Μέσος αόρ. α, τυψα, τυψάδω. Δ. τυψάδον, τυψά-
δων. Γ. τυψάδε, τυψάδωσαν.

Μέσος αόρ. β, τυποδ, έδω. Δ. τυπέδον, τυπέδων.
Γ. τυπέδε, τυπέδωσαν.

Εὐκπα παθητικὰ καὶ μέσα.

Optatiua passiva et media.

Εν. τυπιοίμην, τυπιοιο, τυπιοιτο. Δ. τυπιοίμεθον, οι-
αδον, οιάδην. Γ. τυπιοίμεθα, οιάδε, πίοιτο.

Παρεκκ. τιτυμμένω είην, είης, είη. Δ. τιτυμμένω είη-
τον, είήτην. Γ. τιτυμμένοι είηιδρ, είητε, είησαν καὶ είεν.

Αόρ. α, τυφθήην, τυφθήης, τυφθήη. Δ. τυφθήητον,
τυφθήήτην. Γ. τυφθήηιδρ, τυφθήητε, είησαν.

Αόρ. β, τυπήην, τυπήης, τυπήη. Δ. τυπήητον, τυπήήτην.
Γ. τυπήηιδρ, τυπήητε, τυπήησαν.

Μέλ. α, τυφθησίμην, τυφθησίμοιο, τυφθησίπιτο. Δ. τυ-
φθησίμεθον, οιαδον, οιάδην. Π. τυφθησίμεθα, σοιάδε, τυ-
φθήσιντο.

Μέλ. β, τυπησίμην, σοιο, σοιτο. Δ. τυπησίμεθον,
οιαδον, οιάδην. Γ. τυπησίμεθα, σοιάδε, οιντο.

Μετ' ολί. μέλ. τιτυφοίμην, οιο, οιοιτο. Δ. τιτυφοίμεθον,

ε ή

οισθον, οἶδ' αὖ. Γ. τε πεφύμεθα, οἶδε, οἶντο.

Μέσος ἀόρ. α, ἴν-φάιμιν, αἶο, αἶτο. Δ. τυφάιμεθον, αἶσθον, αἶδ' αὖ. Π. ἴν-φάιμεθα, αἶδε, αἶντο.

Μέσ. ἀόρ. β, ἴν-πύμιν, οἶο, οἶτο. Δ. ἴν-πύιμεθον, οἶσθον, οἶδ' αὖ. Γ. ἴν-πύιμεθα, οἶδε, οἶντο.

Μέσ. μέλ. α, πύφάιμιν, οἶο, οἶτο. Δ. ἴν-φάιμεθον, οἶσθον, οἶδ' αὖ. Γ. ἴν-φάιμεθα, οἶδε, οἶντο.

Μέσ. μέλ. β, ἴν-πύμιν, οἶο, οἶτο. Δ. ἴν-πύιμεθον, οἶσθον, οἶδ' αὖ. Γ. ἴν-πύιμεθα, οἶδε, οἶντο.

Υποτακτικὰ παθητικὰ καὶ μέσα.

Subiunctiva passiva 3^a media.

Εν. ἐὰν τύπῃμαι, ἴν-πῃ, ἴν-πῃται. Δ. ἴν-πῳίμεθον, πῃσθον, πῃσθον. Π. ἴν-πῳίμεθα, πῃδε, τύπωνται.

Γαρχ. πεπυμμένος ἐὰν ᾧ ἦς ἦ. Δ. πεπυμμένω ἦτον, ἦτον. Γ. πεπυμμένοι ᾧμερ, ἦτε, ᾧσι.

Αόρ. α, ἐὰν ἴν-φῶ, ἴν-φῆς, τυφῆ. Δ. ἴν-φῆτον, ἦτον. Γ. ἴν-φῶμερ, ἴν-φῆτε, ἦσι.

Αόρ. β, ἐὰν ἴν-πῶ, ἴν-πῆς, πῆ. Δ. ἴν-πῆτον, ἴν-πῆτον. Π. ἴν-πῶμερ, ἴν-πῆτε, ᾧσι.

Μέσ. ἀόρ. α, ἐὰν ἴν-φῶμαι, ἴν-φῃ, ἴν-φῃται. Δ. ἴν-φῳίμεθον, ἴν-φῃσθον, ἡσθον. Γ. ἴν-φῳίμεθα, φῃδε, τύφονται.

Μέσ. ἀόρ. β, ἐὰν ἴν-πῶμαι, ἴν-πῃ, ἴν-πῃται. Δ. ἴν-πῳίμεθον, ἴν-πῃσθον, ἡσθον. Γ. ἴν-πῳίμεθα, ἴν-πῃδε, ἴν-πῶνται.

Απαρέμφατα παθητικὰ καὶ μέσα.

Infinitiva passiva 3^a media.

Εν. ἴν-πῃεσθαι.

Γαρχ. πῖν-φθαι.

Αόρ. α, ἴν-φῆσθαι.

Αόρ. β, ἴν-πῆσθαι.

Μέλ. α, ἴν-φῆσθαι.

Μέλ. β, ἰυπήσεται.

Μετ' ὀλ. μέλ. τιύψεται.

Μέσος ἀόρ. α, ἰύψεται. β, ἰυπέται.

Μέσ. μέλ. α, ἰύψεται. β, ἰυπιῖται.

Μετοχαί παθητικαὶ καὶ μέσαι.

Participia passiva et media.

Εν. ἰυπιόμυρος, τῷ μύρῳ. ἢ ἰυπιόμυρῃ, μύρης. τὸ ἰυπιόμυρον, μύρου.

Παρεχ. ὁ τεθυμμένος, μύρῳ. ἢ τεθυμμένη, μύρης. τὸ τεθυμμένον, μύρῳ.

Αόρ. α, ὁ ἰυφθείς, θέντης. ἢ ἰυφθῆσα, θείσης. τὸ ἰυφθέν, ἰυφθέντος.

Αόρ. β, ὁ ἰυπίς, τυπέντης. ἢ ἰυπιῖσα, πείσης. τὸ ἰυπέν, τυπέντος.

Μελ. α, ὁ ἰυφθισόμυρος, μύρῳ. ἢ ἰυφθισομύρῃ, μύρης. τὸ ἰυφθισόμυρον, μύρῳ.

Μελ. β, ὁ ἰυπιησόμυρος, μύρῳ. ἢ ἰυπιησομύρῃ, μύρης. τὸ ἰυπιησόμυρον, μύρῳ.

Μετ' ὀλίγον μ. ὁ τεθυφόμυρος, μύρῳ. ἢ τεθυφομύρῃ, μύρης. τὸ τεθυφόμυρον, μύρῳ.

Μέσος ἀόρ. α, ὁ ἰυψάμυρος, μύρῳ. ἢ ἰυψαμύρῃ, μύρης. τὸ ἰυψάμυρον, μύρῳ.

Μέσος ἀόρ. β, ὁ ἰυπόμυρος, μύρῳ. ἢ ἰυπομύρῃ, μύρης. τὸ ἰυπόμυρον, μύρῳ.

Μέσος μύρ. α, ὁ ἰυφόμυρος, μύρῳ. ἢ ἰυφομύρῃ, μύρης. τὸ ἰυφόμυρον, μύρῳ.

Μέσος μέλ. β, ὁ τυπούμυρος, μύρῳ. ἢ τυπουμύρῃ, μύρης. τὸ τυπούμυρον, μύρῳ.

Σic καλύπῃω, βλάπῃω, κόπῃω, κλέπῃω, ῥίπῃω.

C iij

Item αμείβω, τελίβω, θλίβω, λείβω. θάλλω, βλέπω,
λείπω, λάμπω, τέρπω. ρεάφω, σρέφω, αλείφω, γλύ-
φω, νήφω.

EXEMPLA VERBORVM BA-
rytonorum secundæ coniugati.

Ενεσώς, Αγω. ᾠδῶν. ἤεν. ᾠδῶν. ἤα. μέσος
ἤα. ὑψίστω. ἤεν. μέσος, ἤεν. αὐρ. α, ἤα. αὐρ.
β, ἤεν. μέλ. α, ἄξω. μέλ. β, ἀγῶ, ὄ. σ.

Sic λέγω, ἀμύγω, φθύγω, λήγω, ἐπείγω. Item πλέκω,
διώκω, εἶκω, ἔλκω, τίκω. ἄγγω, ᾄρω, βρύχω, λείχω, ἐλέγ-
χω. ὕκτω.

EXEMPLA BARYTONORVM
tertiæ coniugationis.

Εν. πλήγω. ᾠδῶν. ἐπλήθην. ᾠδῶν. πέπληκα. μέ-
σος, πέπληγα. ὑψίστω. ἐπεπλήκειν. μέσ. ἐπεπλήθην,
αὐρ. α, ἐπλήστα. αὐρ. β, ἐπλάθον. μέλ. α, πλήσω. μέλ.
β, πλαθῶ, ὄ. σ.

Sic πίνω, αἶνω, κλώθω, νήθω. Item ᾄδω, ἐρείδω,
ᾄδω, αἰείδω, αἰύτω.

EXEMPLA BARYTONORVM
quartæ coniugationis.

Εν. φράζω. ᾠδῶν. ἐφράζον. ᾠδῶν. πέφρακα. μέσ.
πέφραδα. ὑψίσ. ἐπεφράκειν. μέσ. ἐπεφράδην. αὐρ. α,
ἐφρασα. αὐρ. β, ἐφραδον. μέλ. α, φράσω. μέλ. β, φραδῶ.

Εν. ὀρύσσω. ᾠδρατ. ὠρύσσω. ᾠδρακ. ὠρύχα. μέσος, ὠρύχα. ὑψισσωτ. ὠρύχην. μέσ. ὠρύχην. ἀόρ. α, ὠρύξα. ἀόρ. β, ὠρύχον. μέλλων α, ὀρύζω. μέλλων β, ὀρύζω.

Sic ἀρροαίζω, ὀνομαίζω, ὀρπάζω, θαυμαίζω, ἀθροίζω, δατειζω, θησυνερίζω, λακπίζω. Item νύσσω vel νύττω, πλήσσω vel πληττώ, ἔσσω vel ἔττω, φυλάσσω vel φυλάττω.

EXEMPLA BARYTONORVM
quinta coniugationis.

Εν. Ψάλλω. ᾠδρατ. ἑψαλλον. ᾠδρακ. ἑψαλκα. μέσος, ἑψαλα. ὑψισσωτ. ἑψάλλειν. μέσος, ἑψάλλην. ἀόρ. α, ἑψηλα. ἀόρ. β, ἑψαλον. μέλλων α, ψαλῶ. μέλλων β, ψαλῶ.

Εν. νέμω. ᾠδρατ. ἔνεμον. ᾠδρακ. νενέμικα. μέσος, νένομα. ὑψισσωτ. ἐνενέμῃκειν. μέσος, ἐνενομειν. ἀόρ. α, ἔντημα. ἀόρ. β, ἔναμον. μέλλων α, νεμῶ. μέλλων β, ναμῶ.

Εν. κρίω. ᾠδρατ. ἔκρινον. ᾠδρακ. κέκρικα. μέσος, κέκριτα. ὑψισσωτ. ἐκεκρίκειν. μέσος, ἐκεκρίνην. ἀόρ. α, ἔκρινα. ἀόρ. β, ἔκρινον. μέλλων α, κρινῶ. μέλλων β, κρινῶ.

Εν. σπείρω. ᾠδρατ. ἔσπερον. ᾠδρακ. ἔσπαρκα. μέσος, ἔσπερα. ὑψισσωτ. ἐσπάρκειν. μέσ. ἐσπάρην. ἀόρ. α, ἔσπειρα. ἀόρ. β, ἔσπαρον. μέλλων α, σπερῶ. μέλλων β, σπερῶ.

Sic θαλλω, τέλλω, πῆλλω. τρέμω, βρέμω, γέμω. κλίνω, ἀμβλιυνώ, τείνω, φαίνω. αἴρω, ἀγείρω, σύρω, δέρω, οἰκπύρω.

EXEMPLA BARYTONORVM
sextæ coniugationis.

Εν. Ἰππεύω. ᾠδρατ. Ἰππευον. ᾠδρακ. Ἰππευκα.
 ἠδρασ. Ἰππεύκειν. ἀόρ. α, Ἰππευσαι. μέλ. α, Ἰππεύσω.

Σic ἀγρεύω, βασιλεύω, νητεύω, αἰώ, χρίω, ἴω, στείω,
 πῶω, δύω, λύω, κρηλύω, ξύω, λούω, κρούω, ἀκούω, παύω,
 ἀπολαύω, ποιέω, βοάω, χρυσάω.

FORMVLA INFLEXIONIS
verborum circumflexorum primæ coniug.

Indicatiua ætina.

Εν. Ποιέω πιδ, facio . ποιέεις ποιείς, ποιέει ποιεῖ.
 Δ. ποιέετον ποιεῖτον, ποιέετον ποιεῖτον. Γ. ποιέομεν
 ποιούμεν, ποιέετε ποιεῖτε, ποιέοισι ποιούσι.

Παρεατ. ἐποίεον ἐποίην, ἐποίεες ἐποίης, ἐποίεε ἐπίη.
 Δ. ἐποίεετον ἐποιῖτον, ἐποιεῖτίω ἐποιῖτίω. Γ. ἐποίεο-
 μεν ἐποιῖμεν, ἐποίεετε ἐποιῖτε, ἐπίεον ἐπίην.

Γαρεακ. πεποίηκα. ἠδρασωτ. ἐπεποίηκεν. ἀόρ. α,
 ἐποίησαι. μέλ. ποιήσω.

Imperatiua ætina.

Εν. ποίεε ποίη, ποιέετω ποιείτω. Δ. ποιέετον ποιεῖτον,
 ποιέετων ποιεῖτων. Γ. ποιέετε ποιεῖτε, ποιέετωσαν είτωε.

Παρεακ. πεποίηκε. ἀόρ. ποιήσεν.

Optatiua ætina.

Γοίδοιμι ποιδῖμι, ποιέοις ποιῖς, ποιέοι ποιῖ. Δ. ποιέσι-
 τον, ποιῖτον, ποιείστίω ποιῖτίω. Π. ποιέοιμεν ποιῖμεν,
 ποιέοιτε ποιῖτε, ποιέοιεν ποιῖεν.

Γαρεακ. πεποίηκοιμι. ἀόρ. ποιήσαιμι. μέλ. ποιήσοιμι.

Subiunctiva activa.

Εὰν ποιέω ποιά, ποιέης ποιῆς, ποιήῃ ποιῇ. Δ. ποιέητον ποιήηται, ποιήητον ποιήητον. Π. ποιέωμεν ποιώμεν, ποιήητε ποιήητε, ποιέωσι ποιώσι.

Παρεχ. πεποιήκω, πεποιήκης. ἀόρ. ποιήσω, ποιήσης.

Infinitiva activa.

Ποιέειν ποιῆν. Παρεχ. πεποιήκεναι. ἀόρ. ποιῆσαι. μέλ. ποιήσῃν.

Participia activa.

Ο ποιέων ποιῶν, τῷ ποιέοντος ποιούωντος. ἡ ποιέουσα ποιούσα, τῆς ποιέουσας ποιούσας. τὸ ποιέον ποιούων, τῷ ποιέοντος ποιούωντος.

Παρεχ. ὁ πεποιήκως. ἀόρ. ὁ ποιήσας. μέλ. ὁ ποιήσων.

Indicativa passiva et media.

Εγ. ποιέομαι ποιούμαι, ποιήῃ ποιῇ, ποιέεται ποιείται.

Δ. ποιεόμεθον ποιούμεθον, ποιέεσθον εἴσθον, ποιέεσθον ποιείσθον. Π. ποιεόμεθα ποιούμεθα, ποιέεσθε ποιείσθε, ποιέοντα ποιῶντα.

Παρεχ. ἐπιεόμενιν οὐμένιν, ἐπιέειν οὐδ', ἐπιέετο εἶπε.

Δ. ἐπιεόμεθον οὐμεθον, ἐεσθον εἴσθον, εἰδῶν, εἰδῶν.

Π. ἐπιεόμεθα οὐμεθα, ἐπιέεσθε εἴσθε, ἐπιέοντο ἔντο.

Παρεχ. πεποιήμα. ἔδρουντ. ἐπεποιήμην. ἀόρ. α, ἐποιήδην. μέλ. α, ποιηθήσομαι. μετ. ἐλίζον μ. πεποιήσομαι. μέσ. ἀόρ. α, ἐπιησάμην. μέσ. μ. ποιήσομαι.

Imperativa passiva et media.

Εγ. ποιέου οὐδ', ποιέεσθον εἴσθον. Δ. ποιέεσθον εἴσθον,

ποιέεσθον εἴσθον. Π. ποιέεσθε εἴσθε, ποιέεσθον εἴσθον.

Παρεχ. πεπίησον, πεποιήσω. ἀόρ. α, ποιήθητι, ἦτω. μέσος ἀόρ. ποιήσῃ, ποιησάσθω.

Optativa passiva 3^a media.

Εν. ποιεοίμην ποιοίμην, ποιέοιο οἶο, ποιέοιτο οἷτι.
 Δ. ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοιον οἷον, ποιέοιαν οἷ-
 αν. Π. ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοιθε οἷθε, ποιέοιντο οἷτο.
 Παρεκ. ποιηήμην, πεποιήο, πιπιήτο. ἀόρ. α, ποιη-
 ήην, πιηθείς. μέλ. α, ποιηησοίμην. μετ' ὀλίμ. πι-
 ποιησοίμην. μέσ. ἀόρ. ποιησάμην. μέσος μ. ποιησοίμην.

Subiunctiva passiva 3^a media.

Εν. ἐὰν ποιέωμαι ὦμαι, πείη ἦ, πείνται ἦται.
 Δ. ποιέωμεθον ὦμεθον, ποιέηθον ἦθον, ποιέηθον ἦθον.
 Π. ποιέωμεθα ὦμεθα, ποιέηθε ἦθε, ποιέωνται ὦνται.
 Παρακ. πιποιώμαι, πεποιῇ, πεποιῇται. ἀόρ. ποιηθῶ,
 ποιηθῆς. μέσ. ἀόρ. ποιήσωμαι.

Infinitiva passiva 3^a media.

Εν. ποιέεσθαι εἶσθαι. ᾠδῶν. πιποιῆσθαι. ἀόρ. ποιηῆναι.
 μέλ. ποιηθήσεσθαι. μέσ. ἀόρ. ποιήσεσθαι. μέσος μ. ποιήσεσθαι.

Participia passiva 3^a media.

Εν. ὁ ποιεόμενος ούμενος, τὸ ποιεομένης κληόμενος. ἡ ποιεο-
 μένη κλημένη, τῆς ποιεομένης κλημένης, τὸ ποιεόμενον ούμενον, τὸ
 ποιεομένης κληόμενης.

Παρεκ. ὁ πεποιημένος, ἡ πεποιημένη, τὸ πεποιημένον.
 ἀόρ. α, ὁ ποιηθείς ποιθέντος, ἡ ποιηθεῖσα ποιηθείσης, τὸ
 ποιηθέν ποιθέντος. μέλ. α, ὁ ποιηησόμενος κληόμενος, ἡ ποιηη-
 σομένη κλημένης, τὸ ποιηησόμενον κληόμενον. μετ' ὀλίγ. μέλ. ὁ πε-
 ποιησόμενος, ἡ κλημένη, τὸ πεποιησόμενον. μέσ. ἀόρ. α, ὁ ποιη-
 σάμενος κ, ἡ ποιησαμένη ἐνης, τὸ ποιησάμενον κ. μέσος μ.
 α, ὁ ποιησόμενος, ἡ ποιησομένη, τὸ ποιησόμενον.

Contractiones εω, ω· εει, εε, ει· εο, ου· εοι, οι· εη, η·.

Sic νοέω, σκοπέω, ὁμιλέω, αἰτέω, ἀγνοέω, βί· τυχέω,
 γρηγορέω, καρπρέω.

FORMULA INFLEXIONIS

verborū circumflexorum secundæ coniugationis.

Indicativa actiua.

Ερετώς, βοάω βοᾷ clamo, βοάεις ἄς, βοάει ᾱ.
Δ. βοάετον ᾱτον, βοάετον ᾱτον. Γ. βοάομεν ὦμεν,
βοάετε ᾱτε, βοάοισι ὦσι.

Παρεγτ. ἐβοάον ὄων, ἐβοάες ὄας, ἐβοάε ὄα. Δ. ἐβο-
άετον ᾱτον, ἐβοάέτιω ᾱτιω. Π. ἐβοάομεν ὦμεν, ἐβοάε-
τε ᾱτε, ἐβοάον ὄων. ᾠδγκ. βεβοήκα. ἰδρσιωτ. ἐβε-
βοήκειν. ἀόρ. ἐβοήσα. μέλ. βοήσω.

Imperativa actiua.

Εν. Βοάε βοᾷ, βοάετω ᾱτω. Δ. βοάετον ᾱτον, βοάέ-
των ᾱτων. Γ. βοάετε ᾱτε, βοάετωσαν ᾱτωσαν. ᾠδγκ.
βεβοήκα. ἀόρ. βοήσων.

Optativa actiua.

Εν. Βοάοιμι ὦμι, βοάοις ὦς, βοάοις ᾱ. Δ. βοάοιτον
ὦτον, βοάοιτιω ὦτιω. Π. βοάοιμεν ὦμεν, βοάοιτε ὦτε,
βοάοιεν ὦεν. ᾠδγκ. βεβοήκοιμι. ἀόρ. βοήσαιμι. μέλ.
βοήσοιμι.

Subiunctiva actiua.

Εν. ἐὰν βοάω ὦ, βοάης ἄς, βοάῃ ᾱ. Δ. βοάητων ᾱτον,
βοάητων ᾱτον. Γ. βοάωμεν ὦμεν, βοάητε ᾱτε, βοάωσι ὦσι.
ᾠδγκ. βεβοήκησ. ἀόρ. βοήσω.

Infinitiva actiua.

Εν. βοάειν ᾱϊ. ᾠδγκ. βεβοηκέναι. ἀόρ. βοήσαι.
μέλ. βοήσῃ.

Participia actiua.

Εν. ὁ βοάων ὦν, ὁ βοάοντες ὦντος. ἡ βοάουσα ὦσα, τῆς
βοαούσης βοώσης. τὸ βοάον ὦν, τὸ βοάοντος ὦντος. πα-
ρεγτ. βεβοηκώς. ἀόρ. βοήσας. μέλ. βοήσων.

Indicativa passiva ἔν media.

Εν. Βοάομαι ὦμαι, βοάῃ ᾧ, βοάεται ᾗται. Δ. βοάομεθον ὦμεθον, βοάεσθον ᾧσθον, βοάεσθον ᾧσθον. Γ. βοαόμεθα ὦμεθα, βοάεσθε ᾧσθε, βοάονται ὦνται.

Γαρχ. ἐβοαόμην ὦμην, ἐβοάῃ ᾧ, ἐβοάετο ᾗτο. Δ. ἐβοαόμεθον ὦμεθον, ἐβοάεσθον ᾧσθον, ἐβοαέσθην ᾧσθην. Γ. ἐβοαόμεθα ὦμεθα, ἐβοάεσθε ᾧσθε, ἐβοάοντο ὦντο.

Παρχ. βεβόημαι. ὑβόσωντ. ἐβεβοήμην. αὐρ. ἐβοήθην. μέλ. βοηθήσομαι. μετ' ὀλίγ. μέλ. βεβοήσομαι. μέσος αὐρ. ἐβοησάμην. μέσος μέλ. βοήσομαι.

Imperativa passiva ἔν media.

Εν. βοάῃ ᾧ, βοάεσθω ᾧσθω. Δ. βοάεσθον ᾧσθον βοάεσθων ᾧσθων. Γ. βοάεσθε ᾧσθε, βοάεσθωσαν ᾧσθωσαν. ᾤδρχ. βεβόησο, βεβοήσθω. αὐρ. βοήθητι, βοηθήτω. μέσος, βόησαι, βοησάσθω.

Optativa passiva ἔν media.

Εν. Βοαοίμην ὦμην, βοάοιο ᾧο, βοάοιτο βοῶτο. Δ. βοαοίμεθον ὦμεθον, βοάοισθον ᾧσθον, βοαοίσθην ᾧσθην. Γ. βοαοίμεθα ὦμεθα, βοάοισθε ᾧσθε, βοάοιντο βοῶντο. ᾤδρχ. βεβοήμην, βεβοήο, βεβοήτο. αὐρ. βοηθείην. μέλ. βοηθοίμην. μετ' ὀλίγ. βεβοησείμην. μέσ. αὐρ. βοησάμην. μέσ. μέλ. βεβοησείμην.

Subiunctiva passiva ἔν media.

Εν. ἐὰν βοάομαι ὦμαι, βοάῃ βοᾷ, βοάηται ᾗται. Δ. βοαώμεθον ὦμεθον, βοάησθον ᾧσθον, βοάησθον ᾧσθον. Γ. βοαώμεθα ὦμεθα, βοάησθε ᾧσθε, βοάωνται ὦνται. ᾤδρχ. βεβοῶμαι. αὐρ. βοηῶ. μέσος, βοήσωμαι.

Infinitiva passiva ἔν media.

Εν. βοάεσθαι ᾧσθαι. ᾤδρχ. βεβοῆσθαι. αὐρ. βοηθῆ-

ται. μέλ. βοηθήσασθαι. μετ' ὀλίγ. βεβοήσασθαι. μέσ.
 αὐρ. βοήσασθαι. μέσος μ. βοήσασθαι.

Participia passiva et media.

Εν. ὁ βοαόμενος, ὠμέδρος. ἡ βοαομένη, ὠμένη. τὸ βοαόμενον, ὠμέδρον. *Παθηκ.* βεβοημένος. αὐρ. βοηθείς. μέλ. βοηθησόμενος. μέσος αὐρ. βοησάμενος. μέσος μέλλων, βοησόμενος.

Contractiones αω, αο, ας, ω. αοι, ω. αε, α. αει, α. αη, α. αη, α. *alicubi a.*

Sic ἐρωτάω, ἀγαπάω, γιλάω, δαπανάω, δράω, σιγάω, μελετάω, νικάω.

FORMULA INFLEXIONIS
verborum circumflexorum tertiae coniug.

Indicativa actiua.

Εν. χρυσώω, *de leuro*, χρυσάεις οἷς, χρυσάει οἷ. Δ. χρυσάετον οὔτοι, χρυσάετον οὔτων. Π. χρυσάομεν οὔμεν, χρυσάετε οὔτε, χρυσάσθε οὔσι.

Γρατ. ἐχρύστον ὑστίν, ἐχρύστες οἷς, ἐχρύστε οὔ.

Δ. ἐχρυσάετον οὔτην, οἷ τίν οὔτίν. Γ. ἐχρυσάομεν οὔμεν, ἐχρυσάετε οὔτε, ἐχρύστοι, ὑστίν.

Παθηκ. κεχρύσθηκα. *ἰσθισιωτ.* ἐκεχρυσώκειν. αὐρ. ἐχρύσθησα. μέλ. χρυσώσω.

Imperativa actiua.

Εν. χρύστε, χρυσάτω οὔτω. Δ. χρυσάετον οὔτην. οἷ τών οὔτῶν. Π. χρυσάετε οὔτε, χρυσάτωσαν οὔτωσαν.

Παθηκ. κεχρύσθηκε. αὐρ. χρύσθησον.

Optativa actiua.

Εν. χρυσόοιμι οἷμι, χρυσάοις οἷς, χρυσάοι οἷ. Δ. χρυ-

σοῖσι τοῖσι πιν, χρυσσοῖσι τιν οἰ τιν. Π. χρυσσοῖσι μιν οἰ μιν, οἰσι
τε οἷτε, χρυσσοῖσιν οἷεν. Παρὰ κ. κε χρυσσώκοιμι. Ἀόρ. χρυ-
σώσαιμι. μέλ. χρυσώσοιμι.

Subiunctiva activa.

Εν. χρυσσέω, χρυσσέης, χρυσσέῃσι. Δ. χρυσσέητον
ῶτον, χρυσσέητον ῶτον. Γ. χρυσσώμεν ῶμεν, χρυσσητε ῶτε,
χρυσσώσῃσι. Παρὰ κ. κε χρυσσώκησθε. Ἀόρ. χρυσσώσθε.

Infinitiva activa.

Εν. χρυσσέναι. Παρὰ κ. κε χρυσσάμεναι. Ἀόρ. χρυ-
σώσασθαι. Μέλων χρυσάσθην.

Participia activa.

Εν. ὁ χρυσσών, ἡ χρυσσέσα, τὸ χρυσσόν, οὖν.
Παρά κ. ὁ κε χρυσσάμενος. Ἀόρ. ὁ χρυσσάμενος. Μέλων, ὁ
χρυσάσων.

Indicativa passiva et media.

Εν. χρυσσομαι, ἔμεαι, χρυσσέσθαι, χρυσσέσθαι, οὐται. Δ. χρυ-
σσομένον, οὐμένον, χρυσσέσθον, οὐσθον, χρυσσέσθον, ἔσθον.
Π. χρυσσομένα, οὐμένα, χρυσσέσθε, οὐσθε, χρυσσόνται
οὐνται.

Παρά κ. ἐ χρυσσομένω, οὐμένω, ἐ χρυσσέσθαι, ἐ χρυσσέσθαι
οὐσθαι. Δ. ἐ χρυσσομένον, ἔμενον, ἐ χρυσσέσθον, οὐσθον,
ἐ χρυσσέσθω, οὐσθω. Γ. ἐ χρυσσομένα, οὐμένα, ἐ χρυσσέ-
σθε, οὐσθε, ἐ χρυσσόντο οὐντο.

Παρά κ. κε χρυσσώμεναι. Ἀόρ. ἐ χρυσσώμεναι. μέλων, χρυ-
σσομένησθαι. μετ' ὁλ. κε χρυσσώσομαι. μέσος Ἀόρ. ἐ χρυ-
σσοσάμεναι. μέσος μέλων, χρυσσώσομαι.

Imperativa passiva et media.

Εν. χρυσσέσθαι, χρυσσέσθαι. Δ. χρυσσέσθον, οὐ-
σθον, χρυσσέσθων, οὐσθων. Π. χρυσσέσθε, οὐσθε, χρυσσέσθω
οὐσθωσαν.

Παρακ. κεχρύσσω, ὠδω. ἀόρ. χρυσάθητι. μέσος
ἀόρ. χρύσσωσι, χρυσωσάδω.

Optativa passiva 3^a media.

Εν. χρυσοίμην οίμην, χρυσόοιο οἶο, χρυσόοιτο οἶτο.
Δ. χρυσοίμεθον οίμεθον, χρυσόοισθον οἶσθον, χρυσοί-
δην οἶδην. Γ. χρυσοίμεθα οίμεθα, χρυσόοιθε οἶθε,
χρυσόοιντο οἶντο. ᾤξασκ. κεχρυσώμην, ᾤ, ᾤτο. ἀόρ. χρυ-
σωθείην. μ. χρυσωθήσοίμην. μετ' ὅλ. κεχρυσώσοίμην.
μέσος ἀόρ. χρυσωσάμην. μέσος μέλλων, χρυσω-
σοίμην.

subiunctiva passiva 3^a media.

Εν. ἐὰν χρυσώμαι ὦμαι, χρυσήῃ οἶ, χρυσήηται ὦται.
Δ. χρυσώμεθον ὦμεθον, χρυσήσθον ὦσθον, χρυσή-
σθον ὦσθον. Π. χρυσώμεθα ὦμεθα, χρυσήηθε ὦθε,
χρυσώνηται ὦνται.

Παράκ. κεχρυσώμαι, κεχρυσῶ, ὦται. ἀόρ. χρυσω-
θῶ. μέσος ἀόρ. χρυσώσωμαι, ἥ, ἥται.

Infinitiva passiva 3^a media.

Εν. χρυσόεσθαι οὔεσθαι. ᾤξασκ. κεχρυσῶεσθαι. ἀόρ.
χρυσωθῆναι. μέλ. χρυσωθήσεσθαι. μετ' ὅλ. κεχρυσώ-
σεσθαι. μέσ. ἀόρ. χρυσώσεσθαι. μέλ. χρυσώσεσθαι.

Participia passiva 3^a media.

Εν. ὁ χρυσομόμος ούμμος, ἡ χρυσομένη ουμένη, τὸ
χρυσόμομον ούμμον. ᾤξασκ. ὁ κεχρυσώμμος. ἀόρ. ὁ
χρυσωθείς. μ. ὁ χρυσωθήσομμος. μετ' ὅλ. ὁ κεχρυσώ-
σομμος. μέσος ἀόρ. ὁ χρυσωσάμμος. μέσος μ. ὁ κε-
χρυσώσομμος.

Contractiones ὦω, ὦ. οε, οο, οε, οει, οει, 3^a οει, οει, οει,
οι 3^a ω.

Sic πληρόω, σαυρόω, στεφάροω, ἀκριβοόω, ἀξιοόω, κα-

κῶω, λυτρώω, ὀρθῶω.

FORMULA INFLEXIONIS
verborum in μι primæ coniug.

Indicativa actiua.

Εν. Τίθῃμι pono, ὕθῃς, ὕθῃσι. Δ. ὕθῃπον, ὕθῃπων.
Γ. ὕθῃμερ, πῆθετε, ὕθῃσι.

Γαρχατ. ἐπ' ἔλω, ἐπ' ἔης, ἐπ' ἔῃ. Δ. ἐπ' ἔπον, ἐπ' ἔπλω.
Π. ἐπ' ἔμερ, ἐπ' ἔθετε, ἐπ' ἔθεσσι.

Παρχακ. πείθεα. ὑποσσωτ. ἐπιθείκων. ἀόρ. α, ἔθηκα,
irregulariter.

Αόρ. β. ἔδλω, ἔθης, ἔθῃ. Δ. ἔθῃπον, ἔθῃπλω. Π. ἔθῃ-
μερ, ἔθετε, ἔθεσσι. μέλ. θήστω.

Imperativa actiua.

Εν. ὕθῃπ, ὕθῃτω. Δ. ὕθῃπον, ὕθῃπων. Π ὕθῃπ,
ὕθῃτωσαν.

Γαρχακ. πείθεα. ἀόρ. α, θήκων inusitatus.

Αόρ. β, θέπ ἔθῃς, θέτω. Δ. θέπον, θέπων. Γ. θέπε,
θέτωσαν.

Optativa actiua.

Εν. ὕθῃλω, ὕθῃῃς, ὕθῃῃ. Δ. ὕθῃῃπον, ὕθῃῃπλω.
Γ. ὕθῃῃμερ, ὕθῃῃτε, ὕθῃῃσαν καὶ ὕθῃῃεν.

Γαρχακ. πείθοιμι. ἀόρ. α, θήκαμι inusitatus.

Αόρ. β, θέλω, θέῃς, θέῃ. Δ. θέῃπον, θέῃπλω. Γ. θέμ-
ερ, θέῃτε, θέῃσαν καὶ θέῃεν. μέλ. θήσοιμι.

Subiunctiva actiua.

Εν. ἐὰν ὕθῶ, ὕθῃς, ὕθῃ. Δ. ὕθῃποι, ὕπν. Γ. ὕθῶ-
μερ, ὕθῃτε, ὕθῶσι.

Παρχακ. πείκω. ἀόρ. α, θήκω inusitatus.

Αόρ.

Αόρ. β. ἴω, ἴης, ἴῃ. Δ. ἴητον, ἴητοι. Π. ἴωμεν,
ἴητε, ἴωσι.

Infinitiva activa.

Εν. ὑπέναι. Παρ. περὶ ὑπέναι. αόρ. α. ἵκηαι inusit.
αόρ. β. ἵχαι. μέλ. ἵήσιν.

Participia activa.

Εν. ὁ πρὶς τὸ ὑπέναι, ἡ πρὶς τὸ ὑπέναι, τὸ ὑπέναι πρὸς.
Παρ. ὁ περὶ ὑπέναι. αόρ. α. ἵκας inusitatus.
Αόρ. β. ὁ ἵς τὸ ὑπέναι, ἡ ἵς τὸ ὑπέναι, τὸ ὑπέναι. μέλ-
λων, ὁ ἵστων.

Indicativa passiva 3^a media.

Εν. πείθεμαι, ὑπείσμαι ὑπείσεται. Δ. ὑπείμεθον, πείθεσθον,
εἰδον. Γ. ὑπείμεθα, ὑπείθετε, πείσονται.

Παρ. ἐπείμην, ἐπείσο καὶ ἐπείσοι, ἐπείσο. Δ. ἐπεί-
μεθον, ἐπείθεσθον, ἐπείσων. Γ. ἐπείμεθα, ἐπείθετε, ἐπεί-
σονται.

Παρ. πείσμαι. ὑπείσων. ἐπείμην. αόρ. α. ἐπεί-
σω. μέλλων α. πεπείσομαι. Μετ' ὀλίγον μ. πεπείσομαι.
μέσος. αόρ. α. ἐπείκαμην inusitatus.

Αόρ. β. ἐπείμην, ἐπείσο καὶ ἐπείσοι, ἐπείσο. Δ. ἐπείμεθον, ἐπεί-
θεσθον, ἐπείσων. Π. ἐπείμεθα, ἐπείθετε, ἐπείσονται. μέσος μέλ-
λων α. πείσομαι.

Imperativa passiva 3^a media.

Εν. πείσο καὶ ὑπείσο, ὑπείσω. Δ. ὑπείθεσθον, ὑπείσων.
Γ. πείθετε, ὑπείσωνται.

Παρ. πείσο. αόρ. πείσθαι. μέσος αόρ. α. ἵκηαι
inusitatus.

Μέσος αόρ. β. δέσσο καὶ δέσσοι, δέσω. Δ. δέσθον, δέσων.
Γ. δέθετε, δέσωνται.

Optativa passiva & media.

Ex. $\bar{u}^i \bar{u}^j \bar{u}^k$, $\bar{u}^i \bar{u}^j \bar{u}^k$. Δ . $\bar{u}^i \bar{u}^j \bar{u}^k$, $\bar{u}^i \bar{u}^j \bar{u}^k$, $\bar{u}^i \bar{u}^j \bar{u}^k$.
 II. $\bar{u}^i \bar{u}^j \bar{u}^k$, $\bar{u}^i \bar{u}^j \bar{u}^k$, $\bar{u}^i \bar{u}^j \bar{u}^k$.

Γαλακ. πηλιν. αὐρ. α, πηλιν. μέλων, πηλοσίμιν.
μετ' ὀλίγον, πηλοσίμιν. μέσος αὐρ. α, σηκαίμιν
innisitatus.

Μέσ. α.ό.β, ἤμω, ἦο, ἦπ. Δ. ἤμερον, ἦθον, ἦ-
δω. Γ. ἤμετα, ἦθε, ἦντο. μέσος μέλων. α. θησοίμω.

Subiunctiva passiva & media.

Εν. εὐὰν πρῶμαι, πρῆ, πρῆται. Δ. πρῶμενον, πρῆ-
νον, πρῆον. Π. πρῶμενα, πρῆ, πρῆται.

Γαρχ. π. θω. μα. α' ο. ρ. α, π. θω, μέσος α' ο. ρ. α, Σήκω-
μα *invisitatus*.

Μέσος ἄρ-β, γῶμαι, γῆ, γῆται. Δ. γῶμεθον, γῆ-
ων, γῆων. Π. γῶμεθα, γῆθε, γῶνται.

Infinitiva passiva & media.

Εν. π' ης εως. ἀπὸ τῆς π' εως. ἀπὸ τῆς ης εως. μετ'
ὁλ. τῆς ης εως. μετὰ τὴν α. τῆς ης εως. μετὰ τὸν α. τῆς
κα εως in infinitum.

Μέσος α' ε. β, γέ. δ. α. μέσος μέλλων α, γή. σ. ε. α.

Participia passiva & media.

Εν.ὁ πείζομος. ὡς καὶ πείζομος. ἀόρ.α,ὁ πείζο.
 μέλλων α,ὁ πείζοσος. μετ' ὀλί.ὁ πείζοσος. μέ-
 σος ἀόρ.α,ὁ πείζοσος inusitatus.

Μέσος μέλλων α, ὁ γησόμενος.

Sic ἰημι, ἀφίημι, ἱημι, ἔημι, διεξίημι, & quædam
poëtica, ut διζήμι, ὄλημι.

FORMULA INFLEXIONIS

verborum in *μι* secunda coniug.

Indicativa activa.

Εν. Ἰστημι *statuo*, ἴσῃς, ἴσῃσι. Δ. ἴστατον, ἴστατον. Π. ἴστα-
 μὲν, ἴστατε, ἴσῃσι.

Γαράτ. ἴσῃν, ἴσῃς, ἴσῃ. Δ. ἴστατον, ἀτίω. Π. ἴσταμὲν, ἴστα-
 τε, ἴστασαν.

Γαράτ. ἔστακα. ἴσθισι. ἔστικεν. ἀόρ. α, ἔστησα.

Αόρ. β, ἔσῃν, ἔσῃς, ἔσῃ. Δ. ἔσῃπν, ἔσῃτῳ. Π. ἔσῃμὲν,
 ἔσῃτε, ἔσῃσαν. μέλων, ἔσῃσω.

Imperativa activa.

Εν. Ἰσταθι, ἴσάτω. Δ. ἴστατον, ἴσάτων. Π. ἴστατε, ἴσάτω.

Γαράτ. ἔστακε. ἀόρ. α, ἔστησον. ἀόρ. β, ἔσῃθι, ἔσῃτω, *alias*
 ἔσῃθι, ἔσῃς.

Optativa activa.

Εν. ἰσάμην, ἰσάμῃς, ἰσάμῃ. Δ. ἰσάμῃτον, ἰσάμῃτῳ. Π.
 ἰσάμῃμὲν, ἰσάμῃτε, ἰσάμῃσαν καὶ ἰσάμην.

Γαράτ. ἔσάκοιμι. ἀόρ. α, ἔσῃσαιμι. ἀόρ. β, ἔσάμην,
 ἔσάμῃς, ἔσάμῃ. Δ. ἔσάμῃτον, ἔσάμῃτῳ. Π. ἔσάμῃμὲν,
 ἔσάμῃτε, ἔσάμῃσαν καὶ ἔσάμην. μέλ. ἔσῃσοιμι.

Subiunctiva activa.

Εν. ἐὰν ἴσῃ, ἴσῃς, ἴσῃ. Δ. ἴσῃτον, ἴσῃτῳ. Π. ἴσῃμὲν,
 ἴσῃτε, ἴσῃσι.

Γαράτ. ἐὰν ἔσῃς. ἀόρ. α, ἔσῃσω.

Αόρ. β, ἔσῃ, ἔσῃς, ἔσῃ. Δ. ἔσῃτον, ἔσῃτῳ. Π. ἔσῃμὲν, ἔσῃτε,
 ἔσῃσι.

Infinitiva activa.

Εν. ἰσάναι. Γαράτ. ἔστακέναι. ἀόρ. α, ἔσῃσαι. ἀόρ. β,
 ἔσῃναι. μέλ. ἔσῃσαι.

Participia activa.

Ο ἰσάς, τὸ ἰσάντης, ἢ ἰσᾶσα ἰσάσης, τὸ ἰσάν ἰσάντης.

Παρεχ. ὁ ἰσακώς. ἀόρ. α, ὁ εἴσας.

Αόρ. β, ὁ εἰσάς εἰσάντης, ἢ εἰσᾶσα εἰσάσης, τὸ εἰσάν εἰσάντης. μέγ-
λων ὁ εἴσων.

Indicativa passiva ὅτ media.

Εν. ἰσαμαι, ἰσασαι, ἰσαται. Δ. ἰσάμεθον, ἰσασθον, ἰσα-
σθον. Π. ἰσάμεθα, ἰσαδε, ἰσάνται.

Παρεχ. ἰσάμην, ἰσασὶ καὶ ἰσῶ, ἰσατο. Δ. ἰσάμεθον,
ἰσασθον, ἰσάδην. Π. ἰσάμεθα, ἰσαδε, ἰσάντο.

Παρεχ. ἔσαμαι. ὑπερσυντ. ἐσάμην. ἀόρ. α, ἐσά-
δην. μέλλων. α, εἰσθήσομαι. μετ' ὀλ. ἐσάσομαι. μέ-
σος ἀόρ. α, ἐσησίμην. μέσος ἀόρ. β. deest in hoc ver-
bo. μέσος μέλλων α, εἰσθήσομαι.

Imperativa passiva ὅτ media.

Εν. ἰσασο καὶ ἰσῶ, ἰσάδω. Δ. ἰσασθον, ἰσάσθων.
Π. ἰσαδε, ἰσάδωσαι.

Παρεχ. ἔσασο. ἀόρ. α, εἰσθήπ. μέσος ἀόρ. α,
εἴσται.

Optativa passiva ὅτ media.

Εν. ἰσαίμην, ἰσαῖο, ἰσαῖτο. Δ. ἰσαίμεθον, ἰσαῖσθον,
ἰσαῖδην. Π. ἰσαίμεθα, ἰσαῖδε, ἰσαῖντο.

Παρεχ. ἐσάμην. ἀόρ. α, εἰσθήλω. μέλ. α, εἰσθη-
σσίμην. μετ' ὀλ. ἐσασσίμην. μέσος ἀόρ. α, εἰσθήμην.
μέσος μέλλων α, εἰσθήσιν.

Subiunctiva passiva ὅτ media.

Εν. εἰάν ἰσῶμαι, ἰσᾶ, ἰσᾶται. Δ. ἰσῶμεθον, ἰσᾶσθον,
ἰσᾶσθον. Π. ἰσῶμεθα, ἰσᾶδε, ἰσῶνται.

Παρεχ. εἰάν ἰσῶμαι. ἀόρ. α, εἰσᾶω. μέσος ἀόρ. α,
εἰσῶμαι.

Infinitiva passiva et media.

Ἰσαδαμ. ᾠδῶν. ἐσαδαμ. αὐρ. σαθῆναι. μέλων, σαθῆσεδαμ. μετ' ὀλ. ἐσασεδαμ. μέσος αὐρ. α, σῆσαδω. μέσος μέλ. σῆσεδαμ.

Participia passiva et media.

Εν. οἰσαμῶρος, ἡῖσαμῶρη, τὸ ἰσαμῶρον.

Παρεακ. ὁ ἐσαμῶρος. αὐρ. ὁ σαθίς. μέλ. ὁ σαθιστόμωρος. μετ' ὀλ. ὁ ἐσαστόμωρος. μέσος αὐρ. α, ὁ σῆσάμετος. μέσος μέλων, ὁ σῆστόμωρος.

Sic πῆμι, πῆρημι, ἴπῆμι, βίβῆμι, δάμνημι, poetica pleraque.

FORMULA INFLEXIONIS

verborum in μι tertia coniug.

Indicativa actiua.

Εν. δίδωμι δο, δίδως, δίδωσι. Δ. δίδουσι, δίδου. Γ. δίδωμι, δίδου, δίδουσι.

Παρεακ. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω. Δ. ἐδίδουσι, ἐδιδότῃ. Π. ἐδίδωμι, ἐδίδου, ἐδίδουσι.

Γαρεακ. δέδωκα. ὑψίστωτ. ἐδέδωκεν. αὐρ. α, ἐδωκα irregulariter.

Αὐρ. β, ἐδων, ἐδως, ἐδω. Δ. ἐδοπον, ἐδοτῃ. Π. ἐδομῃ, ἐδοτε, ἐδοσαν. μέλ. δώσω.

Imperativa actiua.

Εν. δίδου, δίδου. Δ. δίδου, δίδου. Π. δίδου, δίδου.

Γαρεακ. δέδωκε. αὐρ. α, δῶκον inusitatus.

Αὐρ. β, δόξῃ καὶ δός, δάτω. Δ. δόποι, δόπων. Π. δόπε δότωσαν.

Optativa aetiva.

- Εν. διδοίην, διδοίης, διδοίη. Δ. διδοίηντων, διδοίητων.
 Π. διδοίμεν, διδοίητε, διδοίησαν & διδοίεν.
 Παρεκ. δέδωκαίμι. αόρ. α, δώκαμι inusitatus.
 Αόρ. β, δοίλω, δοίης, δοίη. Δ. δοίοντων, δοίητων.
 Π. δοίμεν, δοίητε, δοίησαν & δοίεν. μέλλων, δώσοιμι.

Subiunctiva aetiva.

- Εν. εἰ δίδῃ, δίδῃς, δίδῃ. Δ. δίδῃτων, δίδῃτων.
 Γ. δίδῃμεν, δίδῃτε, δίδῃσι.
 Παρεκ. δέδωκα. αόρ. α, δώχω inusitatus.
 Αόρ. β, εἰ δῶ, δῶς, δῶ. Δ. δῶτων, δῶτων. Γ. δῶμεν,
 δῶτε, δῶσι.

Infinitiva aetiva.

- Εν. διδόναι. Παρεκ. δέδωκίαι. αόρ. α, δώχαι inusitatus. αίρ. β, δουῖαι. μέλ. δώσθην.

Participia aetiva.

- Εν. ὁ διδοὺς, διδόντος. ἡ διδοῦσα, ούσης. τὸ διδόν, ὄντος.
 Παρεκ. ὁ δέδωκώς. αόρ. α, ὁ δώκας inusitatus.
 Αόρ. β, ὁ δοὺς, δόντος, ἡ δοῦσα, δούσης, τὸ δόν, δόντος,
 μέλ. ὁ δῶσων.

Indicativa passiva et media.

- Εν. δίδομαι, δίδοσσι, δίδονται. Δ. δίδόμενοι, δίδονται,
 δίδονται. Π. δίδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.
 Παρεκ. ἐδιδόμην, ἐδίδου καὶ ἐδίδου, ἐδίδου. Δ.
 ἐδιδόμενοι, ἐδίδοντο, ὅθεν. Γ. ἐδιδόμεθα ἐδίδοσθε,
 ἐδίδοντο.
 Παρεκ. δέδομαι. ὑψιστων. ἐδεδόμην. αόρ. α, ἐδδ-
 ῆν. μέλ. δοθήσομαι. μετ' ὅλ. δεδόσομαι. μέσος αόρ.
 α, ἐδωκάμην inusitatus.
 Μέσος αόρ. β, ἐδόμην, ἐδοσο, ἐδοτο. Δ. ἐδόμενοι, ἐδο-

αἶνον, ἐδίδωμι. Π. ἐδιδόμεθα, ἐδίδετε, ἐδιδοντο· μέσος μέλ.
δίδωσμαι.

Imperatiua passiva 3^a media.

Εν. δίδου μοι, δίδου μοι, δίδου μοι. Δ. δίδου μοι, δίδου μοι. Π. δίδου μοι, δίδου μοι.

Παρεχ. δίδου μοι, δίδου μοι. αὐτ. β. δίδου μοι. μέσος αὐτ. α.
δίδωμαι in infinitatus.

Μέσος αὐτ. β. δίδου μοι, δίδου μοι. Δ. δίδου μοι, δίδου μοι.
Π. δίδου μοι, δίδου μοι.

Optatiua passiva 3^a media.

Εν. δίδωμι μοι, δίδωμι μοι, δίδωμι μοι. Δ. δίδωμι μοι, δίδωμι μοι,
δίδωμι μοι. Π. δίδωμι μοι, δίδωμι μοι, δίδωμι μοι.

Παρεχ. δίδωμι μοι. αὐτ. α. δίδωμι μοι. μέλ. δίδωμι μοι.
μέτ' ὅλ. δίδωμι μοι. μέσος αὐτ. α. δίδωμι μοι in infinitatus.

Μέσος αὐτ. β. δίδωμι μοι, δίδωμι μοι. Δ. δίδωμι μοι, δίδωμι
μοι, δίδωμι μοι. Π. δίδωμι μοι, δίδωμι μοι, δίδωμι μοι. μέσος μέλ.
δίδωμι μοι.

Subiunctiua passiva 3^a media.

Εν. δίδωμαι μοι, δίδωμαι μοι, δίδωμαι μοι. Δ. δίδωμαι μοι, δίδωμαι μοι, δίδωμαι
μοι. Π. δίδωμαι μοι, δίδωμαι μοι, δίδωμαι μοι.

Παρεχ. δίδωμαι μοι, δίδωμαι μοι. αὐτ. α. δίδωμαι μοι. μέσος αὐτ. α.
δίδωμαι μοι in infinitatus.

Μέτ. αὐτ. β. δίδωμαι μοι, δίδωμαι μοι. Δ. δίδωμαι μοι, δίδωμαι
μοι, δίδωμαι μοι. Π. δίδωμαι μοι, δίδωμαι μοι, δίδωμαι μοι.

Infinitiua passiva 3^a media.

Εν. δίδωμαι μοι. Παρεχ. δίδωμαι μοι. αὐτ. α. δίδωμαι μοι. μέλ. δίδωμαι
μοι. μέτ' ὅλ. δίδωμαι μοι. μέσος αὐτ. α. δίδωμαι μοι.
μέσος αὐτ. β. δίδωμαι μοι. μέσος μ. δίδωμαι μοι.

Participiua passiva 3^a media.

Εν. ὁ δίδωμις, ἡ δίδωμις, τὸ δίδωμις. Παρεχ. ὁ δίδωμις.

δοῖδος. ἀόρ. ὁδοθεΐς. μέλ. ὁδοθησόμενος. μετ' ὁλ.
 ὁ διδοσόμενος. μέσος ἀόρ. α, δωκάμδος *inuisitatus*.
 Μέσος ἀόρ. β, ὁ δόμενος. μέσος μέλ. ὁ δωσόμενος.
Sic γῶμι, ἄλωμι, ζῶμι, & similia magna ex parte
inuisitata.

FORMULA INFLEXIONIS
 verborum in μι quarta coniug.

Indicativa actiua.

Εν. ζάγωμι *iungo*, ζάγεις, ζάγισι. Δ. ζάγῃς, ζάγῃσι.
 Π. ζάγωμεν, ζάγητε, ζάγησιν καὶ ζά-
 γήσιν.

Παρεστ. ἐζάγην, ἐζάγεις, ἐζάγῃς. Δ. ἐζάγῃς, ἐζάγῃσι.
 Π. ἐζάγωμεν, ἐζάγητε, ἐζάγησαν.

Παρεστ. ἐζάχα. ἰσφισσῷ. ἐζάχῃ *inuisitat.* ἀόρ. α,
 ἐζάχα. μέλων α, ζάξω.

Imperativa actiua.

Εν. ζάγῃ καὶ ζάγῃ, ζάγῃτω. Δ. ζάγῃς, ζά-
 γῃτω. Π. ζάγητε, ζάγητωσαν.

Παρεστ. ἐζάχε. ἀόρ. ζάξον.

Optativa actiua.

Εν. δεεστ. ᾤξω. ἐζάχοιμι *inuisitat.* ἀόρ. ζάξαι-
 μι. μέλ. ζάξοιμι.

Subiunctiva actiua.

Εν. δεεστ. ᾤξω. ἐζάχω. ἀόρ. ζάξω.

Infinitiva actiua.

Εν. ζάγῃν. ᾤξω. ἐζάχεῖν. ἀόρ. ζάξαι. μέλ.
 ζάξειν.

β, ζυγίαι. μέλ. α, ζυγίησεν. β, ζυγίησεν. μετ' ὅλ. μέλ. ἐζυγίσεν. μέσος αὐρ. α, ζυγίσεν. μέσος μέλ. α, ζυγίσεν.

Participia passiva et media.

Εν. ὁ ζυγισμένος. παρ. ἐζυγισμένος. αὐρ. α, ζυγισθείς. αὐρ. β, ζυγισθείς. μέλ. α, ζυγισσόμενος. β, ζυγισσόμενος. μετ' ὅλ. ἐζυγισσόμενος. μέσ. αὐρ. α, ζυγισσόμενος. μέσος μέλ. α, ζυγισσόμενος, inusitata pleraque.

Sic δεικνυμι, πήγνυμι, ἄγνυμι, ἀπόλλυμι, ἀμφιέννυμι, πεπώννυμι, σρώννυμι.

CONIVGATIO QVORVNDAM
verborum in μι anomalorum.

Indicativa.

Εν. εἰμί, εἶ, ὄν. Δ. ἐόν, ἐόν. Π. ἐσμέν, ἐσέ, εἰσέ. Παρ. ὦν, ἦς, ἦ καὶ ὦν. Δ. ἦτον, ἦτις. Γ. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Γαρ. ὦν, ἦς, ἦ καὶ ὦν. Δ. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. Π. ἦμεθα, ἦτε, ἦσαν.

Μέλλων, ἐσόμεν, ἐσέ, ἐσέ καὶ ἐσέ. Δ. ἐσόμενον, ἐσέον, ἐσέον. Π. ἐσόμενα, ἐσέτε, ἐσέον.

Imperativa.

Εν. ἴαθι καὶ ἔστω, ἔστω. Δ. ἔστω, ἔστω. Π. ἔστω, ἔστωσαν.

Optativa.

Εν. εἴλω, εἴης, εἴη. Δ. εἴητον, εἴητις. Γ. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν καὶ εἴην.

Μέλ. ἐσσίμην, ἐσσίω, ἐσσίω. Δ. ἐσσίμεν, ἐσσίω, ἐσσίω. Γ. ἐσσίμεθα, ἐσσίωτε, ἐσσίω.

Subiunctiva.

Εν. ἐὰν ᾧ, ἥς, ἥ. Δ. ἥτον, ἥπον. Π. ᾧμι, ἥτε, ᾧσι.

Infinitiva.

Εν. ᾷ. μέλων ἐσσεῖσθαι.

Participia.

Εν. ὁ ὄν, τὸ ὄντος. ἡ οὖσα, οὖσης. τὸ ὄν, ὄντος.

Μέλ. ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Εἶμι, vado, εἰς καὶ εἴ, εἴσι. Δ. ἴτον, ἴπον. Γ. ἴμι, ἴτε, ἴσι καὶ ἴασι, vnde εἰσίασι, πωλίασι, παροσίασι, ἀνῖασι, καπῖασι, διῖασι, μεπῖασι, παεῖασι, ἐπεζῖασι, acuta antepenultima, oratoria.

Γαρχα. εἶν, εἰς, εἴ. Δ. ἴτον, ἴτω. Γ. ἴμι, ἴτε, ἴσαν.

Γαρχα. εἶκα inusitatus.

Μέσος ἦα, ἦας, ἦ poëtice, ἦια, ἦιας.

Μέσος ἦρσων τ, ἦεν, ἦεις, ἦει. Δ. ἦειτον, ἦείτω. Π. ἦειμι, ἦειτε, ἦεισαν καὶ ἦεσαι, ἦ per syncopen ἦμι, ἦ per c. oratoria. Vnde ἀπήεν abscesseram, ἀρῆεν ascenderam, ἔξῆεν exieram, ἐπεξῆεν inuaseram, παρῆεν accesseram.

Μέλων α, εἶσω, ἦ αὐρ. α, εἶσα inusitatus. Vnde ἦε poëtice.

Δόρ. β, ἴον, ἴεις, ἴε, ἦ cætera, poëtica.

Imperativa.

Εν. ἴθι καὶ εἴ, ἴτω. Δ. ἴτον, ἴπον. Γ. ἴτε, ἴτωσαν. hinc ἀπιθι abi, ἔξιθι, ἔξει exi, δῖει prosequere.

Optativa ἦ Subiunctiva huic desunt.

Infinitivum præsens ἵνα, poëtice ἦ inusitatus. Vnde ἀπῖναι ἦ παρῖναι.

Participium præsens.

Οἶων, ἰόντος. ἡ ἰοῦσα, ἰούσης. τὸ ἰόν, ἰόντος. Vnde ἀπῶν

abiens, ἔξων egrediens, καπὼν descendens, ὀπὼν adueniens, inuadens, ὅτ similia, oratoria.

Ἰνυμνῶ, ἴης, ἴησι, ὅτ c. poetica.

Γαρχτ ἴλω ἴης, ἴη, ὅτ c. fere inusitata, aut tāτῃ poetica, vnde videtur componi ἔωλῃμῃ intelligo, ἔωλω intellexi, διεζῆμῃ percurro, ἔμῃμῃ exeo, ἔλῃω. Huic quoque tribui potest μέσος, ὄρακ. ἦα, ὅτ ὑπορωτ. ἦεν, paulo superius positi.

Infinitiuum, ἰέναι, vnde ἀπιέναι, παριέναι, ἔξιέναι, διεξιέναι, μεπιέναι, ξωιέναι.

Indicatiua passiuā.

Ἰεμαι. ὄρατ. ἰέμω. imperat. ἰέσθ. infinit. ἰεσθαι. participia ἰέμενος, ὅτ c. poetica.

Ἰνυμνῶ mitto poetica. ἴης, ἴησι. Δ. ἴετον, ἴετον. Π. ἴεμεν, ἴεπ, ἰέσι καὶ ἰέσι ἰωνικῶς, ἔἰασι ἀπικῶς, vnde ἐνιᾶσι, σιωᾶσι, ὡριᾶσι, ἀνιᾶσι, καθιᾶσι, μεθιᾶσι, παριᾶσι.

Παρχτ. ἴλω, ἴης, ἴη, pro quibus in vsu sunt ἴεον, ἴουω, ἴεις, ἴεις, ἴεῖ ἴει, vnde ἀφίει ὅτ ἠφίει more Attico, ὅτ ὡριῖει. Π. ἴεμεν, ἴεπ, ἴεσαι.

Γαρχ. ἔικα inusitata. vnde ἀφεικῶς, ἀφεικέναι, ὅτ παρεικῶς, παρεικέναι. ἀόρ. α. ἦκα, irregularis, sed tamen vsitata ὅτ familiaris etiam oratoribus, vnde ἀφῆκα, παρῆκα.

Αόρ. β. ἴω, ἦς, ἦ. Δ. ἔπον, ἔπω. Π. ἔμεν, ἔπ, ἔσαι. μέλλων, ἦστω, vnde ἀφῆστω, μεθῆστω, ἀνῆστω, καθῆστω, ἐφῆστω.

Imperatiua.

Εν. ἴεθι, ἴετω, ὅτ c.

Αόρ. β. ἔς, ἔτω. Δ. ἔπον, ἔτω. Π. ἔπ, ἔτωσαι. Vnde ἄφες, ἔφες, ὡριές, πάρες, αἶες, καΐδες.

Optativa.

Εν. ἰείλω, ἰείης. ἀόρ. β. εἴλω, εἴης. μέλ. α. ἦσσιμι, ἦσσις, ἔσ. c.

Subiunctiva.

Εν. εἰὰν ἰῶ, ἰῆς, ὧδε παροῶ, ἔσ. παροῶ.
 Αόρ. β. εἰὰν ὦ ἦς, ἦ. ἔω ὧδε ἔσ. εἶω, ὧδε εἰὰν ἐφείω,
 ἐφείης, ἐφείη, poeticae sunt.

Infinitiva.

Εν. ἰέναι. παρ. εἰκέναι inusitat. ὧδε καθεκέναι,
 παρεκέναι, ἀφαικέναι. ἀόρ. β. εἶναι inusitat. ὧδε κα-
 θεῖναι, ἀφαιῖναι vsitata.

Participia.

Εν. ὀϊᾶς, ἠϊῖσα, τὸ ἰέν.
 Παρ. εἰκῶς inusitat. ὧδε ἀφαικῶς, καθεκῶς, πα-
 ρεκῶς.
 Αόρ. β. εἶς, εἶσα, ἐν, pro quibus magis in usu sunt
 composita, ὡς ἀφείς, παρείς.

Indicativa passiva ἔσ. media.

Ἰεμαι, ἰέσαι. παρ. ἰέμην. παρ. εἰμαι, ἰσαι, εἴται,
 ὧδε εἰμῶς, ἀφαιμῶς, καθεμῶς. ὧδε ἰμῶν.
 ἀόρ. α. εἴδην καὶ εἴδην, ὧδε ἀφείδην καὶ ἀφείδην. μέλ.
 εἰρήσομαι inusitat. ὧδε ἀφειρήσομαι. μέσος μέλ. ἦσο-
 μαι inusitat. ὧδε ἀφῆσομαι, παρηήσομαι. μέσος ἀόρ.
 α. ἠκάμην inusitat. ὧδε παρηκάμην, παρηκάμην.
 μέσος ἀόρ. β. εἴμην, ἔσο καὶ οὐ, ἔσ. ἔσ. c.

Imperativa.

Εν. ἴεσο, ἴέσθω. μέσος ἀόρ. β. ἴεσο, καὶ οὐ ἀπικῶς,
 ἴέσθω. Δ. ἔσθον, ἔσθων. Γ. ἴεσθι, ἴέσθωσαν. ὧδε παρ.
 κάθου, παρῶν.

Optativa.

Εν.ἰείμην. αὐρ.α, ἐθέλω inusitat. vnde ἀφεθέλω.
μέλ.α, ἐθυσσίμην inusitat. vnde ἀφεθυσσίμην. μέσος
αὐρ.α, ἡκασίμην inusitat. μέσος αὐρ.β, εἶμην, εἶσο, εἶ-
πο, vnde περυσίμην, ἀφείμην, περείμην. μέσος μέλ-
λων.α, ἡσσίμην inusitat. vnde ἀφησσίμην.

Subiunctiva.

Εάν ἰῶμαι, ἦ, ἦται. αὐρ.ἐθῶ. vnde παρεθῶ, ἀφε-
θῶ. μέσος αὐρ.ἡκθωμαι inusitat. μέσος αὐρ.β, ὦμαι,
ἦ, ἦται, vnde πεθῶμαι.

Infinitiva.

Ιεῖσθαι. πρᾶκ.εἶσθαι, vnde ἀφείσθαι, καθῆσθαι αὐρ.
ἐθῶμαι inusitat. vnde ἀφεθῶμαι. μέλλων, ἐθήσεσθαι
inusit. vnde ἀφεθήσεσθαι. μέσος αὐρ.α, ἡκασθαι inu-
sitat. vnde περσῆκασθαι. μέσος αὐρ.β, εἶσθαι inusitat.
vnde ὑφέσθαι, περέσθαι, ἀφείσθαι. μέσος μέλλων, ἡσέσθαι
inusitat. vnde ὑθήσεσθαι, ἀθήσεσθαι.

Participia.

Οἰέμενος, vnde περιέμενος, περσέμενος. πρᾶκ.
εἰδός, vnde παρειδός, καθιδός. αὐρ.α, ἐθείς inu-
sitat. vnde ἀφεθείς, παρεθείς. μέλλων ἐθυσόμενος inu-
sitat. vnde ἀφεθυσόμενος. μέσος αὐρ.α, ἡκασόμενος inu-
sitat. μέσος αὐρ.β, ἐμένος inusit. vnde περείδρος, πα-
ρείδρος, ἀφένεμος. μέσος μέλ. ἡσόμενος inusitat. vnde
παρυσόμενος, περυσόμενος.

Ιημι κυρίο, ἴης, ἴησι. πρᾶκ.ἴλω. πρᾶκ.εἶκα.
ὑψισιωτ.εἶκην. αὐρ.α, ἦσα. αὐρ.β, ἴω, ἦς, ἦ. μέλ. ἦσω,
εἰ c.inusitata, aut poetica.

Ιεμαι poeticum, vnde ἐφίεμαι, ἐφίεσθαι, ἐφίεται,
εἰ c.appeto, oratorium.

Ἰσθμι scio, ἴσῃς, ἴσῃσι. Δ. ἴστατον, ἴστατον. Γ. ἴσταμεν, ἴστατε, Ἔ per syncopen ἴσμεν, ἴτε, ἴστασιν oratoria, καὶ ἴσας poëtice. παρ᾽ ἴσιν, ἴσῃς.

Imperatiua.

Ἰσταθι, ἴσάτω. Δ. ἴστατον, ἴσάτων. Γ. ἴστατε, ἴσάτωσιν, Ἔ per syncopen, ἰδι, ἴτω, ἴσον, ἴσων, ἴτε, ἴτωσιν, oratoria.

Participium, ὁ ἴσας, ἡ ἴσασα, τὸ ἴσας.

Passivum, ἴσταμαι inusitat. vnde

Ἐπίσταμαι scio. ᾤδῃτ. ἡπιστάμην. μελ. ὅπισθ' ἴσθαι, inde ὅπισθ' ἴσθαι, Ἔ ὁ ὅπισθ' ἴσθαι ab ἴσταμαι inusitato.

Φημί dico, φῆς, φησί. Δ. φατόν, φατόν. Γ. φαμεν, φατέ, φασί.

Παρεῖται. ἔφλω, ἔφῃς, ἔφη. Δ. ἔφατον, ἐφάπλω. Π. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Ἀόρ. α. ἔφησα.

Ἀόρ. β. ἔφλω, ἔφῃς, ἔφη. Δ. ἔφητον, ἐφῆπλω. Γ. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφασαν.

Imperatiua, φάθι.

Optatiua, φαίλω. ἀόρ. φήσωμι. μέλ. φήσοιμι.

Subiunctiua, ἀόρ. α. εἴα φήσω. ἀόρ. β. εἴα φῶ, φῆς, φῆ, Ἔ c.

Infinitiua, φαῖαι. ἀόρ. φῆσαι.

Participia, ὁ φας, ἡ φαῖσα, τὸ φαί. ἀόρ. ὁ φήσας.

Indicatiua passiva ἔ per media φαμαι, inusitat. μέσος ἀόρ. β. ἐφάμην, ἔφασο, Ἔ c. vnde φαῖσαι infinit. Ἔ φάμενος particip.

Ἡμαι sedeo, ἦσαι, ἦται. ᾤδῃτ. ἡμίην, ἦσο, ἦτο. μέλ. ἦσομαι. Imperat. ἦσο. Infinit. ἦαι.

Κάθηναι sedeo, κάθηναι καὶ κάθῃ, κάθῃται. ᾤδῃτ.

ἐκαθήμην, ἐκάθισο. μέλ. καθήσομαι.

Imperatiua, καθήσο, καθήστω.

Infinitiva, καθεῖναι. Particip. καθήμενος.

Κείμεναι iaceo, κείμεναι, κείμεναι. ὡς γὰρ ἐκείμεν, ἐκείσοις
ἐκείτω. μέλ. κείσομαι.

Imperatiua, κείσο.

Optatiua, κείμην, κείσοις, κείσοιτο.

Subiunctiva, εἰ κείωμαι, κείη, κείηται.

Infinitiva, κείειναι.

Αἰσώμαι miror, μέλ. αἰσώσομαι. ὡς γὰρ ἡσώμαι, ἀβ
αἰσώσομαι inusitatus.

PRÆPOSITIONES sunt octodecim.
quarum monosyllabæ sex, dissyllabæ duodecim.

Sex monosyllabæ sunt, εἰς, ὡς, ἐκ, ὡς, ἐν, σὺν.

Duodecim dissyllabæ sunt, αἰὰ, ὅθεν, κτ', μτ', ὡς γὰρ,
αἰπὴ, ὅπῃ, ὡς, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

ADVERBIORUM variæ sunt species: scilicet.

Τοπικὸν locale, ὡς ἐκί illic, καίτω deorsum.

Χρονικὸν temporale, νῦν nunc, σήμερον hodie.

Μεσότητος medietatis, quæ rectius qualitatis dicē-
tur: εὖ, καλῶς bene, σοφῶς sapienter.

Ποιότητος qualitatis, quæ melius similitudinis aut
habitudinis vocabuntur, ὡς βοτρυχῶν racematim,
ἀγχιπῶν gregatim.

Ποσότητος quantitatis, ἀπαξ semel, πολλάκις sæpe.

Τάξις ordinis, ὡς ὅθεν ordine, ἐφεξῆς deinceps.

Θαυμασμοῦ admirationis, βαβαί παρὰ, φεῖ prohi.

Εκπλήξεως percussione, ἀα, ἡ ἑρκλεις Hercules.

Σχελιασμοῦ

Συμπάθεια *commiserationis*, ὥ μοι *heu*, ἰὸς *heu*.

Διαίρεσις *divisionis*, ἀλλ' *absque*, χωρὶς *sine*.

Εξαίρεσις *exceptionis*, πλὴν *præter*, πλὴν ἢ *præterquam*.

Στερήσις *privationis*, ἡ ποτὶ *impune*, ἔπονη *citra laborem*.

Συγκρίσις *comparationis*, μᾶλλον *magis*, ὕψιον *minus*.

Ομοιώσις *similitudinis*, ὥς ὥς *quemadmodum*, κατὰ *sicut*.

Αθροίσις *congregationis*, ἅμα *simul*, ὁμοῦ *vnâ*.

Κατωμόσις *iurifurandi*, ἢ *per*.

Απωμόσις *abiurandi*, μὰ *per*.

Κλήσις *vocandi*, ὦ.

Παρακελεύσις *adhortationis*, ἄγε *age*, εἴα *eia*.

Θέσις *positionis*, τοπλέον *verberandum*, ἵστεον *sciendum*.

Καταφάσις *affirmationis*, ναὶ *sic*.

Αρνήσις *negationis*, οὐ *non*, οὐδαμῶς *nequaquam*.

Απαγορεύσις *prohibitionis*, μὴ *ne*, οὐ μὴ *nequaquam*.

Βεβαιώσις *confirmationis*, δηλαδὴ *scilicet*, ὁντως *vere*.

Επιτάσις *incrementi*, λίαν *valde*, παρ' *nimis*.

Ανίσις *remissionis*, ἡρέμα *sensim*, μόλις *vix*.

Διασαφήσις *declarationis*, ἢ γινώσκω *id est*, ὅτι ἐστὶν *hoc est*.

Ερωτήσις *interrogationis*, πόθεν *vnde*, πῶς *quomodo*.

Εἰκασμός *coniectura*, ἴσχα *forte*, ἴσως *forsitan*.

Ε

Δείξις demonstrationis, ἰδοὺ ecce, ὧς hic.
 Εὐχῆς voti, εἴτε, ὥφελον vtinam.
 Θεϊσμός diuinitatis, θεοὶ εὐοε, θεοὶ εὐαν.
 Αποστάσις digressionis, ὥς τε vt.

CONIVNCTIONVM species sunt hæc:

Συμπλεκτικοὶ id est, copulatiuæ, vt καὶ ἔ, πὶ que.
 Διαζευκτικοὶ, id est, disiunctiuæ, vt ἢ vel, ἢτοι siue.
 Συναπτικοὶ, id est, continuatiuæ, vt εἰ si, εἴτε si-
 quidem.

Παρεσυναπτικοὶ, id est, subcontinuatiuæ, vt ἐπεὶ δὲ
 quando, ἐπειδὴ τε quando quidem.

Αἰτιολογικοὶ, id est, causales, vt ὅ quoniam, ἵνα vt.

Εναντιωματικοὶ, id est, aduersatiuæ, vt ὅμως tamen,
 ἀλλ' ὅμως attamen.

Συλλογιστικοὶ, id est, illatiuæ, vt ἄρα igitur, οὖν
 ergo.

Απριματικοὶ, id est, dubitatiuæ, vt ἄρα an, μήν,
 nunquid.

Γαεαπληρωματικοὶ, id est, expletiuæ, vt δὲ iam,
 τε quidem.

Ελαττωτικοὶ, id est, extenuatiuæ, vt γυνώ, γὰρ saltem.

FRANCISCI VER- garæ Græcæ grammaticæ lib. II.

Qui est de Accidentibus partium orationis, in
primisque de Casualium declinationibus, &
de Verborum formationibus.

DE ARTICVLORVM AC- cidentibus. Cap. I.

ARTICVLIS accidunt, or-
do, genus, numerus, casus.

Ordo, quia quidam sunt
præpositiui, ὁ, ἡ, τὸ, quibus
Latini carent (nam hic hæc
hoc pronomen est demon-
stratiuum) Alij postpositiui,
ὅς, ἡ, ὅ, quibus respondent
relatiua Latina, qui, quæ, quod.

Genus, nempe ὁ & ὅς sunt masculini, ἡ & ἡ fæ-
minini, τὸ & ὅ neutrius.

Numeros habent tres sicut nomina.

Casus verò quatuor. nā ὡ vocatiui aduerbiū est.

Formantur autem obliqui postpositiuorū, ab obli-
quis præpositiuorum dempto τ, & eius loco addita
aspiratione, vt τὲ οὐ, τῷ φ, & c.

SCHOL. Poterit fortasse non abs re addi aliud
accidens, Figura: quandoquidem reperiuntur multi-
pliciter compositi, vt ὅδε, hic, ἡδε hæc, τόδε hoc, τοσαύ-
τῳ antiquitus, τοσαύταρχος in principio, ἰσχυροῦ

E ij

simul, ταυτὶ impræsentiarum. Item ὅς τις, ὅς γε, ὅς ποτε qui, ὅς τις quicumque, de quibus alias. Hispana lingua articulos habet præpositiuos Græcis respondentēs, ὁ el, ἡ la, τὸ lo. Dicuntur autem hi præpositiui, quòd casualibus in syntaxi præponi soleant: contrà postpositiui reliqui, quòd antecedentibus postponantur.

DE ACCIDENTIBVS ET INFLECTIONe nominum. Cap. II.

Nomini accidunt ἑξ ὧς, ἑξ ἧς, ἑξ ἰθὺς, πέντε, εἶδος, id est, genus, figura, numerus, casus, species.

Genera quinque sũnt: ἀρσενικόν, id est, masculinũ, cui præponitur in recto singulari ὁ articulus, vt ὁ Αἰνείας. θηλυκόν, id est, fæmininum, cui similiter præponitur ἡ, vt ἡ Λημή. οὐδέτερον, id est, neutrum, cui τὸ, vt τὸ σῶμα. κοινόν, id est, commune, cui ὁ καὶ ἡ, vt ὁ καὶ ἡ αὐτρωπος. ἐπικοινόν, id est, supercommune vel promiscuum, quod vno articulo significata duorum generum complectitur, vt ὁ αἰετὶς aquila, ἡ χελιδὼν, hirundo.

Figura triplex est: ἀπλοῦν simplex, vt ἀεὶσμα res. συνῆπν composita, vt πολυαεὶσμων curiosus. ἀσυνῆπν, id est, decomposita, vt πολυαεὶσμοσυνή curiositas.

Numeri sũnt tres: ἐνικὸς, id est, singularis, vt λόγος sermo. δυνικὸς, id est, dualis, vt τὼ λόγῳ, duo sermones. πληθυντικὸς, vt id est, pluralis. οἱ λόγοι, sermones complures.

Casus quinque: ὀνομαστικὴ, id est, nominatiuus, qui

etiam ὁρσὴ ἔστι εὐθεία appellatur. ἡρική genitiuus. δὲ-
πική datiuus. αἰπαπική accusatiuus. κληπική vocatiu⁹.

Species quædam primitiua, vt καλὸς pulcher. al-
tera deriuatiua, vt κάλλιστος pulcherrimus.

Porro nominum quædam declinantur pariter ἔστι
sine cremento, quædam impariter ἔστι cum cremento.
illa vocant ἰσοσύλλαβα, id est, equalia syllabis, quòd
scilicet obliqui nulla syllaba rectum excedant: hæc
contrà δισυσύλλαβα, id est, syllabis abundantia,
quòd ediuerso obliqui rectum syllaba superent. nos
hæc inæqualia ἔστι imparia, illa equalia ἔστι paria
vocamus. Rursus quædam simpliciter ἔστι incon-
tracte variantur, alia multipliciter ἔστι contracte.

Omnis vocatiuus dualis ἔστι pluralis, suo recto
semper est similis. Vocatiuus quoque singularis secū-
dum Atticos semper, secūdum communes nō semper.

In dualibus accusatiuus semper est similis recto,
ἔστι datiuus genitiuo.

Omne neutrum habet nominatiuum, accusatiuū
ἔστι vocatiuum similes in omnibus numeris.

Postremo composita simplicium sequuntur infle-
xionem. variato tamen genere aut desinentia, va-
riari quoque solet declinatio. quæ omnia in progres-
su fient perspicua.

S C H O L. Vbi vocatiuus est similis recto, con-
iunximus ὃ vocatiui cum articulo recti, compendij
gratia, vt οἱ κ, ὃ Αἰνέειν, quemadmodū aliàs in dualibus
singulæ voces binos casus cōplectuntur. Idem fecimus
in neutris, sic τὸ κ, ὃ γυμνάσιον. vbi intelligendum est
comprehendi binos aut etiam ternos casus, vtpote si-

miles. Vocatiuos Atticos scienter omisimus, satis esse iudicantes de illis semel præcepisse, quod sunt vbique similes rectis.

DE GENERE ET INFLEXIONE

primæ declinationis nominum parium.

Cap. III.

Q Vinque sunt nominum declinationes simplices. Per quatuor primas declinantur paria: per quintam imparia omnia. Nomina paria finita in *as* vel *us* generis sunt masculini: pertinentque omnia ad primam declinationem. Quorum genitiuus ab vtraque terminatione exit in *s*, datiuus in vocalem nominatiui subscripto *i*. accusatiuus in *i* cum vocali nominatiui. Est autē hoc commune omnibus quatuor primis declinationibus, vt finiāt accusatiui singularem in *i* cum vocali nominatiui. Vocatiuus fit à recto, remoto *s* vltimo. nisi quod ex finitis in *us* illa formāt vocatiui in *a* breue, quæ τ habet ante *us*, vt ὁ ὠροφῆτης, ὦ ὠροφῆτα: Et quæ γέτε significāt, vt ὁ σκυῖτης, ὦ σκύδα Scytha: Et quæ cōponūtur à πῶω tero, vt ὁ παιδοτεῖλης, ὦ παιδοτῆρα: Et à πωῶ vendo, vt ὁ φαρμακοπῶλης, ὦ φαρμακοπῶρα: Et à μετρώ metior, vt ὁ χωμῆτης, ὦ χωμῆρα. Casus duales Et plurales in hac Et secunda declinatione omnino desinunt sicut articuli præpositiui fæminini.

SCHOL. Ex nominibus huius declinationis finitis in *us*, pauca reperiuntur duum generum, vt ὁ καὶ ἡ σῆς. Porro tam finita in *us* quàm in *as*, in triplici sunt differentia. Nam præter ea quæ ad hanc declinationem pertinet, sunt alia quæ Dorice declinātur remoto *s*, vt

ὁ Ὁμάς, ἡ Ὁμά. ποδῆς, ποδῆ. item alia imparia, de quorum omnium distinctione prolixè agunt quidam, verum quia id ipsum plus negocij habet quàm frugis, nunc omittimus, dicturi nonnihil in quinta declinatione. Nomina huius & aliarum declinationum, quibus formis ad Latinos transeant, qui velit cognoscere, Priscianum consulat, qui copiose simul & doctè de eiusmodi solet differere.

DE GENERE ET INFLEXIONE
secundæ declinationis nominum parium.
 Cap. IIII.

OMnia nomina & participia pariter inflexa, finita in α & in η, fœminina sunt, & pertinent ad secundam declinationem: formantque genitiuum in ης. vt ἡμῶν ἡμῶνς, βαπτῆα βαπτῆς. exceptis desinentibus in εα, vt πῆεα: & in α purum, hoc est, præcedente coniuncta vocali, vt ἐνερχῆα: & in ᾱ circumflexū ex contractione, vt μῶα ex μῶαα: & in δα vel γα, quæ rara sunt, vt Ἀῆδα, Μαρῆα. Hæc enim omnia exeunt in ας, vt τῆς πῆεας, ἐνερχῆας, μῶας, Ἀῆδας, Μαρῆας. Dativus fit à genitivo remoto ε, & subscripto ι, vt τῇ βαπτῆῃ, τῇ ἐνερχῆῃ. Genitiuus pluralis huius & primæ declinationis ultimam circumflectit, Αἰνεῶν, βαπτῶν.

SCHOL. Τεγῆα & similia proparoxytona, hoc est, quæ antepenultimam acuunt, licet in recto habeant tonum in antepenultima, in nonnullis tamen obliquis transferunt in penultimam: quia cum ultima sit longa, tonus non potest sedere supra antepenulti-

nam, τῆς τε & τῶς, τῇ τε & τῷ. Proinde quum necesse sit vltimæ singulorum casuum quantitatem cognoscere, quo inde recta variatio toni sumatur: regulas subiiciemus hac de realiunde summam collectas.

Omnis rectus singularis primæ & quartæ declinationis nominum parium vltimam producit, secundæ verò non omnis, tertiæ omnis corripit.

Genitiuus & datiuus singularis par, vniuersaliter vltimam habet longam.

Accusatiuus & vocatiuus singularis par, recti quantitatem sequitur, exceptis vocatiuis in α, à nominibus in ηs primæ: vbi α corripitur, quum ηs recti producat.

Omnis casus dualis & pluralis par, vltimam habet longam: excepto α finali in pluralibus neutrorum, quod corripitur, exceptis quoque diphthongis α, οi finalibus, quæ reputantur pro breuib. quo ad rationem toni. Exempla omnium patent lib. i. in inflexionibus parium, & IIII. de quantitate vltimarum.

Postremo quæ vocabula dicantur proparoxytona, quæ paroxytona, & oxytona, item quæ properispomena, quæ perispomena, ac demum quæ barytona (quibus nimirum appellationibus sapius in præcipiendo vtendum erit) lib. IIII. cap. VI. exponitur.

DE GENERE ET INFLEXIONE

tertiæ declinationis nominum parium.

Cap. V.

AD tertiam reducuntur omnia nomina & participia paria finita in ος & οi. In ος partim sunt masculina, partim fœminina, quædam adhuc communia, alia promiscua. In οi verò omnia sunt neutra. Genitiuus exit in υ, datiuus in ω, accusatiuus in οi, vocatiuus in ε. In dualibus &

pluralibus finita in ος sequuntur terminationes articuli masculini: in ον verò, neutrius.

SCHOL. Non facile numerari possunt fœminina in ος, tametsi pauciora sunt masculinis.

Quædam huius declinationis habentia ος vel ον purum contrahuntur per omnes casus. vt ὁ νόος νοῦς, ἡ νόος νοῦ. τὸ χιλόον χιλόον, ἡ χιλόος χιλόου, & c. de quibus postea dicitur.

DE GENERE ET INFLEXIONE quartæ declinationis nominum parium.

Cap. VI.

AD quartam pertinent omnia nomina Attica finita in ως masculina, fœminina, communia & promiscua: & in ων neutra. declinantur autem abiecto ε vel ν ultimis. Quidam in hanc declinationem reiiciunt nomina finita in ε, quæ declinantur per remotionem ε Dorice, vt ὁ λαός τε λαία, Θωμάς Θωμά, Ληκάς Ληκά, Ἀντίεας Ἀντίεα. ὁ ἱησοῖς, ἡ ἱησοῖ, πῦρ ἱησοῖ, πῦρ ἱησοῖ. ὁ Μαλασσῆς Μαλασσῆ, Μωϋσῆς Μωϋσῆ, ποδῆς ποδῆ, ὁ διοτῆς διοτῆ.

SCHOL. Multa nomina huius declinationis fiunt à similibus tertiæ finitis in αος, vt Μενέλεως, ex eo quod communiter est Μενέλαος. νεώς, ex ναός. mutatur enim α, si est in penultima purum ac longum, in ε. & ultimum ο in ω per omnes casus, manente tono in eodem loco, etiam si obstat ultima longa. Attici enim non seruant regulam supra positam de toni translatione. Ad hæc ubi in obliquis communium tertiæ est ι post ο, subscríbuitur in Atticis sic, ω, vt οἱ Μενέλαοι, οἱ Μενέλεω.

vbi vero est v, abiicitur: vt $\overline{\text{Μενελάου}}$, $\overline{\text{Μενέλειω}}$. Veteres Attici v finale accusatiui singularis remouere cōsueuerunt, quam terminationē adhuc retinent ὁ Ἀδως, λαγώς· τὸν Ἀδω, λαγώ· ἡ ἑως, κῶς, κίως· τὴν ἑω, κῶ, κίω. Sic quoque legimus ad Titum III. Ἀποκῶ in accusatiuo, & Matth. I. ἐγέννησε τὸν Ματθαῖον. Harū demū quatuor declinationum, quum singulis binæ sint terminationes, octo colligimus desinentias, videlicet ας, ης, primæ, α, η, secundæ: ος, ον, tertiæ: ως, ων, quartæ. quibus vniuersa nomina pariter inflexa continentur.

DE GENERE ET INFLEXIONE
quintæ declinationis imparis. Cap. VII.

AD quintam declinationem pertinent omnia nomina & participia inæqualia: suscipit autē omnia genera, & terminationes varias. Nā finales literæ recti, sunt quatuor vocales & quinque consonantes: vnde multæ aliæ desinentiæ nascuntur.

Genitiuum formant semper in ος, alijs atque alijs literis præcedentibus, prout recti terminatio exigit, nonnunquam addito simpliciter ος, vt ἔλλω ἔλλης: aliquando πς, vt σῶμα σῶματος. quandoque variata etiam consonante vltima recti, vt κόρα κῶρας: aut vocali, vt ὁ αἰθήρ τῷ αἰθέρι: aliquando interposita tantum vocali ante vltimam recti desinentiam, vt ὁ ὄφις ὄφιος, τὸ πῖρς πίχης.

Quatuor vocales recti terminales sunt, α, ι, υ, ω.

Finita ergo in α omnia sunt neutra, & faciunt genitiuū addito πς, vt τὸ βῆμα βήματος: exceptis τὸ γὰ-

δα τῷ γάλακτος, ἔσ τὸ μέγα τῷ μεγάλου.

In substantivum unicum est, idque neutrum, τὸ μέλι μέλιτος, cum compositis, τὸ οἶνό μελι, ιτος. ὕδρό μελι, ιτος, ἔσ. sunt etiam neutra in ι, à communibus in ις, quorum declinationem sequuntur, vt ὁ καὶ ἡ φιλόπαταις, ιδος. τὸ φιλόπαταις, ιδος. ὁ καὶ ἡ πῖς πνός, vnde τὸ πῖ πνός.

In u neutra quoque sunt omnia, ἔσ per εος declinatur, si longa præcedat, vt τὸ πῶν τῷ πώεος, ἄσιν ἄστεος, excepto ἰάπιν ἰάπυος. Si brevis, p uos, vt τὸ δόρυ δόρυος, γόνυ γόνυος. Quæ verò habent masculina in ις, eorum formam sequuntur, vt τὸ βαχὺ τῷ βαχέος, τὸ βαρὺ τῷ βαρέος, quia ὁ βαχὺς βαχέος, ἔσ ὁ βαρὺς βαρέος. excepto πολὺ πολλοῦ anomalo.

In ω fæminina sunt, exeúntque in οος, vt ἡ Διδώ τῇ Διδόος, Λιπὼ Λιπόος.

SCHOL. In hac declinatione, quæ terminationibus & generibus maxime varia est, genera iunximus cum terminationibus: ad hæc heteroclitica separauimus, ne turba confusionem pareret, τῖς τινός, est quidam vel aliquis indefinite: vnde τὶ aliquid. Sed τῖς τίνος, acuto, quis cuius, interrogatiue, vnde τί neutrum, quid. Componitur autem cum articulo postpositiuo sic, ὅς τις quicumque, ἥ τις quæcunque, ὅ, τι quodcunque: declinaturque ambobus integris, οὗ πινος, ὧ πινι, & c. De finitis in ω, & in ι substantiuus in declinationibus contractorum dicetur. γυνὴ vero anomalum formam habet parium.

DE FINITIS IN CONSONANTEM,
ac primum de ν. Cap. VIII.

Consonantes finales quinque sunt, ν, ρ, ξ, ψ, ζ.
Prima ν octo efficit desinentias, αν, λω, εν, ιν,

ωω, ωτ, οτ, ουω. de quibus sigillatim dicendum.

In αα masculina sunt, exeuntque in ανος, ut Ἀταῖς, Ἀῖος: excipiuntur adiectiva & participia in ας, formantia neutra in αα, quæ declinantur per υτ. ut τὸ πᾶν πάντος, τὸ πύλον πύλωνος, τὸ μέλαν vero & τὸ ἑλάν regulam sequuntur, τὸ μέλανος ἑλάνος.

In λω partim masculina sunt, partim fœminina. Genitiuo λωος, ut ὁ ἔλλω ἑλλωος, ἡ σφρῶ σφρῶος. Quædam tamen mutant in ε, oxytona, videlicet supra unam syllabam præcedente μ ante λω, ut ὁ ποιμὼ ποιμῶος, λιμὼ λιμῶος, quorum formam sequuntur ὁ αὐχὼ αὐχῶος, ἀζλὼ ἀζῶος, ἀδλὼ ἀδῶος, & ἡ φρῶ φρῶος. item ex barytonis quæcunque sunt communia, ut ὁ καὶ ἡ ἄρπυι ἄρπυιος.

In εν omnia sunt neutra adiectiva & participia: ideoque suorum masculinorum inflexionem sequuntur, ut τὸ τέρεν τέρενος, π. φθὲν πυφθῆτος.

In ιι alias etiam in ις desinunt, ob idque διχατάληκτα, id est dupliciter desinentia appellantur. sunt autem partim masculina, partim fœminina. Genitiuo ιος, ut ὁ δελφὶν vel δελφίς, τὸ δελφῖνος. ἡ ρίς, τῆς ῥινός.

In υν eiusdem formæ sunt, ut ὁ Φόρκυν vel Φόρκυς, & Φόρκυνος. ἡ Γόρτιυν, Γόρτιυος. Participia vero neutra in ωω, ut τὸ ζῶγυνω, in ωῶος exeunt, ζῶγυνῶος.

In ων multiplicia sunt: quædam masculina, alia fœminina, alia neutra. Rursus quædam exeunt in ωνος, alia in ονος. Item quædam in ωντος, alia in οντος.

Igitur finita in ων pleraque addito ος genitiuum

faciunt, vt ὁ Πλάτων Πλάτωνος, ἡ τέρῃων τέρῃωνος.

Excipiuntur hæc quæ mutato ω in ο exeunt in ονος, comparatiua scilicet, vt κρείσσων κρείσσονος. Et verbalia communia à futuris deducta, vt ἀνοήσω ἀνοήσωνος, ὁ καὶ ἡ νοήσων, ονος. ab ἐλεέω ἐλεήσων, ὁ καὶ ἡ ἐλεήσων ονος. Et nomina communia, vt ὁ καὶ ἡ γαίτων, ονος. præterquam ὁ καὶ ἡ αἰθωνωνος, εἰρων εἰρωνος, Et κύων κυνός. quod est heteroclitum. Item barytona in ων purum præcedente vocali ancipiti producta, vt ὁ Μαχάων Μαχάωνος, Ἀμφίων ἰονος. Et alia quædam composita præcedente ancipiti correpta, vt ὁ ἀμφικτύων ἀμφικτύωνος, πελκίων πελκίονος. Item dissyllaba non denominatiua, duas ante ων consonantes in comprehensione habentia, vt ὁ τέκτων τέκτωνος, ἄκμων ἄκμωνος. Et polysyllaba penultimam producentia, vt πατήων πατήωνος. Et composita à φρῶ φρανός, vt δαίφρων δαίφρωνος, ἄφρων ἄφρωνος. Et deducta à masculinis in ος, vt ab αἵματος, αἵματων αἵματωνος. Item oxytona quæcunque fæminina, vt ἡ εἰκὼν εἰκόνος, Καρχιδῶν Καρχιδῶνος. ἡ ἀηδὼν ἀηδόνος. præterquam ἡ μελεδὼν ᾠδος, ἡ τυφεδὼν ᾠδος. Et præter propria ciuitatum, non finita in ῶων, vt Πλευρῶν ᾠδος, Σιδῶν ᾠδος.

Itē oxytona masculina polysyllaba in δῶν, Et δειμῶν, vt Σαρπηδῶν ὄνος, Μακεδῶν δόνος, κηδεμῶν ὄνος, exceptis ὁ Καλυδῶν ᾠδος, Et ὁ Ἀμυδῶν ᾠδος. In ᾠωνος exeunt circumflexa, quæ vt plurimum per cōtractionem fiunt, vt ὁ Δημοφῶν ex Δημοφῶων, ἔμφῶντος. exceptis Προσδῶν ᾠδος, Ἰῶν ᾠδος, τυφῶν ᾠδος. Item participia secundæ coniugationis circumflexorum, tā

masculina, quàm neutra. Vt ὁ βοῶν βοῶντος, τὸ βοῶν-
 ῶντος, ex βοάων, ἔ βοάων. In οντος exeunt habentia
 fœmininum in αйна, Vt ὁ λέων λέοντος, quia ἡ λέαινα:
 præter λάκων λάκωνος. quibus simile est γέρον γέροντος.

Item polysyllaba in δων barytona, modo non sint
 denominatiua, Vt κελάδων κελάδοντος. Ἐ in ῥων par-
 ticipialia, Vt φαέδων φαέδοντος, πνευφελέῃων ἐφον-
 τος. Item composita ex ὀδοῖς ὀδόντος, Vt χαλκῶδων
 χαλκῶδοντος, θερμῶδων θερμῶδοντος. Item partici-
 pia in ων grauitona Ἐ oxytona, Vt ὁ τύπων τύπον-
 τος, τυπῶν τυπόντος. nam circumflexa non contracta, u
 assumunt in diphthongum, Vt τυπῶν ευῶτος.

In ον alia nomina sunt, alia participia: sed vtra-
 que neutra adiectiua, Vt τὸ εὐδαίμων εὐδαίμονος, τὸ
 μείζων μείζονος, sicut ὁ ἢ ἡ εὐδαίμων εὐδαίμονος, ὁ ἔ ἡ
 μείζων μείζονος. τὸ τύπον τὸ τύποντος, sicut ὁ τύπων τύ-
 ποντος. sequuntur enim hæc inflexionem suorum mas-
 culinorum, illa suorum communium.

In ον quoque neutra sunt, atque itidem sequun-
 tur inflexionem suorum masculinorum, vel commu-
 nium, Vt τὸ δίπυ δῖπυδος, sicut ὁ καὶ ἡ δίπυς δῖπυδος.
 sic participia, Vt τὸ τυπῶ τυπῶτος, sicut ὁ τυπῶν τυ-
 πῶτος.

SCHOL. N & g quia sunt immutabiles, manent
 in obliquis. De genitiuis nominū in ων, prolixè agunt
 multi grammatici, eos consulat cui hæc non fuerint sa-
 tis. Nobis vñsum est illa arctare: cum quòd pleraque
 exempla quæ ab eis adducuntur, propria sunt & rara,
 tum etiam quòd sæpe in his poetica licentia ο inueni-
 tur positum pro ω, & ediuerso ω pro ο. Ex fœmininis in
 ων nec circumflexum reperitur vllum, nec declinatum

per vt. Porro, nomina in ων composita à nominibus etiam in ων suorum simplicium formam sequuntur, vt χαλκός χίτων χαλκός χίτωνος, quia χίτων χίτωνος. Neutra in ον tam nomina quàm participia impariter fleciuntur, exceptis omnibus substantiuis quæ pariter declinantur, vt τὸ γυμνάσιον ἡ γυμνασίη. & adiectiuis ac participijs non habentibus terminationem masculinam in ων, vt τὸ καλὸν καλοῦ, τὸ τυπὸν τυποῦ, τὸ τιμὸν τιμῶν.

DE NOMINIBVS TERMINATIS

in p.

Cap. IX.

SEXCUPLICITER desinit p. in αρ, ηρ, ερ, υρ, ωρ, ερ. Genitiuus fere fit, ος addito, hac serie:

In αρ masculina sunt pleraque. genitiuo αρος, vt ὁ καὶ καρός. Itidem fæminina, vt ἡ ὄαρ ὄαρος. Sunt etiam quædam neutra: ex quibus illa sequuntur hanc inflexionem, quæ dissyllaba sunt, & non habent penultimam natura productam. vt τὸ ὕπαρ, νέκταρ, ὕπαρος, νέκταρος. reliqua mutant p in τ, vt ἡ παρ ἡπαρος. sic τὸ οὐθαρ, ἄλφθαρ, δέλεαρ: quibus similia sunt τὸ φρέαρ φρέατος, σέαρ σέατος.

In ηρ partim sunt masculina, partim fæminina. Masculina exeunt in ηρος. vt σωτήρ σωτήρος. fæminina in ερος, vt ἡ μήτηρ μητέρος. quorum formam sequuntur quoque ex masculinis oxytona supra vnam syllabam, quæ non habent τ ante ηρ, vt ὁ αἰὴρ αἰέρος, αἰὴρ αἰέρος, αἰθὴρ αἰθέρος: præter αἰνὴρ αἰνέρος, & ἐλδὴρ ἐλδέρος. Rursus ex illis quæ τ habent ante ηρ, hæc duo mutant η, ὁ αἰὴρ αἰέρος, πατήρ πατέρος καὶ παῖς. Item barytona penultimam producentia. vt ὁ πῆρ πέρος, φεατήρ φεατέρος.

In *ειρ* masculina fere sunt. genitiuo *ειρος*, vt ὁ φθέρει φθέρως. sic ἡ χεὶρ *ῥαῖνινι* τῆς χερὸς, cum compositis communibus, ὁ καὶ ἡ πολυχέρ πολυχέρος, ἐκατόλχρ ἐκατόλχρος.

In *υρ* pauca sunt, eaque masculina, vt ὁ ψιδυρ, μιδότυρ: præter τὸ πύρ neutrum. Genitiuo υρος, ψιδυρος, μιδότυρος, πυρός.

In *ωρ* pleraque sunt masculina, vt ὁ φῶρ, πέλωρ. pauca communia, vt ὁ καὶ ἡ παντοκράτωρ: pauciora neutra, vt τὸ ἔλωρ. Genitiuo ωρος, φωρός, πέλωρος. Excipiuntur τὸ ὕδωρ ὕδατος, ἔτ τὸ σκῶρ σκαπὲς, irregularia ἔτ barytona, quæ non habent λ ante ωρ, nec sunt Latina: ea enim mutant ω in ο. vt ὁ ἑκτῶρ ἑκτορος, ὁ ἔτ ἡ ἀπάτωρ ἀπάτορος.

In *ορ* rara sunt ἔτ neutra. Genitiuo ορος, vt τὸ ἦτορ ἦτορος.

SCHOL. Finita in *ηρ* *ῥαῖνινι* syncopen patiuntur in genitiuis & datiuis singularibus, quibus simile est masculinum, ὁ πατήρ. porro ὁ αἰήρ, præter syncopen, quam in omnibus casibus patitur, etiam δ recipit. Horum inflexiones habentur lib. i. Vbi aduertendum. quod ex casibus geminis illi qui non habent syncopen, fere sunt poetici, vt πατήρ, αἰήρ, μητήρ. Nam oratores concisos recipiunt, vtputa, πατὴρ, αἰδὴρ, μητὴρ. Ex *ῥαῖνινι* autem quædam etiam in accusatiuo singulari syncopen admittunt, vt ἡ Δημήτηρ τὴν Δημήτηρα καὶ Δήμητρα. Cæterum ab ἡ θυγάτηρ, accusatiuus τὴν θυγατέρα, oratorius est. θυγάτρα vero poeticus.

DE FI-

DE FINITIS IN DVPLICEM,

ξ, vel ϝ.

Cap. X.

Multas desinentias efficit ξ, αξ, ηξ, ιξ, υξ, ιγξ, υγξ, οξ, ωξ, αιξ, αυξ, λξ, ρξ.

In αξ partim sunt masculina, partim fœminina. Genitiuo ακος, ut ὁ θώεαξ θώεακος, φύλαξ φύλακος, ἡ αὐλαξ αὐλακος. Excipiuntur ὁ αἰαξ αἰακτος, & ab eo composita. Item deriuata à verbis in ζω, quæ exeunt in αγος, ut δῶταξ δῶταγος.

In ηξ quoque sunt quædam masculina, quædam fœminina. Genitiuo ηκος, ὁ μῶρμηξ μῶρμηκος, ἡ πῆληξ πῆληκος. Excipiuntur ἡ βηξ βηγος, & fœminina habentia ω in penultima, quæ in εκος exeunt. ut ἡ θῆωπιξ ἀλώπικος. item cōmunia oxytona retinentia syllabam verbi vnde componuntur: quæ in ηγος exeūt. ut βῆπληξ βουπληγος, ἀπλήτω, πλήζω. quorum formā sequitur ἡ ὕσπληξ ὕσπληγος.

Etiā in ιξ, sunt alia masculina, alia fœminina, pauca communia: atque itidem exeunt in ικος, ὁ φοῖνιξ φοῖνικος, ἡ κῶλιξ κῶλικος. Excipiuntur ὁ τέπιξ τέπγος. & ἡ μάστιξ μάστιγος: & monosyllaba fœminina, quæ quidem χ recipiunt, ut ἡ σῖξ σιγος, θρῖξ τριγος, cum compositis, ut ὁ καὶ ὁ ὁμόσιξ ὁμόσιγος, καὶ λίθριξ καλλίτριγος.

In υξ quoque sunt aliqua masculina, alia fœminina. Genitiuo υκος, ut ὁ κήρυξ κήρυκος. Excipiuntur habentia vltra duas syllabas, & α in penultima: ea enim in υγος exeunt. ut τερβαρύξ τερβαρύγος. & deducta à verbis, ut ἀ ζεύω, ὁ μόυξ ὁμόζυγος. ἀ φεύω,

F

πρόφυξ πρόφυγος. item fœminina, ut ἡ ἀΐτιξ ἀΐτιγος, εὐξ ευγός. præterquam ἡ ἰὺξ ιυκτός, ὅς ἄμπυξ ἄμπυκός. Item habentia in penultima ο, ut ὁ κόκυξ κόκυγος. dum tamen non sequatur β, nec ι: nam quum β sequitur, regulam observant, ut βόμβυξ, βόμβυκος. quum vero ι, per χ inflectuntur, ut ὄνυξ ὄνυγος. qualia etiam sunt composita ab ὀρύττω, ut διώρυξ διώρυγος. In ιγξ omnia sunt fœminina. In υγξ vero partim masculina, partim fœminina. genitiivus exit in γος ab utrisque, ἡ σάλπιγξ σάλπιγγος, ὁ φάρυγξ φάρυγγος. ἡ λύγξ λυγγός singultus: λύγξ vero pro fera λυγός.

In ωξ masculina sunt, genitiivo ωκος, πλώξ πλωκός. præter composita ἀσπώω, quæ exeunt in γος, ut κυαμοτρῶξ κυαμοτρῶγος: quibus accedit ῥώξ ῥωγός. In οξ unum tantum est, ἡ φλόξ φλογός. In αιξ aliud, ἡ αἰξ αἰγός. In αυξ aliud, ἡ γλαῦξ γλαυκός. Postremo habentia ante ξ consonantem quæ non sit γ, per κ declinantur. ut ἡ ἀλξ ἀλκός, ἡ σαρξ σαρκός.

Finita in ψ sexcupliciter desinunt, videlicet in αψ, εψ, ιψ, υψ, οψ, ωψ. sunt autem pleraque masculina. Genitiivo πος, ὁ κύκλωψ κύκλωπος, ἡ ὄψ ὀπός: exceptis ὁ φάψ φαβός, ὁ ἄραψ ἄραβος, ὁ λίψ λιβός, ὁ νίψ νιβός, ὁ θάρυψ θάρυβος, χάλυψ χάλυβος, ἡ φλέψ φλεβός, ἡ χέρνιψ χέρνιβος, per β: quibus accedunt composita ἀπειβω, ut παιδοτεῖψ παιδοτεῖβος: item ὁ σκίεαψ σκίεαφος, κατήλιψ κατήλιφος, ὅς ἡ κίνυψ κίνυφος, per φ.

SCHOL. Nullum nomen in ξ est neutrum, communia pauca, eaque composita. Itaque fere sunt aut mas-

culina, aut fœminina. θειξ̄ mutat θ in τ in obliquis, ψι-
χός. ne si in vtraque syllaba sit aspirata, asper sonus ef-
ficiatur. In ↓ quoque nullum est neutrum, fœminina
paucā.

DE FINITIS IN Σ,

Cap. XI.

Nominum desinentium in σ, quindecim sunt
terminatione recti, ας, ης, ις, υς, ως, ος, ες, ους,
αυς, αις, εις, θυς, λς, ρς, ρς.

In ας genere simul & declinatione distinguuntur:
nam masculina, siue substantiua sint, siue adiectiua,
& participia quælibet in ατος exeunt. Vt ὁ Αἴας τῷ
Αἴαντος, ὁ παῖς πάντος, ὁ τύψας τύψαντος. Fœminina vero
oxytona in αδος, vt λαμπάς λαμπάδος. Neutra, quæ
ante ας habent vocalem, aut ρ, in ατος. reliqua sunt
indeclinabilia. de quibus omnibus postea dicetur.

In ης pleraque sunt masculina: reperiuntur & fœ-
minina non pauca in ης, & communia quædam:
exeunt autem fere in ητος, vt ἡ κρῆς κρητός, ἡ φιλότης
φιλότητος, ὁ δὲ ἡ ἡμιδνῆς ἡμιδνῆτος. Excipiuntur circū-
flexa facta à nominibus in εις, quæ exeunt in ῶτος,
vt ἡμις ἡμιῶτος, ἀ ἡμῖνεις ἡμῖνερτος. Sunt & alia
exeuntia in εος, & per contractionem in ος, mascu-
lina videlicet propria à verbis composita, vt ὁ Δει-
σοφάνης τῷ Δεισοφάνεος Δεισοφάνους, ἀ φαίτω. Item ex
neutris composita, vt ἀ κλέος ὁ Ηεακλῆς τῷ Ηεακλέος
οῖς, ἀ δέιτος ὁ Δημοδένης τῷ Δημοδένεος ἐοῖς. Item
communia barytona vel oxytona habentia neutram
terminationem per ες, vt ὁ καὶ ἡ ἀληθῆς, τὸ ἀληθές, τῷ

F ij

ἀληθέος θεῖς· ὁ καὶ ἡ λοιμώδης, τὸ λοιμῶδες, τῆ λοιμώδεος
 ὠδοῖς. Etiam in r̄his disyllaba, vt ὁ ἄρης τῆ ἄρεος. Ὁ in
 ωρης, vt ὁ δῖωρης δῖωρεος. Ὁ in ηρης, vt ἡ πελὴρης βίη-
 ρεος. Itē in η̄his oxytona, vt ἁφλωὴς, ἁφλωέος λωῆς.
 Ὁ composita à nominibus in ις. vt ab ὠκὺς ποδῶ-
 κης, ποδῶκεος ποδῶκοις.

In ις partim sunt masculina, partim fœminina,
 aliqua cōmunia. Genitiuo ιος, ὁ μαίπης μαίπος, ἡ λέξις
 λέξιος. excipiuntur πὶς υἱός, Ὁ πὶς υἱος. Item ha-
 bentia duas immutabiles ante ις, quæ in ιδος exeunt,
 vt ὄρνις ὄρνιδος, μῦρμις μῦρμιδος. Item propria: nē-
 pe ea communiter, per δος inflectuntur, vt ὁ Πάεις
 Γάειδος, κύωνις κύωνιδος. Ex appellatiuis quoque
 quædā exeunt in δος, videlicet composita à πόλις Ὁ
 μαίπης masculina Ὁ communia, vt ὁ σῶπολις σῶπό-
 λιδος, ὁ καὶ ἡ φυγόπολις φυγόπλιδος, ὁ παρμαίνης παρ-
 μαίνιδος. Item masculina denominatiua penulti-
 mam producentia: Ὁ alias quæ habent vnam tantū
 consonantem ante ις, vt ὁ εὐνίς εὐνιδος, λάτεις λάτει-
 δος, κρά̃ις κρά̃ιδος. Item fœminina circumflexa Ὁ
 oxytona, vt ἡ βενδὶς, σπαγίς, ἴδος. Ὁ barytona in η̄his
 præcedente longa, vt νεαῖς νεαῖδος.

In ις quoque sunt quædam masculina, alia fœmi-
 nina, alia communia. Genitiuo υος, ὁ μῶς μωός, βότρες
 βότρυος, ἡ πίτυς πίτυος, η̄δὺς η̄δύος. Excipiuntur ἡ κα̃-
 μως κάμωδος, Ὁ ἡ κόρις κόρυθος. Item ὁ πῆχυς, πέλε-
 κως παρῆσβις, Ὁ ἡ ἐλχίς, quæ in ιως exeunt Attice,
 πῆχως, πέλκεως, παρῆσβεως, ἐλχέως. Item adiecti-
 ua, quippe quæ in ιος exeunt, vt ὁ βεαχὺς βεαχέος:
 præter πολὺς πολλός. Item ex fœmininis oxytona

habentia. u. recti correptum, quæ in υδος genitiuum formant, vt ἡ πηλαμῶς, χλαμῶς, κροκῶς. Composita vero à simplicibus in ις, eorum variationē custodiunt, vt καμίζις καμίζιθος, πείδις εἰς εἰς εἰς. Quod si aliunde compositionem habeant, in δος exeunt, vt ἡ πηλις, ἡ ἐνελις, υδος. Participia in ις per vt declinātur, vt ὁ ζευγὴς ζευγῶτης.

In ως masculina sunt, præterquam ἡ αἰδῶς, αἰδῶς αἰδοῖς, ἡ ἰώης, ἰόος ἰοῖς. Ὁ τὸ φῶς φωτὶς neutrum. Genitiuo ωτες, vt ὁ γέλως γέλωτες, ἰδρῶς ἰδρῶτες. Exciipiuntur monosyllaba oxytona habentia τ, ς, aut ϑ, quæ in ωος exeunt, vt ὁ τρώς τρώος, ὁ δμῶς δμῶος, ὁ θῶς θῶος. qualia sunt etiam ex barytonis excedentibus vnam syllabam, illa quæ penultimam habent longam, vt ὁ ἥρως ἥρωος, excepto εἰλως εἰλωτες.

In ος omnia sunt neutra contracta. Genitiuo εος, τὸ πῖχος τῷ πίχους πίχοις, Participia vero in οπος exeūt, vt τὸ πεπὸς πεποτός.

In ες quoque neutra sunt omnia ὅς contracta, habentque terminationem communem in ης, cuius variationem sequuntur, vt τὸ ἀληθές, τῷ ἀληθείς ἐ ἀληθούς, sicut ὁ ὅς ἡ ἀληθὴς, ἀληθείς τοῖς.

In οις masculina fere sunt, præter τὸ οἷς, ὠπός. Genitiuo οος, vt ὁ βοῖς τῷ βοός, χοῖς χοός, πῶς tamē facit ποδός. sic πολῦποις πολῦποδός, ὅς cætera eius composita. ὁ δδῖς vero ὁ δδῖς. sicuti ὅς participia tertiæ coniugationis in μι, vt δοῖς δοῖς, ἀλοῖς ἀλόντες. Circumflexa vero contracta in οῖς, cx οεις, exeunt in οῶς, vt ὁ Σιμῶς καὶ Σιμοῖς, Σιμῶς. ὁ πλακῶς καὶ πλακοῖς, πλακοῶς. Sic ὅς fæminina quædam

propria ciuitatum, vt ἡ Οπις Οπιῶτες, ἡ Τεραπιζοῖς Τεραπιζοῦτες.

In ας duo tantum sunt, eaque fæminina. ἡ ναῦς ναὸς, ἡ γυνὴ γυνὸς.

In ας vnum est fæmininum, ἡ δαῖς δαιτὸς, alterum neutrum, τὸ σῶς σωτὸς. ἔστι aliud commune, ὃ ἔστι παῖς παιδὸς. cum compositis, vt ὁ καὶ ἡ θύπαις εὐπαιδὸς, ἀπαις ἀπαιδὸς.

Desinentia in εις masculina sunt, præter pauca fæminina. Ex his monosyllaba in εος exeunt, vt ὁ κτῆς κτηνὸς, ὁ εἶς εἰνός: ἔστι eius composita μνδεῖς μνδενός, οὐδεῖς οὐδενός. præterquam ἡ κλεῖς κλειδός. Quæ vero excedunt vnā syllabam, in εντες. ὁ Σιμόςεις Σιμώεντες, ὁ χεῖςεις χεῖεντες, ἡ Οπίεις Οπίεντες. Participia quoque omnia in εντες, vt ὁ πυφθεῖς πυφθέντες, ὁ ὑδθεῖς ὑθέντες.

In ας omnia sunt masculina ἔστι contracta, genitico εος, ὁ Ατρεῖς Ατρεός.

In ες vero præcedente consonante sic, λς, νς, ρς, rara sunt. Nempe in λς vnum reperitur, ὃ ἄλς pro sale, τῷ ἁλίς: quod ipsum fæmininum ἡ ἄλς ἁλὸς, mare significat.

In νς, ρς, præcedente quidem α, per τ inflectuntur. vt ὁ μάκαρς μάκαρτες, ἡ δάμωρς δάμωρτες. alias per θ, vt ὁ ἑλμυς, ἑλμυθός, ἑρως ἑρωθός.

SCHOL. E nominibus finitis in ας, ea impariter declinantur per αντες quæ sequuntur Dissyllaba barytona in ας purū. vt ὁ Βίας Βιάντες, Αἴας Αἰάντες, excepto ὁ λάας, quod quum proprium est, ῥάας facit, quum appellatiuum, λάαος, & per contractionem λαός. Item

polyfyllaba in *ias* barytona gentilia, incipientia à *ω*,
 vt *πικίας πικίαντος*. Et oxytona vnius siue plurium syl-
 labarum, vt *ὁ παῖς παῖντος*, *ἱμάς ἱμαίντος*, *αὐδρίαῖς αὐ-*
δριαίντος. quibus adiungitur *ὁ πᾶς πάντος* circumfle-
 xum. Item ex barytonis habentibus *ας* non purum fi-
 nita in *γας*, vt *γῆρας γήαντος*. excepto *μέγας μεγάλων*.
 & in *δας* præcedente diphthongo, vt *οἶδας οἰδαντος*. Itē
 in *λας* vnius generis præcedente consonante altera aut
 vocali longa, vt *Ατλας, πᾶλλας, χήλας αὐτος*. μέλας ve-
 ro μέλανος, & *τάλας τάλανος*, duorum generum sunt.
 In *εας* quoque habentia primam & secundam syllabā
 ab eadem consonante incipientem, vel ab eius antisti-
 cho, vt *ὁ πρόφρας, πύθρας εγαντος*. Similiter quæ parti-
 cipiis coincidunt, vt *ὁ πείρας, ἄρας αὐτος*, & quæ habēt *α*
 ante *εας*, vt *ταῖρας, κἄρας αὐτος*. Præterea polyfyllaba in
ισας & *φας*, vt *ἀπίσας, κερύφας αὐτος*. Ad hæc quæ sunt
 indifferenter duarū vel plurium syllabarū in *βας*, præ-
 cedente *ρ*, aut vocali ancipite correpta, vt *ὁ φόρβας, ἀλύν-*
βας, βίβας, & Αβας proprium, *αὐτος*. exceptis *ὁ βαρνάβας,*
κἄβας, λάβας, & ἄβας gentile, quæ per *α* declinantur. In
δας quoque à verbis barytonis deducta, vt ab *αἶδω, αἶ-*
δας αἰδαντος à *χαρίζομαι, χαρίδας χαρίδαντος*. etiam in
ύζας, vt *βύζας βύξαντος* & in *μας* præcedente breui, vt
ἀδύμιας ἀδύμιαντος, *Πολυνδύμιας Πολυνδύμιαντος*. quibus
 simile est *ὁ δαῦμας δαύμαντος*. His iungēda sunt parti-
 cia tam oxytona quam barytona, vt *ὁ ἰσας ἰσαίντος,*
πυρρίσας πυρρίσαντος. Composita vero simplicium for-
 mā sequuntur, vt *ὁ λυκεθόας θόαντος*, quia *ὁ θόας θόαντος*.
 Reliqua declinantur pariter, ex quibus in *ς* communi-
 ter exeunt barytona excedentia duas syllabas, quæ ha-
 bent ante *ας* quampiam ex his literis, *ε, υ, ει, ι*, aut *ρ*, præ-
 cedente *ο*, vt *Πυθίας Πυθίς, Μαροῦας σύς, Αινείας ιεύς,*
Λυσίας σίς, Ξενοχόρας Ξενοχόρς. præterquam gentilia
 in *ias*, incipientia à *ω*, quæ exeunt in *αὐτος*. His dem-
 ptis, cætera remoto *ς* genitiuum faciunt in *α*. sunt autē
 ea magna ex parte Dorica, & propria: de quibus abun-

de à grāmaticis veteribus & iunioribus tractatum est. Itidem finita in *is*, partim pariter, partim impariter declinantur. Pariter, quæ sequuntur, circumflexa videlicet quæ monosyllaba non sunt, ut ὁ Ερμῆς ἢ Ερμού. Item ex barytonis spondaica, ut ὁ Χένσης Χένσος, Ξέρξης Ξέρξος. exceptis ὁ μάσθλης, μόσγης, ναῖς, κρύνης, πύγρης, λίγρης, μάγνης, φάγρης, ἴγνης, μάσσης, υλῶδης, γλοῖης, quæ in *ης* impariter exeunt. Etiam quæ à femininis in *η* deducuntur, ut ἡ λείχη, ὁ λείχης λείχος. ἡ χαίτη, ὁ κναυοχαίτης αἶτον. Item in *ης* patronymica, ut ὁ πηλείδης πηλείδου. & propria patronymicorum formam habentia, ut ὁ Θερπιδῆς ἴδου. Deriuata quoque, siue decomposita, à nominibus in *ος* vel *υς*, ut ab Αργῆος, ὁ Αργῆς Αργῆος. ab Οἰδῖπους, ὁ Οἰδῖπιδῆς ὀδῖς. Etiam in *ης* nō composita à verbo κερῶ, ut ὁ χάρετης, δύτης. Ad hæc finita in *ης*, & οῖς, ut ὁ σπύγης, ὁ ζόλης. Et in *ης* præcedente aliqua ex his vocalibus, α, ι, ο, υ, ω, ut ὁ Ιορδάνης, Αἰχίνης, Γηενόνης, Κερωνίς, τελώνης. Item polysyllaba habentia ante *ης* immutabilem geminatam, ut ὁ Ἰωάννης, Καζάλλης. Ac denique à verbo composita, quæ sunt vnus generis, ut ὁ παιδοβίβης ἰβῖς, à τρέω tero, ὁ χοινοβάτης, à βαίνω ascendo. Monosyllaba verò in *ης* circumflexa, quæ pauca & Dorica sunt, in primam declinationem à quibusdam reiciuntur, ab alijs in quartam, faciuntque genitium in *ῃ*, ut ὁ δειῖς, ἢ δειῆ, τοῦ δειῆ, τὸν δειῆν, ὦ δειῆ. similiter ὁ τεῖς, τοῦ τεῖ, τὸν τεῖν, ὦ τεῖ. quibus accedit ὁ ποδῆς ποδῆ dissyllabum. & barbara, ut ὁ Μωσῆς Μωσῆ, Μαυαῶνης Μαυαῶν. Impariter flectuntur per *ης* reliqua quæ talia non sunt. Cæterum Latina quæ per entis declinantur, facta Græca exeunt in *ετος*, ut ὁ Κλήμης Κλήμεντος, Οὐάλης Οὐάλεντος.

Finita in *is* adeo variant, ut vix quicquam de illis præcipi possit citra exceptionem. nam & ἰβῆς ἰβῆλιος facit, habens duas ancipites, & ἡ ἀγλῖς circumflexū ἀγλῖδος, & μῆνις appellatiuum μῆνιδος & μῆνιος, & alia similiter. De dicatalectis in *is* & *iv* supra dictum est.

DE FORMATIONE DATIVI,

Et ceterorum casuum singularis numeri.

Cap. XII.

Datiuus fit à genitiuo, os in *ι*, Αἴαρτος, Αἴαρτι.
 Accusatiuus à datiuo, *ι* in *α* breue, Αἴαρτι,
 Αἴαρτα. Excipiuntur finita in *ις* vel *ις*, decli-
 nata per os purum, quæ formant accusatiuum à re-
 cto, *ς* in *ι* mutato. Vt ὁ βότρυς, βότρυος, τὸν βότρυ. ὁ ἡδύς,
 ἡδέος, τὸν ἡδύ. ὁ ὄφις, ὄφιος, τὸν ὄφιν. quibus accedunt
 ἡ γαῦς, γαός, τὴν γαῦ. ἡ γαῦς, γαός, τὴν γαῦ. ὁ βοῦς,
 βοός, τὸν βοῦ καὶ βόα.

Vocatiuus similis esse solet recto. Excipiuntur ta-
 men nomina declinata per *ιτ*, non contracta, in qui-
 bus πς genitini abiecto efficitur, vt τὸ Αἴαρτος, ὦ
 Αἴαρ. Item finita in immutabilem, quæ vocatiuum
 fere formāt abiecto os genitiui. ὁ πέρων πέρονος, ὦ πέρων.
 ὁ ἑκτωρ ἑκτορες, ὦ ἑκτωρ: exceptis substantiis exeun-
 tibus in *εος*, vt ὁ ποιμὴν ποιμήνος, ὦ ποιμὴν. Ceterum
 quæ exeunt in *εος*, si penultimam in genitiuo acuiūt:
 tonum quoque transferunt in præcedentem in vo-
 catiuo. Vt ὁ αἰὴρ αἰέρος, ὦ αἰέρ. ὁ πατήρ πατέρος,
 ὦ πατήρ. ἡ θυγάτηρ θυγατέρος, ὦ θυγάτηρ, quibus
 simile est ὁ σῶτήρ τὸ σῶτήρος, ὦ σῶτήρ. πῖνρ tamen
 πέρος ὦ πῖνρ facit. Porro batyttona polysyllaba
 composita desinentia in *ων*, similiter formant vo-
 catiuum à genitiuo, os remoto, Et tono translato
 in præcedentem. ὁ Ἀγαμέμνων, κακοδάμωρ, ὦ Ἀγά-
 μεμωρ, κακόδαμωρ. quam formam sequitur quoque
 ὁ Γεσσιῶν, ὦ Γεσσιῶν. Item desinentia in *ις* contracta

vocatiuum faciunt in ες, ὁ ἀληθής τῷ ἀληθέος τοῖς, ὡς ἀλητές. Ex his autem ea quæ sunt composita barytona, tonum similiter transferunt in antepenultimam. Vt ὁ Δημοδένης, τῷ Δημοδένεος Δημοδένοις, ὡς Δημοδένεες. Ad hæc desinentia in υς, ους barytona, ους in ις oxytona trium generum, vocatiuum formant à recto & detracto, vt ὁ βότρες, ὡς βότρευ. ὁ ἡδύς, ὡς ἡδύ. ἡ πόλις, ὡς πόλι. Eodem modo desinentia in αις, θυς, οἰς. ὁ πῆξ, ὡς πῆ. ὁ βασιλεὺς, ὡς βασιλεῖ. ὁ βοῖς, ὡς βοῖ. ὁ Σιμυῖς, Σιμυῶπις, ὡς Σιμωῖ. Sic nomina quoque finita in εις, declinata per εως, vt ὁ χερεῖς, τῷ χερειεντι, ὡς χερειέν, & ὡς χερει. nomina enim desinentia in ε diphthongo precedente, vocatiuum fere formant à recto & deposito. πικρὰ tamen ους & δαῖς cum habent recto similem. Postremo nomina quartæ declinationis contractorum in οι formant vocatiuum. Vt ἡ Λητώ, ὡς Λητώ. ἡ αἰδώς, ὡς αἰδῶ.

SCHOL. Obliqui incontracti quintæ declinationis vltimam corripiunt, exceptis genitiuis dualis & pluralis producentibus, in quibus ob id necessario transfertur tonus: quando genitiuus singularis cum habet in antepenultima. vt ἡ Αἴαντος, τοῖν Αἰάντοιιν, τῶν Αἰάντων. Participia omnia etiam declinata per ντ, vocatiuum habent recto similem, atque itidem participialia nomina. vt ὁ ἕλ, ὡς πῆλων, ἕλχων, εἰρων, φάειδων.

DE FORMATIONE CASVVM
dualis & pluralis. Cap. XIII.

Nominatiuus dualis, qui etiã est accusatiuus, à datiuo singulari fit, in ε, ὡς Αἴαντι, τῷ Αἴαντι.

π. Genitiuus, qui etiam est datiuus, à nominatiuo duali, ε in ον, τοῖν Αἰάτων.

Nominatiuus pluralis à nominatiuo duali approposito ς, τὼ Αἴαντε, οἱ Αἴαντες. In neutris tamen ε vertitur in α, τὼ σώματα, τὰ σώματα.

Genitiuus à suo recto, ες vel α in ων, οἱ Αἴαντες, τῶν Αἰάντων. τὰ σώματα, τῶν σωμάτων.

Datiuus fit à datiuo singulari, posito σ ante, vltimum, expunctisq; omnino ν, τ, ς, θ, si ibi fuerint. τῷ Αἴαντι, τοῖς Αἴανσι, ᾧ ἑλλωσι, τοῖς ἑλλησι. ᾧ βήματι, τοῖς βήμασι. τῇ τελευτῇ, τῇ τελευτῇ. τῇ ὀρειῇ, ταῖς ὀρεῖσι. Aliàs fit à recto singulari addito ι, in desinentibus in duplicē ↓, ς, ξ, ς in ς precedente diphthongo cum υ, vt ὁ δῶα, τοῖς ἀρῶασι. ὁ κόλαξ, τοῖς κόλαξι. ὁ βασιλεὺς, τοῖς βασιλεῦσι. πῆς tamen ποσὶ facit.

Nomina autem in ηρ, quæ syncopen in obliquis patiuntur, α recipiunt ante σ. vt ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος καὶ μητρὸς, τῇ μητρί, ταῖς μητράσι. ὁ πατήρ, πατρός, πατρί, πατρί, τοῖς πατράσι. Additur quoque vocalis in diphthongum, quando in penultima datiuus singularis est ε vel ο positione productū, vt χαιείων, χαιείων. λέων, λέων. Accusatiuus fit à suo recto ες in ας, οἱ Αἴαντες, τοῖς Αἴαντας.

SCHOL. Datiuus pluralis vult habere penultimam æqualem quantitate, aut maiorem penultima datiuus singularis: minorem nunquam. Ideoque si quum formatur datiuus pluralis à singulari abiectis consonantibus, resultat eius penultima breuior, producenda est, addito ι. quādo est ε, vt ὁ πῆς, τῷ πῆντι, τοῖς πῆσι. ὁ χαρίης, τῷ χαρίεντι. τοῖς χαρίεντι. & addito υ, quan-

do est o, ut ὁ θεός, τὸ θεόν, τοῖς θεοῖς. Dualis & pluralis vocatiuos non est necesse hic formare, sed neque accusatiuos neutrorum, quando iam supra dictum est, suis rectis vbique similes esse.

DE ALIIS QVINQVE DECLINATIONIBUS contractis. Cap. XIII.

E Quinta declinatione simplici nascuntur alie quinque contracte nominum imparium habentium *es* genitiui purum: quæ in nonnullis casibus coalescunt.

Prima est nominum imparium desinentium in *es* masculinorum, vel fæmininorum aut communium, & in *es* aut *os* neutrorum, eorum videlicet quæ genitiuum simplicem faciunt in *es*: habent enim alterum contractum in *es*, admittuntque alias id genus contractiones in certis casibus. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, τὸ ἀληθὲς ἀληθούς. τὸ πῦρ, τὸ πῦρ πύρος, &c.

Ad secundam pertinent nomina finita in *is* masculina vel fæminina, & neutra barbara in *i*, quæcunque scilicet faciunt genitiuum communem in *ios*. Ea enim alterum habent Ionicum per *ios*, ac tertium Atticum per *eos*: contrahuntur autem communes & Ionice desinentiæ in plerisque casibus, ὁ ὅς, τὸ ὅ, ὅς communiter, ὅφεις Ionice, ὅφεις Attice, &c.

Ad tertiam, masculina finita in *us* oxytonum, quorum genitiuus communis fit in *ios*, Ionicus in *nos*, & Atticus in *eos*: in reliquis obliquis admittit Ionicas desinentias, quæ tamen nusquam contrahuntur. nam communes tantum recipiunt contractio-

nem, idque in paucis casibus. ὁ βασιλεὺς τῆ βασιλείας
communiter, βασιλέως Attice, βασιλῆος Ionice.

Ad quartam reducuntur omnia fœminina imparia in ω vel ως, quæ præter genitiuum simplicem in ος, habent etiam contractum in ος, contrahunturque adhuc in datiuo quoque et accusatiuo singulari. in duali verò et plurali pariter declinatur iuxta definentias articulorum masculinorum, sicut nomina tertiæ declinationis simplicium. Omnia nomina huius declinationis acuiunt penultimam. Finita in ω fere sunt propria, vt ἡ Ἀητῶ, Διδῶ, Εεξτῶ, τῆς Ἀητῶς Ἀητῶς, et c. in ως duo tantum, eaque appellatiua, reperiuntur, ἡ ἡὼς et αἰδῶς.

Quinta est neutrorum omnium in εας, et ας purum: quorum genitiuus communiter fit in ἑς, et Ionice remoto τ, in ος: rursusque Attice per contractionem, in ως. habetque duas contractiones in ω in genitiuus, et in α in reliquis casibus. τὸ κέ εας, τὸ κέ εας κέ εας κέρως. sic τὸ κρέας, et c.

S C H O L. Quando nomina imparia puras habent definentias obliquorum, hiulca efficitur pronuntiatio. quod ne fiat, plerunque syllabæ vltimæ synæresi conglutinantur. Synæresin autem quidam à crasi ita distinguunt, vt illa dicatur, quando manent eadem literæ, vt τῷ, τῷ χεῖ, τῷ χεῖ. crasis vero quando commiscuntur, vt τῷ, τῷ χεῖος, τῷ χεῖος, τὰ, τὰ χεῖα, τὰ χεῖα. Cæterum quia hæc differentia plerunque à grammaticis confunditur, commodius vocabulo contractionis utemur, vtpote ad vtrunque communi. Fit ergo hæc contractio semper in longam: idque non temere, nec citra legem. Nam præcedente longa, non habet locum: sed

oportet quod præcedat ε, vel ο, aut anceps brevis. potest autem sequi vel brevis vel longa. Notandum verò quod usus horum casuum profæ scriptoribus est præscriptus: vbi enim contracti reperiuntur, illos vsurpant, incontractos dialectis ac poetis relinquentes. quod simpliciter faciunt in prima declinatione: nisi quod à nomine αἴθος non recipiunt gemitium pluralem contractum αἴθων, quod coincidit aduerbio αἴθων, id est quoniam, sed αἴθέων. In secunda vero Atticos, vbi sunt, eligunt, quod ibidem desunt contracti. alias vbi contracti ex Ionicis reperiuntur, illos fere malunt. vbi vero non est desinentia Attica, nec contracta, fere admittunt Ionicā s præta communi. dicunt enim ταῖς πόλεσι potius quàm πόλιν. In tertia quoque desinentias Atticas malunt, vbi sunt: vbi vero non sunt, contractas ex communibus recipiunt. In quarta omnino contractas, vbi sunt sicut in prima. In quinta verò incontractas communes, quod hæ non habent hiatum. ideoque quum τ remouetur, contractas inde Atticas admittentes, poetis Ionicas dimittūt. Ascribam hîc exemplū oratorij vsus ex secunda declinatione, quæ maxime varia est. ἡ πόλις, τῆς πόλεως, τῇ πόλει, πλὴν πόλιν, ὡς πόλι. Δ. τὴν καὶ ὡς πόλιν, ταὶν πόλεων καὶ πόλεων. Π. αἱ καὶ ὡς πόλεις, τῶν πόλεων, ταῖς πόλεσι, τὰς πόλεις.

DE ALIIS CONTRACTIS

quæ hisce quinque declinationibus non includuntur.

Cap. XV.

Contrahuntur ad hæc alia quædam in certis casibus: oxytona videlicet in ις adiectiua per eos inflexa, in datiuo singulari, & in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo pluralibus in ει. ὁ ἰδὺς, ἡ δέος, τῷ ἡδέϊ ἡδέϊ, οἱ καὶ ὡς ἡδέες ἡδέες, τοῖς ἡδέας

ἡδὲ. τὸ ἡδὲ ἔνθεν in datiuo singulari tantummodo,
τῷ ἡδὲ ἡδὲ.

His simile est ὁ ἡμῖς, τὸ ἡμῖς barytonum, τῷ ἡμῖ-
σι ἰσῖς, οἱ ἡμίσεις ἰσῖς, τοῖς ἡμίσεας ἰσῖς.

Barytona quoque ἔξ oxytona in ι substantiua,
quæ per uos genitiuum faciunt, contrahuntur in illis
tribus casibus numeri pluralis, sed semper in ο. ὁ βό-
της, βότες, οἱ καὶ ὧ βότες, τοῖς βότεσιν,
βότες. ὁ ἰχθύς, ἰχθύες, οἱ καὶ ὧ ἰχθύες, τοῖς ἰχθύσιν,
ἰχθύς.

In ω quoque comparatiua communia contrahū-
tur in accusatiuo singulari in ω, ἔξ in nominatiuo,
accusatiuo, ἔξ vocatiuo pluralis in ε. neutra uero in
iisdem casibus pluralis in ω. ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸν μείζονα
καὶ μείζονα, ἔξ per crasin μείζω, οἱ καὶ ὧ μείζονες, μεί-
ζονες καὶ μείζονι, τοῖς μείζονας, μείζοντας καὶ μείζονι. τὸ μεί-
ζον, μείζονος, τὰ καὶ ὧ μείζονα, μείζονα καὶ μείζω.

Item finita in οἷς declinata per οος, in iisdem tri-
bus casibus pluralis contrahuntur in ε, sicut compa-
ratiua communia. ὁ βοῖς, οἱ καὶ ὧ βότες, τοῖς βόας
βοῖς. quanquam in hoc differentia gratia rectus plu-
ralis incontracte sæpius effertur, βόες.

Sunt etiam ex paribus nonnulla, quæ in omnibus
casibus contrahuntur. ut ὁ νόος, νοῖς, ὁ νόου, νοῖ. Itidem
ὁ χυτός, χυτοῖς, τὸ χυτός, ὁ χυτός, ἡ χυτός, τῆς χυτός,
τῆς. τὸ χυτόν, χυτῶν, τὸ χυτός, τοῖς. Item τὸ ὅστις, ὅστις.
Huius tamen terminatio incontracta ὅστις in com-
muni quoque usu est in plerisque casibus.

Huc etiā pertinent illa, ὁ ἀδελφίδης, ἀδελφίδης, ὁ
ἀδελφίδης, ἀδελφίδης, facta ex ἀδελφιδεύς, ἀδελφιδεύς.

Ex imparibus quoque desinentia in οεις, in omnibus casibus contrahuntur. ut ὁ Σιμόεις, Σιμοῖς, τῷ Σιμόεντι Σιμοῦτος. ὁ πλακόεις πλακοῖς, τῷ πλακοῦντι πλακοῦτος.

SCHOL. Τὸν βοῦς, ἰχθῦς, & eiusmodi, Plutarchus more Attico fieri tradit, sicut μείζεις, & μείζω, Inveniuntur autem horum incontractæ desinentiæ apud communes etiam solutæ orationis scriptores. Neutra in v in plurali non contrahuntur, ὁ ξεία, ἡ δία, & c. In comparatiuis, ut locum habeat contractio, prius elidendum est v, τὸν μείζονα μείζοα, ac deinde contrahendum μείζω. simili modo in plurali Participia præsentis actiua & passiua verborum circumflexorum in omnibus casibus & generibus contrahuntur: quorum exempla libro primo apposita sunt.

DE GENERIBVS NOMINVM,
& de adiectiuorum terminationibus.

Cap. XVI.

Nomina propria virorum sunt masculini generis, mulierum fœminini. Quæ utriusque sexus substantiam significât, sunt naturaliter communia, ut ὁ καὶ ἡ ἀνδρῶπις homo, θεὸς deus dea, κάμηλος camelus. Quæ naturale munus virorum, masculina: quæ mulierum, fœminina, ut ὁ πατήρ pater, ἀνὴρ vir, ἐκυρὸς socer, ἡ μήτηρ mater, γυνή mulier, υἱὸς virgineus, ἔγκυμος prægnans. Quæ munus naturaliter aut ciuilitèr utrique sexui quadrans, communia, ut ὁ καὶ ἡ παρθένος virgo, γονεὺς parens, δαίμων minister, ministra. Quæ altero genere utrunque se-

xum

cum complectuntur, promiscua dicuntur, ut ὁ αἰπὺς, ἡ χελιδὼν.

Præterea propria mensium & fluviorum masculina sunt, ut ὁ πικανέψων, ὁ Ηελδαυός. Urbium verò, insularum, & navium, fæminina, ut ἡ Σιδὼν, Δῆλος, Ἀργώ. Arborum fere fæminina, ἡ κέδρος. Literarū semper neutra, τὸ ἄλφα.

Appellatiua duorum generum fere subiacent prædictis regulis: quæ autem vnius sunt generis, pleraque terminationum regulas sequuntur, de quibus vtrūque confuse dictum est in declinationibus.

Adiectiua terna complectuntur genera, eaque ternis quandoque vocibus. ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλόν: quandoque binis, ὁ & ἡ ἀληθής, τὸ ἀλητές. Quorum terminationes sequuntur: ος, η vel α, ον. ut ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλόν. πόσις, πῶσι, πῶσιν: unde τῶσδε, τῶσδε, τῶσδε. ὁ πονηρὸς, ἡ πονηρά, τὸ πονηρόν. ὁ τῶς, τῶα, τῶον. unde τῶσδε, τῶαδε, τῶόνδε. ἄλλος νεὸ ἄλλη. neutram terminationem finit in ο, ἄλλο, sicut pronomina quadam cum illorum compositis.

Οἷς, ἡ, οἷον. ut ὁ ἀπλοῖς, ἡ ἀπλῇ, τὸ ἀπλοῖον.

Ος, ον. ὁ καὶ ἡ φιλόκαλος, τὸ φιλόκαλον. ὁ καὶ ἡ διωρεός, τὸ διωρεόν.

Ως, ων. ὁ καὶ ἡ ἀνὰ πλεως, τὸ ἀνὰ πλεων.

ΑΣ, ασα, αν. ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν. excipitur ὁ μέλας, ἡ μέλαινα, τὸ μέλαν. & ὁ τάλας, ἡ τάλαινα, τὸ τάλαν.

Εἰς, εωσα, εν. ὁ χεῖρς, ἡ χεῖρς, τὸ χεῖρ.

Υς oxytonum, εἶα, υ. ut ὁ ὄξυς, ἡ ὄξεια, τὸ ὄξυ.

Υς, υ barytonum. ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ.

ΗΣ, ες. ὁ & ἡ ἀληθής, τὸ ἀλητές.

Ις, ι. ὁ καὶ ἡ φυζόπολις, τὸ φυζόπολι.

Οις, ου. ὁ καὶ ἡ τείποις, τὴν τείποδος, τὸ τείπιον. ὁ καὶ ἡ
 εὐνοίς, τὴν εὐνὴν, τὸ εὐνοίον.

Ην, εν. ὁ καὶ ἡ τέριον, τὸ τέριον, τὸ τέριον.

Ων, ον. ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων, τὸ κακό-
 δαίμον, τὸ κακόν, βέλπον.

SC H O L. De genere nemo, quod sciam, accurate præcepit apud Græcos. Quidam satis esse putant, articulos nominum comites generumque indices observare. Quid autem si absint? imo ut maxime assidueque nomina comitarentur, an idcirco necessariae non erant regulæ, quibus eloqui volenti liqueret, qui articuli, quibus nominibus præponendi forent, aut postponendi? Ego sic existimo, Grammaticos rei latissime patentis difficultate deterritos, hæc reliquisse. Etenim ut omit-
 tamus poetarum licentiam, necnon dialectorum & Atticæ in primis proprietates, quibus sæpe genera varian-
 tur: cui libeat obsecro, vitam perdere in peruestigandis scilicet ac distinguendis nominibus substantivis in os
 fœmininis, quæ nimis multa reperiuntur: à masculi-
 nis, quæ sunt multo plura, & id genus aliis? Præterea
 quem non ab instituto reuocet, cum videat solutæ ora-
 tionis scriptores eorundem nominum generibus incō-
 stanter ac præter naturā vsos? Aristoteles libro de Ani-
 malibus sexto, λέοντα, id est, leonem perinde ac si esset
 promiscuum, pro fœmina vsurpat, addito etiam non se-
 mel articulo masculino ὁ, cū ad manum esset ἡ λέαινα.
 quo nomine ibidem sæpe utitur. Idem etiam sic loqui
 consuevit, οἱ ὄφεις. Ἰκεπυσι. Cæterum de hisce plus sa-
 tis, quando nos quoque hic cessamus. Qui diligentior
 esse volet, non satis habebit Lexicorum aridos indices
 & ieiunas Grammaticorum regulas cōsulere, sed apud
 auctores insuper ea exquisitè annotabit, de quorum ge-
 nere nihil certū præcipitur. Nos vero ne hanc partem,

sicuti alij, pene intactam relinqueremus, pauca de illis nominibus indicauimus, quæ certū habent genus ratione significationis. quæ ipsa aliqua ex parte nonnunquam etiam fallunt: si non alias, certe poetica licentia aut dialecto.

Nomen proprium (quod scilicet primam & particularem substantiam significat) semper est vnius generis, siue masculini, vt ὁ Σωκράτης, siue fœminini, vt ἡ Καλλιόπη.

Appellatiuum vero, quod secundam & vniuersalem substantiam denotat, aut vnius est generis, vt ὁ λύκος, ἡ πῦρ, τὸ ξύλον. aut communis, vt ὁ κ, ἡ ἀνθρώπος, ἡ ἵππος.

Adiectiuium quod de proprio siue appellatiuo accidentaliter dicitur, trium est generum, vt ποφός. Porro quum singulo sexui distincta nomina vtcunque conueniunt, illa plerūque reperiuntur vnius generis, vt ὁ ἀφροδίτης, ἡ προφήτης, ὁ ἀποδότης, ἡ προδότης. sic ὁ βῆλος hircus, ἡ αἰξ capra, ὁ κρις aries, ἡ ὄvis ouis. fallit tamen id aliquando. nam ὁ θεὸς commune est, etiam si in vsu reperiatur ἡ θεὰ fœmininum. Et apud Homerum non semel τὸν αἶγα legimus, & αἶν ὄϊας, masculino genere: siue id Attico more fiat, siue poetico.

Quando autem nomen marem & fœminam complectitur, si sexus patet, vt in quadrupedibus, commune est. vt ὁ ὄνος, id est, asinus asina. ὁ κρεὶς ἡ ἄρκτος, vrsus vrsa. ὁ κ, ἡ ἔλαφος, ceruus cerua. Si autem sexus non patet, vnius est generis. vt ὁ αἰτὸς aquila. ἡ χελιδὼν, hircundo, appellaturque promiscuum. Reperiuntur tamē hæc aliquando communia siue ambigua. vt ὁ ἡ γέρας grus, χήν anser: sicut alia quoque, xτ ὁ ἡ λήκυθος.

Ad hæc è substantiuis sunt, quæ aliud alio genere significant. vt ὁ βοῦς bos, ἡ βοῦς armentum boum. ὁ ἵππος equus, ἡ ἵππος equitatus. ὁ λίθος quiuis lapis, ἡ λίθος vero plerunque preciosus. ὁ χάρξ vallum, ἡ χάρξ pedamentum.

Præterea quædam arborum nomina masculina re-

periuntur. ut ὁ φελλὸς, φλέως, κόπνος ὀρίνεος, διόσφυρος, κέρας, λωτός. quædam ambigua, idque ut plurimū ob dialectos. ut ὁ πρῖνος, φοῖνιξ, βάτος, alia neutra iuxta terminationem. ut τὸ εὐώνυμον, γερᾶνδρον. sicuti alias quoque τὸ τέκνον, διγάτριον. & similia neutra legimus refragante significatione. Porro nomen fructus sæpe ab arbore differt genere, ut ἡ κέδρος arbor, τὸ κέδρον, vel ἡ κεδρεὶς fructus. Quædoque solo tono. ut ἡ ἀμυγδαλή arbor. ἡ ἀμυγδαλή fructus.

Adiectiuorum paria sunt, quæ finiuntur in ος, ες, ως, reliqua imparia. rursus finita in ες ternas habent voces, quarum masculina & neutra inflectuntur per tertiam. ut ὁ ἀπαλυσ, τὸ ἀπαλυσ. foemina per secundam, ἡ ἀπαλή. quod commune est nominibus & participiis trium terminationum. Nempe ea omnia foemina inflectunt per secundam declinationem simplicem. In ος quoque non composita ternas habent terminationes, è quibus similiter masculinae & neutrae per tertiā inflectuntur. ut ὁ δίκμος, τὸ δίκμον. ὁ πονηρὸς, τὸ πονηρόν. ὁ προθύμος, τὸ προθύμον. foemininae per secundā, quæ tūc desinūt in α, quū ος in masculino est purū, & cū praecedit ε. alias in η, ut ἡ δικάα, πονηρά, προθύμη. excepto ὄγδοος ὄγδον. Composita verò in ος binas habent voces, ος communem, & ον neutram. quæ similiter declinantur per tertiam. Finita quoque in ως Attica binas, ως communē, & ων neutram: quorū est declinatio quarta. Imparia simili modo quædam habent ternas, alia binas.

DE NOMINIBVS HETEROCLITIS & numeralibus. Cap. XVII.

Heteroclitorum nominum quædam ab eodem recto variam habent inflexionem. ut ὁ Χάρις, τῇ Χάριτος καὶ Χαρίτις. ἡ χάρις, τῆς χά-

επὶ καὶ χαρίδος καὶ χάρειος. ὁ κόμης, τὸ κόμου ἔκ κόμη-
τος. ὁ Γάεις, τὸ Πάειδος καὶ Πάειος, ἔσ' *similia*.

Alia ediuerso à varijs rectis eadem declinatione inflectuntur. ὡς ὁ ἀκπὶς καὶ ἀκπῆν, τὸ ἀκπῆνος. ἡ Σαλα-
μῖς ἢ Σαλαμῖν, τῆς Σαλαμῖνος. ἡ οὐρανός, τῆς οὐραν-
ος, καὶ τὸ οὐρανόν, οὐρανίου. ὁ δειπνός, ἔσ' τὸ δειπνόν.

Alia à varijs rectis varias inflexiones sortiuntur. ὡς ὁ Φόρκων ἢ Φόρκως, τὸ Φόρκυνος. ἔσ' ὁ Φόρκως, τὸ Φόρκω. ἔσ' ὁ Φόρκως, τὸ Φόρκυνος. ἔσ' ὁ Φόρκος, τὸ Φόρ-
κου. ὁ μιδρύρ, τὸ μιδρύρος. ἔσ' μιδρύρος, μιδρύρη. ὁ ψιδύρ, τὸ ψιδύρος. ἔσ' ὁ ψιδύρος, τὸ ψιδύρου. ὁ Μωσῆς, τῆς Μωσῆ,
καὶ Μωσείως. *item* Μωϋσῆς, Μωϋσῆ καὶ Μωϋσείως. ἔσ' Μωσείς, Μωσείως. ἢ Μωϋσεῖς, ἔως. ὁ Θαλῆς, Θαλό. ἔσ' Θαλῆς, Θαλίης. ὁ μακάριος εἰς, ἔσ' μακάρος, ἔσ' μα-
καρς μακάριος. ἔσ' *similia*, quæ poetæ ἔσ' dialecti multipliciter efferunt.

Alia sunt irregularis aut mixtæ inflexionis. ὡς ὁ Ζεὺς, τῆς Διός. τὸ ὕδωρ, τῆς ὕδατος. τὸ γόνυ, γόνατος. δόρυ, δόρεατος. τὸ γάλα, τῆς γάλακτος. ὁ αἰαξ, αἰακτος. ὁ πο-
λις, τῆς πολλοῦ. ὁ μέγας, μεγαλός. ἡ γυνή, γυναικός.

*Alia mixti generis ἔσ' variati à singulari in plura-
le aut duale.* ὡς ὁ δεσμός, τῆς δεσμῆς. τὰ δεσμὰ, δεσμῶν. ὁ δίφρος, δίφρου. τὰ δίφρα, ὡν. ὁ ἐρεμνός, ἐρετμός. τὰ ἐρετμὰ, μῆλ. ὁ ζυγός, ζυγός. τὴ ζυγὰ, γῶν. ὁ κύκλος, κύ-
κλου. τὰ κύκλα, κύκλων. ὁ λύκος, λύκου. τὰ λύκα, λύ-
κων. ὁ μοχλός, μοχλός. τὰ μοχλὰ, μοχλῶν. ὁ σαθρός, σα-
θρός. τὰ σαθρὰ, σαθρῶν. ὁ τράχηλος, τραχήλου. τὰ τράχηλα, ἡλών. ἡ κέλυσος, κελεύδου. τὰ κελυ-
θα, εὐθών. ὁ καὶ ἡ τέτατος, τέταρτος. τὰ τέταρα, ἔρων.

Alia & genere simul & declinatione variant, ut ὁ ὄρφος, ὀρόφει. & ἡ ὄρφη, ὀροφῆς. ὁ φύκος, φύκου. & τὸ φύκος, φύκεος.

Alia syncopen aut apocopen patiuntur. ut ἡ μήτηρ, μητέρος καὶ μητρὸς. ὁ αἰὴρ, αἰέρος καὶ αἰδρός. ὁ & ἡ κύων, κυνὸς, pro κύονος. Item ἔσφι pro ἔσφιμον. δῶ pro δῶμα, λίπα pro λιπαρὸν, & similia poetica.

Alia indeclinabilia sunt, ut nomina literarum, ἄλφα, βῆτα, & c. Item neutra in αρ habentia in penultima ω. ut τὸ νῶκαρ. & neutra in ας, non praecedente vocali, nec λ, nec ρ, ut τὸ βρέτας, τῷ βρέπτις. τὸ δέμας, δέπας, λέπας. & similia, cuiusmodi est τὸ σέλας τῷ σέλαις. Item τὸ ὄναρ, ὄφελος, ἡδός, νάφτα, χρεών, & ὑδώς.

Alia certos casus habentia ceteris carent, ut ἄττα, id est, quaedam, in nominatio & accusatio plurali. οἱ φθόεις φθίς placentαι, τοῖς φθόιαις φθίς placentas. τὰν vel ᾧ τὰν, ο amice, & ο amici, in vocatiuis trium numerorum. τῷ ἄρνός, τῶν ἄρναι, οἱ ἄρνες, agni, agnum, & agni in plurali. Carent autem vocatiuis nomina interrogatiua, infinita & negativa.

Alia vnum tantum numerum habent, ut τὰ δίσσια, διονύσια, ἡμέθλια, ἐγκάτια. τὰ ἀλφίτα, ὀπιπμία, μέγαλα, & alia. Item ἡ ἄλς mare, ὁ αἰὴρ aer, ἡ γῆ terra, τὸ πῦρ ignis, τὸ ἔλαιον oleum, & similia. Et nomina propria, ut ὁ Πείαμος, ἡ Ελένη, ἡ Τροίη, αἱ Ἀθίνας. Item numeralia, quorum ἓς, μία, ἐν, singulariter tantum declinantur. δύο quod est trium generum, sicuti ἄμφω, dualiter: tamen si saepe reperitur iunctum articulis & verbis pluralibus. & alioqui δύο dativus

speciem habet pluralis, magis quàm dualis. οἱ τρεῖς, τὰ τρία. & οἱ αἱ πάντα, τὰ πάντα pluraliter. Quæ vero sequuntur indeclinabilia, πέντε, ἕξ, ἐπὶ, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα, & reliqua vsque ad ἑκατὸν centum, ter-na genera comprehendunt, quæ articulis distinguuntur, sic, οἱ αἱ τὰ πέντε, τῶν πέντε. à ducentis pluraliter declinantur, οἱ δὲ χόσιοι, αἱ δὲ χόσιαι, τὰ δὲ χόσια. sic τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, & c.

SCHOL. Heteroclita sunt præter regulas declinata, & utcumque anomala defectiua & indeclinabilia, è quorum numero ea in primis hic recensentur, quæ oratorum communis vsus recipit. Nam de iis quæ aut dialecti aut poetæ aliter variant, quàm per regulas præcipitur, libro quinto fufius dicetur. Ad hæc ex oratoriis quædam in inflexionibus libri primi, quædã etiã in regulis declinationum indicata iam sunt. Nō solum autem poetæ inflexiones inuertunt, sed dialecti quoque passim. Nam à πελειᾶς genitiuus communiter fit πελειᾶνος, Attice πελειᾶντος, Dorice πελειᾶ. Composita ab αἶς, μία, ἢ pluralia habet. nam μηδένες & οὐδένες sæpe legimus. Numeralia ordinem, duplicationem, multipliciter, tempus & quantitatem significantia regulariter atque integre flectuntur. vt ὁ πρῶτος, ἡ πρῶτη, τὸ πρῶτον, primus, a, um. οἱ πρῶτοι, αἱ πρῶται, τὰ πρῶτα, primi, α, a. Itidẽ δὲν τερος secundus, τρίτος tertius. διπλοῦς, τριπλοῦς, duplex, triplex, διπλάσιος, τριπλάσιος, duplus, triplus. τετράσιος, πεντασιος, tertianus, quartanus, id est, trium & quatuor dierum. δίμησιος, τριμήσιος, bimensis & trimestris. δίενος, τρίενος, vel δίτης, τρίτης, bimus, trimus. πῶσος quot, πῶσος quotus, πῶσασιος quot dierum. Sunt tamen alia in αἰος magnitudinem magis quàm numerum significantia. vt κναιμαῖος res magnitudine fabæ. τετρακταῖος res talentaris.

DE NOMINIBVS DERIVATI-
uis, ac primum de Comparatiuis & Super-
latiuis. Cap. XVIII.

Deriuatiuorum nominum species sunt septem,
συγκριτικὸν comparatiuum, ὑπερθετικὸν super-
latiuum, πατρωνυμικὸν patronymicum, ὑπο-
κοευστικὸν diminutiuum, κτητικὸν possessiuum, παρώνυ-
μοι denominatiuum, ῥηματικὸν verbale.

A positiuis in ος fiunt comparatiua mutato ε in
προς. vt λυκὸς λυκότερος. & superlatiua ε in τερος,
λυκότετατος. excipiuntur hæc, ὁ φίλος, φίλτερος, φίλτατος,
amicus, amicior, amicissimus. ὁ ἀλός, ἀλίστερος, ἀ-
λίστατος, loquax, loquacior, loquacissimus. ὁ καλὸς
pulcher, καλίων, καλλιστος. ὁ ἀγαθὸς bonus, κρείττων,
ἀμείνων, βελτίων melior, κράττερος, ἀειστος, βέλπτερος opti-
mus. ὁ κακὸς malus, κακίων, χίρων peior, κάκιστος pes-
simus. ὁ μικρὸς paruius, μείων, ἥττων, ἐλάττων minor,
ἐλάχιστος minimus. ὁ ῥάδιος facilis, ῥάων faciliior, ῥάτος
facillimus. ὁ αἰσχρὸς turpis, αἰχίων, αἰχρὸς. ὁ ἐχθρὸς ini-
micus, ἐχθίων, ἐχθιστος. Quum positiuum in ος habet
penultimam natura vel positione longam, seruatur
eius ο in comparatiuis & superlatiuis. vt ἀρεός,
ἀρεότερος, ἀρεότετατος. ἐνδοξός, ἐσδοξότερος, ἐσδοξότα-
τος. quum verò breuem, mutatur in ω vt νέος, νεώτε-
ρος νεώτατος. ὀφός, σφώτερος, σφώτατος. Porro quæ
positiua finiuntur in ης, αυτων, cōparatiua illic fiunt
à neutris terminationibus addito προς, & superlati-
ua addito τερος. vt ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, vnde
ἀληθέστερος, ἀληθέστατος. his verò additis ἐστέρος & ἐστα-

π. ὡς ἡ σῶφρων, τὸ σῶφρον, ὅθεν ὠφρονέστερος, σῶφρονέστατος.

Quum finiuntur in οἷς, additis πρὸς Ἑ τῆς vocis masculinae. ὡς ἡ εὐνοῖς, εὐνότερος, εὐνούστατος. ὁ ἀπλῆς, ἀπλούστερος, ἀπλούστατος.

Quum in εἰς, eodem modo, nisi quòd abiicitur ι, ὡς ἡ χεῖρ, χεῖρέστερος, χεῖρέστατος.

Positiua in ι pleraque formant bina comparatiua, Ἑ totidem superlatiua, alia in πρὸς Ἑ τῆς à neutris terminationibus. ὡς ἡ βαδύς, τὸ βαδύ, βαδύτερος, βαδύτατος: alia in ων Ἑ ις, ὡς ἡ βαδίων, βάησις. sic ab ἡδύς ἡδύτερος καὶ ἡδίων, ἡδύτατος καὶ ἡδίστος. à βεαχὺς vero tantum fiunt βεαχύτερος καὶ βεαχίων, βεαχύτατος, non βεαχίστος. Ἑ à πολὺς, πλείων, πλείστος, non, πολύτερος, nec πολύτατος. Notatur huic simile inter irregularia, μέγας, μείζων, μέγιστος. Ab alijs positiuorum desinentijs non exeunt comparatiua nec superlatiua, ὡς à πέρω, εὐχαις, Ἑ similibus.

Fiunt autem aliquando à præpositionibus, ὡς ab ὑπὲρ ὑπέρτερος, ὑπέρτατος. ab aduerbijs, ὡς à πέρρω πέρρωτερος, πέρρωτατος. Ἑ à participijs, ὡς ab ἐρρω ἐρρωμότερος, ἐρρωμότεστατος.

S C H O L. Comparatiuorum terminationes sunt duæ: altera communis in ων, altera masculina in γος. huius fœminina finiuntur in α, neutra vero utrinque in ον. Inflectuntur autem hæc in γος, α, ον pariter. communia vero in ων, & eorum neutra in ον impariter declinantur. Notanda quæ raro aliter deformata reperiuntur apud auctores, ὡς ἡ ἀγαθώτατος apud Heliodorum, & μονώτατος, αὐτότατος, apud Comicum. & alia Attica ac poetica, quæ lib.V. indicabimus.

DE PATRONYMICIS, ET RELIQUIS DERIVATIVIS. Cap. XIX.

PATRONYMICA quædam sunt masculina, alia fœminina: masculina finiuntur in *δης*, fiuntque à genitiuis suorum primitiuorum, versa terminatione in *ιδης*. vt *δὲ τὸ τῆ Νέσπορος, νεσπείδης*, à *Πηλέως, πηλείδης*, *ἔτ' πηλείδης* per *synæresin*, ab *Δίακος ἀϊακίδης*. Quum autem primitiuum habet desinentiam *piram*, aut alioqui est primæ declinationis, formantur in *άδης*, vt *τῆ Ἥλῆς ἡλιάδης*, *τῆ Βορέως βορεάδης*.

Fœminina fiunt à masculinis remoto *δη*, *νεσπείς*, *ἡλιάς*. Sunt tamen nonnulla finita in *τη*, quæ formantur à genitiuis primitiuorū, vltima in *ων*, vt *ὁ Ἀδράτος Ἀδράτου*, ἢ *Ἀδράτιν*. vel in *ωνη*, quando scilicet præcedit *ι*, vt *ὁ Ἰκαέριος Ἰκαεῖς*, ἢ *Ἰκαειώνη*.

Diminutiui formæ vsitatiores sunt in *σκος* *ἔτ' λος* masculinorum, vt *δρῦσκος, ναυπῖλος*. In *σκη* *ἔτ' ις* fœmininorum, vt *παίδισκη, δεξαπυῖς*. *ἔτ' in ion* neutrorum, vt *χεαῖδιον, χαρόπιον*. In *ας* vero, *ις* *ἔτ' αῖς*, vt *ὁ ζῶαῖς, διονῖς, λίδαις*. *ἔτ' in ων*, vt *ὁ μορεῖων, ἢ ὑψων* rariora sunt.

Possessiui formæ variæ sunt. vt *ὁ μοισικός, αἰδρωπίος, ῥωμαῖος, οὐρανίος, πατρῴος, πατριός, νεαπολίτης, ἐκπύρεος, φλογώδης, χευστοῖς*. fiunt autem hæc *ἔτ' diminutiva* à proprijs aut appellatiuis: non tamen habent certam formationem.

Denominatiua dicuntur quæ à nomine deriuantur. vt à *φίλος* *ὁ Φίλων* proprium, *ἔτ' ἡ φιλότης* amor. quo quidem nomine appellari quoque possunt reli-

autem quæ exeunt in κῆς, quædam aptitudinem & peritiam significant magis quàm possessionem. vt δρωμ-κῆς, idoneus ad currendum. πυνκπῆς, aptus pugillatui. item μουσικῆς, musicæ peritus, & c.

E verbalibus multa substantiua dissyllaba sunt à præsentibus, ε penultimo, vbi est, mutato in ο, & ω vltimo verbi in α, siue η, siue ος, vt à φέρω ἡ φορέα, à νέμω ἡ νομή, à λίζω ὁ λόγος. Ad hæc alia à verbis in ενω exeunt in εα, vt à βασιλεύω ἡ βασιλεία. Sunt quæ à futuris fieri putantur, quædam remoto ω. vt à βασιλεύω βασιλεύσω ὁ βασιλεύς: ab ἀρπάζω ἀρπάξω, ὁ ἀρπάξ. alia σω in μων, vt à νοῶ νοήσω νοήμων. alia σω in δων, vt ab ἀλγῶ ἀλγήσω, ἀλγῆδών. Quæ fiūt à primis personis præteritorū, substantiua sunt. significant autē quædam rem verbi sine actu: nam τὸ γραμμα est litera, & γραμμή linea: alia ré cum actu, nempe quæ exeunt in μος. nam ὁ λογισμὸς est intellectus considerans. Quæ verò fiunt à secundis personis similiter substantiua sunt & fœminina, declinanturque omnia per secundam contractorum. Significant autē fere actū cum re, vel actum solum. nam λέξις est actus dicendi, & id quod dicitur, id est, dictio. γεῖσις actus gustandi, id est, gustatio. Ex illis quæ fiunt à tertiis personis, adiectiua quidem in ῆς idem fere significant quod Latina in bilis: cætera vero in ιος idem quod gerundia in dus, a, um. vt ὁ ποιητὸς factibilis, ποιητὸς faciendus. Quæ autem inde fiunt in ικῆς, actiue significant, vt ποιητικὸς factiuus, aptus ad faciendum, Sunt præterea quàm plurima alia à verbis deducta, quæ certis formationibus comprehendi nequeunt. vt à κλέπω, ὁ κλέπτης. à σώζω, ὁ σωτήρ, & τὸ σωτήριον. à γινώσκω, ὁ λόγος ἡ ἀγνώσις, ἀγνώσις, ab ἀρπάζω, ἡ ἀρπαγή. à βονλεύω ἡ βουλή, & similia.

Pronominum accidentia sunt, genus, numerus, casus, species, figura, & persona. Diuiduntur autem in ἀποτόματα, id est, primitiua. κτητικά, id est, possessiua, δεχτικά, id est, demonstratiua. ἀναφορικά, id est, relatiuum. συνθετά, id est, composita.

Primitiua simplicia sunt tria, ἐγὼ ego, prima persona: σὺ tu, secunda: οὗ sui, tertia. A quibus octo deriuantur possessiua hac serie, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, meus, a, um, à singulari genitiuo ἐγὼ ἐμῶ & νῶϊπρος, νῶϊτέεα, νῶϊπρον, noster, nostra, nostrū, inter duos, à duali νῶϊ καὶ νῶ, νῶϊν καὶ νῶν. & ἡμεῖπρος, ἡμετέεα, ἡμετέπον, noster, a, um, à plurali ἡμεῖς ἡμῶν. Item σός, σή, σὸν, tuus, a, um, à σὺ ὅς secunda persona. Et σπῶϊπρος, σπῶϊτέεα, σπῶϊπρον, vester, a, um, inter duos, à duali σπῶϊ καὶ σπῶ, σπῶϊν καὶ σπῶν. & ὑμέπρος, ὑμετέεα, ὑμετέπον, vester, a, um, à plurali ὑμεῖς ὑμῶν. Item ἐός, ἐή, non ἐά, ἐόν, suus, a, um, ab οὗ tertia persona. Et σφ'έπρος, σφ'ετέεα, σφ'ετέπον, suus, a, um, ab eius plurali σφ'εῖς σφ'ῶν. Hæc autem omnia eo modo variantur, quo adiectiua nomina paria.

Demonstratiua sunt duo, οὗτος, αὗτη, τὸτο, hic, hæc, hoc. & ἐκεῖνος, ἐκεῖνη, ἐκεῖνο, ille, illa, illud.

Articuli quoque præpositiui addito δὲ in fine, per omnes casus, fiunt demonstratiui, sic, ὅδε hic, τὸδε huius. ἡδε hæc, τῆςδε huius. τὸδε hoc, τῶδε huius,

Porro δῆνα, δῆνος, δῆνι, δῆνα, quod trium generum est, numerari solet inter demonstratiua pro-

nomina. significat autē quispiam vel ille indefinite.

Relatiuum vnum est, αὐτός, αὐτή, αὐτό, ipse, a, um, quod cum primitiuis componitur, fitque ἐμαυτῷ, primæ personæ, mei ipsius. σεαυτῷ, secundæ, tui ipsius. & ἐαυτῷ, tertiæ, sui ipsius. Carent enim hæc composita rectis, quia reciproce sumuntur, quorum fæminina sunt ἐμαυτῆς, σεαυτῆς, ἐαυτῆς, neutra ἐαυτῷ, σεαυτῷ, ἐαυτῷ. sed composita primæ & secundæ personæ in singulari tantū reperiuntur, tertiæ verò etiā in plurali ἐαυτῶν, ἐαυτῆς, & c. Ad hæc αὐτός articulis præpositiuis per omnes numeros & casus subiicitur, sic, ὁ αὐτός, τῷ αὐτῷ, idem eiusdem. ἡ αὐτή, eadem, τὸ αὐτό vel τῷ τῷ, siue τῷ τῷ, idem. Carent autem vocatiuo pronomina, excepto primitiuo σὺ, & possessiuo ἐμός, & demonstratiuo οὗτος.

SCHO L. Obliqui primitiui primæ personæ etiam reperiuntur amissa priori syllaba. μοι, μοι, abfque tonis. ὁς vero rectus tertiæ aliquando legitur, sed relatiue magis quàm reciproce. Porro αὐτός cum nominibus quoque componitur, vt αὐτὸς δὲ δακτός, εἰλαυτός & cum aliis partibus. οὗτος vero cum εἶος, τόσος, τηλικός, sic, βιοῦτος, βιῶντι, βιοῦτον vel βιοῦτο, talis tale. βροῦτος, βραῦτι, βροῦτον vel βροῦτο, tot, tantus, ta, tum, τηλικούτος, τηλικαῦντι, τηλικούτον, vel τηλικούτο, tantus, ta, tum. Tria composita in plurali secundum diuisionem inflecti possunt, sic, ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, ἡμαῖς αὐτοῖς. ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐταῖς, ἡμαῖς αὐταῖς. atque itidem neutra. Item ὑμῶν αὐτῶν, ὑμῖν αὐτοῖς, & reliqua, vt in prima persona. Item πρῶν αὐτῶν, πρῶσιν αὐτοῖς, & c. Hæc autem nihil verat in nominatiuo quoque dici, ἡμεῖς αὐτοί, & ita in reliquis: sicuti etiam in singulari in diuisione cōiungi possunt per omnes casus, ἡγώ

ACCIDENT. PRONOM. III

αὐτός, σὺ αὐτός. Σὺ αὐτοῦ per syncopen quoque dicitur, σαυτοῦ, σαυτῶ, σαυτόν. atque itidem in aliis generibus. Similiter ex ἐαυτοῦ fit αὐτοῦ, αὐτῶ, αὐτόν. &c. Ad hæc ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους, id est ad inuicem vel inter se, speciem habet pronominis reciproci. quod in fœminino quoque & neutro genere reperitur, ἀλλήλων, ἀλλήλαις, ἀλλήλας. &c. Sunt & alia patriaræ significationis, deriuata à possessiuis, siue ea nomina, siue pronomina dici malis: ἡμεδαπὸς, ἡμεδαπῇ, ἡμεδαπὸν, nostras. ὑμεδαπὸς, ὑμεδαπῇ, ὑμεδαπὸν, vestras cuiusmodi est ποταπὸς, cuius. quod à ποταπὸς differt, i. quo ingenio vel qualis,

DE VERBO, ET EIVS ACCIDENTIBUS. Cap. XXI.

Verba personalia distinctos habent suis vocabulis numeros. & personas, quod non habent impersonalia.

Personalium accidentia octo sunt, εἶδος, ἡμετα, γένος, ἔσχισις, χρόνος, ὁριζμός, πρῶτον, συζυγία, id est, species, figura, genus, inclinatio, tempus, numerus, persona, coniugatio.

Species duæ sunt. Primitiua, vt μαθησάμενος, disco. Deriuatiua, vt μαθηπῶς, cupio discere.

Figura quoque duæ. Simplex, vt φέρω. Composita, vt ἐπιφέρω. Decomposita, vt ἀποπιφέρω.

Genera, quæ aliàs δὲ λέξις dicuntur, id est, dispositiones, quinque. ἀρρητικόν, id est, actiuum: quod desinens in ω vel μ, format passiuum in μαι. vt τιπῶ verbero, πῶς facio, ἵστημι pono. παθητικόν, id est, passiuum, quod in μαι desinens passiue significat: ha-

bétque vocem actiuam in ω vel μ vnde fit. vt $\tau' \eta \theta \mu \alpha \iota$ verberor, $\pi \iota \sigma \tau \eta \mu \alpha \iota$ fio, $\beta \eta \theta \eta \mu \alpha \iota$ ponor. $\sigma \upsilon \delta \epsilon \tau \epsilon \rho \omega$, id est, neutrum, quod desinens in ω , nec format ex se passiuum, nec significat actiue, nec passiue. vt $\upsilon \gamma \iota \alpha \iota \nu \omega$ valeo. $\kappa \omicron \iota \nu \omega \nu \eta \mu \epsilon \sigma \tau \omega$, id est, commune vel medium, quod desinens in $\mu \alpha \iota$, $\epsilon \tau$ non habens vocem actiuā, actionem tamen $\epsilon \tau$ passionem significat. verum huiusmodi rara reperiuntur, vt $\beta \iota \alpha \zeta \omega \mu \alpha \iota$ vim facio $\epsilon \tau$ vim patior. $\epsilon \rho \gamma \alpha \zeta \omega \mu \alpha \iota$ operor $\epsilon \tau$ efficior. $\delta \epsilon \pi \omega \theta \eta \kappa \omega \nu$, id est, deponēs, aliās $\delta \eta \mu \epsilon \sigma \tau \omega$, id est, submedium, vel $\delta \eta \kappa \omega \iota \omega \nu$, subcommune: quod desinens in $\mu \alpha \iota$ non habet vocem actiuam, significatque vt plurimum actionem, vt $\mu \alpha \chi \omega \mu \alpha \iota$, pugno.

Actiua aliās vocantur transitiua: neutra quoque aliās intransitiua $\epsilon \tau$ absoluta. Horum alia substantiua sunt. vt $\epsilon \iota \mu \iota$ sum: alia per se neutra, vt $\zeta \omega$ viuo: alia per se actiua, vt $\alpha \nu \alpha \beta \alpha \iota \nu \omega$ ascendo: alia per se passiua, vt $\alpha \lambda \gamma \omega$ doleo. Deponentium alia per se actiua, vt $\mu \alpha \chi \omega \mu \alpha \iota$ pugno: alia per se passiua, vt $\gamma \iota \nu \omega \mu \alpha \iota$ fio.

Inclinationes siue modi quinque sunt. $\delta \epsilon \iota \kappa \tau \iota \kappa \eta$, id est, definitiuus, quem Latini indicatiuum appellant. $\epsilon \pi \epsilon \tau \alpha \chi \eta$ imperatiuus, $\epsilon \upsilon \chi \eta$ optatiuus, $\iota \pi \omicron \tau \alpha \chi \eta$ subiunctiuus, $\alpha \pi \alpha \rho \epsilon \mu \phi \alpha \tau \iota \varsigma$ infinitiuus.

Tempora sex, $\epsilon \nu \epsilon \sigma \omega \varsigma$, id est, instans siue præsens. $\epsilon \tau \epsilon \rho \alpha \tau \alpha \kappa \omega \varsigma$, extensiuum, hoc est, præteritum imperfectum. $\epsilon \tau \epsilon \rho \alpha \kappa \epsilon \iota \mu \epsilon \rho \omega \varsigma$, adiacens scilicet præsenti, hoc est præteritum: quod aliquid paulo ante perfectum significat. $\iota \pi \epsilon \rho \sigma \omega \tau \epsilon \lambda \iota \kappa \omega \varsigma$, id est, plusquamperfectum. $\alpha \delta \epsilon \iota \sigma \omega \varsigma$, indefinitum. $\mu \epsilon \lambda \lambda \omega \nu$ futurum.

Numeri

Numeri sicut in nomine tres sunt. Personæ totidem.

Coniugationes præcipuæ sex, per quas flectuntur omnia verba finita in ω barytonum. Prima in prima positione (quod thema appellatur) quadrupliciter desinit, in $\beta\omega, \pi\omega, \phi\omega, \pi\iota\omega$. habet itaque ante ω vel β , quæ media est: vel illius tenuem π , vel aspiratam ϕ , vel tenuem cum τ , id est, $\pi\iota$. ut $\lambda\epsilon\iota\beta\omega, \tau\epsilon\epsilon\pi\omega, \chi\acute{\alpha}\phi\omega, \pi\iota\pi\iota\omega$. Dicuntur autem huiusmodi literæ præcedentes ω ultimæ, characteristicae, id est, formativæ.

Secunda quoque quadrupliciter desinit, in $\gamma\omega, \kappa\phi, \chi\omega, \kappa\tau\omega$. habet enim formativas quatuor, videlicet alteram mediam γ , ϵ eius tenuem, ϵ χ aspiratam, ϵ κ itidem cum τ , hoc est $\kappa\tau$. ut $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega, \pi\acute{\lambda}\epsilon\kappa\phi, \beta\rho\acute{\epsilon}\chi\omega, \zeta\iota\kappa\tau\omega$.

Tertia in $\delta\omega, \pi\omega, \theta\omega$. habet enim formativas tres, tertiam videlicet mediam δ , ϵ τ eius tenuem, ϵ θ aspiratam. ut $\acute{\alpha}\delta\omega, \alpha\iota\upsilon\pi\omega, \pi\acute{\lambda}\eta\theta\omega$.

Quarta est desinentium in $\zeta\omega, \epsilon$ $\sigma\omega$, vel $\pi\iota\omega$. ut $\phi\epsilon\acute{\alpha}\zeta\omega, \pi\acute{\lambda}\eta\sigma\sigma\omega$ vel $\pi\acute{\lambda}\eta\pi\iota\omega$.

Quinta in $\lambda\omega, \mu\phi, \nu\omega, \rho\omega$. habet enim formativas quatuor immutabiles λ, μ, ν, ρ . ut $\lambda\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega, \nu\acute{\epsilon}\mu\omega, \phi\acute{\alpha}\rho\iota\omega, \sigma\pi\acute{\epsilon}\rho\omega$.

Sexta per ω purum effertur, ut $\pi\acute{\lambda}\acute{\epsilon}\omega, \nu\acute{\alpha}\iota\omega, \delta\iota\kappa\acute{\alpha}\upsilon\omega, \chi\acute{\epsilon}\iota\omega$.

Ex hac sexta per contractionem fiunt aliæ tres coniugationes, quæ dicuntur circumflexorum, unde rursus aliæ tres oriuntur dictæ $\epsilon\iota\varsigma \mu\iota$, atque item aliæ quarta ex finitis in $\upsilon\omega$. de quibus omnibus postea dicitur.

S C H O L. Decompositum verbum quidam vocant deriuatum à composita dictione. vt *Φιλιππίξω*, id est, Philippi factionem sector, à *Φίλιππος* composito à *Φίλος* & *ἵππος*. Præsens instare actionem significat.

Parataticus præteriisse & adhuc extēdi. Paracimenos modo præteriisse. ideóque adiacens præsentī vocatur. Aoristus vero præteriisse quidem, sed confuse & indefinite, quantum ad actum pertinet, vel alioqui ad tempus. qua distinctione carent Latini. *παπίνην*, iam feci, *ἔπεινα* feci, Hispane sic, hecho he hize. Cæterum nec duo aoristi differunt inter se, nec duo futura Linguae enim vbertas illos & hæc geminauit, quæ aliud quoque innox futurum edidit: de quo postea dicetur.

Personalia verba quædam definiunt in *ω* barytonū, alia in *ω* circumflexum, alia in *μ*, alia in *μω*. Barytonū dicitur, quod super vltimam non habet tonum figuratum, vt *πίνω*. vbi *ω* grauem habet ratione generali, qua fit, vt omnes syllabæ quæ nullo prædominante tono signatæ sunt, grauentur: ac perinde dicantur habere grauem, qui appellatur tonus syllabarum. Vnde barytona iure dicta sunt quælibet vocabula non habentia figuratum tonum supra vltimam: quòd eo ipso illic succedat grauis.

DE FORMATIONE TEMPORUM, & primo de Augmentis Præteritorum.
Cap. XXII.

THemate incipiente à vocalibus *i, n, u, ω*, quæ dicuntur immutabiles: vel à diphthongis etiā immutabilibus *ei, ou, ui*, reliqua tempora eodē modo inchoant. Incipiente verò à vocalibus *a, e, o*, quæ mutabiles dicuntur: vel à diphthongis *ai, au, oi*, etiam mutabilibus, augmentum fit in omnibus præ-

teritis hac serie, α & ε mutatur in η. Vt ἀκούω ἤκουετ
ἡρεῖδω ἡρεῖδον. item ο in ω μέγα. Vt ὀρύττω ὠρύττον.
quod augmentum idcirco Temporale vocatur, quod
fere brevis transit in longam. Item α mutatur in η
subscripto ι, Vt αἶρω ἦρον, αὖ in ηυ, Vt αὐλέω ἤυλεον. οἱ
in ω μέγα subscripto ι. Vt οἰκτεῖρω ὤκτειρον.

At verò themate incipiente à consonante, para-
taticus & aoristi recipiunt in principio ε, quod vo-
catur augmentum syllabicum. Vt τίπτεω ἐπύπτεον, ἐπύπτεα,
ἐπύπτεον. Præteritum vero perfectum, ε itidē solum as-
sumit, quando ε ipsum in paratatico est positione lō-
gū. Vt ψάλλω ἐψάλλον, ἐψάλλα. σπείρω ἐσπείρον, ἐσπαρ-
κα. ῥίπτω ἐρρίπτεον, ἐρρίπα. quando vero est breue aut
commune, assumit cum illo etiam primam consonā-
tem thematis, quam reduplicationē vocant. Vt τίπτεω
ἐτύπτεον, πέτυπα. sic πλῆθω ἐπληθέν, πέπληθα. est enim hīc
ε commune, quia sequitur π muta, & λ liquida. Ex-
cipiuntur verba incipiētia à γ & ζεν, in quibus pa-
racimenos solum ε recipit, licet illud commune sit in
paratatico sequente videlicet muta γ cum liquida ν
vel ρ. Vt γνῶμιζω ἐγνώμιζον, ἐγνώμεικα. ζηνζορά ἐζηνζό-
ρουν, ἐζηνζόρηκα. Item ex verbis repetentibus con-
sonantem inceptiuam thematis, illa quæ ab aspirata
inchoant, tenuem repetunt, Vt φεάζω ἐφεάζον, πέ-
φεακα. θηρόω ἐθήρεον, πέθηρακα. χεάιζω ἐχάειζον,
κεχώεικα. In his enim pro φ assumitur eius tenuis π.
& pro θ tenuis τ, & pro χ tenuis κ, ne fiant asperæ
voces repetitis aspiratis, πέφεακα, πέθηρακα, κεχώει-
κα. Præteritum plusquamperfectum incipit & au-
getur sicut perfectum. Vt ἡρεῖδω ἡρεῖδον, ἡρεῖκα, ἡρεῖ-

repetunt primam consonantem thematis, quod & in illorum parataticis commune sit, sequentibus videlicet geminis liquidis aut tenuibus. sicuti lib. IIII. dicitur. Notandum etiam incipientia à ρ ipsum geminare in præteritis: ideòq; & solum in omnibus recipere, ut ῥίπτω, ῥέριπτον. ῥέριπτα, ῥέριφα, ῥέριφαι. non ῥίεριφα, neque ῥέεριφειν.

DE AVGMENTIS PRÆTERTITORUM in verbis compositis.

Cap. XXIII.

Verba cum præpositionibus composita, fere augentur intrinsecus post præpositiones. ut *πρὸς βάλλω* applico, à *πρὸς* ἔβαλλον, *πρὸς βάλλον*, non ἐπρὸς βάλλον. ἐνπίνω intendo, ab ἐν πίνω, ἐνέπινον. Quando verò cum alijs partibus componuntur, aut aliàs non sunt in usu simplicia: plerunque augentur in principio. ut ὁμολογῶ confiteor, ὁμολόγῳ, ab ὁμοδ ἔλεγον. ἄπορα ambigo, ἠπόρῳ, ab α πόρεω. χεῖρα ἔχειν, ἔχειν χεῖρα, à χεῖρ manus, ἔγωγω ducō. φιλοσοφῶ ἐφιλοσόφῳ, à φίλος amicus, ἔφωφός vel σοφία. ἀνδραγαθῶ ἀνδραγαθῳ, ab ἀνὴρ vir, ἔγαθος bonus. ἀμφισβητῶ dubito, ab ἀμφὶ ἔσβητῳ inusitato. Quædā tamē huiusmodi reperiuntur intrinsecus aucta. ut ἀπολαύω fruor, ἀπέλαυν. προσκυῶ adoro, προσκύνειν. προσδοκῶ expecto, προσδοκῶν. ἐπιχράω aggredior, ἐπεχράην. ἐχράω cōmitto, ἐνεχράην. ἐνθυμῶμαι cōsidero, ἐνεθυμέμην. ἐκχομιάζω laudo, ἐνεκχομιάζον. quorum simplicia

non reperiuntur. Qualia etiam sunt composita ab *ἀ* bene, & *δυσ* male, sequente vocali mutabili, videlicet *α, ε, ο*. vt *εὐαγγελίζομαι* leta nūcio, *εὐηγγελίζομαι*. *εὐὲργατῶ* benefacio, *εὐηργίπτω*. *δυσδρεστῶ* displiceo, *δυσπρέσων*. Sequente vero consonante aut vocali immutabili, simplicium regulis subiacent. vt *εὐσεβῶ* pietatem colo, *εὐσέβοω*. *δυστυχῶ* infortunium patior, *ἐδυστύχω*. *εὐημερῶ* prospere ago, *εὐημέρουν*.

SCHOL. Præpositiones quæ finiuntur in vocalem, abiiciunt illam, quando componuntur cum verbis incipientibus à vocali. vt *παρέχω* à *παρά* & *ἔχω*. Quod similiter faciunt in præteritis incipientium à consonante auctis per *ε*. Nam *αἰάλλεω* compositum ex *αἰά* & *βλέω* format parataticum *αἰέλλεων*, & aoristum *αἰέλεψα*. *πρὲ* vero & *πρὸ* solæ retinent suas vocales, vt *πρὲρέχω*, *πρὸρέχω*. & *ὑπὲ* in nōnullis, vt *ὑπὲρχομαι*. Ad hæc cum initium verbi simplicis habuit vocalem aspiratā, & finis præpositionis consonante tenuem ante vocalem, quæ exierit tenuis ipsa vertitur in suam aspiratam. vt *ἐνδῶ* cum *χρῆσθαι* *καθενδῶ*. *ἐλκω* cum *ὑπὲ*, *ἐφέλκω*. *ὀρίζω* cum *ἀπὸ*, *ἀφορίζω*. Præpositiones vero quæ finiuntur in consonantem, quando componuntur cum verbis incipientibus à vocali, suam consonantem seruant. vt *συνάγω*. Sed cum incipientibus à consonanti, aliquando seruant integram, vt *συνβέχω*, aliquando mutant, vt *συνάγω*, Iunguntur autem quandoque in eadem compositione duæ ac tres præpositiones, vt *προσεπιβάλλω*, à *πρὸς* & *ὑπὲ* & *βάλλω*. *προεξανίστημι*, à *πρὸ* ἐξ *αἰά* & *ίστημι*. vbi augmentum fit ante verbum sicut in compositis cum vna, sic, *προσεπιβάλλον*, *προεξανίστην*. Hic quidam in vniuersum præcipiunt, augmentum fieri in principio, cum præpositio composita nihil addit significationi simplicis, vt *ἔγω αἰέτω* dico, *ἤνιωπον*. *ἐνδῶ*

καθίσω dormio, ἐκάθισον. ἵξω καθίσω sedeo vel in sede colloco, ἐκάθισον. aliàs in medio, vt παρῆκαλλω comparo, παρῆκαλλον, ἀβάλλω iacio & παρῆ. Cæterum augmenta verborum nonnunquam reperiuntur in totum sublatâ. aliquando geminata, aut aliter quàm hîc traditum est posita, quod in singulis adnotare, solertis observationis est magis quàm artis. qua de re dicetur etiâ libro quinto.

DE FORMATIONE PARATATICI ACTIUI IN VERBIS BARYTONIS.

Cap. XXIIII.

THema desinens in ω barytonum non formatur aliunde. Parataticus vero circa finem formatur à themate, ω tantum mutato in ον, & tono translato in antepenultimam, quoties euadit polysyllabus & incontractus. seruat autem semper formatiuam thematis. siue ea sola sit, vt τῆς ἐπις ἔτῃς ἐπιν. siue cum altero, vt τῷ πῶ ἐπὶ πῶν.

SCHOL. Hinc inchoat formatio verborum barytonorum, tam circa finem, quàm circa formatiuas & penultimas. Formantur autem hîc primæ tantum personæ in actiuis: quod facile reliquæ ex analogia verbi τῷ πῶ in aliis verbis deduci possunt. Notandum vero, quod vbi prima persona pluralis definit in μεν, deest prima dualis. hanc tamen significato solet comprehendere prima pluralis, vt τῷ πῶ μεν, id est, verberamus cōplures siue duo, τῷ πῶ τον vero secunda dualis est, & τῷ πῶ τον tertia. Præterea hæ duæ similes sunt, quodcumque tertia pluralis definit in ι, vt τῷ πῶ τον, τῷ πῶ τον, quia τῷ πῶ τι. Item τῷ πῶ σθον τῷ πῶ σιν in voce passiuâ, quia

τύπῳνται: aliàs dissimiles, vt ἐτύπτεν ἐτύπτεται, in paratatico, quia tertia pluralis est ibi ἐτύπτον. In dissimilibus vero, tertia dualis à secunda fit, οὐν mutato in νν, ac tono translatò in penultimam, ob mutationem brevis in longam. Quoniam autem tempora per literas formativas maxime distinguuntur, illa in formatione cōiunximus, quæcunque easdem formativas habent: vt puta parataticum cum præsenti, primum aoristum cum primo futuro, hypersyntelicum cum paracimeno: ac demum hypersyntelicum, medium aoristum secundū, & secundum futurum cum paracimeno meso. Quod ideo admonemus, ne quis miretur communem ordinē inuersum. Illud etiam præmonemus, nonnulla tempora quæ in exemplis propositis in usu non reperiuntur, consulto hic effingi, vt tyrones similia doceantur iuxta analogiam formare in verbis aliis, vbi non desunt.

DE FORMATIONE FUTURI
& Aoristi priorum actiuorum. Cap. XXV.

Futurum à præsenti fit variata sola formativa, in prima quidem coniugatione in ϕ , vt γράφω, γράψω. τύπῳ, τύψῳ. in secunda in ξ , λέγω, λέξω: in tertia in σ , ἄδω, ἄσω. in quarta in σ , quando videlicet thema habet ζ , vt φεζῶ φεσῶ, præter οἰμῶζω, σπείζω, αἰάζω, σενάζω, ὀλοχύζω, ἀλαπάζω, κράζω, δρυλλίζω, πνύζω, σπάζω, σίζω, τειζῶ, ῥέζω. quæ omnia ξ assumunt in futuro. quando autem thema habet ω siue π , fit variatio in ξ , vt πωγῶσω vel πωγῶταιω facio, πωγῶξω. excipiuntur πωγῶταιω vendo, μ. πωγῶσω. item πλάττω, πᾶττω, εῤῥέωσω, ἰμάωσω, λβῶωσω, ὑπνώωσω, quæ σ assumunt in futuro. πέττω vero ϕ , πέψῳ. In sexta, σ interponitur ante ω , vt βασιλεύω βασιλεύσω. In

quinta, manent in futuro λ, μ, ν, ρ, sed differentiae causa circumflectitur ultima, & corripitur penultima, ut φαλλω φαλαδ, νέμω νεμῶ, φαίνω φαιναδ, παίρω παίραδ.

Aoristus primus fit à futuro, ω mutato in α breue, tonóque retroactó, ut λυῖω, ἐπύα: habet autem fere penultimam longam, ideóque in verbis quintæ eā aliqua ratione producit.

SCHOL. Futurū primum, quod totius ferme conjugationis est cardo, varias habet formas: quas qui probe tenuerit, facile reliqua tempora versabit. Nos hic capita communia regulariáque proponimus. quæ defunt, partim reperientur in locis de verbis circumflexis, & εἰς μ, & de anomalis partim lib. V. ubi de dialectis & poetico vsu seorsum agitur. Consonantes immutabiles λ, μ, ν, ρ, quum reperiuntur circa finem rectorum in nominibus, & thematum in verbis, manent fere immobiles in obliquis, & in temporibus inde formatis, ut ὁ Νέστωρ Νέστωρ, αἶρω ἄρω, & c. In futuris quintæ fit penultima brevis, abiecta altera immutabili, si fuerint duæ. ut φαλλω φαλῶ, κάμνω καμῶ: aut ι è diphthongo, ubi fuerit, extrito, ut μαινώ μαινῶ, κείρω κέρῶ. aliàs vocali ancipiti tantummodo correpta, ut κρίνω κρίνῶ, μολιώνω μολιωνῶ. In aoristis contra producitur ε futuri, assumpto ι, κέρῶ ἐκέρεα, ancipites vero manent productæ, ut ἐκρίνα. ἐμίανα. α tamen frequentius transit in η, φαλῶ ἐφίηα, φανῶ, ἐφηνα.

DE FORMATIONE PRÆTERITORUM Perfecti & Plusquamperfecti indicatiui. Cap. XXVI.

PARACIMENOS fit à futuro ω mutato in α, & variata formatiua, hoc ordine: quum in futuro est

† in φ, vt πύφω, τέτυφα. quint ζ, in χ, λέγω λέξω, λέ-
 λεχα. σπάζω σπάξω, ἔσφαχα. ὀρύττω ὀρύξω, ὠρυχα. quī
 σ aut immutabilis, in η, vt ἄλω ἄσω, ἦκα. φεάζω φεά-
 σω, πέφερακα. πλάττω πλάσω, πέπλακα. βασιλεύω βασι-
 λεύσω, βεβασίλευκα. In verbis vero quintæ, immu-
 tabilis fere manet ante κ, vt ψάλλω ψαλλῶ, ἔφαλκα. κεί-
 ρω κερῶ, κέκαρκα. αἶρω ἄρῶ, ἦρκα. νέμω νεμῶ, νενέμικα.
 Hic η ideo interponitur, quia μ non potest esse ante
 κ. quod itidem fit in βρέμω βρεμῶ, βεβρέμικα. ἔ-
 μω δεμῶ, δεδέμικα. Item in desinentibus in ιω, vt in
 φαίνω φαίῶ, πέφασκα, ἔ similibus, ι mutatur in γ,
 quia non potest esse ante κ, præterquam finitis in ιω,
 εἰνω, ὠω, in quibus omnino abiicitur. vt κρίνω κρινῶ,
 κέκρικα. κτίνω κτινῶ, ἔκτακα. θύω θυνῶ, τίθυκα. μεγαλύνω
 tamen format μεγαλυνῶ, ι conuerso in γ. μῶρῶ vero
 μειδρῶ, ἔ τιμω τετέμικα, η interposito. Anno-
 tanda quoque verba quintæ dissyllaba habentia in
 penultima ε, quæ ipsum fere mutant in α in præteri-
 to. vt ἄσπερῶ ἔσπερκα, κτινῶ ἔκτακα.

Præteritum plusquamperfectum fit à perfecto,
 α finali mutato in ει, vt ἔσπερκα ἔσπάρκειν, ὠρυχα
 ὠρύχειν. Quando autem perfectum incipit à conso-
 nante, recipit in principio ε. vt τέτυφα ἐτύφειν, πέ-
 φερακα ἐπέφερακειν.

S C H O L. Paracimenos à futuro differre potest
 initio per augmentum, de qđo dictum est: sine verò sem-
 per differt, quia desinit semper in α, idque tono fere in
 antepenultimam translato. item formatiua, quæ semper
 variat à futuro. ad hæc penultima nonnunquam, sicuti
 exemplis ostensum est. In summa in prima coniuga-

tionē definit in φα. in secunda in χα. in tertia quinta & sexta, in ψ. in quarta vero, partim in ρα, partim in χα.

DE FORMATIONE PRÆTERITI perfecti & plusquamperfecti mediorum indicatiui.

Cap. XXVII.

Medium præteritū perfectum in quibusdam verbis significat actionem, in alijs passionē. Fit autem ab actiuo, conuersa formatiua in illam quam habet præsens. vt ἄδω ἤκα, ἤδα. Quando tamen in præsentī sunt duæ formatiue, præteritum medium accipit priorem. vt πῶπω πέππα. excipiuntur βλάπω βέβλαβα, καλύπω κεκάλυβα, κρύπω, κέκρυβα, σκάπω ἔσκαφα. Excipiuntur quoque verba quartæ coniugationis: è quibus illa γ accipiunt quæ in futuro habent ξ. vt κράζω κράξω, κέκραγα. πλήττω πλήξω, πέπληγα. præterquam φείττω φείξω, πέφεικα. reliqua vero λ, quæ videlicet in futuro habent σ, vt φεάζω φεάσω, πέφεαδα. In verbis autem quintæ & sextæ non circumflexis, remoto κ præteriti actiui, fit fere medium. vt ψάλλω ψαλῶ, ἔψαλλα, ἔψαλα. λύω λύσω, λέλυκα, λέλυα. Penultimam eandem cum præterito actiuo seruat, præterquam in verbis dissyllabis habentibus ε solum: vel cum ι, in quibus o recipit. vt λέγω λέλογα, αἰρώ ἔαωρα, πίθω πέπιθα. & in habentibus αι, quæ mutari solet in η, vt φαίνω πέφηναι.

Plusquamperfectum medium fit à suo medio perfecto, α in ει, vt ἔαωρα ἔαωρειν, πέππα ἐπέπην, sicut in actiuis.

SCHOL. Inter verborum genera numerantur cōmunia, aliàs dicta quoque media: quòd sola voce passiva significationem actionis & passionis complectātur. vt βιάξομαι vim patior & vim facio. de quibus alià. Hic verò per media intelligenda sunt quædam tempora, significato quidem varia, voce verò partim actiua: qualia sunt medium perfectum & medium plusquamperfectum: partim passiva, qualia sunt præsens & parataticus. & duo futura, & totidē aoristi. nam in indicatiuis actiuæ vocis bina tempora media reperiuntur, in passivæ sena. Qua in re quum Grammaticorum sententiæ variant, illi rectius sentire videntur qui tradunt, mediōrū vocem actiuam habentium, partim solam passionem significare. vt ἀπώλωλα perij, ἀπώλωλεν perieram. ἐξέωγα ruptus sum, ἐξέωγεν ruptus fueram: partim solam actionem (quod rarius accidit) vt ἐλείπω reliqui, ἐλείπων reliqueram. τέκεα peperij, τέκεεν pepereram. Habentium vero vocem passivā, partim passivæ significare secundum communes, atque item activæ secundū Atticos: qualia sunt præsentia & paratatici. vt ab ἄγω duco, ἄγωμαι duco & ducor, ἡγόμην, ducebā & ducebar. ἀπὸ ὁ ἄγω, ἀπὸ ἄγωμαι produco & producor, προήγμην producebam & producebar. Partim actionem solam: qualia sunt in plerisque verbis duo futura, vt τυφώσω, τυφώσωμαι, id est, verberabo: & duo aoristi, vt ἐτυφώσαμην, ἐτυφώσασθαι, verberavi. quæ tamen in nōnullis verbis passionem quoque significare comperiuntur, vt ἀπολῶμαι peribo. sic ἀφαιρέσομαι, ἐπαινήσομαι, θρήνησομαι. ἀπωλόμην, ἔσθασάμην, ἐσπενασάμην. ἀπώλεξατε, ἐκθυσθήσασθε, & alia. sicuti etiam ex voce activis, id est, ex paracimenis quidā reperiuntur in utraque significatione, quanquam per raro. vt σέφθω & corrupti & corruptus sum. Ex mediis igitur ea quæ vocem habent actiuam, activæ coniugationi immiscuimus: quæ vero passivam, passivæ compendij gratia. Verba autem sextæ barytonorum, pauca habet medium præteritum, quæ de re dicetur in verbis

circunflexis. Illud vero euidenter colligitur, quòd quò
thema habet formatiuam ϕ aut χ , præteritum mediū
coincidit cum præterito actiuo, vt $\gamma\epsilon\acute{\alpha}\phi\omega$ $\gamma\epsilon\acute{\alpha}\chi\omega$, $\gamma\epsilon\acute{\alpha}\phi\alpha$,
 $\gamma\epsilon\acute{\alpha}\chi\alpha$, meſos quoque $\gamma\epsilon\acute{\gamma}\epsilon\alpha\phi\alpha$. $\beta\acute{\upsilon}\chi\omega$ $\beta\acute{\upsilon}\xi\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\alpha\epsilon\nu\chi\alpha$, καὶ
 $\mu\acute{\epsilon}\tau\omicron\varsigma$, $\tau\acute{\epsilon}\beta\upsilon\chi\alpha$.

DE FORMATIONE AORI-
ſti ſecundi & Futuri ſecundi actiuo-
rum. Cap. XXVIII.

Aoristus ſecundus fieri poteſt à præſenti vlti-
ma in $\omicron\nu$, & ſeruata formatiua, eo modo quo
in mediò præterito, vt $\alpha\acute{\delta}\omega$ $\eta\delta\omicron\nu$, $\iota\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$ $\epsilon\tau\upsilon\pi\omega$,
 $\kappa\alpha\acute{\iota}\zeta\omega$ $\epsilon\kappa\alpha\epsilon\zeta\omicron\nu$, $\phi\epsilon\acute{\alpha}\zeta\omega$ $\epsilon\phi\epsilon\alpha\delta\omicron\nu$, $\psi\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ $\epsilon\psi\alpha\lambda\omicron\nu$.
Penultima variat, quæ habere vult ancipitem,
eâmque correptam, quapropter ω mutantur in
 α . vt $\pi\lambda\eta\tau\acute{\iota}\omega$ $\epsilon\pi\lambda\alpha\omicron\nu$, quâquam aliàs $\epsilon\pi\lambda\eta\omicron\nu$ quoque
reperitur. $\tau\epsilon\acute{\alpha}\omega\gamma\omega$ $\epsilon\tau\epsilon\alpha\omicron\nu$. ϵ vero in verbis diſſyllabis
fere tranſit in α . vt, $\pi\lambda\acute{\epsilon}\kappa\omega$ $\epsilon\pi\lambda\alpha\kappa\omicron\nu$, $\tau\epsilon\acute{\iota}\pi\omega$ $\epsilon\tau\epsilon\alpha\pi\omicron\nu$.
Item ex $\epsilon\iota$ & α abiicitur ϵ , $\lambda\acute{\epsilon}\iota\pi\omega$ $\epsilon\lambda\iota\pi\omicron\nu$, $\phi\epsilon\acute{\upsilon}\gamma\omega$ $\epsilon\phi\upsilon\gamma\omicron\nu$.
niſi quod in diſſyllabis quintæ pro $\epsilon\iota$ aſſumitur α ,
vt $\alpha\pi\acute{\epsilon}\iota\rho\omega$ $\epsilon\alpha\pi\alpha\omicron\nu$. Ad hæc cum duæ ancipites concu-
runt in diphthongum, priorem retinet aoriſtus ſecū-
dus. vt $\pi\acute{\alpha}\omega$ $\epsilon\pi\alpha\omicron\nu$, $\phi\acute{\alpha}\iota\omega$ $\epsilon\phi\alpha\omicron\nu$.

Futurum ſecundum ab hoc ipſo aoriſto fit, vltima
tantum mutata in ω circunflexum. vt $\epsilon\tau\upsilon\pi\omega$ $\pi\acute{\alpha}\omega$,
 $\epsilon\lambda\iota\pi\omega$ $\lambda\iota\acute{\pi}\omega$, $\epsilon\tau\epsilon\alpha\pi\omega$ $\tau\epsilon\alpha\acute{\pi}\omega$.

SCHOL. Aoriſtus ſecundus nonnunquam con-
currit cum paratatico, vt $\gamma\epsilon\acute{\alpha}\phi\omega$ $\epsilon\gamma\epsilon\alpha\phi\omicron\nu$, ſcribebam &c

scripsi, ἄδω, ἦδον canebar & cecini. Hoc tempus & futurum secundum, sicut präteritum quoque medium & plusquamperfectum medium, desunt in verbis sextæ. Penultimam non mutant hæc, φλέγω, λέγω, βλέπω aorist. II. ἔφλεγον, ἔλεγον, ἔβλεπον. ab ἀκύνω verò non formatur ἦκνον sed ἦκον. Quando autem μέσος παρρη. designatiuam præter regulam accipit, tunc aoristus secundus idem facit. vt βέελα βῆ κέρυβα, ἔλαβον ἔκρυβον. quanquam in his magis sunt in vsu passiuui ab ipsis formati, ἐβλήθη, ἐκρύβη.

DE FORMATIONE TEMPORUM Imperatiui & aliorum modorum actiuorum. Cap. XXIX.

Imperatiui tempora fiunt à tertijs personis suorum similium indicatiui, remotis tantum augmentis.

Generaliter enim augmenta præteritorum in reliquis modis ab indicatiuo, & in participiis abii-ciuntur, exceptis paracimēnis, in quibus vbique manent. Igitur præsens πύπει fit à tertia persona paratatici, ἔππλον, ἔππλες, ἔππτε. Præteritum perfectum similiter à tertia, τέππεα, τέππεας, τέππε, inde τέππε, τεππέτω. Præteritum medium eodem modo à τέππαι, τέππαις, τέππτε, τέππτε, τεππέτω. Aoristus primus mutat e in on, vt ἔππα, ἔππας, ἔππε, πύπον, πύπαται. Aoristus secundus, ἔππεν, ἔππες, ἔππε, inde πύπε, πυπέτω.

Optatiui temporis fiunt à genitiuis participiorū πος in μι, & abiecto, vbi præcesserit: appositóque in diphthongum ad penultimam vocalem, ac tono locato supra antepenultimam, sic: Præsens parti-

cipium, ὁ τύπων τῷ τύποντος, inde τύποιμι, τύποις, τύποι. Præteritum ὁ πεπῶς τῷ πεπότος, inde πετύφοιμι, πετύφοις. Sic medium præteritum à πεπῶς πετυπότος, πετύποιμι, πετύποις. Aoristus primus, ὁ τύψας τῷ τύψαντος, inde τύψαμι, τύψας. Aoristus secundus, ὁ τυπῶν τῷ τυπόντος, inde τύπειμι, τύποις. Futurum primum, ὁ τύψων τῷ τύσοντος, inde τύψοιμι, τύψοις. Futurum secundum, ὁ τυπῶν τῷ προυπῶτος, inde πειπῶμι circumflexa penultima.

Subiunctivi tempora sunt ab indicativo, ultima in ω, hoc modo: Præsens à paratatico ἔτυπον, ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ. Præteritum à πέτωφα, ἐὰν πετύφω, πτύφῃς, πτύφῃ. sic à πέτυπα, πτύπω. Aoristus primus, ab ἔτυψα, ἐὰν λύψω, λύψῃς, λύψῃ. Aoristus secundus, ab ἔτυπον, ἐὰν τύπω, λύπῃς, λύπῃ.

Infinitivi tempora sunt à tertijs personis indicatiui hoc modo: Præsens addito υ. vt à λύπω, λύπεις, λύπῃς, λύπῃ. Futura eodem modo, λύψω, λύψας, λύψῃς, λύψῃ. τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, πῇ. Præterita addito ραι, ἔτυπον in penultimam demisso, πέτρε, πεπέται. πέτυπε, πτύπει. Aoristus primus, mutato ε in αι, ac tono itidem demisso, ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψῃς, λύψαι. ἐπείσασα, ἐπείσας, ἐπείσαι, πείσαι. Aoristus secundus addito υ, ἔτυπον in diphthongum, ἔτυπον, ἔτυπῃς, ἔτυπε, λύπῃ, ultima circumflexa.

SCHOL. Quum augmenta abiiciuntur, redit initium thematis, vt ab ἔτυψα τύπον. ab αἶψα tamen μαῖψω, ἀόρ. ἡρα, non redit αι thematis, sed α, ἀρον, ἀροίμι, ἐαὶ ἡρω, ἀραι, ὁ ἀρας, & c. Parataticorū & hyperfyntelicorū voces, & si defunt in alijs modis ab indicatiuis, non ta-

men significata defunt. quippe quum præsentia parataticorum significatum suppleant, paracimeni vero hypersyntellicorum: atque itidem aoristi futurorum, in imperatiuis, scilicet & subiunctiuis: in quibus non sunt futurorum voces. Porro imperatiua, tametsi non habent primas personas singulares, plurales tamen mutuo sumunt à subiunctiuis. Nam *τύπῳ μὲν* imperatiue sumitur, pro eo quod est verberemus plures, & pro duali, verberemus duo. Imperatiui & subiunctiui præsentia commodius formantur à parataticis, quam à præsentibus, ut ea formatio comprehendat passiuam vocem & verba circumflexa, quemadmodum suis in locis planius fiet. In variatione temporum imperatiui seruetur ε, præterquam in aoristo primo, qui accipit α, *τύψον τυψάτω*.

Optatiua semper volunt habere diphthongum cum i in penultima. Quocirca in ipsis formandis abiiciendum est v vel u, quando occurrunt ante & in genitiuis participiorum, ut *τύπτοντος τύπτοιμι, τυπούμενος τυπούμι*.

Subiunctiuorum personæ sequuntur analogiam indicatiuorum, nisi quod ubi est o vel x in indicatiuis, accipiunt ω, *τύπῳ μὲν τύπῃσι, εἰαὶ τύπῳ μὲν τύπῳσι*. ubi vero, ε aut ei accipiunt η, idque subscripto i in singulari. ut *τύπῃς, τύπῃ, εἰαὶ τύπῃς, τύπῃ. τύπῃτον, τύπῃτε εἰαὶ τύπῃτον, τύπῃτε*. quod simili fere modo fit in præteritis & aoristis. Personarum autem formatio facile habebitur in reliquorum verborum modis per exemplum *τύπῳ*, ut à *λέγω, λέγε λέγειτω, λέγετον λεγέτων, λέγετε λεγέτωσαν. λέγριμι λέγρις λέγρι, λέγριπον λεγρίπῳ, λέγριμεν λέγριτε λέγριεν*, & similiter in cæteris.

DE PARTICIPIIS ACTIVIS, & eorum formatione. Cap. XXX.

Participium à nomine accipit genera in primis & casus, à verbo tempora & actum, quem habet

habet cum re coniunctum. nam ὁ τῷ πῶν verberans, substantiam significat vt nomen, & actum vt verbum. Eorum quum quædam sint à verbis barytonis, alia à circumflexis, alia ab εἰς μι, ac rursus quædam actiuæ vocis, alia passiue: actiuorum venientium à barytonis formatio talis est: Præsens fit à prima persona indicatiui addito ν, vt τῷ πῶν, ὁ τῷ πῶν τῷ τῷ πῶντος.

Futura eodem modo, vt à τῷ φῶ, ὁ τῷ φῶν τῷ φῶντος. à πῶν, ὁ πῶν, οὐ πῶντος. Præterita à secundis personis aς in ως oxytonum, τέτυφα, τέτυφας, ὁ τέτυφως, ὅπως. τέτυπα τέτυπας, ὁ τέτυπῶς, ὅπως. Aoristus primus similiter à secunda persona sublato augmento, vt ab ἔτυφας, ὁ ἔτυφας τῷ φαντος. Aoristus secundus à primo, οἱ in ωι oxytonum, ἔτυπον, ὁ πῶν, ὅπως.

SCHOL. Hic Græci Latinos, vt aliàs in multis, copia vincunt. Siquidem Latinis vnica vox est præsentis trium generum, quæ præteritum quoque complectitur, verberans: pro qua illi habent ternas in præsentiiuxta trium generum distinctionem, ὁ τῷ πῶν, ἡ τῷ πῶσ-σα, τὸ τῷ πῶν. quod vniuersale apud illos est in participiis omnibus habent quoque præteritorum participia distincta, eaque multiplicia, perfectorum videlicet actiuorum & mediorum, atque item aoristorum. Idem apparet in futuris & in voce passiuâ, vbi illi similiter copiosi, Latini contra inopes deprehenduntur. Fœmininæ & neutræ terminationes hic non formantur: quia ex analogia exempli propositi, facile in aliis verbis deducuntur. Fœmininæ omnes etiam vocis passiuæ pertinent ad secundam declinationem parium: neutræ sequuntur inflexionem masculinorum. sunt enim aut teritiæ ambæ, vt ὁ τυπῶμενος, τὸ τυπῶμενον, τὸ τυπῶμενός.

aut quintæ ambæ. vt ὁ τῷ πῶν τῷ πῶντος, τὸ τῷ πῶν τῷ πῶν-
τος, ὁ τῷ φθῆς τῷ φθῆντος, τὸ τῷ φθῆν τῷ φθῆντος.

DE FORMATIONE PRÆ-
sentis & Paratatici passivæ vocis.

Cap. XXXI.

Præsentis communiter significat passionem in ver-
bis passivis, Attice etiam actionem. ideoque
inter media tempora computatur. fit autem ab
actiuo ω in ομαι, vt πῶν τῷ πῶμαι, tono translato in
antepenultimam. Parataticus, qui simili ratione
numeratur inter tempora media, fit ab actiuo, μν πο-
sito ante, vltimum. vt ἐπῶν ἐπῶμην.

SCHOL. In verbis non habentibus actiuam vo-
cem, fingenda est, vt inde formentur eorum tempora. vt
δέχομαι suscipio, præteritum habet δέδειχα, iuxta fictū
thema δέχω: vnde δέξω, ἐδέξα, δέδεχα, similiter fictitia. à
quibus deducenda δέξομαι, ἐδέξάμην, δέδειχα, & c. Au-
gmenta adduntur præteritis in indicatio passiuo sicut
in actiuo: auferunturque similiter in reliquis modis.
Secunda persona præsentis singularis τῷ πῇ, habet sub-
scriptum.

DE FORMATIONE PRÆTE-
riti Perfecti & plusquamperfecti passivi.

Cap. XXXII.

Præteritum perfectum fit ab actiuo, vltima in
μαι, πειπίκα πειπίμαι. quum autem actiuum
desinit in φα, assumit adhuc alterum μ, vt πῶ-

φα, πύρμα. quum vero in χα, γ. ut λέγω, λέλεχα, λέλεγμα. quum in κα, præcedentibus quidem immutabilibus λ aut ρ, easdem retinet, ut ἔφαλλα, ἔφαλμα. ἔσπαρκα, ἔσπαρμα. quod si γ præcedit, mutatur in μ. ut φαίνω, φανῶ, πέφαλκα, πέφαμμαι. Si vero thema consonantem habet non immutabilem, assumit σ. ut πληθῶ, πέπληκα, πέπλησμαι. φεάζω, πέφεαχα, πέφεασμαι. Si ω purum, aut immutabilem, quæ in præterito actiuo sit amissa, nulla consonans assumitur in passiuo ante μαι. βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασίλευμαι. κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. Excipiuntur ea fere, quæ ante vocalem penultimam habent consonantem illi contiguam, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι, πέλειω, πέτελεκα, πέτελεσμαι. γελάω, γεγέλακα, γεγέλασμαι. ἐλκύνω, εἴλκυκα, εἴλκυσμαι. κλείω, κέκλεικα, κέκλεισμαι. Penultima in verbis in ω eadem est hîc, ὅτ in actiuo, nisi quod in verbis primæ coniugationis dissyllabis habentibus, et in priori cum ρ alteri consonanti subiecta, et mutatur in α. ut τρεῖς ἐπὶ τέτραμμαι. Reliquæ personæ variant.

Secunda sit à prima μ in σ, ut ἔφαλμα, ἔφαλσαι. ἔσπαρμα, ἔσπαρσαι. κέκριμα, κέκρισαι. πέποινα, πέποινσαι. quum vero ante μ est σ, remouetur tantum μ. ut πέφεασμαι, πέφεασαι. κέκλεισμαι, κέκλεισαι. quum autem μ præcedit μαι, in verbis quidem primæ, tunc π tenuis assumitur, quia μ est loco eius mediæ β. ut πέπυρμαι, πέπυσαι. Nempe ↓ ex πο constat. in alijs vero quum μ est pro ν, tunc resumitur ν. ut φαίνομαι, πέφαλκα, πέφαμμαι, πέφανται. Porro quum γ præcedit, assumitur eius tenuis. ut λέγω, λέλεγμα, λέλεξα. quia ξ ha-

bet in se κς.

Tertia fit à secūda σ in τ, ἔφαλται, ἔφαλται. ἔσπαρται, ἔσπαρται. πέφαται, πέφαται. κέκριται, κέκριται. πέποιται, πέποιται. item πέτυται, πέτυται. λέλειται, λέλειται. dissolviuntur enim rursus duplices. Quando autem in prima est σ ante μαι, servatur in tertia ante ται, vt πέφραμαι πέφραται, κέκλειμαι κέκλειται.

Secunda & tertia dualis fiunt ab hac tertia, ται in θον. ἔφαλται ἔφαλθον, ἔσπαρται ἔσπαρθον, πέφραται πέφραθον. quando autem ante τ est π, vertitur in φ. quando vero κ, in χ, quæ illarum aspiratae sunt. vt πέτυπται πέτυφθον, λέλεκται λέλεχθον. Aliàs quando cunque ante ται est vocalis, additur σ ante θον. κέκριται κέκριθον, πέποιται πέποιθον.

Tertia pluralis fit à tertia singulari, ι posito ante τ. πεπίλωται, κέκρινται. quæ formatio solummodo habet locum, vbi ante ται in singulari est vocalis. nam cum praecedit altera consonans, quia non possunt illæ simul esse cum ι, non formatur: suppleturque per participium cum verbo substantiuo. τίτυπται, τιτυμμένοι εἰσι, verberati sunt.

Plusquamperfectum fit à perfecto μαι in μίω, τίτυμμαι ἐτίτυμμίω. Formatio secundæ ἐτίτυψο, & reliquarum personarum procedit vt in perfecto.

S C H O L. Præteriti perfecti formatio in primis est notanda, cum quòd subinde in personis variet, tum etiam quòd inde oriantur alia tempora, & verbalia cōplura. Igitur verba primæ cōiugationis quæ in primâ persona acceptura erant ante μαι β, consonantem mediâ aspiratæ φ præteriti actiui: quia β nunquā reperitur

ante μ , mutāt illā in μ . atq; ita fit à $\pi\acute{\iota}\pi\omega$ $\pi\acute{\iota}\tau\upsilon\phi\alpha$, $\pi\acute{\iota}\tau\upsilon\mu\alpha\iota$, pro $\pi\acute{\iota}\tau\upsilon\phi\mu\alpha\iota$. At verba secūda, & illa quartā quæ in futuro habēt ξ , seruāt γ , hoc est mediā: quæ poni ea potest ante μ . vt $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha\iota$, $\epsilon\upsilon\gamma\acute{\iota}\xi\omega$, $\epsilon\upsilon\gamma\acute{\iota}\xi\omega$, $\epsilon\varsigma\acute{\iota}\gamma\epsilon\iota\chi\alpha$, $\epsilon\varsigma\acute{\iota}\gamma\epsilon\iota\gamma\mu\alpha\iota$. Verba autem tertię & quartæ, quæ habent in futuro σ , ac proinde in præterito aētiuo κ , accipiunt σ ante $\mu\alpha\iota$. quorum exempla apposita sunt in cōtextu. vbi etiā de reliquis verbis quintæ & sextæ differitur. Tertia pluralis aliter quoque fit more Ionico, vt libro V. dicitur. Personæ hic non formatæ sequuntur analogiam formatarum iuxta coniugationem verbi $\pi\acute{\iota}\pi\omega$, & cætera.

DE FORMATIONE AORISTORUM PASSIUIORUM. Cap. XXXIII.

Aoristus primus fit à prima persona præteriti passiui, $\mu\alpha\iota$ in $\theta\iota\omega$, & deposita consonante inchoatiua, quum eam habet præteritum pro reduplicatione, vt $\pi\epsilon\pi\acute{\iota}\eta\mu\alpha\iota$ $\epsilon\pi\acute{\iota}\eta\theta\iota\omega$, $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\eta\mu\alpha\iota$ $\epsilon\kappa\acute{\eta}\theta\iota\omega$, $\epsilon\psi\acute{\alpha}\lambda\mu\alpha\iota$ $\epsilon\psi\acute{\alpha}\lambda\theta\iota\omega$, $\epsilon\sigma\sigma\alpha\rho\mu\alpha\iota$ $\epsilon\sigma\sigma\alpha\rho\theta\iota\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\phi\epsilon\alpha\sigma\mu\alpha\iota$ $\epsilon\phi\epsilon\acute{\alpha}\theta\iota\omega$. Quando autem ante μ , est γ media, aut alterum μ loco mediæ β , hoc est in prima & secunda coniugatione, resumuntur aspirata præteriti aētiui ante $\theta\iota\omega$. $\pi\acute{\iota}\tau\upsilon\phi\alpha$ $\pi\acute{\iota}\tau\upsilon\mu\alpha\iota$, $\epsilon\pi\acute{\iota}\phi\theta\iota\omega$. $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$ $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha\iota$, $\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\theta\iota\omega$ quando vero ante μ est μ , pro ν resumitur ante $\theta\iota\omega$, ipsum ν . vt $\phi\acute{\alpha}\iota\omega$ $\pi\acute{\iota}\phi\alpha\gamma\alpha$, $\pi\acute{\iota}\phi\alpha\mu\alpha\iota$, $\epsilon\phi\acute{\alpha}\theta\iota\omega$. Notantur aoristi sequentes. à $\mu\acute{\epsilon}\mu\eta\eta\mu\alpha\iota$ $\epsilon\mu\eta\theta\iota\omega$, & à $\epsilon\omega\eta\acute{\iota}\omega$ $\epsilon\omega\eta\omega\mu\alpha\iota$, $\epsilon\omega\eta\theta\iota\omega$, in quibus accipitur σ . Item à $\epsilon\sigma\sigma\omega$ $\sigma\acute{\iota}\sigma\omega\mu\alpha\iota$, $\epsilon\sigma\sigma\theta\iota\omega$. vbi ediuerso

abiicitur σ, & ab αἰρούμαι ἡρῆμαι, ἡρέθω. Vbi vocalis penultima variatur. Itidem in cōpositis, vt ἀφαιρούμαι ἀφῆρῆμαι, ἀφῆρέθω, & c. Porro in verbis primæ dissyllabis, quæ mutarunt ε in α in præterito, vt τρέπω τρέφα, τρέαμμαι, resumitur ε, ἐτρέφθω. Aoristus secundus fit ab actiuo on in ω, ἐτύπον ἐτύπη, ἐτραπὲν ἐβράπην. hic autem priori vsitatiores est, à verbis vtrunque habentibus.

SCHOL. Aoristi passiuī significant actionem & passionem, à verbis solam vocem passiuam habentibus, vt δέχομαι accipio, ἐδέχθην accepi & acceptus sum. Sic δεύομαι ἐδεάθην, λιβούομαι ἐλυτρώθην, ἐνόομαι ἐβένόθην. Variantur autem fere iuxta actiuorum formam, etiam in aliis modis. quare facilis est in illis personarū deductio per analogiam.

DE FORMATIONE FUTVRO-
rum passiuorum & mediorum, & Aorist.
med. Cap. XXXIII.

Dvo futura passiuā fiunt à secundis personis aoristorum passiuorum, addito ομαι, vt ab ἐτύφθης τυφθήσομαι, ab ἐτύπης τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων, id est, mox siue paulo post futurum, à secunda præteriti, interposito εμ ante extremam αι. vt à πέτυλαι πετύφομαι, à λέλεξαι λελέξομαι.

Futura media ab actiuis: primum videlicet ω in ομαι, vt à τίψω τίψομαι. secundum ω in οῦμαι, vt à τυπῶ τυπῶμαι. significant autem vt plurimum solam actionem.

Aoristi quoque medijs solam ferme actionem. formantur autem à suorum actiuorum primis personis.

Primus addito $\mu\omega$, $\epsilon\pi\lambda\alpha\epsilon\pi\lambda\alpha\mu\omega$. Secundus posito μ ante vltimum ν , $\epsilon\pi\nu\epsilon\pi\nu\epsilon\pi\nu\mu\omega$. Prioris personæ, & si ab alijs temporibus variant, deduci tamen possunt in cæteris verbis iuxta exemplum $\pi\omega\pi\omega$. Posterior paratatici inflexionem sequitur.

SCHOL. Mox futurum significat cum passione celeritatem, vt $\pi\pi\rho\acute{\alpha}\xi\epsilon\tau\alpha\iota$ cōfestim fiet, $\pi\theta\eta\acute{\nu}\xi\epsilon\tau\alpha\iota$ paulo post morietur. seruâtque augmentum indicatiui in reliquis modis, sicuti præteritum perfectum vnde fit. Horum quinque futurorum eadem ferme est personarum variatio cum præsentis passiuo. Mediũ I I. rarum est, mox futurum rarius.

DE FORMATIONE TEMPORUM Imperatiui, Optatiui, Subiunctiui, & Infinit. pass. Cap. XXXV.

IMperatiui præsentis secunda persona fit à secunda paratatici sui indicatiui, vt ab $\epsilon\pi\pi\theta\acute{o}\mu\omega$ $\epsilon\pi\pi\theta\acute{o}\nu$, abiecto augmento, $\pi\theta\acute{o}\nu$. Præteriti secunda à secunda hypersyntelici, vt ab $\epsilon\tau\epsilon\pi\lambda\omicron\tau\epsilon\pi\lambda\omicron$, ab $\epsilon\lambda\alpha\lambda\sigma\sigma\epsilon\lambda\alpha\lambda\sigma$. Tertia ab eiusdem tertia, π vltimo in $\theta\omega$, vt $\epsilon\lambda\alpha\lambda\pi\epsilon\lambda\acute{\alpha}\lambda\theta\omega$. quòd si præcesserit consonans tenuis, conuertetur in suam aspiratam. $\epsilon\tau\epsilon\pi\pi\theta\omicron\pi\tau\acute{o}\theta\omega$. si autem ante π fuerit vocalis, assumetur σ ante $\theta\omega$, vt $\pi\pi\theta\iota\eta\sigma\sigma\pi\pi\theta\iota\acute{\eta}\theta\omega$. Duo aoristi à tertijs personis suoru similiũ addito η vel υ , $\epsilon\tau\acute{o}\phi\eta\pi\tau\acute{o}\phi\eta\pi$, $\epsilon\tau\acute{o}\phi\upsilon\pi\tau\acute{o}\phi\upsilon\pi$. Aoristus primus medius ab actiui prima

persona addito ι, vel à secunda sui medij ω in αι, & tōno retracto in antepenultimam in polysyllabis. vt ab ἐτυχα vel ab ἐτύχω, ἐτύχαι, ab ἐποίησα vel ἐποίησω, ποιήσω. Aoristus secundus, à secunda persona sui medij, ὕltima circumflexa. vt ab ἐτυπόμενῳ ἐτύπου, ὑπῆ.

Optatiui tempora exceptis aoristis passiuis fiunt à suis similibus indicatiui, mutata syllaba ὕltima primæ personæ in μένῳ, & præposito, hac serie: Præsens à prima persona sui præsentis, vt à ὑπώομαι ὑποοίμεν. Præteritum à præterito similiter, vt à πεποίημαι πεποιήμεν. quando autem in illo est consonans ante μαι, deest hoc, suppleturque circumloquio per participium & verbum substantiuum, vt πέτυμαι πέτυμένος εἰμ, εἶς, εἶν. Aoristi à participiorum genitiuis, πος in μένῳ, & præposito. vt ὁ ὑποθείς τὸ ὑποθέτης, inde ὑποθείμεν. ὁ ὑπὸς ὑπέρτης, inde ὑπείμεν. Aoristi medij sicut præsens, vt ab ἐτυχάμεν ὑψάμεν, ab ἐτύπμεν ὑπείμεν.

Futura omnia eodem modo, vt à τεύσομαι τεύσομεν, à ὑποθήσομαι ὑποθίσόμεν, à ὑποήσομαι ὑποήσομεν, à ὑψομαι ὑψόμεν, à ὑπύομαι ὑπύομεν.

Subiunctiui tempora, exceptis semper aoristis, fiunt fere à suis actiuis addito μαι, aut à passiuis ὕltima in μαι, & penultima in ω. Præsens è αὐτὸ ὑπώομαι, à presenti subiunctiui è αὐτὸ ὑπώω vel à ὑπώομαι indicatiuo. Præterit. ab è αὐτὸ πεποίηκα, vel à πεποίημαι. è αὐτὸ πεποιῶμαι, penultima circumflexa. suppletur autē per circumloquium, quando deest in optatiuo. vt πέτυμένος, λελυμένος è αὐτὸ ὦ ἦς ἦ. Aorist. à tertijs per-

sonis respondentium in indicatiuo passiuo, vt ab ἐτύφθη ἐτύπην, ἐὰν λυφθῶ λυπῶ, vltima circumflexa. Aoristi medijs sicut præsens, vt ab ἐὰν λύπω, vel ab ἐτυψάμην, ἐὰν λυψάμαι. sic ab ἐὰν λύπω, vel ab ἐτυπώμην, ἐὰν λυπάμαι.

Infinitivi tempora, exceptis similiter aoristis, fiūt à secundis personis pluralium indicatiui, & vltimo mutato in αι, hoc modo: Præsens à secunda pluralis præsens indicatiui λύνεσθε, vnde λύνεσθαι. Præteritum similiter à τρίτου θε. nisi quod hic transferri solet tonus in penultimam, πλύνεσθαι. Aoristi à tertijs personis singulare addito ραι, & penultima circumflexa. vt ab ἐτύφθη λυφθῶμαι, ab ἐτύπην λυπῶμαι. Aoristi medijs sicut præsens, vt à λύνεσθε λύνεσθαι, à λύνεσθε λύνεσθαι, tamen fit λύνεσθαι, tono translato in penultima sicut in præterito. Futura omnia itidem sicut præsens, vt à λυφθήσεσθε λυφθήσεσθαι, à λυπήσεσθε λυπήσεσθαι, à πλύνεσθε πλύνεσθαι, à λυπώσεσθε λυπώσεσθαι.

SCHOL. In personis dualis & pluralis præteriti imperatiui seruandæ sunt consonantes tertiæ personæ singularis sic: πτύφθον πτύφθων, πτύφθε πτύφθωσαν. quia tertia singularis est πτύφθω. Pari forma in alijs verbis. Aoristus primus passiuus imperatiui ideo finitur in π, & non in θι quod soleat præcedere alterum θ, quodque euphoniæ gratia caueatur, nec eadem aspirata seipsam prope consequatur. quare ab ἐτύφθη factum est τύφθην non τύφθηθι, at in secundo, quia id impedimētum fere sublatum est, manet θ, ἐτύπην τύπηνθι. Optatiui tempora in voce quoq; passiuæ, quæ ad modum in actiuæ, sic amant formari, vt post vltimam mutationem addatur; penultimæ in diphthogum. Ideoque v

quoties id vult impedire, eliditur, vt in futuro *τυποῦμαι*, vnde fit *τυπρίμην*. Ideo quoque præteritum deest, quando ante *μαι* indicatiui est alia consonans: quia tūc effici non potest diphthongus, nempe interpolito *ι* in *τίτυμαι*, fieret *τιτυμήμην*. Porro subiunctiui præteritum, quia vult formari sicut cætera tempora sui modi, vltima mutata in *μαι*, & præposito *ω*, deest in iisdem verbis propter inconcinnitatem: ne fiat scilicet à *τίτυμαι* *τιτῶμαι*, & itidem ab aliis. Ad hæc in verbis habentibus v solum in penultima, desunt hæc duo præterita, vt in *λύω* *λέλυμαι*, in optatiuo fit *λελυμένος εἴη*, *εἴης εἴη*. in subiunctiuo, *λελυμένος εἰάν ᾧ ἦς ἦ*, vtrobiq; per ci cūloquium. Aduertendum in secundis tantum personis singularis subiunctiui η finali subscribi *ι*, *εἰάν τύπῃμαι* *τύπῃ*, præterquam in aoristis passiuis: qui quoniam hic, sicut & in reliquis modis, literaturā variationemque actiuam fere tenent: & in secundis, & in tertiis instar actiuorum *ι* habent subscriptum, *εἰάν τυφθῇς τυφθῇ*, *τυπῇς τυπῇ*: sicut *εἰάν τύψω* *τύψῃς* *τύψῃ*, *τύπω*, *τύπῃς* *τύπῃ*.

DE FORMATIONE PARTICIPIORUM VOCIS PASSIVÆ. Cap. XXXVI.

Participia passivæ vocis fiunt à primis personis suorum temporū indicatiui, *μαι* vel *μῶ*, vltimo mutato in *ος*, exceptis duobus aoristis, hoc modo: Præsens, à *τύπτομαι* ὁ *τυπτόμενος*, ἡ *τυπτόμενη*, τὸ *τυπτόμενον*.

Præterit. à *τίπυμαι* ὁ *τιπυμένος*, ἡ *τιπυμένη*, τὸ *τιπυμένον*, acuta penultima. Aoristi à secundis personis, extrema in *εις* oxytonum, vt ab *ἐτύφης* ὁ *τυφθεὶς*, *ἐνπης*. ἡ *τυφθῆσα*, *εἰσῃς*. τὸ *τυφθέν*, *ένπης*. sic ab *ἐτύπης* ὁ *τυπθεὶς*, &c. Aoristi medij, sicut præsens, vt ab

ἐπιφάμευ ὁ παφάμερος, ἀβ ἐτυπόμευ ὁ τυπόμερος.

Futura omnia simili modo, vt à τυφθίσομαι τυφθισόμερος, à τυπήσομαι τυπισόμερος, à τίψωμαι τιψόμερος, à τύψομαι τυψόμερος, à τυπύμαι πιπύμερος.

SCHOL. Definientias participiorum actiuorum, passiuorum & mediolorum à verbis barytonis circumflexis & in μ, paruo negotio in vnum omnes colliget qui volet, ex hoc libro, & ex superiori.

DE VERBORVM CIRCUMFLEXORVM coniugationibus. Cap XXXVII.

Verba sextæ coniugationis barytonorum finita in εω, αω, οω contrahuntur in omnibus præsentibus & in parataticis. ac deinde in tres coniugationes distinguuntur: quas circumflexorū ideo appellant, quod facta contractione resultat vltimum ω circumflexum ex barytono.

Prima habet formatiuam ε, quam in futuro fere mutat in η. vt ποιέω ποιῶ, ᾧδετ. ἐπιέον ἐπιόω, futur. ποιήσω. Secunda formatiua est α, quæ itidem in futuro plerunque vertitur in η. vt βεάω βοῶ, ᾧδετ. ἐβόαον ἐβόων, futur. βοήσω. Tertia ο, quæ transit in ω, vt χευσάω χευσῶ. ᾧδετ. ἐχέουσον ἐχέουσω, futur. χευσώσω.

SCHOL. E verbis, sicuti & è nominibus, voces contractæ ubi sunt, in vsum communem recipiuntur: reliquæ verò incontractæ Ionibus relinquuntur. Quinque sunt synæreses primæ coniugationis, quæ semper coalescunt ex ε præcedenti: quod si sequatur longa, in

ipsam fiet contractio. vt $\pi\acute{o}\tau\epsilon\omega\ \pi\acute{o}\tau\epsilon\omega$, $\pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\varsigma\ \pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\varsigma$, $\pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\varsigma\ \sigma\iota\ \pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\upsilon\sigma\iota$. & in optatiuo, $\pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\omicron\iota\mu\ \pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\omicron\iota\mu$, & in subiunctiuo, $\pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\eta\varsigma\ \pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\eta\varsigma$. Si verò sequens sit ϵ , semper contractio fiet in $\epsilon\iota$, $\pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\epsilon\tau\omicron\nu\ \pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\epsilon\tau\omicron\nu$. si $\omicron$ in ς , $\pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\omicron\mu\epsilon\nu\ \pi\acute{o}\tau\epsilon\iota\upsilon\mu\epsilon\nu$. Secundæ coniugationis contractiones ex α præcedente fiunt, aut in ω , aut in α . quoties enim sequitur ω vel $\omicron$ solum, siue in diphthongo, fit in ω . vt $\beta\acute{o}\alpha\omega\ \beta\acute{o}\omega$, $\beta\acute{o}\alpha\omicron\mu\epsilon\nu\ \beta\acute{o}\omega\mu\epsilon\nu$, $\beta\acute{o}\alpha\varsigma\sigma\iota\ \beta\acute{o}\omega\sigma\iota$, $\beta\acute{o}\alpha\omicron\iota\mu\ \beta\acute{o}\omega\iota\mu$. aliàs in α . vt $\beta\acute{o}\alpha\epsilon\tau\omicron\nu\ \beta\acute{o}\alpha\tau\omicron\nu$. Subscribitur autem ι in voce contracta, cum in integra fuit in diphthongo, vt $\beta\acute{o}\alpha\epsilon\iota\varsigma\ \beta\acute{o}\alpha\epsilon\varsigma$, $\beta\acute{o}\alpha\omicron\iota\mu\ \beta\acute{o}\omega\iota\mu$, $\epsilon\alpha\upsilon\ \beta\acute{o}\alpha\eta\varsigma\ \beta\acute{o}\alpha\epsilon\varsigma$. Denique in locis vbi in prima coniugatione contractio fit in $\epsilon\iota$, in secunda fit in α . vbi autem illic in aliud quidpiam, hic fere in ω . Tertiæ contractiones sunt tres, videlicet in ω , quoties sequitur, ω aut η . vt $\chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\omega\ \chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\omega$, $\epsilon\alpha\upsilon\ \chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\eta\tau\epsilon\ \chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\omega\tau\iota$, in $\omicron\nu$ sequente $\omicron$, ς , vel ϵ , vt $\chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\omicron\mu\epsilon\nu\ \chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\upsilon\mu\epsilon\nu$, $\chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\epsilon\tau\epsilon\ \chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\upsilon\tau\epsilon$, $\chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\varsigma\sigma\iota\ \chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\upsilon\sigma\iota$. in $\omicron\iota$ sequente diphthongo cum ι , vt $\chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\epsilon\iota\varsigma\ \chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon\alpha\upsilon\ \chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\eta\varsigma\ \chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\epsilon\iota\varsigma$. Et omnino vbi in prima coniugatione contractio fit in ω , hic quoque fit in ω , aliàs in ς , exceptis paucis in $\omicron\iota$. Hæc autem minuta, in quibus subinde literæ variantur, tyroni abiicienda neutiquam sunt, imo crebrius repetenda, quo plus habuerint inconstantia.

DE FORMATIONE TEMPORUM verborum Circumflexorum.

Cap. XXXVII.

Futurum formari potest à themate barytono, posito σ ante ω , & mutata formatiua vocali, sicut in augmentis mutari solet: nempe ϵ & α in η , & $\omicron$ in ω . sic $\pi\acute{o}\tau\epsilon\omega\ \pi\acute{o}\tau\eta\sigma\omega$, $\beta\acute{o}\alpha\omega\ \beta\acute{o}\eta\sigma\omega$, $\chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\omega\ \chi\epsilon\nu\sigma\acute{o}\omega\omega$. Excipiuntur dissyllaba in $\epsilon\omega$, quæ fere accipiunt υ in diphthongum, vt $\nu\acute{\epsilon}\omega\ \nu\acute{\upsilon}\sigma\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\omega\ \pi\acute{\upsilon}\sigma\omega$.

σω, πλέω πλεύσω, ρέω ρεύσω. De quibus est etiam notandum quod in præsentis & paratatici primis personis singularium & pluralium, & in tertijs pluralium non contrahuntur, sed neque in vlla persona optatiui aut subiunctiui. Dicimus enim πλέω non πλώ, πλέομεν non πλοῦμεν, πλέοισι non πλοῦσι, &c. Excipiuntur quoque πλέω, ὀλέω, καλέω, ἄρκέω, αἰτέω, καρέω, ἔω, φρονέω, πνέω, αἰδέω, φορέω, τρέκω. etsi quæ sunt alia, quæ σ tantum interposito faciunt futurum per ἔσω, τελέσω, ὀλέσω, &c. Simili modo eorum composita, ὀπτελέω ὀπτελέσω, &c. Item excipiuntur secundæ coniugationis, φεράω φεράσω, περάω περάσω, ἔραω ἔρασω, ἐλάω ἐλάσω, χαλάω χαλάσω, γελάω γελάσω, δράω δράσω, κλάω κλάσω, φλάω φλάσω, θλάω θλάσω, αἰάω αἰάσω, ἀκροάομαι ἀκροάσομαι. Et habentia ε vel ι ante α, vt ἐάω ἐάσω, κοπιάω κοπιάσω.

Item tertiæ, ἄρόω ἄρόσω, ὀνόω ὀνόσω, ὁμώω ὁμώσω, βόω βόσω.

Tempora indicatiui & aliorum modorum, tam actiua quàm etiam passiua, excepto hoc futuro, formari debent iuxta regulas iam traditas de formatione barytonorum, vt à ποιῶ fit ποίηκα, ἐπίησι.

Item à πιπίηκα ἐπιπιήκειν & πιπίνμαι, deinde ab hoc ἐπιπιήμιω & ἐπιήδην, & sic de cæteris. Desunt autem hic fere, sicut alias in sexta quoque barytonorum, præteritum medium, & aoristus secundus, & quæ ab eis formanda erant, id est, medium plusquamperfectum & futurum secundum: quæq; inde exire solent in alios modos. Aliquando tamen reperiuntur hæc vna syllaba imminuta. vt à δουπέω

δοῦπῶ, δοῦπῆσω, δεδούπηκα, medium præteritum est
 δέπουπα, aoristus secundus ἐδουπον. sic ἀμικάω μικάω,
 μιμώκηκα, fit præteritum μέμωκα, & aorist. ἔμωκον.

In verbis autem tertiæ coniugationis nunquã hæc
 tempora reperiuntur. Præterea futurum secundum
 in contractis omnibus desideratur.

SCHOL. Contractio ideo in solis præsentibus &
 parataticis horum verborum fit: quia ibi tantum habet
 locum, vltimis scilicet syllabis pure desinentibus, quod
 in aliis temporibus non contingit: quippe cum omnia
 vocalem penultimam futuri seruent, ac deinceps suam
 quodque consonantem formatiuã. vt πεποιήκα, κ, ἐπεποίη-
 σα σ, & c. Annotantur verba quæpiam primã habentia
 singula duplex futurũ in εσω & ησω, αἰνέω αἰνέσω κ, αἰ-
 νήσω. sic χεῖλέω, φρονέω, πορέω, φορέω. Medium præteri-
 tum, & reliqua tria tempora idcirco hic desunt, ne in
 hiatus & cacophoniam incidatur: qua ratione fere de-
 siderantur in reliquis etiam verbis sextæ. Nam quum
 formatiua, quam medium præteritum vult semper ha-
 bere ante α vltimũ, & aoristus I I. ante ον, sit in hac cõ-
 iugatione vocalis: si inde formarentur, resuleret vlti-
 ma pura, ac proinde male sonans cum præcedenti. Cæ-
 terum in quibus verbis ω thematis, eum contractum
 est, non euadit purum, formantur nonnunquam ea tẽ-
 pora per syncopen: præteritum quidem ab actiuo, re-
 motis formatiua κ, & η hanc præcedente. vt à δοῦπῶ ὦ
 δεδούπηκα, fit δέδουπα. aoristus verò secundus à primo
 ἐδούπησα, remotis similiter ησ, vltimãque, vt solet, versa
 in ον, ἐδουπον. Cuiusmodi aoristi frequenter legentibus
 occurrunt, vt à βλάσῳ ἔβλαστον, ab ἀμαρτῶ ἤμαρτον, ab
 ἐνέῳ ἐνέον. vbi non requiritur iam penultima brevis. In
 aliis modis & in participiis formãda erũt tempora quæ
 contrahuntur, à personis incontractis suorum respon-
 dentium, secundum regulas de barytonis traditas: quæ

verò non contrahuntur, à reliquis quæ contrahi nequeunt, iuxta easdem regulas. Sic præsens imperativi à paratatico, ἐπίειν ἐπίεις ἐπίει, remoto augmento à tertia persona fit ποίει ποίει. Item παποίησ παποίηστω præteritum, à tertia sui præteriti παποίησθαι παποίησθαι, & similiter in cæteris, atque item in voce passiva. In infinitivis contractis in αν non subscribitur i. formantur enim à parataticorum tertia, ubi nihil est subscriptum. vt ἐβόα, ἐγέλα, & c. addito ν, βοάων, γιλάων, ultima circumflexa. Subiunctivi verò passivi præsens circumflectit penultimam, sicut etiam præteritum, ἐάν ποίωμαι, παποίημαι. quare facilius fiet à suo contracto, ἐάν ποίω addito μοι. Participiorum contractio in prima quidem coniugatione fit in σ, excepto recto masculini activi, qui coalescit in ω. vt ὁ ποιέων ποιῶν, τοι ποιέοντος ποιῶντος, τῷ ποιέοντι ποιῶντι. ἡ ποιέουσα ποιῶσα, τῆς ποιέουσας ποιούσης. τὸ ποιέον ποιῶν, ἡ ποιέουσα ποιῶσα, τῆς ποιέουσας ποιούσης. τὸ ποιέον ποιῶν, ἡ ποιέουσα ποιῶσα, τῆς ποιέουσας ποιούσης. sic ὁ ποιεῶν ποιεῶν, τοι ποιεῶντος ποιεῶντος, τῷ ποιεῶντι ποιεῶντι. ἡ ποιεῶσα ποιεῶσα, τῆς ποιεῶσας ποιεῶσας. τὸ ποιεῶν ποιεῶν, ἡ ποιεῶσα ποιεῶσα, τῆς ποιεῶσας ποιεῶσας. In secunda, in ω. ὁ βοάων βοῶν, ἡ βοάουσα βοῶσα, τῆς βοάουσας βοῶσας. τὸ βοάον βοῶν, ἡ βοάουσα βοῶσα, τῆς βοάουσας βοῶσας. Item ὁ βοκόων βοῶν, ἡ βοκούσα βοῶσα, τῆς βοκούσας βοῶσας. τὸ βοκῶν βοῶν, ἡ βοκούσα βοῶσα, τῆς βοκούσας βοῶσας. In tertia fere sicut in prima. ὁ χενσῶν χενσῶν, ἡ χενσάουσα χενσάουσα, τῆς χενσάουσας χενσάουσας. τὸ χενσῶν χενσῶν, ἡ χενσάουσα χενσάουσα, τῆς χενσάουσας χενσάουσας. & c.

DE QUATVOR CONIUGATIONIBUS verborum finitorum in μι.

Cap. XXXIX.

E Nonnullis verbis sextæ oriuntur alia desinentia in μι, quorum quatuor sunt coniugationes hac serie. Prima eorum quæ formantur à finitis in εω, vt ἀνέω ἀνέω, & mutato in η, εω in μι, fit ἀνέμι. Secunda eorum quæ fiunt à verbis in αω

eodem modo, α in η, & ω in μ, ut ab ἰσάω ἰσῶ, ἰσημι.

Tertia eorum quæ fiunt à verbis in ω, ω similiter mutato in μ, & ο in ω, ut à διδῶ διδῶ, διδωμι.

Quarta quorundam formatorum à verbis in υω, mutato tantum ω in μ, ut à ζευῶ ζευωμι.

Habent autem verba in μ in omnibus modis peculiariora tempora hæc, præsentia & aoristos secundos, & adhuc parataticos in indicatiuis, in quibus repetunt vocales suorum primitiuorum, in personis dualium & pluralium, & alicubi singularium, ut inferius indicabitur. Cætera tempora, id est, futura, præterita perfectæ, & plusquamperfectæ, & aoristi primi, cum inde utcunque deductis, iuxta regulas traditas de barytonis & circumflexis formantur. Illud quoque habent peculiare tres primæ coniugationes, quod gignuntur fere à verbis initio geminatis per i, & consonantem inceptiuam. ut à γίω γῶ, quod est primitiuum, fit geminatum γίγιω γίγω, accepta tenui τ pro θ. ne scilicet eadem aspirata sibi succedens asperam faceret prolationem, sicuti alijs in locis fieri solet. A γίγιω demum fit γίγωμι, eo modo quo iam dictum est. sic à δῶ, quod est primitiuum, efficitur geminatum διδῶ, unde διδωμι. item à σάω primitiuo fit ἰσάω, unde ἰσημι. In quo tamen σ non est geminatum. neque enim dicitur σσάω. Quando autem primitiuum à vocali initium habet, tunc solum re-repetitur, ut ἔω ἔῶ, unde ἔμμι.

SCHOL. Maxima difficultas coniugationis latet in verbis anomalis: qualia sunt finita in μ pleraque.
Nam inter

Nam inter se alia ab alijs variant, & irregulares habent personas ac tempora, eaque fere à diuersis thematicis deducta. Ad hæc poetæ quibusdam peculiariter vtuntur, etiam absque geminatione. qualia sunt ἴζημι, ὄνημι. sed de hisce paulo post nonnihil adiicietur.

DEFORMATIONE PROPRIORUM temporum & personarum indicatiui actiui. Cap. XL.

A Præsentis prima persona iam formata, fit secunda, μι mutato in ς, vt à ἴζημι, ἴζης. ab ὀνημι, ὀνης. à δίδωμι, δίδως. à ζεύωμι, ζεύως.

Tertia ab hac secunda addito ι, ἴζησι, ὀνησι, & c. Ambæ personæ duales à secunda plurali, ε in ον, ἴζητε, inde ἴξετε, ὀξετε. Prima pluralis à prima singulari, μι in ῖδρ, & longa mutata in vocalem suæ coniugationis, vt ἴζημι ἴξεδρ, ὀνημι ὀξεδρ, δίδωμι δίδοδρ, ζεύωμι ζεύωδρ. Nam in penultimis dualium & pluralium præsentis indicatiui resumuntur vocales primitivæ: quas singulis coniugationibus proformatiuis dare possumus, ε videlicet primæ, α correetum secundæ, ο tertię, & υ correetum quartæ.

Secunda pluralis fit à prima, ῖδρ in τε, ἴξετε, ὀξετε. Tertia est similis datiuo plurali sui participij, ἴξεσι, ὀξεσι, δίδουσι. exceptis verbis quartæ, in quibus magis vtuntur communes tertia persona barytonorum, vt ζεύουσιν à ζεύω.

Parataticus fit à præsentī, μι in ν, ἴζημι ἐπὶ δω. sic ἐδίδων, ἐζεύων. ἴνην verò augmentum respuit: quia, inceptiuum non augetur. Secunda persona

ab hac prima, in σ , ἐπὶ δὲ ἐπὶ ἡς, & c. Tertia à secunda, remoto σ , ἐπὶ δὲ. Personæ duales & plurales formantur hîc sicut in præsentî, servatis vocalibus primitivorum ϵ , α , $\omicron$, υ . ἐπὶ δεῦρ, ἴσαρ, ἐδίδου, ἐξέγγου, & sic in cæteris. Tantum tertiæ dualis & pluralis circa finem discrepant. ἐπὶ δὲ τῶ, ἐπὶ δὲ σται. fit autem illa sicut in barytonis: hæc verò ab illa, τῶ in σται.

Aoristus secundus fit à paratatico remota geminatione, ut ab ἐπὶ δὲ ἐδὲ, ab ἴσῃ ἐσῃ, ab ἐδίδου ἐδῶ. In quarta deest fere hoc tempus, & præsens optativi ac subiunctivi. In duali & plurali tres tantum aoristi repetunt vocales primitivorum, ἐδὲ, ἐξέτοι ἐξέτῶ, ἐξέου ἐξέτε ἐξέσται. ἐδῶ, ἐδῶτον ἐδῶτῶ, ἐδῶρ ἐδῶτε ἐδῶσται. ἴω ab ἴημι, ἴτον ἴτῶ, ἴου ἴτε ἴσται. Reliqui servant longam singularis. ut ἐσῃ, ἐσῃτον ἐσῃτῶ, ἐσῃου ἐσῃτε ἐσῃσται. itidem ἐφῶ, ἐφῶν, & alia.

S C H O L. Tertia persona pluralis præsentis indicatiui actiui in omnibus verbis est similis dativo plurali sui participij secundum communes. ut τῶντισι, sicut ὅτι τῶντισι. ita πεισῖσι, sicut à πεισῖ, πεισῖντος, ὅτι πεισῖσι.

Paratatici personæ omnes singulares, & pluralis tertia, non sunt in usu communi à verbis in μ . sed à circumflexis geminatis, ut puta ἐπιδου ἐπιδεις ἐπιδει, & ἐπιδου in plurali, à πιδῶ πιδῶ. Item ἴσων ἴσας ἴσα, & in plurali ἴσων, ab ἴσῶ ἴσῶ, & ἐδίδου ἐδίδας ἐδίδας, & ἐδίδου, à δίδῶ δίδῶ. At in quarta coniugatione à verbis ipsis in μ assumuntur. ut ἐξέγγου ἐξέγγους ἐξέγγυ, ἐξέγγουσαι. Ad hæc in quarta nonnunquam reperitur aoristus secundus in dissyllabis, ut à δῶν δῶμι ἐδῶ, à φῶν φῶμι ἐφῶ, in quibus paratatico similis euadit, ἐσῃ. ideo augmentum recipit, quia remota geminatione ab

ἴσῃν, unde formatur, remansit σῃν, cuius initium augmenti syllabici capax est. Sūt qui formare malint aoristū à futuro, σῶ in ν, & præposito augmento, ἴσῶσῶ, ἴσῃν, σῃσῶ, ἴσῃν, & c.

DE FORMATIONE FUTV-
ri, & reliquorum temporum verborum
in μι. Cap. XLI.

Futurum fit à primitiuo iuxta regulas circumflexorum, vt à δέω δῶ, δῶσῶ à σάω σῶ, σῶσῶ à δόω δῶ, δῶσῶ. In quarta fingendum est primitiuum, remotis υ, & præcedente consonante à verbo in υω, vt à ζεύνῳ ζεύσο. sic à δεινῳ δεισο, à πνύνῳ πνύσο. unde regularia futura sunt, ζεύξω, δειξω, πνύξω. quæ seruiunt his in μι, ζεύσομι, δεισομι, πνύσομι. formantque ex se alia regulariter. Nam à πνύω fiunt ἐππάζω, πνύσομαι, & c. à δεισο ἐδείξα, δέδειχα, δέδειξαί, ἐδείξαί, δεισομαι, & c. Item quando ante υ fuerit in themate consonans geminata, remouebitur vtræque. sic ab ἀμφιένῳ & κορένῳ, fient ἀμφιέω & κορέω. quorum futura iuxta exceptiones suprapositas hæc sunt, ἀμφιέσω, κορέσω, seruiencia suis in μι, nempe his ἀμφιένσομι, κορένσομι. Dissyllaba tamen à suis barytonis in υω futura regularia mutuantur, vt δύνμι δύσω, à δύω. φύμι φύσω, à φύω.

Aoristus primus fit à futuro, ω in α. σῶσῶ ἔσῃσῶ, ζεύξῶ ἔδειξα. sicuti à πύω ἔπυσα. ἔδωκα tamen & ἔδωκα. item ἦκα ab ἦμι ἦσῶ, irregulariter fiunt, sumpto κ pro σ.

Paracimenus quoque à futuro, vt à δάσω δέδω-

κα, à ζῶζωε ζῶχα. Cæterùm à ἔστημι irregulariter fit
πῆσχα per ei secundum Bæotios. Ἔ ab εἵπω ἐσάχα.
ne coincidat cū ἐστικα medio præterito à verbo ἐσῆκα.

Hyper syntelicus ἐπείκειν, ἐσάκειν, ἔ c. sicut ἐπεί-
πιδεν ἔ c. ἐπεποίηκεν.

Media præterita ἔ futura secunda eadem ra-
tione hic desunt, qua in circumflexis.

S C H O L. Futurum in verbis quartæ non deest,
sed nec tempora ab illo formāda nam quod Gramma-
tici declinari tantum vsque ad parataticum tradunt,
perinde est accipiendum, ac si dixissent, non esse illis
alia tēpora regulariter formata secundū analogiā the-
matū in μ & in ω. Carent tamen vt plurimū aoristis se-
cundis vt in capite præcedenti notatum est. ἐσῆσα & ἐσῆν
tenuem spiritum habent, ἐσάχα vero & ἐσάκειν densum,
sicut ἔσῆμ & ἔσῆν. obseruatum enim est, tunc augmentū
& seruare aspirationem thematis in præteritis, quoties
non amittitur in alijs modis: alias pſilen assumere. ἐσά-
χα igitur, quia ἐσάκε, ἐσάκέτω, ἐσάγεμ, & c. contra ἐσῆν,
ἐσῆσα, quis σῆσι, σῆσον, σάκην, σῆσαμ, & c.

DE FORMATIONE ALIO-
rum modorum actiuorum in verbis in
μ. Cap. XLII.

IMperatiui præsens fit à prima persona plurali
præsentis indicatiui, μρ in δι. vt ab ἱσάμρ ἱσάδι, à
διδόμρ διδοδι, à ζεύγνυμρ ζεύγνυθι. Cæterùm à ἔ-
σῆμρ non fit ἔσῆθι, propter θ præcedens, sed ἔσῆπ.
Aoristus secundus, eodem modo, vt ab ἐσῆμρ εἵθι,
à γῶμρ ἔγωγ, ἔγωμρ, ἔγωθι. Ἔ à εἵμρ ἔδω, ἔδωμρ,
εἵθι. Excipiuntur tria illa, quæ aoristum primū per κ

irregulariter formarūt, videlicet πῆμι, ἴμι, δίδωμι: in quibus nō fit ῥῖπ ab ἔδω ἔδεμ, neq; δόδι ab ἔδω ἔδωμ, neq; ἔδι ab ἔμ ἔμ. sed à secundis personis singularis, ἔδω ἔδης, ἔδε. ἔδω ἔδως, δός. ἔμ ἔμης, ἔς. longis nimirū in suas breues commutatis, hoc est, η in ε, ὦ in ο. Paracimenos, τίθετε τίθετω, ἔσθε ἔσθετω, ὦτε. sicut τίποτε τίποτω. Aor. prim. ἔστησον ἔστητω, ζεύξον ζεύξω, sicut πίνσον πίντω. ἔσθον tamen ὦ δώκον nō sunt in usu, sed neq; ἔσθον ab ἴμι. quia quādo aorist. indicatiui actiui amisit cōsonantē futuri, deest fere in ceteris modis. Optatiui præsens fit à genitiuo participij, τος in ω, ὦ in ι. vt à τίς τίτεις, πάλω. ab ἰσας ἰσάντες, ἰσάτω. à δίδους δίδόντες, δίδωτω. à ζεύγεις ζεύγνυτες, ζεύγνυτω. quanquam in quarta raro formatur. Aoristus secundus eodē modo, vt à τίς τίτεις, τίτω. à ἰσας ἰσάντες, ἰσάτω. à δούς δόντες, δώτω.

Paracimenos, τίθειμι, ἔσθειμι, δέδοκται, sicut τίπομαι. Aor. pri. ἔστημι, ἔστης, ἔστη, sicut τίψαιμι. Fut. pr. ἔσθωμι, ἔσθωμι, δώσωμι, ζεύξωμι, sicut τίψωμι.

Subiunctiui præsens à paratatico, vltima mutata in α circumflexū. vt ab ἐπίδω, ἐὰν δώω, ἦς, ἦ. ab ἴσθω, ἴσῃ, ἴσῃ. ab ἐδίδω, δίδω, δίδω, φ. in quarta deest. Aorist. secun. eodē modo, vt ab ἐπίδω, ἐὰν δώω, ἦς, ἦ. ab ἴσθω, ἐὰν ἴσῃ, ἴσῃ. ab ἐδίδω, ἐὰν δώω, δώω, δώω. Præteritum, ἐὰν τίθειτο, ἔσθειτο, δέδωκε, sicut ἐὰν τίποω. Aor. pr. ἐὰν ἔσθω, ἔσθης, ἔσθῃ, sicut ἐὰν τίψω, τίψης, τίψῃ.

Infinitiui præsens à prima persona plurali sui præsens, ἔμ in αι, vt à τίθεμ, τίθεται. ab ἴταμ, ἴταται, à δίδωμ, δίδωται, à ζεύγωμ, ζεύγνυται, acuta in omnibus penultima.

Aoristus secundus, eodem modo, penultima tamē circumflexa. vt ab ἐσμεν εἶναι, ab ἔδω δέωαι. Ideoque tria illa irregularia ancipitem vocalem in diphthongum assumunt, ἔμεν εἶναι, ἔδω δέωαι, ἔμεν εἶναι. Præteritum, πηλείναι, ἔπαλιναι, &c. sicut πεπυθέναι. Aoristus primus, ἤσασαι, ζεύξαι, sicut ποιήσασαι. πύλαι. Futurum primum, θήσιν, εἰσίν, δώσιν, ζεύξιν, sicut πύλιν.

SCHOL. Secunda persona imperatiui hic quoque est magis in vſu communi à verbis sextæ, ἕδε, ἴσῃ, δίδω, quàm ab εἰς μ, ἕδεπ, ἴσῃσι, δίδωσι. In quarta verò ζεύξιν magis quàm ζεύξινσι. Porro obseruatum est, quòd quoties participium desinens in s oxytonum, declinatur per vt, tunc tempus illi respondens, in indicatiuo suæ vocis desinit in ν, in imperatiuo in σι, in optatiuo in ω præcedente diphthongo: in subiunctiuo in ω circumflexum: & in infinitiuo in ναι tono in penultima, quod non tantum in præsentibus, siue alioqui parataticis & aoristis secundis verborum in μ, verum apparet: sed in aoristis quoque passiuis aliorum verborum. vt ὁ τυφθεὶς ἢ τυφθέντες, ἐνυφθην τυφθῆναι τυφθεῖν τυφθῶ τυφθῆναι. Ideoque fere talia differūt à temporibus suorum modorum, desinentia & inflexione. Hæc regula multas ambiguitates tollit è coniugatione, & memoriam temporum plurimum adiuuat. Subiunctiuo secundæ & terciæ personæ singularis præsentis & aoristi secundi, in prima quidem coniugatione finiuntur in η subscripto i. vt ἰαὺ πῶ ἦς ἦ, ἰαὺ δῶ ἦς ἦ in tertia vero in ω subscripto similiter i. vt ἰαὺ διδῶ ὦς ὦ, ἰαὺ δῶ δῶς δῶ. Cæterum in secunda in præsentibus quidem in α. vt ἰαὺ ἰσῶ ἰσῶς ἰσῶ. in aoristis vero in η. vt ἰαὺ σῶ σῆς σῆ, & quoque vtroque subscripto.

DE FORMATIONE PARTICIPIORUM ACTIUORUM VERBORUM IN μ .

Cap. XLIII.

Praesens participiorum fit à prima persona paratatici, & finali mutato in ς , & vocali praecedente, in propriam primitiui, eamque acutam & productam, ut ab $\epsilon\sigma\mu$, $\omicron\varsigma\alpha\varsigma$ $\epsilon\sigma\mu\omicron\varsigma$, ab $\epsilon\zeta\epsilon\upsilon\gamma\mu$ $\omicron\zeta\epsilon\upsilon\gamma\mu\omicron\varsigma$. Caterum in prima coniugatione additum est, in diphthongum: factumque ab $\epsilon\pi\epsilon\lambda\omega$ $\omicron\pi\eta\iota\varsigma$ $\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma\mu\omicron\varsigma$. & in tertia υ , factumque ab $\epsilon\delta\iota\delta\omega$ $\omicron\delta\iota\delta\omega\iota\varsigma$ $\delta\iota\delta\omicron\upsilon\sigma\mu\omicron\varsigma$: ut ultimae efficerentur longae. Aoristus secundus, fit omnino eodem modo. ut ab $\epsilon\sigma\mu$ $\epsilon\sigma\mu\omicron\varsigma$, $\omicron\varsigma\alpha\varsigma$ $\epsilon\sigma\mu\omicron\varsigma$. itē ab $\epsilon\lambda\omega$, $\omicron\eta\iota\varsigma$ $\epsilon\lambda\omega\omicron\varsigma$. addito ι ob eandem causam. & ab $\epsilon\delta\omega$, $\omicron\delta\omega\iota\varsigma$ $\delta\omega\omicron\varsigma$, addito similiter υ . Praeteritum iuxta regulas barytonorum, $\pi\epsilon\lambda\lambda\omicron\varsigma$ $\pi\epsilon\lambda\lambda\omicron\varsigma\omicron\varsigma$, $\epsilon\sigma\mu\omicron\varsigma$ $\epsilon\sigma\mu\omicron\varsigma\omicron\varsigma$, & c. sicut $\pi\epsilon\pi\omega\phi\omicron\varsigma$ $\phi\omicron\varsigma\omicron\varsigma$, aut $\pi\epsilon\pi\omega\mu\eta\phi\omicron\varsigma$ $\omicron\varsigma\omicron\varsigma$. Aoristus secundus $\omicron\sigma\eta\sigma\alpha\varsigma$ $\sigma\eta\sigma\omega\mu\omicron\varsigma$, $\omicron\zeta\epsilon\upsilon\zeta\alpha\varsigma$ $\zeta\epsilon\upsilon\zeta\alpha\omega\mu\omicron\varsigma$, sicut $\omicron\tau\upsilon\psi\alpha\varsigma$ $\tau\upsilon\psi\alpha\omega\mu\omicron\varsigma$. Futurum secundum, $\omicron\sigma\eta\sigma\omega$, $\sigma\eta\sigma\omega$, $\delta\omega\sigma\omega$, $\zeta\epsilon\upsilon\zeta\omega$, sicut $\omicron\tau\upsilon\psi\omega$.

S C H O L. Idcirco in diphthongū assumptae sunt ι & υ in prima & tertia coniugatione, quod & etiam alias produci soleat accepto ι , & $\omicron$ accepto υ . vnde $\omicron\pi\eta\iota\varsigma$ pro $\pi\eta\iota\varsigma$, $\omicron\delta\omega\iota\varsigma$ pro $\delta\omega\iota\varsigma$, & $\omicron\delta\iota\delta\omega\iota\varsigma$ pro $\delta\iota\delta\omega\iota\varsigma$, $\omicron\delta\omega\iota\varsigma$ pro $\delta\omega\iota\varsigma$, effecta sunt. At in secunda & quarta coniugatione ancipites solae manserunt productae. sic $\omicron\varsigma\alpha\varsigma$ $\varsigma\alpha\varsigma$, $\omicron\zeta\epsilon\upsilon\gamma\mu\omicron\varsigma$, & $\omicron\delta\omega\iota\varsigma$ à $\delta\omega\mu$. Femininorum eadem formatio est, quae in participiis aoristorum passiuorum. possunt enim formari à masculinis addito α ut à $\pi\eta\iota\varsigma$ $\eta\pi\eta\iota\varsigma$.

σ α. Itidem neutra à genitiuis masculinorum, remoto
τος, vt à πιδέντος, τὸ πιδέν. Reliqua eodem modo.

DE FORMATIONE TEMPO-
rum indicatiui vocis passiuæ verbi in μαι.

Cap. XLIIII.

Praesens passiuum fit ab actiuo, μαι mutato in
μαι, & penultima vocali in propriam primi-
tiui, eamque correptam. vt à τίθημι, τίθημαι. ab
ἵστυμι, ἵσταμαι. à δίδωμι, δίδομαι. à ζεύωμι, ζεύωμαι.
Parataticus ab hoc praesenti, μαι in μλω, sicut in ba-
rytonis. vt à τίθημαι ἐπιτίμλω, sicut à τίθημαι ἐπιτί-
μλω, & sic in cæteris. Præteritum ab actiuo sicut
in barytonis: nisi quòd vult habere in penultima vo-
calem primitiui correptam, sicut praesens & para-
taticus. vt à δέδωκα, δέδομαι per ο. & ab ἔσχα ἐσ-
μαι. τίθηκα vero seruanit ει, τίθημαι. Cæterū in quar-
ta, actiui penultima remanet, vt ζεύωμι, ἐζέωχα,
ἐζέωμαι. δέκνυμι, δέδεχα, δέδεχμαι. ἀμφιένυμι, ἠμ-
φίσκα, ἠμφίεσμαι. habent enim hæc ante μαι γ, quan-
do futurum habuit ξ, alias σ, quum fuit in futuro,
excepto πρόνυμι, πρόσω, ἐπρώμαι. Hyper syntelicus fit
ab hoc, μαι in μλω, sicut in barytonis ἐπιτίμλω, ἐσά-
μλω, ἐδέδωμλω, ἐζέωμλω, quemadmodum à τίθημαι
ἐπιτίμλω. Aoristus primus passiuus, vt in bary-
tonis. habet autem sicuti & præterita, penultimam
primitiui correptam in tribus primis coniugationi-
bus. vt ab ἔσταμαι ἐσάμλω, à δέδομαι ἐδόμλω, à τίθη-
μαι ἐτίμλω. Aoristus secundus in aliquibus verbis

quarta regulariter efficitur à themate vnde nascitur futurum. vt πῑλῑύω καὶ πῑλῑνυμι ἐπῑλέω, à πῑλέω. μῑγνύω καὶ μῑγνυμι ἐμίγλω, à μῑλέω. ῥῡγνύω καὶ ῥῡγνυμι ἐρῡάγλω, à ῥῡλέω. sic ζευγνύω καὶ ζευγνυμι ἐζύγλω, à ζεύλω. Aoristus primus medius, sicut in barytonis. vt ἐσησῑμῑω ab ἐσησα. Aoristus secundus medius simili modo, nisi quod vult repetere vocalem primitiui. vt ab ἐῑδω ἐῑῑμῑω, ab ἐῑδων ἐῑῑμῑω. ἐσῑμῑω vero deest à verbo ἴσημι. Futura omnia sicut in barytonis, vt à πῑθέσῑ τεθήσομαι, ab ἐπέθης τεθήσομαι, à θῑσῑ θῑσομαι, atque itidem alia.

SCHOL. Εῑθέην mutauit θ in τ, à πῑθεῑμαι, ne fieret asper sonus dicendo ἐῑθέην. Aoristus secundus passiuus quidem in omnibus verbis in μ deest: medius vero videtur esse ex peculiaribus temporibus horum verborum. nam & penultimam vocalem propriae coniugationis retinet, & à secūdo actiuo formatur. tamenū alioqui à suo paratatico remota geminatione formari possit, sicut & actiuus. vt ab ἐπῑθέμην ἐῑθέμην, quemadmodum ab ἐπῑθῑν ἐῑθῑν.

DE FORMATIONE ALIORVM modorum & participiorum vocis passiuæ.

Cap. XLV.

Tempora Imperatiui passiuæ vocis formantur sicut in barytonis, hac serie: Præsens secunda, à secunda paratatici, vt ab ἐπῑθεσῑ καὶ ἐπῑθου, ἑῑθεσῑ & πῑθου. ab ἴσῑσῑ & ἴσῑω, ἴσῑσῑ καὶ ἴσῑω. ab ἐδῑδῑσῑ καὶ ἐδῑδου, δῑδῑσῑ καὶ δῑδου. ab ἐζεύγνυσῑ, ζεύγνυσῑ.

Præteritum, τέθεισθαι, sicut τέτυκτο. Aoristus primus, τέθειπαι, ut τέτυκται. Aoristus primus medius, εἴποιαι, ζεύξαι, ut τέλειαι, ποιήσαι. Aoristus secundus medius eodem modo, θέσθαι καὶ δοθῆναι, δέσθαι & δέσθαι, à secundis personis εἴποισθαι καὶ εἴποισθαι, εἰδοῖσθαι καὶ εἰδοῖσθαι.

Etiam optativi tempora formantur sicut in barytonis. Præsens, ἔειπαι, ἔειπαι, ἔειπαι, sicut τυπώω. Præteritum, ut in circumflexis, ἐειπαι, ἐειπαι, sicut πεποιήω. πεποιήω vero, quia reperit in penultima, mutavit solum μαι in ω. Aoristus primus, τέλειω, εαλείω, δολείω, sicut τυφείω. Aoristus primus medius, εἰπώω, sicut τυφώω. Secundus, θέω, δέω, sicut τυπώω τυπώω.

Futura quoque sicut in barytonis, ut πεποιήω, sicut τυφώω. πεποιήω, sicut τυφώω. διδοίω, sicut τυφώω, & similiter in alijs coniugationibus.

Subiunctivi tempora itidē sunt sicut in barytonis aut circumflexis. Præsens, εἴπωμαι, ἔειπαι, ἔειπαι, sicut ποιῶμαι. Præteritum, εἴπωμαι, ἔειπαι, ἔειπαι, ut πεποιῶμαι. Aoristus primus, εἴπω, εαίπω, δοίω, quemadmodum εἴπω. Aoristus primus medius, εἴπωμαι, sicut εἴπω ποιῶμαι.

Aoristus secundus medius, εἴπωμαι, δώωμαι, ut εἴπω ποιῶμαι.

Infinitiivi quoque tempora omnino formantur sicut in barytonis. Præsens, ἔειπαι, ut πῶμαι.

Præteritum, τέλειαι, ut πεποιήαι. Aoristus primus, τέλειαι, sicut πεποιήαι. Medius primus, εἴποιαι, σαίαι, ut τέλειαι. Medius secundus, θέαι, sicut

πρῆσται. Mox futurum, πρῆσεσται, vt πρῆψαι.

Futurum primum passivum, πρῆσεσθαι, vt πρῆθῆ-
σται Medium futurum, θῆσεσθαι, sicut ποιήσεσθαι.
Pari forma in reliquis tribus coniugationibus.

Participia etiam formantur, ita vt in barytonis,
ultima in ἰστος, præter aoristum primum: quorum
otiosum est exempla repetere.

SCHOL. In imperatiuis secundæ personæ præ-
sentium & aoristorum secundorum desinentes in ε & ω,
visitatiores sunt reliquis in σο, ῶ, inquam, & θού, item
ῶν & δοῦ, & ἴσω, quàm ῶρεσο, θέρεσο, θήρεσο, δόρεσο, ἴσα-
σο. Porro in verbis quartæ in optatiuo & subiunctiuo
desunt tempora alioqui formanda ab illis actiuis, quæ
in vsu non sunt.

DE QVIBVSDAM ALIIS VER- bis in μι anomalis. Cap. XLVI.

AB εω primitiuo, id est, sum, quo Iones & poe-
tæ vtuntur, sit εἰμι substantiuum, non solum
formatione & coniugatione anomalum, sed
tono quoque. Huius composita reperiuntur non pau-
ca simplicis variationem sequentia. quorum adhuc
pleraque frequenter in tertijs personis impersonali-
ter enunciantur. vt ἐρεμῖ insum, ἐρεσι integrum est.
συνεμῖ simul sum, versor. ἀεσῖμῖ adhæreo, ἀεσσι
accedit. μῖ τιμῖ participo, μῖ τισι pars est, vel posses-
sio est. παρεμῖ præsens sum. ἐπιμῖ insum, ἐπισι copia
est, vel libet. ἔστι licet, integrum est. ἀεεμῖ super-
stes sum, supersum: ἀεεσι abundat, vel copia est,

ἀπιμι absum.

Ab eodem ἔω, quod poetæ usurpant in significatione eundi, fit etiam εἶμι, id est, vado, itidem anomalum. Cuius composita sunt σῶεμι congredior, comitor. εἰσμι ingredior, ἔξεμι egredior, διέξεμι edisfero, πρὸς εἶμι pracedo, πρὸς εἰσμι accedo, ἀνέμι ascendo, ἐπίεμι regredior, dissero. ἐπέξεμι prosequor, narro. κατέμι descendo, διέμι percurro, μέμι aggreddior, punio. ἐπιμι inuado, ἀπιμι recedo, περιέμι circumceo, πάρεμι accedo.

Ab ἔω vero priori aspirata, id est, mitto, fit ἰέω, unde ἵμι mitto, cupio: sicut ab ἔω quoque ἰέω, ἔῃ ἵμι prima tenui, vado. quæ per primam coniugationem inflectuntur. habent ἔῃ hæc sua composita ipsis fere vtitiora, ut κατέμι demitto, ἀνίμι, ἐπινίμι remitto, ἀφίμι, πατέμι dimitto, ἐνίμι immitto, δίδίμι transmitto. quod à δίμι differt: nam hoc madefacere ἔῃ diluere significat. πρὸς εἰέμαι admitto, comprobo. πρὸς ἵμι, ὑφίμι, καρυφίμι, proiicio, profundo.

Ab ἵμι insueto, id est, cupio, est ἱέμαι poeticum, unde ἐφίέμαι desidero, oratorium.

Ab ἵμι vado insueto, componuntur ἀπιέναι abire, καπέναι descendere, πρὸς εἰέναι accedere, ἔῃ similia.

Ab ἰσάω fit ἴσμι scio. eius aliquot personæ synopen patiuntur in indicatiuo atq; imperatiuo: quæ ob id solutæ orationi in tantum familiares fiunt, ut ἴδι abscissum, id est, scias, in vsum recipiatur, tametsi coincidens cum ἴδι esto, ab εἰμί. ἴσται vero integrum repudietur. Hinc quoque fit ἰσῆσι sciendum, à præterito insueto ἴσται, ἴσται, ἔῃ. Ab eodem compo-

DE VERBIS DEFECTIVIS ET
Anomalis. Cap. XLVII.

Verba barytona finita in βω præcedente ε in penultima, vltra parataticum non progrediuntur. vt φέρω ἔφερον, ῥέμω ῥέμεον. Item in εω, φω, γω. vt ὀψίω, φαίω, ἀγίω, præter κλείω, quod habet futurum κλείσω, cum reliquis temporibus, quæ inde formari possunt.

Verba porro finita in τω præcedente α, vel ε, aut υ siue contiguïs, siue intermedia altera consonante, vltra parataticum non procedunt. vt κιάω, πλέτω, μινύτω, ἐρέτω. excepto ἀχθόμαι, quod futurū habet ἀχθήσομαι, & ἀόρ. α, ἡχθήσω, ab ἀχθέομαι inusitato.

Verba quoque finita in ω præcedentibus per implicationem duabus consonantibus, quarum altera sit liquida, vltra parataticum non mouentur. vt μέμλω, ἔξεω. quædam tamen aliunde futura accipiunt, vt δάκνω, μέλλω, δῆξω, ἀπὸ τῆ δῆξω ἀχθήσου. vnde etiā ἀόρ. β, ἔδακον.

Etiam finita in δω præcedente λ aut ς. item quintæ coniugationis quæcunque habent primam syllabam ex reduplicatione desinentem in consonantem liquidam, vsque ad parataticum tantummodo flectuntur. vt ἄλλω, κυλίω, μάμαίρω, καρχαίρω, παμφαίρω. præter πείνω, quod habet futurum πείσω. & ἀόρ. ε, πείσω, & c.

Præterea verba finita in αω, vltra parataticum regulariter nō procedūt. formāt tamen cætera tēpora à præsentibus fictitijs αω in εω. vt ἀμάρτανω peccō;

futuri ἀμάρτησω, αὐρ. β, ἤμαρτον, ἀβ ἀμάρτιω. Talia sunt αἰδάνομαι, μ. αἰδήσομαι. ἀπχθάνομαι, ἀπχθήσομαι. αὐξάνω καὶ αὐξω, αὐξήσω. βλαστάνω, βλαστήσω. καταδαρδάνω, καταδαρθήσομαι. Excipiuntur tamen hæc,

Λαγχάνω sortior, μ. κληρώσομαι, ὑπὸ τῷ κληρώω. παρκαλέλογχα, καὶ ἀπικώς εἴληχα. αὐρ. β, ἔλαχον, ὑπὸ τῷ λήχω ἀχέησιν.

Λαμβάνω capio, μ. λήψομαι. ὦρκα. λέληθα, καὶ ἀπικώς εἴληφα. αὐρ. β, ἔλαβον, ὑπὸ τῷ λήβω ἀχέησιν.

Λατάνω lateo, μ. λήσομαι. μέσος ὦρκα. λέληθα. παθητικός, λέλησμαι. αὐρ. β, ἔλαθον. μέσος, ἐλαθόμεν. ὑπὸ τῷ λήτῳ ἀχέησιν. quam format sequitur eius compositum, Επιλανθάνομαι obliuiscor. μ. ὀπλήσομαι. ὦρκα. ὀπλέησμαι. μέσος αὐρ. β, ἐπιλαθόμεν.

Μαθάνω discō, μ. μαθήσομαι. ὦρκα. μεμάθηκα. αὐρ. β, ἔμαθον, ὑπὸ τῷ ματίῳ ἀχέησιν.

Ρωθάνομαι interrogo, audio, μ. πύσομαι. ὦρκα. πέψυμαι, μέσος αὐρ. β, ἐπυθόμεν.

Τυχάνω sum, consequor, μ. πύξομαι, ἀ πύχῳ in infinitato in soluta oratione. ὦρκα. πύχηκα, αὐρ. β, ἐπύχον, ὑπὸ τῷ τυχῳ ἀχέησιν.

Φθάνω præuenio, μ. φθάσω, ὦρκα. ἔφθακα. αὐρ. α, ἔφθασα, ὑπὸ τῷ φτάῳ ἀχέησιν. αὐρ. β, ἔφθην, ὑπὸ τῷ φθῆμι, unde participium ὁ φθὰς φθάντος.

Ad hæc in σκω desinentia, ultra parataticum regulariter non procedunt. quando autem alia tempora habet, illa fere formant à præsentibus effectis per adiectionem σκ. ut ἀγχεύσκω, γχεύω, μ. γχεύσω. ἀβ ιλάσκομαι, μ. ιλάσομαι.

Ex his vero ea quæ in themate geminationem habent cum i, illam fere abiiciunt ad formandum futurum. ὡς βιβρώσκω, μ. βρώσω. ἔτι τρώσκω, μ. τρώσω. Excipiuntur quædam variantia, videlicet,

Αλώσκειμαι capior, μ. αλώσομαι, ὡς ἄλκω καὶ ἔαλκω ἀπὸ τῆς αλώ αἰχμήσου. ἀόρ. β. ἤλων, καὶ ἔαλων ἀπὸ αἰχμῆς, ab αλώμι insueto, unde participium, αἰλοῖς αἰλόντος.

Γινώσκω cognosco, μ. γνώσομαι. ὡς ἔγνωκα. παθ. ἔγνωσμαι. ἀόρ. β. ἔγνω. μετοχή, γινοῖς γιόντος.

Διδάσκω doceo, μέλων διδάξω.

Διδράσκω fugio, inusitatum, μ. δράσω, unde composita ἀποδιδράσκω, ἴα διδράσκω, ὅτε ἀποδιδράσκω. ἀόρ. α. ἀπίδρα, ὅτε in prima plurali, ἀπίδραμεν. ὅτε in tertia, ἀπίδρας participium, ἀποδράς, ἀπὸ τῆς ἀποδρήμι αἰχμήσου.

Εὐρίσκω inuenio, μ. εὐρήσω, ἀόρ. β. εὔροισι, ἀόρ. παθ. εὐρέσθην.

Θνήσκω morior, ὡς θνήσκει. ἔθνησκον, paulo post futur. πεθνήξομαι, μ. θανέωμαι. ἀόρ. β. ἔθανον, ἀπὸ τῆς θίνα αἰχμήσου. ὡς θνήκα, ἀπὸ τῆς θνάω etiam inusitatus, μέσος ὡς θνήκα. Optat. πεθναίω. Infinit. πεθναίαι. particip. πεθνεῖς.

Σπείσκω priuo, μ. σπρήσω.

Χάσκω hio, μ. χανέωμαι. μέσος ὡς κέχνηα. ἀόρ. β. ἔχανον, ἀπὸ τῆς χαίω αἰχμήσου.

Reperiuntur et alia anomala, quorum sylina ordine alphabetico subiicimus.

Απλύνω καὶ ἀπολύμι perdo, μ. ἀπολέσω ἢ ἀπολώ. unde ἀόρ. ἀπώλεσα, ὅτε ὡς ἀπώλεκα καὶ ἀπικῶς ἀπολώλεκα.

ὑπολώλεκα. μέσος ᾤδρακ. ἀπώλα, καὶ ἀπικῶς ὑπόλω-
λα. μέσος, μ. ὑπολούμαι. μέσος αὐόρ. β, ἀπωλόμην, ἀβ
ὑπόλω εὔ ὑπολέω inuſitato.

Ἀγορεύω ποιητὴν dico, μ. ἐράδ, ἀβ ἐρω. ᾤδρακ. εἰρη-
κα, ἀβ ἐρέω inuſitato. αὐόρ. α, εἶπα, εἶπας. αὐόρ. β, εἶπον,
εἶπες. imperat. εἶπε εἰπάτω. optat. εἶποιμι ſubiuncti.
εἰάν εἶπω. infinit. εἶπῃ. particip. εἰπὼν ἀβ ἔπω ſimiliter
inuſitato.

Αἰρώ capio, μ. αἰρήσω. αὐόρ. β, εἴλω, ἀβ ἔλω inuſit.

Αἰρέομαι eligo, μ. αἰρήσομαι, ᾤδρακ. ἤρημαι, αὐόρ. α,
ἤρέθην, μέσος αὐόρ. β, εἰλόμην.

Βαίω aſcendo, μ. βήσομαι, αὐόρ. β, ἔβην, ἀπὸ τῷ βάω
βῆμι inuſitat.

Βάλλω iacio, μ. βαλῶ, ᾤδρακ. βέβληκα, αὐόρ. β,
ἔβαλον.

Βιώω βιάο vivo, μ. βιώσω, αὐόρ. β, ἐβίω, particip. ὁ
βιοῖς βιόντος, ἀ βιώμι inuſitat.

Βούλομαι volo, μ. βυλήσομαι, ᾤδρακ. βεβούλημαι, ἀ
βυλέομαι inuſitat.

Γαμῶ εἰ dico uxorem, μ. γαμήσω, αὐόρ. α, ἔγνημα, ἀ
γῆμι inuſitato.

Γίνομαι γίγνομαι ſum, fio, μ. γήησομαι, ᾤδρακ. γέ-
γηήμαι, αὐόρ. α, ἐγήησάμην, ἀ γηάομαι, μέσος ᾤδρακ. γέ-
γηστα, αὐόρ. β, ἐγήόμην, ἀ γίγω.

Δαίω ſcio, μ. δαήσω, ᾤδρακ. δέδαήμαι, αὐόρ. β,
ἐδάην, ἀπὸ τῷ δαίω ἀχῆσαι.

Δέω ligo, μ. δήσω. αὐόρ. α, ἔδησα. ᾤδρακ. παθητ. δέ-
δεμαι, αὐόρ. α, ἐδέθην, μ. δέησομαι.

Δέομαι oro εὔ ergo, μ. δέησομαι, ᾤδρακ. δέδημαι,
ἀπὸ τῷ δέομαι ἀχῆσαι.

Δείδω timeo, μ. δέισω, ᾧδεακ. δέεικα, μέσος δέει-
κα, & ἰωνικῶς δέεια.

Εἶδω scio, video, μ. εἶσομαι & εἶδήσω, μῆσ. ᾧδεακ. οἶ-
δα. ἰδρσ. ἡδην. τὸ εὐκτ. εἰδείλω, τὸ ἰωπακ. εἶδῶ εἰδῆς. τὸ
ἀπαρέμφαι, εἰδέναι. ἡ μεταχθι, ὁ εἰδὼς ὅτι εἰδὼς, ab εἶδω
εἰδέω εἶδημι praesentib' insuetis, quia omnia significat
scire. εἶδον vero ᾧδεακ. ὅτ' ἴδον, ἀόρ. β, videbam, vidi.

Εῖρομαι interrogo, μ. εἰρήσομαι, μέσος ἀόρ. β,
εἰρόμην.

Ερχομαι venio, μ. ἐλεύσομαι, ἀόρ. β, ἤλυθον, ὅτ' per
syncopen ἤλθον, μέσος ᾧδεακ. ἤλυθα, & ἀπλήκως ἐλήλυ-
θα, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἀρχήτου.

Ἔχω habeo, μ. ἔξω & ῥήσω, ἀόρ. β, ἔχον, ᾧδεακ. ἔχη-
κα, τὸ παρσπακ. ῥής.

Ζάω ζῶ vivo, ζάεις ζῆς, ζάει ζῆ. ᾧδεακ. ἔζων vel
ἔζην, ἔζης, ἔζη, ἔζημι, ἔζητε ἔζησαν, ὅτ' c. itidem ἀόρ. β,
ἔζην ἔζης, μ. ζήσομαι καὶ ζήσω, ἀόρ. α, ἔζησα, ἀπα-
ρέμφ. ζῶ.

Θάπτω sepelio, μ. θαψῶ, ἀόρ. β, ἔθαψα, ἀόρ. β, ἐτά-
φην, ἀπαρέμ. ταφίμαι.

Θέλω volo, μ. θελήσω, & ἐθέλω ἐθέλησω.

Ἰκνοῦμαι venio, μ. ἴξομαι, ἀόρ. β, ἰκόμην, ᾧδεακ.
ἴμαι, vnde ἀφ' ἰκνοῦμαι, μ. ἀφίξομαι, ὅτ' reliqua eadē
analogia, ab ἴκομαι iniungit.

Καλέω voco, μ. καλέσω, ᾧδεακ. κέκληκα, παθητ. κέ-
κλημαι, ἀόρ. α, ἐκλήθην.

Καίω & κάω urō, μ. καύσω, ἀόρ. β, ἐκάλην.

Κλαίω καὶ κλάω lugeo, μ. κλαύσω & κλαίησω.

Κάμνω καὶ κάμφο laboro, μ. καμῶμαι, ἀόρ. β,
ἔκαμον.

Κερδαίνω lucrari, μ. κερδανῶ, ᾠδρακ. κεκέρδακα, σὶ
 εντ πίνω πέτακα, εν c.

Κρεμάζω καὶ κρεμάω καὶ κρέμαμαι suspendo, μ.
 κρεμάσσω.

Μάχομαι pugno, μ. μαχοῦμαι καὶ μαχέσμαι. μέσος
 ἀόρ. α, ἐμαχασάμην.

Μέλομαι curare habeo, μ. μελήσω, μέσος ᾠδρακ. μέ-
 μιλα, ἐπὶ τῷ μελέω inisitat.

Οἰχόμαι abeo, pereeo, μ. οἰχέσμαι, ἀόρ. β, ὠχόμεν
 ab οἰχέμαι inisitat.

Οἶομαι poetice, unde οἶμαι, οἶει, οἶετα existimo, πα-
 ρατ. ὠμίην καὶ ὠμίην, ὠῶ, ὠῶτο, μ. οἶήσομαι, ἀόρ. ὠήσω,
 ἀπαρέμ. οἶεσθαι, μετοχή οἰόμενος.

Ομνύω δε ὁμνυμι iuro, μ. ὁμύσω καὶ ὁμύμαι, ᾠδρακ.
 ὠμυκα, καὶ ἀπῆκα ὁμώμοκα.

Οφείλω καὶ ὀφλισκανῶ debeo, μ. ὀφείλσω, καὶ ὀφελῶ
 ὀφελήσω, καὶ ὀφλω ὀφλήσω. ᾠδρακ. ὠφληκα. ἀόρ. α,
 ὠφείλισσα καὶ ὠφλησσα, ἀόρ. β, ὠφελον καὶ ὠφλον.

Πάσχω ratio, μ. πίσσομαι, ἀόρ. β, ἔπασον, μέσος πα-
 ρακ. πέπονθα.

Πίνω bibo, μ. πίομαι καὶ πώσω, ᾠδρακ. πίπωκα, ἀόρ.
 β, ἔπιον, τὸ παρὰ κινὸν πῖναι ἐπῖε.

Πίπτω cado, μ. πσοῦμαι, ᾠδρακ. πέπιωκα, ἀόρ. β,
 ἔππον.

Ρέω fluo, μ. ρεύσω καὶ ῥύησω, ἀόρ. β, ἔρρύην.

Σβεννύω καὶ σβέννυμι extinguo, μ. σβέσω δε σβήσο-
 μαι, ᾠδρακ. ἔσβεκα, ἀόρ. β, ἔσβην.

Σεύομαι, concito, μ. σεύσομαι, ᾠδρακ. ἔασυμαι, ἀόρ. α,
 ἐσύην, καὶ ἐσῖν. ἔσεινα.

Στάζω καὶ σταλάζω stillo, μ. στάξω.

Σπένω καὶ σπινάζω *gemo, μ. σπινάζω.*

Τέμνω *scindo, μ. τιμῶ καὶ τμήσω, ἀόρ. β, ἔπαμον καὶ ἔπιμον.*

Τίνω καὶ τίω *solvo, μ. τίσω.*

Τίττω *pario, μ. τίξομαι, μέσος παρ. τίτοκα, ἀόρ. β, ἔτεκον, ἀπὸ τῆς τίκω.*

Τρέχω *curro, μ. τρέξω, μέσος ῥιδή. β, δραμοῦμαι, παρ. δεδράμικα, ἀόρ. β, ἔδραμον.*

Τρώω *vorō, μ. φάγομαι, μέσος μέλ. β, φαγεῖμαι, ἀόρ. β, ἔφαγον.*

Υπαγοῦμαι *polliceor, μ. ὑποχίσσεται, καὶ ὑποστήσομαι, ᾧδεκα. ὑπέχηται, ἀόρ. α, ὑπεχέδην, μέσος β, ὑπέχμι.*

Φέρω *fero, μ. οἶσω, μέσος ᾧδεκα. ὀνήτοχα ἀπικῶς, ᾧδεκα. παθητικὸς ἰνέζωμαι, ἀόρ. α, ἰνέτκα, ἀόρ. β, ἰνέτκον.*

Φθίνω *pereo, μ. φθίστω.*

Φθύω *fugio, μ. α, φθύξομαι, μέτ. β, φθύξομαι, ἀόρ. β, ἔφυγον.*

Φοινίζω & φοινίττω *rubeo, μ. φοινίξω.*

Χαίρω *μ. χαρήσω, ἢ χαρήσομαι. ἀόρ. β, ἔχαίρων.*

Χέω *fundo, μ. χεύσω, ἀόρ. α, ἔχα. infinit. χέαι.*

Ωθώ *impello, μ. ὠσσω, & ὠθήσω, μ. ὠθήσω, ἀόρ. α, ἔωσα, ᾧδεκα. παθητ. ἔωσμαι.*

S C H O L. Anomalum Latine sonat inaequale. quae appellatio quamlibet irregularitatem insignemque defectum notat. Verba certe, quae Grammatici in anomalorum catalogum recēsent, pleraque mixta sunt ex defectivis. Constant enim fere singula ex temporibus inaequalibus deductis à variis thematis, iisque ad eiusdem coniugationis constitutionem inter se cōcur-

rentibus. Nam exempli gratia, à φέρω themate vsitato, descendunt parataticus ἐφάρων, & aliorum modorum præsentia. Cui adhaeret futurum οἶσω, vsitatum quidem ipsum, vnà cum futuris aliis ab illo deductis, sed cuius thema οἶω non est in vsu. his accedunt ἄορ. α. ἡνεῖκα, & imperat. ἐνεῖκε, ab ἡνεῖσκον inusitato. cuius tertia persona est ἐνεῖκάτω, à secunda ἐνεῖσκον inusitatat. optat. ἐνεῖσκαιμι ἐνεῖσκας ἐνεῖσκει, in aorist. prim. & ἐνεῖσκειμι in secundo subiunct. ἐὰν ἐνεῖσκω. infinit. ἐνεῖσκει & ἐνεῖσκεῖν. ἢ μετοχή, ὁ ἐνεῖσκων ὄντος. Item μέσος ἄορ. ἡνεῖκάμην, unde Imperat. ἐνεῖσκει Optat. ἐνεῖσκαίμην Infinit. ἐνεῖσκεισθαι. Partic. ἐνεῖκάμενος. Item præteritum ἡνεῖκα, & similia inde deduci solita quæ omnia fiunt ab alio themate regulari ἐνέσκω, sed itidem inusitato. Postremo his ad temporū complementū iūgitur ἀήνοχα μέσ. παρσ. α. ab ἐνέχω itidē inusitato. Sic igitur φέρω οἶω ἐνέσκω & ἐνέχω, quæ certorum temporum sunt defectiua, in vnum conuenientia, alterūque alterius defectum supplētia, integram cōiugationem efficiunt. Quod ipsum apud Latinos quoque in fero, tuli, latum, & aliis licet aduertere, Ex anomalis igitur & defectiuis non immerito vnum fecimus. Ad hæc verba multa, quæ à Grammaticis inter anomala enumerabantur, sustulimus. partim quòd regulis in formationibus traditis vsquequaq; congruebant, qualia sunt γείνομαι, γινώσκω, πείνω, χαλεπαίνω, & alia: partim quòd alibi certis præceptiunculis exceptiunculisve annotata fuerant. vt ἔκνω, γρηγορῶ, μέμνημαι, σῶζω, νέω, σίζω, & alia multa, de quorū anomalis formationibus traditū fuerat. Omisimus quoq; ἄρω, ἄορ. β. ἡγάρων, & ἀγήνοχα παρσ. α. ἀπικῶς. Itē ἀγνῆμι, ἄορ. α. ἔαξα. μέσος παρσ. α. ἔαξα etiam ἀπικῶς, & similia tantū idiomate variatā lib. V. qui est de Dialectis, indicanda. Itē δει, χεῖν, & reliqua imperf. de quibus in sequēti capite ex professo agitur. Ad hæc in μι nō pauca, de quib⁹ paulo ante seorsum tractatū fuit. Illa verò ἑολπαι, ἔμμορα, ἀπνῆρα, & similia, poetis peculiarīa, illorū interpretibus

fufius explicanda relinquimus. Ad hunc ergo modum, quibusdam omnino sublatis, nonnullis in alia loca reiectis, ac postremo aliis in regulas quasdam conclusis, id conati fumus, vt rem totam quatenus fieri poffet, breuiter ac diftincte proponeremus: ne nimia atque implicita fylua tyro præpeditus diutius quàm par effet, hic fubfifteret. Illud autem hoc in loco repetendum eft, quod fuperius annotauimus: ea verba dici vltra parataticum non procedere, quæ fola præfentia habent regularia, cunq̃ue his parataticos. vt φάσκω ἔφασκον, φάσκε φάσκετο, φάσκοιμι, εἰαὶ φάσκω, φάσκειν, ὁ φάσκων. Itē ἁμαρτανῶ ἡμαρτανον, ἁμαρτανε, ἁμαρτανοίμι, εἰαὶ ἁμαρτανῶ, ἁμαρτανέν, ὁ ἁμαρτανών. Nam futurum irregulare ἁμαρτήσω ab ἁμαρτίῳ procedit, quum deberet fieri ἁμαρτανῶ. Deinde notandum, quòd habito tempore irregulari facile ab illo regulariter deduci poterunt reliqua inde formanda. vtputa ab ἁμαρτήσω deducuntur ἡμαρτησὶς & ἡμαρτον, ex analogia, fcilicet thematis ἁμαρτίῳ. à quibus rurfus regulariter in alios modos diffunduntur alia, quæ inde formari confueuerunt. Ad hæc recolendū, quod aliàs indicauiamus: in verbis folā paffiuā vocem retinentibus, fingenda eſſe themata ex proportionē vocis actiuæ, vt inde formentur tempora vſitata, quemadmodum paſſim finguntur infueta, etiam in actiuis & neutris. quòd ſi prima non congruant, effingenda erunt alia præter thematis vſitati proportionem, vt in βούλεμαι & οἶχομαι. in quibus variandis quia non ſatis eſt in primis illis formis βούλω & οἶχω conſiſtere, effingenda adhuc erunt βελέω & οἶχέω. vnde formatiς βουλήσω & οἶχήσω, tãdem peruenietur ad βελήσομαι & οἶχήσομαι, futura recepta. vnde alia tempora fiunt βεβούλημαι, & c. Notandum præterea, quòd verbum ſimplex anomaliam habens, in compoſitione eandem retinet, vt βαίνω μ. βήσομαι. ὑπὸ ββαίνω ὑπὸ ββήσομαι. γινώσκω μ. γνώσομαι. ἀνὰ γινώσκω μ. ἀνὰ γγνώσομαι. Quanquam hic in augmentis conſtituēdis varietas quædam incidit, præ-

fertim in verbis quæ tantum composita reperiuntur. quæ de re superius dictum est. Præterea neminem offendat, quum themati vocis actiue siue neutralis medium futurum adiungitur quod vocis est passiue. vt γινώσκω μ. γινώσομαι. φεύγω μ. φεύξομαι, βαίνω μ. βήσομαι. quandoquidem huiusmodi exempla non pauca apud Latinos inueniuntur. vt audeo ausus sum, prandeo pransus, gaudeo gauisus, iuro iuratus, & alia, vbi participia vocis passiue actionem significantia (sicuti futura illa media) presentibus neutris iunguntur. Notandum vero, nonnulla verba thema barytonum habentia, quandoque reperiri etiam circumflexa eodem significato. vt τύπῃω κ, τυπῶ, γράφω καὶ γράφῶ, εἰπῇω καὶ εἰπῶ. Item alia circumflexa duarum conjugationum, sed tamen significato vt plurimum variato. vt κυκλέω ὦ, verto. κυκλόω ὦ, circundo. πολεμέω ὦ pugno. πολεμόω ὦ, ad bellum concito. θεέομαι ὦμαι specto. θεόω ὦ, diuis adscribo. & apud poetas θεέομαι οὔμαι, admiror. Aduertendum præterea, raro inueniri idem tempus à diuersis verbis deductum. vt πίσομαι futurum à πάχω patior, & à πείθω suadeo. Item in quibus verbis thema in usu non est, pro illo usurpari præteritum, vt εἶδα consuesco & consueui, ἔδρα timeo & timui. οἶδα cognosco & noui. quod itidem accidit in significantibus affectum et si themata habeant vsitata. vt ab ἐλπίζω ἤλπιχα. à πείθω πείποιθα. à φρίττω φρίκειχα. quorum adhuc hyperfyntelici parataticorum significationem habere solent. ἐδιδείκα, timebam, ἐπείποιθην fidebam, ἐπφρίκειν horrescebam, & c.

DE VERBIS IMPERSONALIBUS.
Cap. XLVIII.

AΠρόσωπα, id est, impersonalia sunt, quæ quæ vocem tertij personis similem præ se ferant: personarum tamen significandarum ratio-

L. iij

nem incertam habent & indefinitam. Eorum quædã sunt formæ actiuae, alia passiuae: rursus quædam personalium analogiam secuta, regulariter nascuntur: alia irregularia euadunt. Formæ actiuae sunt: Δείορις est, ᾤδεται. ἔδδξ, μ. δέήσῃ, ἀόρ. ἐδέησε, τὸ ἀπαρέμ. δέιν. Χρήοportet, ᾤδεται. ἐχέλω & χέλω, τὸ ἀπαρέμ. χέλωσι, participium τὸ χεῶν indeclinabile. Προσθήκει conuenit, itidem προσήκε προσήκειν.

Αἰνέει contingit, αἰνέκε, αἰνέκειν. Γρέπει decet, πακατ. ἔπρεπε, τὸ ἀπαρέμ. πρέπειν. Μέλει cura est, μ. μελήσῃ, ἀόρ. ἐμέλησε, ἀπαρέμ. μέλειν, vnde μεταμέλειρονitet. Συμβάίνει contingit, συμβήσεται, σιωέει, συμβάινειν. Item Φιλεῖ solet. Αρέσκει placet. Απαρέσκει displicet. Συμφέρει confert. Αρκεῖ sufficit.

Δοκεῖ videtur. Διαφέρει differt, disidium est. Εσι licet, contingit, fieri potest. Εξεσι licitum est, ᾤδεται. ἔχλω, μ. ἔχεται, ἀπαρέμ. ἔχεται. Επισι libet, cupido incessit. Γάρεσι facultas est. Μέπει participatio est. Ενεσι inest, integrum est. Formæ passiuae exempla sint: Ενδέχεται accidit. Επέρχεται succurrit, vnde ἐπῆλθε in mentem venit, lubitum est.

Λέπεται desinit. Δώαται potest. Λέγεται fertur. Εἶρηται, λέλεκται dictum est. Ηκουσαι auditum est. Εγνωσαι decretum est. Εἰρήδω dictum sit, imperatiui. εἰρήσεται dicetur, mox futuri. Huc pertinent illa, εἰμύοται & πῶοται in fatis est.

S C H O L. Proprie impersonalia, quorum videlicet themata primæ personæ non extent, pauca sunt, vt χεῖν, ᾤδωσι: ab extantibus thematis descendunt, complura. vt ἀγέσκει ab ἀγέσκειν, δοκεῖ à δοκεῖν. Licebit

autem simplicibus sua quædam composita subiicere, vt $\alpha\upsilon\delta\iota$ deest, $\alpha\pi\omega\chi\epsilon\eta$, $\epsilon\zeta\alpha\theta\epsilon\iota$, $\delta\iota\alpha\theta\epsilon\iota$ sufficit. Ad hæc in nonnullis alia quæpiam tempora in vſu reperiuntur præter modo annotata. quin & paratatici pro præſentibus poſiti. vt $\epsilon\delta\epsilon\iota$, $\epsilon\pi\epsilon\omega$, pro $\delta\epsilon\iota$ $\pi\epsilon\omega$. Porro imperſonalia pleraque tamenſi anomala eſſe videntur formari queunt ſiue regulariter, ſiue alioqui iuxta themata vnde oriuntur vt $\delta\epsilon\iota$ à $\delta\epsilon\omega$ deſum, ligo. $\delta\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\epsilon\iota\varsigma$, ligas, $\delta\epsilon\iota$ $\delta\epsilon\iota$, deest, ligat, oportet, ſiue opus eſt. vnde in tertiis perſonis imperſonaliter effertur in vltima ſignificatione, $\epsilon\delta\epsilon\iota$, $\delta\iota\eta\sigma\epsilon\iota$, & c.

DE PRÆPOSITIONE ET
eius accidentibus. Cap. XLIX.

PRæpoſitio compoſita reperitur & appoſita: compoſita quidem cum nomine, vt $\omega\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma\iota\alpha$ à $\omega\epsilon\iota$ & $\omicron\upsilon\sigma\iota\alpha$ $\omicron\upsilon\sigma\iota\alpha\varsigma$. cum articulo, vt $\kappa\alpha\delta\alpha$ à $\kappa\tau\iota$ & α . cum verbo, vt $\alpha\iota\alpha\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$, ex $\alpha\iota\alpha$ & $\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$. cū participio, $\alpha\iota\alpha\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\upsilon$. cum aduerbio, $\iota\omega\pi\acute{\epsilon}\delta\upsilon$ ab $\iota\omega\pi$ & $\acute{\epsilon}\delta\upsilon$. cum coniunctione, $\delta\iota\omicron\pi$ à $\delta\iota\grave{\alpha}$ & $\omicron\pi$. Appoſita verò præponitur partibus caſus habentibus, vt $\epsilon\kappa$ $\tau\eta$ $\pi\acute{o}\lambda\epsilon\varsigma$, $\omega\epsilon\theta\acute{\iota}\varsigma$ $\sigma\epsilon$, $\kappa\tau\iota$ $\tau\epsilon$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\iota\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$.

Accidunt præpoſitioni, tonus acutus, vel alioqui grauis: tenuis ſpiritus, correptio vltima, & obliquus caſus, de quibus ſigillatim ſuis in locis dicetur.

SCHOL. Quod in augmentis verborum dictum eſt de præpoſitionibus compoſitis: ſi finiuntur in vocalem, eam amittere occurrente vocali inceptiua verbi: aliàs ſi aut ipſæ in conſonantem definant, aut verbum à cōſonante incipiat, fere integras manere: id accidit etiā quando cum aliis partibus orationis componuntur. Ad hæc cum tenuis conſonans vocalem amiſſam præcedit,

& vocalis sequentis dictionis inchoatiua aspiratur : tenuis illa non modo in compositione , sed & in appositione in suam aspiratam conuertitur . vt ἐφίστημι ab ἔσθω & ἴσθμι , καὶ θὼν ἂν ἔσθω & ὄν , ἂν φ' οὐ pro ἂν πρὸ οὐ .

DE ADVERBIO ET CONIVN-
ctione, de que utriusque accidentibus.

Cap. I.

Adverbio accidunt tria. Species nam quædam primitiua sunt, vt ἰσθῶ : alia deriuatiua, vt ἐκείθεν. Figura, quia quædam simplicia, vt ἔστις. alia composita, vt ἐφεστῆς. & Significatio: secundum quam varia sunt eorum species lib. 1. indicata. Ex localibus quædam per se nascuntur, vt ἀρχὸς, ἐστῆς. alia à præpositionibus, vt ἀνω, κάτω, ἔξω. alia à seipsis, vt ab ἐστῆς ἐστῆθεν. alia à nominibus, vt οὐρανόςθεν. Quæ autem à nominibus in ος fiunt, exeunt fere in η, in loco: inθεν, de loco: in σι, ad locum. vt ab οὐρανόςος cælum, οὐρανόςη in cælo, οὐρανόςθεν cælitus, οὐρανόςσε ad cælum. sic ab ἀγρόςος ager, ἀγρόςθι, ἀγρόςθεν, ἀγρόςσι. Simili pene forma exeunt à nominibus pluralibus in α, vt μετὰρόθη, μετὰρόθεν, μετὰράσθι, ἀ Μέγαρον μετὰράρων. Quæ autem ab alijs nominum terminationibus fiunt, exire solent ἀπὸ τοῦ in ησι, ηθεν, αλέ, vt θηῖσσι Thebis, θηῖσθεν Thebis, θηῖσας Thebas, pro θηῖσας δέ. sic ἀθηνῶσιν, ἀθηνῶθεν, ἀθηνῶαλέ. Quædam tamen nonnihil discrepant, vt οἶκοι domi, οἶκοςθεν domo, οἶκαδὲ domum. δύναν foris, δύνανθεν forinsecus, δύναντες foras. Sunt alia à pronomibus & aliunde nata, vagam & vt plurimum incertam formam ha-

bentia. ut τῇδε hic, ὧδε huc, ἐκεῖ illic, αὐτῇδε isthic, ἐπὶ-
 ῳδε alibi, ἀνωθεν sursum, & similia. Medietatis, vel
 si qualitatis dicere malis, pleraque à genitiuo plurali
 adiectiuorum formantur, vltimo mutato in ς. ut à
 genitiuo τοῦ καλῶν, qui medius est & communis o-
 mnibus generibus, fit καλῶς bene. sic à τοῦ σοφῶν, σο-
 φῶς, & ab ἀληθῶν contracto, ἀληθῶς. Itidem à par-
 ticipijs, ut à τοῦ ὄντισα μέρων, ὄντισα μέρως. Illa verò,
 βοας ὑδὸν racematim, κυνῶδον canis instar, ἀγχινοδὸν
 gregatim, quæ Grammatici qualitatis appellant, si-
 militudinem habitudiném ve significant. Quæ di-
 cuntur positionis, à tertijs personis præteritorum pas-
 siuorum formari solent, remoto augmento & vlti-
 ma αἰ in eon, τέτυπται πυπῖέον, γέγραπται γραπῖέον.

Aduertendum est, neutras terminationes adiecti-
 uorum nominum positiuorum, comparatiuorum &
 superlatiuorum, frequentissime aduerbia scire. ut ab
 ὁ ταχὺς velox: ταχὺ velociter, pro ταχέως. ταχύτερον
 velocius, τάχιστα in plurali velocissime. sic ab ἡδὺς
 iocundus, ἡδὺ ἡδιστοῖ ἡδιστα, iocunde iocundius iocun-
 dissime. ab ὀξύς acutus, ὀξύ ὀξύτερον ὀξύτατα. sic πρῶ-
 τον primum, πλεονταῖον denique. Ita etiam apud La-
 tinos legimus, recens, blandum, acutum, pro recen-
 ter, blande, acute: & recentius, blandius, acutius,
 item primum, plurimum, maximum, aduerbialiter
 omnia. Exeunt quoque comparatiuorum & su-
 perlatiuorum aduerbia quædam in ω, ut ἐχϋπέρω
 propinquius, πρῶτέρω longius. & ἐχϋτάτω pro-
 pinquissime, πρῶτάτω longissime: Item in ςως à
 comparatiuis, ut ἀληθέστερως, βραδυμότηρως. Ad hæc

eidem an non deest vtrunque supinum? Quid illa, sum, fero, volo, aio, inquo, quaeso, infir, ouat faxo, aufim. cædo, salue, odi, cœpi, noui, memini, an non satis anomala sunt & defectiua? Iam verò quid dices, si themata multa inusitata reputes, vnde composita habentur in vfu, vt cuso, clino fragor, fendo, pleo, spicio, & similia? Quid si compositorum corruptiones variationesque, vt facio factum, conficio confectum, claudio, concludo: plaudo, complodo: audio obedio, & alia pene innumera? Deinde si ambiguitates illorum, quæ aut geminis coniugationibus flectuntur, vt lego legas & legis: dico, as & is: appello, as & is: educo, as & is, & alia? aut quæ à diuersis positionibus idem habent siue præteritum, siue supinũ, vt à lugeo luceo luxi, à cerno & cresco creui, à patior & pateo & pando passum, à verro & verito versum: aut ediuerso quæ ab eadem positione duplicia aut etiam triplicia habent præterita supinave, vt pareo parsi & perperi, sancio sanxi & fanciui, lino lini liui & leui, torqueo tortum & torsum, nitor nixum & nisum? Omitto crebras in omnibus verbis cum syncopas, tum etiã personas voce geminas, vt amauisti amasti, amaris vel amare, aliãque id genus offendicula. quæ profecto perquam rara occurrunt in communi Græcorum methodo. Verùm de hisce satis, quandoquidẽ exactus & æquus censor alia non pauca à nobis consulto prætermittenda, huc adduci potuisse deprehendet. Quibus omnibus ad rectum examen atque æquum iudicium reuocatis, sententia secundum nos proculdubio feretur. Digressi autem libenter in hæc sumus, vt itineris huius molestiam, quam tardi vt intolerabilem calumniantur, leuẽ breuẽque esse ostenderemus: vtque simul studiosos ad ea quæ restant præptiores pro viribus redderemus.

FRANCISCI VER- garae de absoluta Constructione octo partium orationis, lib.III.

DE SIMPLICI NOMINVM constructione. Cap. I.

NOMEN adiectiuum cum
substantiuo conuenit in ge-
nere numero & casu. vt Γ-
φὸς αὐτῶτος sapiens homo.
καλὴ γυνή, pulchra mulier.
μέγα ξύλον, magnum lignū.

Idem accidit in pronomi-
nibus, participijs, & arti-
culis præpositiuis. Nam postpositiui, & si necessa-
rio conueniunt cum suis antecedentibus in genere &
numero, non tamen necessario in casu. vt ὁ δὲ υἱὸς α., αὐ-
τῶ μοι ἐνεπὶ μούσῃ πολὺ ἔσπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη,
Virum mihi dicito musa multorum morum, qui ni-
mis multa errauit.

Talia sunt relatiua qualitatem, numerum, aut
magnitudinem significantia: quæ sibi inuicem respo-
dent. vt ὁ ὅς vel τοιοῦτος talis, ὁ ὅς vel ὁ πῶς qualis. vt
ὁ ὅς ὁ ἔσπον, τοιοῦτος ἢ ὁ λόγος, qualis mos, talis & ser-
mo. ὁ πῶς ἢ ἡ δέσποινα, ὡς καὶ ἡ δεσποινίς, qualis do-
mina, tales & famulae. πῶς vel τοιοῦτος τοῦ, ὅς vel
ἐπὶ πῶς quot. ἰλιάδ. β, ἀλλ' οὐ πῶς ἦσαν, ὅσοι ἐλίχθη

ἀχαιοί, at non tot erant, quot oculis volubiles Achæi.
 πηλίκος vel πηλικούτος tantus, ἡλίκος quantus. Demo-
 sthenes, καὶ κατισήσαμθρ πηλικούτον, ἡλίκος οὐδεὶς πω βα-
 σιλεὶς γέγονε Μακεδονίας, & constituimus tantum,
 quantus nemo unquam rex fuit Macedoniae. Ita-
 dem horum interrogatiua, πῶς ᾔδει; qualis est? respon-
 detur καλός, bonus. πηλίκος quantus? ἡλίκος σύ. quan-
 tus tu? πόσοι εἰσὶ; quot sunt? τρεῖς εἰς, tres. πόσος ᾔδει; quotus
 est? τρίτος, tertius. πεσῶος ἀνέστησεν ὁ Λάζαρος; quoto
 die surrexit Lazarus? τεταρτάτος, quatruiduanus.

Nomina numeralia & inter se coniunctione me-
 dia copulantur, & cum alijs nominibus adiectiuo-
 rum vice: idque modo precedente inferiori numero,
 modo sequente, sic, ἑκατὸν καὶ πεσσεύκοντα, centum
 & quadraginta. πέντε καὶ εἴκοσι, quinque & viginti.
 Xenophon, δῖάκων ναυσὶν ἑκατὸν καὶ ἑξομήκοντα, in-
 sequens nauibus centum & septuaginta. Dinarch.
 τέσσαρα γὰρ ἑλάντα ᾔδει καὶ ἑξήκοντα ὀρηγνύα, quatuor
 enim & sexaginta talenta sunt inuenta. Verum ple-
 runque inferior numerus supra viginti precedit, &
 supra centum subsequitur, quum intercedit copula-
 tiua: sicut apud Latinos quoque. Notanda vero stru-
 cturae, qualis est apud Plutarchum, οὐ μὲν, ὡς ἔτισι
 μυθολογοῦσιν, ἀπέκτεινεν ἑπτα καὶ ἑξομήκοντα καὶ ἑπτα-
 κοσίους πρὸς τοῖς ἑπτακισχλίοις: ubi πρὸς in fine addi-
 tur maiori numero, alias etiam minori. Athenæus,
 ἑκατὸν γὰρ καὶ πεσσεύκοντά εἰσι πρὸς ταῖς πέντεσι, πέντε καὶ
 τεσσαράκοντα, quatuor enim sunt supra cetum. Quæ-
 dam citra coniunctionem sub eodem tono efferun-
 tur. εἴκοσι πέντε, vigintiquinque. τρεῖς καὶ δέκα, tredecim.

ενεα-

ἐντεκαχίδεκα, undecim, & c. quæ aduerbiorum speciem habent. Dicitur & εἰκοστὸς πέμπτος, vigesimus quintus, item εἰκοστὸς καὶ πέμπτος, & πέμπτος καὶ εἰκοστὸς, non tamen πέμπτος εἰκοστὸς. Sed hæc minuta lektor diligens accurate observabit. Cuius studium Luciani opusculum de longævis, & Artemidori de insomnijs lib. 11. cap. vltimum, & Demosthen. oratio περὶ συμμοειῶν, ac Iulij Pollucis locus περὶ ἀριθμητικῶν, compendio nonnihil adiuvabunt.

Praeterea nomina quandoque aliud nomen transiive regunt, aliquando aliam orationis partem.

Genitiuus proprius est possessionis & relationis ad aliquid. Vt πάντα φίλων κοινὰ, omnia amicorum communia: ὁ βασιλεὺς τῷ Ἰουδαίων, rex Iudæorum. βίβλος ἡρώσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡοῦ Δαβίδ. δοῦλος δὲ κυρίου, servus domini.

Ad hæc genitiuum exigunt nomina quæ differentiam significant, & quæ partitionem. Vt ἐπὶ τῷ λίθῳ, alterum à lapide. διαφόρος τούτων, differens ab his. ἄλλοι ἐκείνῳ, alij ab illis. ἕκαστος τῶν πολιτῶν, unusquisque civium. ἕκαστος τῶν ὀφθαλμῶν, vterque oculorum.

Item illa per quæ, siue de quibus laus indicatur aut vituperium, habitus aut peritia, vel contrà, vt ἄξιος ἀρχῆς, dignus magistratu. αἰάξις τιμῆς, indignus honore. ἀγνός πειδείας, expers disciplina. ἔμπειρος πολέμου, peritus belli. μεγάλην ἀρετὴν αὐτὸς, magna virtute vir.

Item quæ plenitudinem euacuationemve, aut nuditatem significant. Lucian. πάντα εἰρώνης μαστὰ,

omnia pace plena. Idem, καὶ δ', ὡς ὁ εἶπε, πονηρῶν ἢ ἀφόποις, vacua pravis, ut videtis, est arx. Heliod. γυμνοὶ τῶ κρανοῖς, nudi galea.

Comparatiua quoque cum genitino cōstruuntur, facta comparatione ad vnum siue plures eiusdem vel diuersi generis. ut Εκτωρ κρείττων Πάριδος, Hector præstantior Paride. καὶ ἥτων Αχιλλέως, et inferior Achille. Αχιλλεὺς ἰσχυρότερος ἥ τρώων, Achilles fortior Troianis. Ομηρος Ορφέως θωώτερος, Homerus Orpheo sapientior. Δημοσθένης ἀπάντων ἥ ῥητόρων δεινότερος, Demosthenes omnibus oratoribus vehementior. πυρὸς δὲ ὕδατος φίλος ἀνάλκματός, igne et aqua magis necessarius amicus. τῆς ἱλιάδος μακρότερον, Iliade prolixius. λυκείως ὀξύτερος, lynceo perspicacior.

Superlatiua exigunt genitiuum multitudinis eiusdem generis. ut Σολομὼν θωώτατος ἥ ἀνδρῶν, Solomon sapientissimus hominum. Σωκράτης ἥ φιλοσόφων σμύνοτατος, Socrates philosophorum honestissimus. Πριάμιος θυγατρῶν εἶδος ἀείσῃ, Priami filiarū specie præstantissimam. Αχιλλεὺς ἥ ἑλλήων ἀνδρειότατος, Achilles Græcorum strenuissimus. βέλτε ἀνδρῶν, optime virorum. ἥδιτος ἀπάντων, iucundissimus omnium. Illud autem Plutarchi, αὐτὸς αὐτῷ κράτος ἐν τῇ μονομαχίῃ, id est, ipse seipso præstantissimus in singulari certamine: et quæ ea forma dicuntur, ad alias eiusdem personæ actiones aut certamina referuntur.

Nomina etiam quæ superlatiuorum instar, excellentiam significant, genitiuo similiter iunguntur. ut

μόνος τῶν ἀνθρώπων, *solus hominum*. Ἑξοχος πάντων, *praecipuus omnium*, & similia.

Datiuum exigunt nomina, quoties acquisitio significatur, aut commodum, damnum ve. ὡς φίλος σοι, *amicus tibi*. ἐναντίος νόμῳ, *aduersus legi*. οὐδὲν πιστός, *nulli fidus*. ἄπιστος τῇ πολιτείᾳ, *reipublicae infidus*. γείτων ἡμῶν, *vicinus nobis*. εὐνοὺς τῷ δήμῳ, *beneuolus populo*. Itidem quae similitudinem & qualitatem, aut contrā, denotant. ὡς ὁμοίος τῷ πατρὶ, *similis patri*. ἀνόμοιός σοι, *dissimilis tibi*. ἴσος τούτῳ, *aqualis huic*. ἀίσιος ἐκείνῳ, *inaequalis illi*. sic ὁ αὐτός σοι, *idem tecū*. Demosthen. τὸ γ' ἔχεν διῷ, τὸ τῶν τὰ λυπεῖσθαι, καὶ τῶν τὰ χαίρειν τοῖς πολλοῖς, *at hoc habere oportet, ut eadem doleat, eademque gaudeat cum plebe*. His similia sunt composita à σὺν & ὁμοδ. Lucian. σὺν τρεῖς φος ὁ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδιαιτορ, καὶ ὁμοστράτις, & ὁμοπάντων γίνεται. Porro ex superioribus quaedam genitiuo & datiuo iungi possunt. ὡς ὁμοίος, γείτων σοὶ καὶ σοί. σύμμαχος, φίλος, ἐχθρὸς, ἐναντίος τῇ πόλει & τῆς πόλεως. κοινός, ἴδιος ἡμῶν καὶ ἡμῖν. Et in summa, quaecunque vnā & acquisitiue & possessiue sumuntur.

SCHOL. Hic in primis agitur de nominum communi, simplici & recta constructione inter se: capite vero sequenti adduntur variae ipsorum cum aliis orationis partibus constructiones, item dialecti Atticae syntaxes, & figuratae quæpiā locutiones, quæ omnia instar exceptionū sunt à regulis cōmunibus. Nomina redditī ua seorsū absolute posita reperiūtur. ὁ δ. α. δόιν κεφαλὴν πεδέω, *tale caput desidero*. Ἀἰσῶπος, ὃ οἶα κεφαλὴν, καὶ ἔκ κεφαλῆν οὐ ἔχει, *ὃ quale caput: & cerebrum nō habet*. Thucyd. ἄρματα μὲν καὶ θήματα, οὐδὲν ποιοῦντος τοῦ ὁ-

περὶ, currus quidem deduxi, quot nullus vnquā antea priuatus. Demosthen. παράδοξόν τι καὶ θαυμαστόν ἤλινον, præter opinionem quiddam & mirum admodum. Quæ autem ab horum nonnullis componuntur addito δέ, vt εὐδόςδε θεόςδε, absolute fere sine reddituiis ponuntur. Comparatiua quoque & superlatiua absolute. vt apud Demosthenem καὶ νυνὸν λέγει τις τὰ βέλπεια, αἰετὰς ἄλλος εἰπάτω, μὴ τοῦτον αἰπάτω· ἔτιρος λέγει τις βέλπια ταῦτα ποιεῖτε ἄγαθῇ τύχῃ, modo quispiam haud dicit optima, alius exurgens dicat, neque hunc accuset: alter meliora dicit, hæc facite bona fortuna. Quin & aliquoties comparatiua pro superlatiuis ponuntur: & vice versa superlatiua comparatiuorū loco: sicut apud Latinos quoque contingit. Pari forma patronymica pro suis primitiuis. vt ὁ Ἀγαμέμνης pro Agamemnone: interdum vtrique simul, vt ὁ Ἀγαμέμνης Ἀγαμέμνων.

DE ATTICA ET MVLTIPlici figurataque nominum constructione.

Cap. II.

Attici nominum genera inuertere solent, addendo substantiuus fæmininis masculina epitheta, ea maxime quæ desinunt in ος purum. vt βίαιος αἰπία, violenta causa. μαίταιος ἀπυρρὴ, inane studium. ἅγιος ἑσπερὴ, sanctum festum. κόσμιος γυνή, ornata mulier, & similia. Quorum tamen pleraque seorsum fæmininas terminationes habent in α. Etiam desinentias alias adiectiuorum in μος & ρος Attici fere communis generis vsurpant. quod communes quoque necessario faciunt. nempe quod pauca ex

ipsis distinctas habeant fœmininas terminationes, ut χηΐσιμος ὕλη, utilis materia. γῶεμος θυγα, nota ianua. βαρβάρως φωνή, barbarava vox. ἡμερος πία, mitis herba.

Adiectiua in genere neutro pro substantiuis, siue simul pro se et pro his frequentissime ponuntur. ut ποιόν, αὐτὸ τὸ ποιότης quale, pro eo quod est qualitas siue res qualis. τὸ ἀληθές veritas, τὸ ἀκαρπὸν importunitas: siue res vera, res importuna. AEschines, ποῦτις ἐστὶν ἡ ἀκαρπία; verumne dicam? Isocrates, τὸ δὲ ἀκαρπὸν πανταχόθεν λυπηρὸν, αὐτὸ τὸ ἢ ἀκαρπία. nam intempestiuum ubique molestum. Item absque articulo. Demosthen. καὶ ὅλως ἀπίστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἢ τυραννίς, et plane infida res est, opinor, rebus publ. tyrannis. Idem, πονηρὸν ὡς ἀνδρες ἀθλωμαῖοι, πονηρὸν ὁ σκυοφάντης, καὶ πανταχόθεν βάσκαρον καὶ φιλαίπον, improba res est, o viri Athenienses, improba certe et vnde quaque inuida atque infesta, sycophanta. AEschines, καλὸν, ὡς ἀθλωμαῖοι, καλὸν, ἢ τῶν δημοσίων πραγμάτων φυλακή, pulchra quidem res est et præclara, o Athenienses, publicarum rerum custodia. Sic Virg. Triste lupus stabulis. Item, variū et mutabile semper fœmina.

Præterea substantiua in genitiuum transeuntia, ab adiectiuis diuersi casus reguntur eodem sensu. sic, οἱ σοφοὶ ἄνδρες, καὶ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνδρῶν. αἱ καλὰ γυναῖκες, καὶ αἱ καλὰ τῶν γυναικῶν. τὰ μεγάλα ξύλα, καὶ τὰ μεγάλα τῶν ξύλων. AEschines, πρὸς μὲν τὰ μεγάλα καὶ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων, ad magnas quidam et præclaras res. Interpres D. Lucæ Græcanice

translulit, Non sum sicut ceteri hominum: sicut etiam ab Apuleio scriptum est, roscida vallium, & glebosa camporum. Quod si adiectivum vice versa, in genitivum ita transeat, ut ipsum à substantivo alterius casus regatur: non manebit idem sensus. ut quum dico, ξύλα τῶν μεγάλων, ligna quaedam ex magnis significo: quum autem τὰ μεγάλα τῶν ξύλων, ligna quævis magna. Duo quoque adiectiva hoc modo iungi possunt. ut τὰ μέτρια τῶν κακῶν, mediocria mala.

Item adiectivum & participium. Isocrat. χαῖρε μὲν ὅτι τοῖς συμβαίνοισι τῶν ἀγαθῶν, ἐν λυποῖ μετείσως ὅτι τοῖς γινόμενοις τῶν κακῶν, gaude ob quæ contigerint bona, & moderatè dole ob mala quæ inciderint. Similis forma est, quum nomini aut pronomini singulari subiungitur genitivus. sic, ἐς τὸ τοῦ ἀνδρός ἡλθα. μὲν, ad hoc necessitatis devenimus. Demosthen. ἐς τὸ τοῦ ἡγεταίας, hucusq; insania processit. Pausan. ὅτι μέγα δυνάμειως ἐπεελθόντες, ad magnam potentiam progressi. Sic dicimus τὸ φιλονεικῶν τὸ αἰσώπου, & τὸ ἀμφιβολῶν ἔργον: tametsi hæc sensum habent possessivum, pro eo quod est, ἡ φιλονεικία τῶν αἰσώπου, contentio hominis. & ἡ ἀμφιβολία τῶν λόγων, ambiguitas sermonis.

Sunt & aliæ constructiones Atticorum, quas defectivas vocant, ut puta quum adiectivis positis, subaudiri volunt substantiva. ut αἰτλεῖν ἀμφοτέραις. adag. haurire ambabus, deest χερσὶ, manibus. Xenophon. εἰς στρατώνων πρὸς εἰς πλεμίας, si quādo exercitum dūctent in hostilem, subintelligitur χώραν, regionem. Lucian. καὶ πλείους ὥσπερ αἱ μέλαιναί, & plures fuerint atri, subauditur ἦφοι, calculi ἰλιάσι. β, εἰ δὲ

πρὶ ἐς χαμίαν βαλεῖσθαι, quod si in eadem consulti-
mus, subauditur ἐκκλησίαν, concione. Talia sunt illa
vulgata, πρὶ πρῶτα prior, ὑστέρῃα posterior, ὅπουσα
sequens, ὅπου ἡμέρα, id est, dies, supprimitur, ὅπου
apud AEsopum, arida: itὲ οἰκονομῶν habitata: ἐνέγκουσα
quæ sustulit, id est, patria: ὅπου ἐξ ἡμετέρας
nostra. ὅπου suppletur ἡν terra, aut ὅπου ἐξ regio. quæ
formæ multo sunt venustiores quàm integræ substā-
tius expressis. sic Latini dicunt oriens, continens,
subauditis sole ὅπου terra.

Porro adiectiva post se habent substantiuorum
accusatiuos per synecdochen subintellecta præposi-
tione καὶ, ὅπου ἀθῶατος τὸ ἥθος, id est, καὶ τὸ ἥθος, Athe-
niensis genere, βαρβάρως τὸ φωνῶν, barbarus voce.
ἀπλοῦς τὸν ἔργον, simplex moribus. καλὸς τὸ πρὸς ὁ-
πῶν, speciosus facie. ἀνδρείος τὸν ψυχῶν, strenuus ani-
mo. Item substantiva, Σωκράτης τὸν ὄνομα, Socrates no-
mine. Commutatur autem accusatiuus in datiuum.
ὅπου ἀπλοῦς τὸν ἔργον, ὅπου c. Illam formam etiam Latini
poetæ usurpant. Virgilius, Nuda genu. Idem, Cressa
genus.

Præterea nomina quedam adiectiva inter se co-
pulari gaudent. ὅπου πᾶς ἐκαστος, πᾶς τις, unusquisque.
πᾶς ὅστις quicumque. πολλὰ ἅπαντα, ἐπεὶ ἅπαντα, ὅπου πάντες
ὅσοι, unusquisque. πῶς τις qualis. πόσος τις quantus
interrogatiue. Item πῶς τις qualis, πόσος τις quantus,
absque interrogatione. ἅμας τις, ὁμοῦ. Nam neutrum
ἅμα sepe alijs sic appenditur, ὅπου abundare videatur. ὅπου
ἔστω π, δὲ καὶ π, ἐν γὰρ π, ὁμοῦ π, παύ π, ὁμοῦ π, ὅπου c. Ad
hæc τις quibusvis verbis præponitur, quum interro-

gat. *ὡς ἀγορεύειν βούλεται*, quis concionari vult? *πόσοι ἔρχονται*, quot veniunt? sed frequentissime substantivus *ὅ* vocativus. *πὺς ὅςτι*, quis est? *πὺς καλεῖται*, quis vocatur. Quandoque subaudito verbo, casuale additur. *πὺς οὗτος*, *πὺς τὸς*, *πὺς ὁ ἀνθρώπος*, *πὺς ὁ ἐρχόμενος*, Lucian. *οὐ δὲ πὺς πρὸς τὸν πὺς ἡ δῆλο ἡ ἐγέλασαι*, tu autē quid ad hoc? quid aliud quā̄m risi? id est nihil. Porro *πὺς εἰ μὴ*, valet, quid aliud nisi, hoc est, nihil nisi.

Quaedam adiectiva infinitivum post se exigunt. Demosthen. *ὁξύτατοι γῶναι τὰ ῥητέντα*, acutissimi ad dignoscenda quæ dicta sunt. Lucian. *συμβιῶναι δέξις*, *καὶ συμπεῖν ἱκανός*, conuietui aptus, *ὅ* ad com- potandum idoneus. AEschin. *δυνατός λέγειν*, potens in dicendo. idem. *ἀξίος μισῆσθαι*, dignus odio haberi Demosthe. *τοιοῦτον ὃν βούλεται πάντες*, id est, tale, ut omnes letos efficere posset. Plato, *ὅτι μὲν οἱ ἀγαθοὶ, δίκαιοί τε, καὶ οἱ μὴ ἀδικεῖν*, atqui boni iusti sunt, *ὅ* tales qui iniuriam inferre nolint. Id imitatus Virgilius dixit, Et cantare pares, *ὅ* respondere parati. Nihil autem vetat horum quaedam alijs etiam modis construi. ut *δυνατός* vel *δενός* λέγειν, καὶ ἐν τοῖς λόγοις, καὶ τοῖς λόγοις, καὶ πρὸς τοῖς λόγοις. *ἀξίος μισῆσθαι*, καὶ μίστις *ὁξὺς φωεῖσαι*, acer ad deprehendendum. *ὅ* *ὁξὺς τῇ δόξῃ*, acer mente. καλὸς, ἰδεῖν, καὶ τὸ εἶδος, καὶ ὃ εἶδεν, pulcher visum. *ὁξὺς* vel *ὁξὺς* τὸ βούλεται.

Præterea comparativa incrementum suscipiunt his adiectionibus, *μᾶλλον*, *πλεον*, *πλεονάζον*, *πλεονάζον*. Plato, *αἰχμητρεῖτον μᾶλλον τῷ δεινότες*, verecundius quā̄m par est. Demosthenes, *πλεονάζον*, *ἔχοντες φυλάττειν*, ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε, natura enim

multo facilius est parta custodire, quàm omnia acquirere. Ἰδὲν, ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γένηται, τοσούτω τὰ τοῦτων ἡυξήσεται, quanto autem minores effecte sunt urbana rationes, tanto maiores horum res evaserunt. Aristophanes, τοῦτων πολλὰ πλείονα, his multo plura. οἷος quoque illis ad intendendum iungitur. Plato, πολλάί μοι ἀπέχθεται χρόνασι, καὶ οἷα χαλεπώταται καὶ βαρύνταται, multæ mihi acciderunt simultates, æquæ acerbissimæ ἔσθ' ἁυγίστιμα. Item ὁλίγω. Thucydides, θεβαῖων ἄνδρες ὁλίγω πλείονες περιακοσίῳ, Thebani paulo plures trecentis. Item πολὺ μᾶλλον. Isæus, πολὺ μᾶλλον ἐπιμώτερον, multo promptius.

Variatur genitiuus comparatiui in particulam ἢ inter æqualia. Aristophanes, ἀμείνων ἢ χεῖς παρ' ἐγὼ, melius quàm heri nobiscum agitur. Item sequente ὥς τε cum infinitivo. ὥς τε τὸ νόσημα μᾶλλον ἢ ὥς τε δυνάσθαι φέρειν, ægritudo maior est quàm ὥς τε sustineri queat. Item sequente καὶ cum accusativo. ὥς τε πλείον ἢ καὶ ἄνθρωπον, plusquam secundum hominem, siue quàm pro homine. vel ὥς καὶ ἄνθρωπον. Superlativo quoque augentur his adiectionibus, πολὺ, ὥς, ὅτι. Isocrates, πολὺ μᾶλλον δὲ φοβερὸν εἰλήφασιν, quàm maximam acceperunt differentiam. ὥς ἔσθ' ὅτι παρ' ἡμῶν hoc modo iuncta reperies, ὅτι πλείονα, ὥς ἀποαλέσεται, ὥς δυνάμειν ἔσεται. ἔσθ' ὥς ὅτι πλείονα, ἔσθ' ὅτι. ubi pluralia illa, nunc ut nomina, nunc ut aduerbia ponuntur.

Porro superlativa ἔσθ' ὅτι comparatiua in genere neutro, sicut adiectiva alia, in se cōprehendunt substantiva.

Gregor. ἐμοὶ δὲ θαυμασιώταται ἡ συντομία τῆς ὁδοῦ, *mihi quidem maximo miraculo est compēdiaria salutis via.* Plato, οὐδ' οἷα ἀδικίαν δικαιοσύνης κερδαλέωτερον, *neque iniuriam puto iustitia magis lucro esse.*

SCHOL. Quia quæ initio de convenientia adiectivi cum substantiuo dicta sunt, variantur aliquando figura, aut idiomate, aut omnino ob sermonis elegantiam copiamque: & alioqui nonnulla erant illis adicienda: placuit ea omnia seorsum persequi. Præter adiectiva in *μος, γος, & ος* purum finita, alia quoque communem habent desinentiam in *ος*, idque extantibus quorūdam fœmininis desinentiis in *η*, qualia sunt ἀγροῖκος rusticus, ca. χαῖνος hic & hæc futilis. ἀργός ociosus, α. δύνσινος miser, ra. & superlativa quædam. rarò tamen, ut apud Theophrastum lib. III. cap. XV. de Histor. plant. καὶ μισοὶ καὶ μέγιστοι, loquitur de buxis, quas ibidem fœminino genere enuntiat. Et apud Thucyd. δυσισβολώτατος ἢ λεκρίς, quale etiā est illud ὀδύνη. δ. ὀλώτατος ὀδμή. Composita vero finita in *ος*, citra cōtrouersiam habent eam desinentiam duorum generum secundum communes. ut αἰνός μέθυ, citra vinum ebrietas. ἐγκύκλιος παιδεία, circularis disciplina. γυνὴ κακῆς ἔργου, mulier flagitiosa. γῆ ἀκαρπής, terra ferax. Quamquam in quibusdam ex his, fœmininæ quoque terminationes reperiuntur. ut ἀνομοία ἀπὸ τοῦ ἀνόμοιος. ἐξαισία, ἀπὸ τοῦ ἐξαίσιος. Tamen subiecta negatione pro οὐδὲν sumitur ἢ οὐκ, vel ἢ οὐχί, quid non? & sublata interrogatione, id est, nihil nō. Demost. ἢ κακὸν οὐχὶ παχόντων, id est, nihil non mali patientibus. Effertur & dubitative, ut ὦ μοι ἔγωγε ἢ πᾶσι, miser quid agam, scilicet dubito.

DE CONSTRUCTIONE PRONOMINUM.

Cap. III.

PRONOMINA primitiua genera habent confusa, personas tamen discretas, idque vt plurimum cum emphasi. ἐγὼ γράφω, ego scribo, non alius pro me. Possessiua tanquam adiectiua quibusuis nominibus congruunt in genere, numero & casu. vt ὁ ἐμὸς φίλος, meus amicus. ὁ ἡμέτερος πατήρ, noster pater. ἡ σὴ οἰκία, tua domus. τὸ ἐόν ἀνδράπεδον, suum mācipium.

Habent quoque post se aliorum nominum genitiui, qui possessorem explicat. Lucian. ὅπως δὲ τὰ μὲν οὗτοι ἀποσώσῃ τῆς κακοδαίμονος, hi enim omnino res meas infelicis dilapidant. Resoluuntur autem hac in primitiuorū genitiuos, sic, ὁ φίλος μου, amicus meus. ὁ πατήρ ἡμῶν, pater noster, & c.

Αὐτὸς aliquando habet emphasin, sicut primitiua. vt αὐτὸς ἔφα, ipse dixit. vbi certus quidam & egregius intelligitur. pro hoc saepe inuenitur positum οὗ, οἱ, ἐ, primitiuum relatiue citra reciprocationem. Herodot. καὶ οἱ ἐξ ἧς ποθὺ γέννηται, eique fuit filia.

Αὐτὸς rursus compositum cum nominibus, reciproce significat. vt αὐτὸς διδάσκει, sui doctor. φίλωνος sui amator. & cum primitiuis pronominebus. vt ἐμαυτῷ χαρίζομαι, mihi ipsi gratificor. πῶς ἐμαυτῇ οἰκίαν ἀποδίδωμαι, meam ipsius domum vendo. σὺ πὺν φιλεῖς, te ipsum amas. πῶς σὺ τῷ υἱῷ μίμνη, tuum ipsius filium accusas. ἐαυτῷ φείδεται, sibi parcat. ἑαυτῷ μόνον φροντίζει, sua tantum curat. Iungitur autē

aliquando ἑαυτῷ secunda persona. Xenophon. οὕτω
 καὶ παιδεύεις τοὺς ἑαυτοῦ φίλους, sic enim instituis tuos
 amicos. Interdū relative citra reciprocationem su-
 mitur pro simplici αὐτῷ. Plato, νεμεσῶ καὶ ὁ θεός, ὅταν
 τις ψῆγη τὸν ἑαυτοῦ ὄμῳ, indignatur enim deus, quum
 quis ei ipsi similem vituperat, hoc est Deo. Ediuer-
 so αὐτῷ nonnunquam reciproce pro composito ἑαυτῷ
 ponitur. Gregor. ὁρῶν αὐτὸ πλὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐ-
 τὸν, δρασμὸν βλέυεται, videns igitur populi motum
 in se, de fuga deliberat. Carent autem composita
 rectis ob reciprocationem: quæ per rectum fieri ne-
 quit. Tale est ἀλλήλων, ἀλλήλους, ἀλλήλοις, ut ἀλλήλων
 ἀπόλαττο, inuicem fructi sunt. ἀλλήλοις ἐπικουρῶσι, mi-
 tuo sibi opem ferunt. ἀλλήλοις ἀγαπῶσιν, inter se
 amant.

SC H O L. Quia de pronominum usu Apollo-
 nius apud Græcos exacte scripsit: & apud Latinos de re-
 ciprocatione trium compositorum, & οὐ, ac deriuatorū
 εὖς καὶ σφέπερος, multa ex professo à Prisciano atque Val-
 la, scrupulose satis præcepta sunt, nos de istiusmodi am-
 pliùs præcipere supersedemus. Illud interim admonen-
 tes, horum anxias traditiones ab auctoribus haud per-
 petuo obseruatas, quod lector diligens facile animad-
 uertet.

DE VI ET CONSTRUCTIONE
 Articulorum. Cap. IIII.

A. Rticulus præpositiuus genere, numero, &
 casu cum suo casuali conuenit. cuius quidē

vis atque usus multiplex est. Nunc enim per excellentiam ad insigne & egregium quippiam significandum adhibetur. ut ὁ ποιητής, id est, summus poeta, pro Homero, per antonomasiam. τὸ ἀγαθόν, id est, eximium illud & præcipuum bonum. Interdū rei præcognitæ mentionem recordationemque inducit. ut ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος, venit homo ille. Quandoque additur ad interpretandum id quod præcessit. Lucian. τὸν γέροντα διδά, τὸν πάνυ γεγηρακότα, λέγω τὸν πλούσιον Εὐκράτην; senem illum nosti, decrepitum inquam illū ac locupletem Eucratem? Isocrat. πύθου τοῖς νόμοις, τοῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέων κειμένοις, obtemperato legibus illis quas reges tulerunt. Aliās ad distinguendum. Diogen. καλοῦμαι γὰρ κύων ὁ οὐραῖος, οὐχ ὁ γῆς, vocor equidē canis, nempe cælestis, non terrestris. Aliquando potest hæc omnia, aut pleraque simul significare. Matth. 16. σὺ εἶ ὁ χεῖρος ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος, tu es ille Christus filius dei viuentis, vel qui viuit.

Præponitur nominibus. ut ὁ Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς διαλέγεται, Socrates bonus disputat. non tamen omnibus, neque enim iungitur interrogatiuis, qualia sunt τίς, ποῖος, πόσος: neque indefinitis, nisi per compositionem, ut ὅστις, ὅπῃς, ὅπως, quod videlicet cum horum confusione & incertitudine pugnat articuli certitudo. Aliquoties tamen legimus τὸ πᾶν, & τὰ πάντα apud Aristophanem, & ὅλα τὰ ἀσκήσια apud Lucianum. Neque reddituiis, qualia sunt ὁῖος, ὅσος, τοῖος, πόσος.

Ad hæc nominibus vniuersaliter negatibus & distribuentibus, articulus non necesse habet adiungi,

ὡς οὐδὲν ὅριον, nihil sanum. πλησμονὴ δ' ἀπάντων, satietas enim est omnium. οὐτε πάντα, οὐτε πάντα, ὅτε πάντων, neque omnia, nec passim, nec ab omnibus. Quandoque tamen τὰ πάντα legimus.

Numeralibus quoque iungi recusat, quod ea per se certitudinem habeant. Lucian. ὡς πέντε δραχμαὶ καὶ ὀβολοὶ δύο, pone quinque drachmas & duos obolos. D. Lucas, οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλείω ἢ πέντε ἄνθρωποι, καὶ δύο ἰχθύες. Nisi quum certum numerum, siue aliàs prædictum indicamus. Lucian. ὅτι τοῖς ἐνεήκοις ἐτη δ' βεβίωκε, ad nonaginta illos annos quos vixit. & D. Lucas paulo post locum modo citatum infert, καὶ ἐπὶ τοῖς πέντε ἄνθρωποις καὶ τοῖς δύο ἰχθύας. at vero ἀμφοτέροι & ἀμφω nunquā articulo iunguntur. Præponitur & pronomi- nibus. possessivis, ὁ ἐμὸς οἰκέτης, meus famulus. ὁ σὸς κοινωνός, tuus sodalis. ὁ ἡμέτερος πατήρ, noster pater. τὸ ἡμέτερον αἰσχύρονον, nostrum mancipium. Nam primitiua demonstratiua & composita, quia certæ rei siue personæ demonstrationem habent, articulis non indigent. Demonstratiuis ergo raro præponitur. ut ὁ οὗτος, hic. rarius primitivis, ut apud Lucian. τὸν αὖ ἐμέ.

Participijs quoque præponitur sicuti nominibus. ut ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται, qui recipit vos, me recipit.

Item verbis infinitivi modi vice nominum. Demosthen. διὸ ὅτι τὸ φυλάττειν τὴν κτήσασθαι χαλεπώτερον, ideóque difficilius est tueri, quàm acquirere. Item adverbijs vice quoque nominum. ut ὁ πλησίον, id est, proximus. τὸ πλησίον, proximi. ἡ σήμερον ἡμεῖς, id

est, hodierna dies. τῆς σήμερον ἡμέρας, hodiernæ diei.

Et præpositionibus. ὡς ἐν τοῖς οὐρανῶν, qui in cælis. οἱ πατρὶς ἡμεῖς, maiores nostri. καὶ ὡς ἡμεῖς, maiorum nostrorum. οἱ μετ' ἡμᾶς, posterī. καὶ μετ' ἡμᾶς, posterorū. οἱ καθ' ἡμᾶς, nostræ tempestatis, &c.

Item coniunctionibus. ὡς οἱ καὶ ἰσχυροὶ καλοὶ, τὰ δὲ ἔργα φαῦλα, sermo quidem bonus, at opera praua.

Ad hæc τὸ neutrius generis præponitur literæ ὁ dictioni, ad eas ipsas indicandas: ὡς τὸ ὁ ὕψιστος αὐτὸς τὸ δὲ ὄνομα, ὅτι, τὸ δὲ λέγω ῥήμα.

Item orationi, ὡς τὸ μὴ δὲν γὰρ ἄλλαν, ἄλλαν με τέρπει, id est, hoc quod enim dicitur, ne quid nimis, nimis me delectat.

Articulus vero postpositivus, quia relationem habet ad antecedens, cum illo semper genere & numero convenit: casu vero non semper sicut in nomine dictum est. Congruit autem numero & persona cum verbo, cuius est suppositum, instar nominis.

SCHOL. Articulus præpositivus fere adhibetur ad coercendā nominū in significādo cōfusionē & laxitatē. Nam cum dico de quopiam, μαθητὴς μου ὅστις discipulus meus est, alios præter illum mihi esse discipulos innuo. Cum verò ὁ μαθητὴς μου ὅστις, solum illum. Item cum dico, πᾶς ὁ βίος, diuersas vitas intelligo: cum πᾶς βίος, eādem totam. Sic sacri Euangelistæ, atque in primis Ioannes, ad designandum principem & eximium prophetā, agnum, pastorem, addere solent articulum. ὁ παροφύτης, ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός. quem aliās iidem detrahunt, ad indiscretam & communem rem significandam. ὡς Matth. X. ὁ δεχόμενος παροφύτην εἰς ὄνομα παροφύτου, μισθὸν πρὸς φύτου λήψεται, Qui recipit prophetam

in nomine prophetæ, mercedem prophetæ accipiet E di-
 uerso articulus interdum confuse significat. Nam hic δ
 δεχόμενος quenuis fuscipientem designat, non certum
 aliquem. Porro alicubi additur maioris demonstratio-
 nis siue emphaseos, ornatūsve, aut dignitatis, magis
 quàm necessitatis gratia, ac proinde paruo sensus emo-
 lumento, vt apud Lucianum, ὁ πόσα καὶ δὴ ὄρεῖς, πῶς
 γῆν, τὰ πὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, πῶς θαλάσσιαν. quæcunque vi-
 des, terram ipsam, quæque in terra sunt, cælum, mare.
 AEsch. καὶ θεωρῶν τὸν Ἀλέξανδρον, ἔκ ἐξ Ἀλεξάνδρου
 φύσεως. & coniiciens Alexandrum, non ex Alexandri
 natura. Hic idem nomen proprium semel est cum ar-
 ticulo, & iterum sine illo. Aliàs idem contingit in ap-
 pellatiuis. Demost. μικρὰ προσιπῶν, ὡς γνώμης ἔχω πᾶσι
 τῇν πρὸς τὸν βασιλέα, ἐγὼ νομίζω κρινὸν ἐχθρὸν ἀπάντων
 τῇν ἐλλήνων εἶναι βασιλέα. Item apud eundem βασιλεὺς
 μακεδόνων Φίλιππος ἀθηναίων τῇ βαλῆν, τῷ δῆμῳ χά-
 ραν. Hic τῇ βαλῇ & τῷ δῆμῳ duo quidem distincta &
 insignia denotant. cæterum nomina hæc βασιλεὺς μα-
 κεδόνων, Φίλιππος & ἀθηναῖοι, quæ articulos nō habet,
 eos recipere poterant eodem se. su. Nam propria in-
 differenter & cum articulo & sine illo ponuntur. Quum
 autem subiungitur proprio aliud appellatiuū siue adie-
 ctiuum hic interpretatiue præponitur, vt Λακκιαῖος Ni-
 ρξ ἢ πρὸς ἀπείν, vel τῷ Νιρξίνῳ. Item Νιρξίνῳ τῷ φιλο-
 σόφῳ, vel τῷ πμωτάτῳ. Aduertendum autem nomē
 quod de alio dicitur mediante verbo substantiuo ex-
 presso vel suppresso articulū non admittere. vt χελιδὼν
 vel ἡ χελιδὼν ὅστις ὅστιν hirūdo auis est. ἵππος vel ὁ ἵπ-
 πος ταχὺς ὅστις equus velox est. Σωκράτης, vel ὁ Σωκρά-
 τής ἀγαθὸς ἦν, Socr. bonus fuit. ἐλεήμονες vel οἱ ἐλεήμονες
 μακάριοι, misericordes beati scilicet εἰσί. Pari forma cū
 ordo mutatur. ὅστις ἡ χελιδὼν, ταχὺς ὁ ἵππος, ἀγαθὸς ὁ
 Σωκράτης, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες. & addito alio nomine,
 ὅστις ταχὺς ἡ χελιδὼν, ταχὺ ζῶον ὁ ἵππος, ἀγαθὸς αὐτὸς ὁ
 Σωκράτης, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες αὐτῶντοι. Hac enim se-
 ric subie-

riē subiecto fere præponi vult articulus. cuius loco in ultimo exemplo & aliis similibus, potest præponi ὅσος relatiuum, sic ὅσοι ἐλεήμονες. Aristoteles in libro de Phisogno. ἐλεήμονες ὅσοι γλαφύροι καὶ λανθῆχοι, καὶ λιπαροί, pro οἱ γλαφύροι, & c. Interdum etiam subiectū ipsum absque articulo est, vt ibidem μικρόψυχος, μικρομελής μικρογλαφύρος, ἰσχνός μικρομματος, id est, pusillanimis est ὁ μικρομελής, & c. Simile est, quum duo substantiua per appositionem iunguntur absque vllō articulo. AEschi. Θῆβαι δὲ πόλις ἀστυείτων μεθ' ἡμέραν μίαν ἐν μέσῃ τῆς Ἑλλάδος, ἀνέρωπασαι, Thebæ urbs vicina, & c.

Quod si prædicato præponatur necesse erit aliud verbum subiungi. sic ἵππος vel ὁ ἵππος ὁ ταχύς ῥέχει, equus velox currit. χελιδὼν vel ἡ χελιδὼν ἡ ὄρνις ἐφίπτηται, hirudo auis volat. Σωκράτης vel ὁ Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς διαλέγεται, Socr. bonus disputat. Vel sic ὁ ταχύς ἵππος ῥέχει. ἡ ὄρνις χελιδὼν ἐφίπτηται. ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης διαλέγεται. Exponitur autē hic articulus per participiū verbi substantiui, ad huc modū: ὁ ἵππος ὁ ὢν ταχύς ῥέχει, & sic in cæteris. Hæ vero cōstructiones, ἡ ὄρνις ἡ χελιδὼν ὄρνις. ὁ ταχύς ὁ ἵππος ὄρνις. ὁ ἀγαθὸς ὁ Σωκράτης ὄρνις. οἱ μακάρις οἱ ἐλεήμονες εἰσιν. item illæ ταχύς ὁ ἵππος ῥέχει. ἀγαθὸς ὁ Σωκράτης διαλέγεται. ineptæ sunt & inauditæ. Quod si alicubi auctoris idonei simile testimonium reperiatur, id erit per quā rarū, & aliqua ratione tolerabile potius q̃ imitandū. Cæterū in his ordine mutato, sensus quoque variari potest, ob articulum iteratū, aut omnino sublatum. quū enim dico, ταχύς ὁ ἵππος, equum quem demonstro velocem esse assero: quum vero ταχύς ἵππος, vel ἵππος ταχύς, quemlibet velocem equum intelligo: quum autem ὁ ἵππος ὁ ταχύς, certum quendam ē multis designo, quem ab aliis velocitate distinguo. Porro quum duo adiectiua vni substantiuo iunguntur, nulla fere in sensu est differentia. Enimuero quum dico, ἵπποι ταχεῖς ἰσχυροί, vel οἱ ἵπποι ταχεῖς, siue ἵπποι οἱ ταχεῖς ἰσχυροί, vel οἱ ἵπποι οἱ ταχεῖς ἰσχυροί, aut sic, ταχεῖς ἵπποι vel

οἱ ταχέες ἴπποι ἰχθυοί, idem perpetuo significo nempe ὅτι τῶν ἴππων οἱ ταχέες, vel ὅσοι ταχέες ἰχθυοί εἰσι. quot ex equis veloces, vel quicunque veloces, iidem & fortes sunt. vbi nomen quidem substantiuum omitti potest: si de illo aliquid præcesserit, ad hunc modum, οἱ δὲ ταχέες ἰχθυοί, vel ἰχθυοί δὲ οἱ ταχέες. quale est μακάριοι οἱ ἐλεήμονες scilicet αὐθιγῶποι. nisi quod hic non dicitur eodem sensu, οἱ μακάριοι ἐλεήμονες. per hanc enim orationem beatos aliorum misereri significatur.

DE FIGVRATIS ET ELEGANTIBUS articulorum constructionibus.

Cap. V.

IN articulis quoque contingit ἀλλοιότης numeri & generis, atque etiam casus. vt cum dicimus, τὸ ἀνδρῶπις ἦν οἱ, οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ φᾶλοι, ex humano genere, partim boni, partim mali. aut sic, τὰ ἀνδρῶπιον ἦν οἱ, τῇ μὲν ἀγαθόν, τῇ δὲ φᾶλον, subauditur autem hic μελίδι. Item, ἀνδρώποιν ὕπνυνται, ὅς τις ὀπίσθον ὁμῶς. Tale est quum postpositiuus generi sequentis nominis respondet, non antecedentis. Lucian. πόλεις ἐκεῖναι εἰσιν, οἷς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις, ciuitates illæ sunt, quos specus esse putas. Item quum constructioni verbi præcedentis, non subsequenter. Idem, διδῶ μεμνημένος ὧν ἐπαύξεν, id est, ἐκείνων ἀ ἐπαύξεν. Isocrat. ὧν ἦλθον δὲ μὴδὲν ἀθροιστῶν, ὧν δὲ ἔχουσι συμβαλεῖν, id est, ἐκείνων ἀ ἐχου. Sunt tamen qui in huiusmodi locutionibus ὑπὸ subaudiri velint ἀπικῶς.

Vt postpositiuus pro præpositiuo quanquam

Luciano improbatur in Pseudosophista, eidem tamen alias in Timone admittitur sic scribenti, διδοὺς ἅπανσι τοῖς θεοῖς ἰδρύοις, ὧ μὲν πέπτε δραχμαὶς, ὧ δὲ μναῖ, ὧ δὲ ἡμιτάλαροι. In decretis quoque apud Demosthen. pro Ctesiph. bis legimus, αἱ μὲν, ἑναὶ δὲ, pro ταῖς μὲν, ταῖς δὲ, quanquam utrobique codices nonnulli veteres habēt, ἑναὶ μὲν, ἑναὶ δὲ. E diuerso praepositiuus pro postpositiuo locari videtur, ubi dicimus, Σωκράτης ὁ ἀρχαῖος δὲ λέγεται, id est, ὅς ἐστι, vel ὁ ὢν ἀρχαῖος. Apertius est quum participium adicitur. ut Νέστωρ ὁ πολλὰ ἐπὶ βεβιωκός, id est, ὅς βεβίωκε, Nestor qui multos annos vixit. Attici quandoque superfluos ponunt praepositiuos, quandoque etiam necessarios omittūt.

Porro praepositiuus pluralis numeri cum praepositione ὡς, periphrasin efficit. sic, οἱ ὡς τὸν ἄρχοντα, pro eo quod est, ὁ ἄρχων. τοῖς ὡς Κρατῆτα, id est, Cratetem. ubi pro ὡς nonnunquam ponitur ἀμφι, idem fere pollens. simili modo τὰ ὡς τὸν βίον, id est, ὁ βίος. ἔτ τὰ τῆς σχατίας, pro ἡ σχατία. Frequentius tamen compendio sermonis deseruit. ut Philippens. II. οἱ πάντες γὰρ τὰ ἐαυτῶν ζήτουν, οὐ τὰ τοῦ Χερσὶς Ἰησοῦ. hic τὰ subauditum affert ὡς ἡμάς. Athen. κρινομένη δὲ ἔτι ὅτι πανάτω ἀπέφυγε, hic ἔτι includit διχην. sic in Adagio, τῇ μὲν ὕδωρ φορεῖ, τῇ δὲ ἐπὶ πῦρ, altera fert aquam, altera ignem, supprimitur χεὶ manu. Demosthen. ὁ μὲν πῶς ἐκείνη κακῶς ποιούτων, vobis illius regionem populantibus, omittitur χῶς. Sic legimus, πῶς ἐμὴ, id est, meam opinionem. ἔτ τὸ ἐμὸν, τὸ ἡμέτερον, hoc est, res, vel partes meae, nostrae. Item ὁ τὸ δὲ δῆμα, scilicet, ἔχων, apud Lucian. diadema ha-

bens: vel ἀμπερόδρος indutus. ὅτι τὴν τὸν τελευτῶντι.
ρος, scilicet, ἔχουσιν.

Illud ad structuræ elegantiam facit: quum duo articuli continui subiectos habent casus ordine retrogrado respondentes. vt τὰ τῆς πόλεως παράγματα, ciuitatis res. ὅτι quum tres. vt apud AEsopum, ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργαὶ ἀποβέβηται ἐπαγγελομένη, deorum iras auertere pollicita.

S C H O L. Huius loci est illa passim obuia ellipsis, vbi posito articulo & nomine patris: intelligitur υἱός, id est filius. Plutarch. Νηλεὺς ὁ Κρόνος. Neleus Cordri, scilicet υἱός. Lucian. Πτολεμαῖος ὁ Λάρυν. D. Matth. καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, vbi articulus compendio distinctioni & interpretationi seruit. E diuerso υἱός ex abundanti addi solet, quod obiter annotare placuit. vt υἱὸς Ἀχαιῶν apud Homerum, pro Ἀχαιοί. Item ἑλλήνων παῖδες, pro Ἕλληνες. & ἰσραὴν παῖδες, pro ἰσραὴλ apud Chrysostomum. Qui tropus ex Hebræo idiomate etiam in sacras literas manauit, vnde filij Israel, filij hominum, & multa alia. Aduertendum autem formam illam, οἱ πατέρες τὸν ἄρχοντα. & similes nonnunquam comitatum significare. Sic Heliodorus, quum οἱ πατέρες τὸν Θεαγένη scribit modo solum Theagenem designat, modo illum & Charicleam: aliàs etiam vnà quosdam alios. Inter articulum & suum casuale aliæ partes non inueniuntur interferuntur. Diogen. ὁ γὰρ καὶ ἡμᾶς παραδοὺς δὲ ἑαυτοῦ τρωίζεται, noster enim studiosus per seipsum commendatur. Ad hæc quum bini conueniunt, & si non incongrue iunguntur suo quisque casuali. vt, τὰ παράγματα τῆς πόλεως: ornatior tamen euadit oratio articulis contiguus, sic τὰ τῆς πόλεως παράγματα. Postpositius interdum ponitur absque antecedenti, interdum etiam ipsum positum præcedit. Musæus, ὁλβιος ὅς σ' ἐφύπνισε, καὶ ὁλβίη ἡ τέκε μήτηρ, Felices qui

te talem genuere parentes. vbi ὅς refert antecedens
omissum πατήρ, & η̄ præcedit antecedens μήτηρ. Por-
ro ὅς alicubi vicē habet pronominis primitiui aut de-
monstratiui. AEsop. καὶ ὅς ἀποτυχὼν. & ille frustratus. Cō-
positus cū nomine πῆς, ὅς πῆς, varias insuper desinetias re-
cipit, ὅς τις ποτε ὅς πῶς, & c. Reperitur etiā ὅς cuius-
cūq; & ὅτω cuiusq; in genitio & datiuo tātū à τῷ, τῶ
articulis indefinitē & encliticē positis pro πινὸς πνι: vn-
de cōposita ὅπου ποτε ὅτω δὴ ποτε, ὅτω, & c. Hinc quoq; per
syncopen fieri volūt ἀπὸ ᾱ pro ἀπνα, id est quæ vel quæ-
cunq; & ἀπὸ ᾱ quædā: quanquā spiritu nō cōsentiūt. Quæ
omnia fere bina verba exposcūt. Præpositiuus quoq;
adiungitur nomini πῆς, interposita coniunctiōe, sic, ὁ
μὲν πῆς, id est quidā, vnus: itidē ὁ δὲ πῆς, alter, alius. vbi πῆς
abundat: quandoquidē hæc idē valent quod ὁ μὲν, ὁ δὲ.
In neutra significatione τὸ μὲν π, & τὸ δὲ π etiā pro cū
& tū, siue pro partim & partim, ponuntur: hoc est pro τὸ
μὲν, τὸ δὲ, siue τῷ μὲν, τῷ δὲ. aut ὅθεν μὲν, ὅθεν δὲ, quæ idem
sunt. alias ὁ δὲ πῆς demonstrationē habet sicut ὁ δὲ, id est
hic quidā & certus. sic τὸ δὲ π hoc aliquid. quod apud
Aristotelē pro eo quod per se est aliquid, sumitur, id est,
pro substantia. Ponitur adhuc articulus præpositiuus per
se demonstratiue. Demosth. εἰ τὸ ἢ, τὸ ἐπὶ νῖσσι αὐτῶν πο-
τεσι. καὶ αὐτὸ ἀπὸ τῶν, si hoc & illud fecisset homo hic,
nō obiisset. Lysias, καὶ μοι καὶ τὸν καὶ τὸν, & mihi voca
hūc & illū. Item pro τίς τίς dubitatiue. Demosth. ἀπο-
ρῶ τὸ πρὸς τὸν μνησθῶ, dubito quod primum memorē. &
interrogatiue Aristoph. τῶν ὅθεν κρίνεις; qua ratione hoc
iudicas? Tandem cui hæc præcepta de vsu atq; ordi-
ne articulorum haud satis certa videbuntur, fortasse
proderit cum idiomate vernaculo Hispanicæ, aut a-
lioqui alterius barbaræ linguæ articulos habentis con-
ferre: auribus vbi libuerit consultis, quas tamen bono-
rū auctōrū vsu detritas esse oportet, vnde purius hæc &
certius hauriuntur.

DE VERBORVM SVPPOSITO,
deque habentibus post se accusatiuum.

Cap. VI.

Verba personalia finita, ante se nominatiuum intransitiue exigunt, passiua quidem personæ patientis, reliqua vero agentis. Nominatiuus cum illis conuenit numero & persona. Quædã etiam post se cum eodem nominatiuo reciproce construuntur, de quibus aliàs dicitur: alia cum obliquis, transitiue. Hoc autem multipliciter accidit.

sit igitur prima species simplicis transitionis habentium post se accusatiuum, vt proprium. Qualia sunt actiua, deponentia & communia, quæ corporis affectionem & exercitium denotant. vt Κλίνω, αἰά-
ζω. Sophocles, ὡς ἡμεῖς κλίνει καὶ ἀγὰ πάντα τὰ Σπρω-
πία, vt dies premit atque extollit humana omnia. Εγείρω. Aratus, λαοὺς δ' ἔπι ἔργον ἐγείρω, populos ad opus excitat. Κολάζω. Demosthen. τοὺς δ' ἀδικούν-
τας κολάζειν, iniuste agentes punire. Λύω. Lucian. λύ-
σόν με ὦ Ζεὺς, solue me Iupiter. Ἀπώ. Aristoph. ἀπὸ
πῦρ λύχρον, accende puer lucernam. Κόπω. Idem,
ἀλλ' οὐχὶ κόπῳ πῶ δούρειον, verum non pulso ianuam.

Sic Adag. αἰθίοπα σμύχλῃς ἢ λευκάνῃς, AEthiopem
lauas vel dealbas. πλίνθοι πλωῖς ἢ νίξῃς, laterem la-
uas. λίθον ἐψίς, lapidem coquis. ἄλλω δρυὶ βαλανίξῃ,
aliam quercum excute. ἐγκράτεια ἄσκει, continentia
exerce. πλοισίαν ἐγήμε, diuitem duxit.

Item quæ ad animum & mores pertinent. vt
Σπέρω. Isocrat. σέρει μὲν τὰ παρόντα, ama presentia.

Φιλῶ, συζῶ. Sophoc. τοῖς ᾧ σῶφρονας θεοὶ φιλοῦσι, & συζῶσι. τοῖς κακοῖς, nam probos Dī amant, & oderūt malos. Μισῶ. Isocrat. μίσῃ τοῖς κολακεύοντες, odio prosequere adulatōres. Κακῶ, ὄνημι. Demosthen. ἱκανῶτα ποιεῖτε κακῶσιν ἑδρὴ ἐχθροῖς, οἵησιν δὲ φίλοις, aptissimi estis ad hostes offendendos, & iuvandos amicos. Συκοφαντῶ. Lucian. πᾶσι τῶν ἄλλων γινόμενα, συκοφαντῶ, ab alijs facta defero. Διαβάλλω. Demosthen. διαβάλλει τὴν πόλιν, defert ciuitatem. Οφέλλω. Phocylid. πόνος δ' ἄρετιν μὲν' οὐδέ μενι, labor virtutem admodum iuvat. Αἰνῶ, εὐφραίνω. Theogn. μηδὲ φίλοις αἶψα, μηδὲ ἐχθροῖς εὐφραίνει, neque amicos in mœrorem, neque inimicos in letitiam inducas. Sic ἀγάπα τὸν πλησίον, dilige proximum. ἀδικῶ lædo, λοιδορῶ conuicio, ὕβριζω contumelia afficio, σκώπτω, γελῶ irrideo.

Item quæ ad doctrinam & affectionem. vt Διδάσκω. Adag. μοισικὴν ἔρωσι διδάσκει, musicam amor docet. Πείθω. Xenophon, οὐκ αὖ ἐπὶ πίστις ἀνδράπων οὐδὲνα, non persuaseris vltra cuiquam hominum. Sic υἱοῖς πηδύει, filios erudi. θερμαίνω calefacio, ξηραίνω sicco, ὑγραίνω humecto, διαπύθηναι afficio.

Item quæ laudem significant, vt Επαίω. ἐπαίνει τὰ καλὰ, lauda honesta. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν κύριον. Sic ἄδω, ἐγκωμιάζω laudo.

Item quæ venerationem & timorem. Isocrat. τὸν ἑδρὴ τὸν φόβον, τοῖς δὲ γενεῖς ἕμα. τοῖς ᾧ φίλοις αἰσχύου. Idem, εὐλαβῶ τὰς διαβολὰς, caueo calumnias. ἰλ. χ. λῶ πως ἡλικίῳ αἰδέσεται, ἢ δὲ ἐλεήσει γῆρας, si forte acta tem vereatur, & senectutis misereatur. Προσκύω.

Lucian. προσκυώσομεν τῷ θεῷ, adoremus deum.
 Sic σεῖου τὸ θεῖον, cole deum. κατακέυω se, adi-
 lor tibi.

Item quæ suspicionem, opinionem, et notitiam,
 vel ignorantiam. vt ὑπολαμβάνω. Demosthen. τοῖς
 ἡμῶν ἐχθροῖς ὑπολήψαι, hos quidem hostes suspicabi-
 mini. Ισημ. Demosth. εἰ ἡμῶν ἴσται με τοιοῦτον, οἷς ἔσται ἡ πάσι,
 si me talem nostis, qualē hic accusavit. Οἶδα. Adag.
 οἶδα Σίμωνα, καὶ Σίμωνα ἐμὲ, noui Simonem, et Simonem
 me. Επίσταμαι. Lucian. μηδὲν ὄφελος ὁπίστασθαι τὰ
 μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα τὸν βίον ρυθμίῃ πρὸς τὸ βέλ-
 πον, nulla utilitas est disciplinas nosse, nisi quis vitam
 in melius componat. Αἰσώδ. Isocrat. οἱ γὰρ πολλοὶ πλεὺν
 ἡμῶν ἀλήθειαν ἀγορεύουσι. nam multi quidem veritatem
 ignorant. Demosth. ἐκείνο ἀποράω, illud dubito. Sic μη-
 δὲν ὑποράω, nihil suspicare. δῖγμα κρῖνε, iusta indicato.
 νόει τὸ δῖγμα, cogita iustum, γῶσι σεαυτὸν, nosce teip-
 sum. Item περμαίρομαι, εἰκαζω coniecto, νομίζω exi-
 stimo, δοξάζω opinor.

Item electina, et voluntaria, tametsi ea sæpius
 post se habent infinitiūm, vt postea dicetur. vt Αἰ-
 ροῦμαι, apud Demosth. ἐδοξε τῷ δήμῳ, πρέσβεις ἐλέαθ, *visum est populo legatos eligere.* Βούλομαι. Demosth.
 ἔσται γὰρ ἅπαντα, ὅσα βούλεσθι, ὑμεῖς, erunt enim omnia,
 quæ vultis vos. Sic θέλω, vel ἐθέλω, θεωρεῖμαι, θεω-
 κρίνω, eligo, volo.

Item disquisitiua. vt Εξετάζω. AEschin. ἐγὼ τὸν
 ἡμῶν βίον τῷ Δημοσθένει ἐξετάζω, μακροτέρου λόγου ἔργον
 ἔργωμαι, ego quidem ad Demosthenis vitam exa-
 minandā, longiori sermone opus esse arbitror. Ερω-

τῷ. Demosth. εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἐρώτησον, αὐτίς, quod si non credis, roga ipsos. Ζητῷ. Isocrat. ζήτω δὲ τὰ βελτίω, quare autem meliōra. Sic ἐρωτῶ scrutor, ἐρομαι interrogo, αἰακρῖνω diiudico, percontor, δοκιμάζω probeo, δεισσω inuenio.

Item obtentiuā. vt Εχω. Aristoph. πόσους ἔχεις ὁ δόντας, quot habes dentes. Πιέζω, Idem, ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει, nam necessitas me opprimit. Θηρεύω. ὁ αἰεὶς οὐ θηρεύει τὰς μῦας, Adagium: aquila non capit muscas. Τηρῶ, δὲ τῇ τῇ, apud Demosthe. τούτων δὲ ἐκάστοις, καὶ παρέλαβον ἑξῆς τῇ τῇ, horumque singulos, quem ordinem acceperint, retinere. Sic κρατῷ teneo, φυλάσσω custodio, στῶζω seruo, κτῶμαι possideo, ἐλαύνω impello, νικῶ vinco.

Item hortatiua. AEsch. καὶ τί δεῖ σε Δημοσθένω παρκαλεῖν; quid te opus est Demosthenem aduocare? Sic παροτρύνω adhortor, παρῆξω incito, παρρημῶ perperello, σέ te.

Item vocatiua. vt καλῶ. Demosthe. ἀλλὰ μωδὸν ἐγὼ σε Φιλίππου παρὲς τῆς, καὶ νῦν Ἀλεξάνδρου καλῶ, atqui mercenarium ego te Philippi pridem, et nunc Alexandri nuncipo. κραυγάζω. Ὑλλαν κραυγάζεις, Hylam inclamas, Adag. Sic παροτρύνω nuncipo, ὀνομαζῶ nomino, βιάω clamo, φωνῶ voco.

Item artium significatiua. vt apud Phalar. σώματος γὰρ ἀρρώστιαν θεραπεύει τέχνη. ψυχῆς δὲ νόσον ἰατρὴς ἰάται θάνατος, corporis enim ægritudini ars medetur: ceterum animæ morbum mors medica curat. Sic κῶματα μετρεῖς, fluctus metiris, Adag. Item οἰκοδομῶ, ædifico, πικτάωμαι fabrico, τιεὼν templum. ἔξερ-

ῥαῖ' ἐπο δὲ δριαντα, *effinxit statuam*. ἐῤαψα εἰκόνα, *pinxit imaginem* μιμουμαι, *imitor* te.

Item deceptoria. ὡς ἔαπα τῷ. *Demosith. ἔαπα ἀπάντων ὄντων, αὐτὸν ἔαπα τῆσαι, facillimum omnium est, seipsum decipere.* κλέπῳ. *AEschin. κλέπεις τῷ ἀκρόασι, fallis aures. Sic πλανῶ seduco, ὀφίζομαι improprio, φενακίζω circumuenio, ὀργαλορίζομαι fallo, παύζω il-ludo.*

Item miserationem et luctum significantia. ὡς ἔλεα. *Demosith. σὺ μὲν τοῖς Thebaίοις ἔλεεις, tu quidem Thebanorum misereris. Sic μύρομαι plango, κλαίω lugeo, ὀδύρομαι ploro, ὀρῶ lamentor, οἰκνέω miserror, ῥαῖ' ὠλό.*

Item quæ supplicare significant, et orare. ὡς ἱκετεύω. *Plutarch. ἱκέτευσε τὸν Ἀχιλλέα, supplicauit Achilli. ῥωοῦμαι. ὀη. ῥ. ῥωοῦμαι σε ἀνάστα, supplico tibi regina. Sic λιταρεύω, ἀπὸ βολῶ supplico, ἐκλιπαρῶ deprecor.*

Item emptionum et commerciorum significatiua, ὡς πωλῶ. *Aristoph. ὁ δ' ἔγω πωλεῖ κρόμμυα, alter vendit cepas. ἀγοράζω. Idem, καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτῶνιον ἐκέλευσεν αὐτῇ, et sororibus emere tuniculā mihi imperabat. Sic πωροίσκω, ὡς πωρίσκω, vendo. ὠτοῦμαι, ὠρίαμαι, emo. ἀμείβω, ἀλλάττω, συμβάλλω, commuto.*

Item quæ naturalem productionem significant. ὡς ἔκτω. *δίκη δίκην ἔκπερ, Adag. lis litem peperit. φυτεύω, φύω. Sophocles, ὅς περ δὲ ἀνὰ φέλητα φυτὺν τέκνα, πῖ τίσι δ' αὖ εἴπεις ἄλλο, πλὴν αὐτῶ πόνοις φύσαι, πολλὰ δ' ἐβίων ἐχθροῖσι γέλωι, qui inutiles gignit filios, quid hūc*

dices aliud producere, quàm sibi ærumnas & hostibus risum? sic δαίμωνω germino, αὐξάωω augeo, πρὶ ἐφω αλο, ἡμεῖς gigno.

Item visus & contemplationis significatiua. vt ὁπλομαι. Aristoph. ὅψα κατὰ δὴλα τῷ παρῶν σου γὰρ τὰ ῥάκη, videbis apertos faciei centones. Ὀρῶ. Idem, ἐπιτ' αἰαθλέψας, ὀρῶ τὸν ἱεῖα, dein respiciens, video sacerdotem. Εφορῶ. ὁ δολ. ἡ ἑλῖος, ὅς παύτ' ἐφορᾷς, sol qui cuncta vides. Θεῶμαι. Demosth. ἐπὶ προῖ δ' εὐθὺς ἐφεξῆς ἐπ' αὐτοῦ μῦθον κακούργημα διαάσαθι, aliud deinceps flagitium hoc etiam maius considerate. Sic διαώρας specular, βλέπω, δέρχο, video.

SCHOL. Conuenientia nominatiui cum verbo fallit in his nominibus, ἄμφω ambo, & δύο duo. quæ quū dualiter declinentur, passim iuncta reperimus verbis pluralibus, ἄμφω ῥέχουσιν, ambo currunt, δύο αἰετὶ ἐπὶ τὸν π, duæ aquilæ euolauerant. E diuerso nomen voce plurale, quum significationem habet singularem aut dualem, requirit fere verbum voci respondens. vt Αἰετῶναι φιλοσοφία δὲ φέρων, Athenæ philosophia excelluerunt. ἄμφότεροι γράφουσιν, ambo scribunt. Fallit quoque syllepsis. vt ἐγὼ καὶ Πέτρος ἦλθομεν, hic prima dualis deest. aliàs etiam, quum non deest, uti possumus plurali. vt σὺ καὶ Ἰωάννης ἐρχέσθε, vel ἐρχέσθον. Fallit etiam idiomate, vt lib. V. patebit.

Verborum constructio à plerisque in tres potissimū species simplices ita diuidi solet, vt prima sit cum accusatiuo, eorum videlicet quæ per emissionem dicuntur, vt τύπῃω σε. secunda cum genitiuo, eorum quæ per immisionem, vt ἀκύνω σε. tertia cum datiuo, eorum quæ per acquisitionem, vt ἐπισέλω σοι. Ad quas illi vniuersa verba transitiva referunt. Nam reliquas constructiones ubi post proprium casum alter accedit, aut alioqui pars

indeclinabilis seu infinitivus modus, aut participium, tanquam compositas ac generales aut aliunde pendentibus seorsum habendas putât. Notat autem Apollonius, accusativum ea verba exigere, quæ utcumque actiue sumuntur: siue secundum maiorem (ut ipse tradit) actionem. ut *πρω̃ Σωκράτην*, honoro Socratem: siue secundum minorem. ut *λέγω τὰ δόντα*, dico opportuna: & *φρονῶ τὰ εἰς τα*, sapio consentanea. Deinde hæc utraque in speciales canones distribuit: quos magna ex parte se visumus. Verum hic & in mox tradendis admonitos volo studiosos, primum ut hæc in genere præcepta putet, de iis quæ frequentius leguntur: deinde esse verba multa ad diuersas species pertinentia: ut *πρω̃ αἰροῦμαι*, βέλομαι. item alia quæ liquido diiudicari distribuere in loca propria non possint. vel ob ancipitem significandi rationem, vel alia de causa. Nam *βλάπτω* animi corporisque affectionem denotat. Item *σοχάζομαι*, id est, coniecto, potius recensendum est inter ea secundæ speciei, quæ curam denotant, ut sit curiose exquirere, cum genitiuo, quam inter opinatiua aut disquisitiua primæ speciei, quæ accusativum expetunt. *Ἰσοκράτης δὲ δειθν- τὸν δόντα τῆς τῆς θεῶν σοχάσασθαι διανοίας*, quod si oportet eum qui sit mortalis, curiose deorum mentem perscrutari. *Εἵχομαι* quoque dativum habet, *ἀξιῶ* vero & *δύομαι* genitiuum: quum tamen accusativo iungenda fuerint secundum hos canones. quandoquidem orare significant. *Δημοσθ. εἰς θεοῖς ἄχομαι πᾶσι καὶ πάσαις*. Idem *ἀξιῶ καὶ δύομαι πάντων ὁμοίως ἱμῶν, ἀκρυσταί μου*. Sic *αἰπῶμαι* accusativum exigit. *ἐγκλάω* dativum, & *κατηγρῶ* genitiuum: quum tamen omnia significant accusare. Variatur etiam constructio variata significatione. Item dialecti consuetudine nonnunquam quemadmodum suis locis ostendetur. Verum hæc omnia tutius ad veterum auctorum usum diriget studiosus, quam ad villas præceptiones, ne hic fiat, quæ proverbio notatur, *Lesbia regula*.

DE VERBIS HABENTIBVS

post se genitiuum.

Cap. VII.

Esto secunda species simplicis transitionis, habentium post se genitiuū vt proprium. qualia sunt actiua, neutra, communia, & deponentia, quæ apprehensionem per sensus denotant, visu excepto. vt ἀκούω. Demosth. ὡς ἐγὼ πνός ἤκουσα αὐδρὸς, vt ego à viro quodam audiui. ὁσπραίνομαι. Aristoph. ὁσπραίνεταί τὸ ψύχους, olfacit frigus. Γεύομαι. Eurip. ὅς περ γὰρ ἐν εἴωθε γυέεσθαι κακῶν, φέρει μὲν, ἀλγὺν δὲ αὐτὴν χεῖρα ἐπιδείξ ζυγῶ, insuetus gustare mala, fert qui dem, at dolet ceruicem suppetens iugo. ἀπιομαι, ἐφάπιομαι Aristoph. ἔπεσεν μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφῆπατο, & primo quidem caput attigit. αἰσθάνομαι. Idem, εἰπὼν, εἴ τις αἰσθάνεται φόβου, σιγᾶν, silentium indicens, si quis sonum sentiret. ἰμείρω, ἐρῶ. Oppianus, ἰμείροι δὲ πίνων, ἐρῶν δὲ θαλάσσης, sit cupidus laborū, & amet mare. Sic ὀρέγομαι τῆς ἀληθινῆς σοφίας, cupidus sum veræ sapientiæ. ἀνοστεῖω μὴ ἐπιδύμαι, aliena ne appetas.

Item quæ curam & diuerso negligentiam atque obliuionem significant. vt φρονέω. Aristoph. σοὺ δὲ οὐ φρονέω, tui curam non habebo. ἐπιμέλομαι. Isocr. πάντων ἐπιμελοῦ ὅτι δὲ πὲν βίον, diligens esto in omnibus quæ ad vitam attinent. μέμνημαι. Idem, ὅτι δὲ ἀπόντων φίλων μέμνησο πρὸς τοὺς παρόντας, absentium amicorum memento apud præsentibus. ἐπιλασθάνομαι. Theognis, οὐ ποτε σέο λήσομαι, nunquam tui obliuiscar. ὀλιγαρῶ. Demosthenes, εἰ δὲ πατήρον

τούτων ὀλιγορήσητε, quod si alterutrum negligatis. sic
 στωτῆ μὴ ἀμέλει, ne tui negligens esto. ἀμνημονεῖς μου,
 obliuisceris mei.

Item quæ dominatum siue imperādi potestatem.
 ὡς ἄρχω. Isocrat. αἰχρὸν τῆς μὲν οἰκετῶν ἄρχαν, τῆς δὲ ὑπο-
 ταῖς δουλεύειν, turpe quidē famulis imperare, ἔν-
 voluptatibus seruire. sic ἡ δούλης κράτει, voluptati im-
 perato. Idem, δεσπόζω, κυχεύω, dominor, τυραννά-
 rannum ago, δυνάστεύω potestate vtor, βασιλεύω re-
 gno. Quæ omnia etiam inter possessionia recenseri
 possunt.

Item quæ possessionem fruitionemve. ὡς πιρῶ-
 μαί. Isocrat. μήτε μὲν βλάβης πιρῶ τῆς φίλων, neque
 amicos cum damno explorato. τυχαίω. Demosthen.
 ἕξιός εἰμι ἐπαινῆς τυχαῖν, mereor laudem consequi. ἱνα-
 μαί. Lucian. ὄναις αὐτῶν fruiere ipsis. sic εὐσεβείας
 ἔχου, pietatem amplexare. Item μετέχω participo,
 κοινωνῶ communico, ἀπολαύω fruor, πλούτου diuitijs.
 αἰροῦμαι τὸ κρεῖττον, eligo quod melius est.

Item quæ copiam ἔν- indigentiam. ὡς εὐπρῶς.
 Chrysostom. τῆς ἀνάγκης μόλις εὐπρῶς ἐξῆς, vix
 necessario victu abundabant. Γέμω. Aristophan.
 αἱ δὲ λήκυθι μῶρε γάμοισι, lecythi autem vnguento sca-
 tent. Δέομαι. Demosthen. ὁ μὲν οὖν παρὼν καμρὸς πολ-
 λῆς φροντίδος καὶ. βαλλῆς δέεται, præsens quidē occa-
 sio multa cura ἔν- consilio indiget. sic χεῖρῶ egeo,
 ἀπορῶ χρημάτων, inops sum pecuniarum.

Item quæ differentiam, ἔν- separationem, ἔν- quæ
 priuationem. ὡς ἀφείρω. Adag. ἡ ἀκαμρὸς εὐτοια οὐδὲν
 ἔχθρας ἀφείρει, intempestiua beneuolentia nihil ab

inimicitia differt. *Ἀπέχουμαι*, Pythag. κῶμαρον ἀπέχουμαι, à fabis abstinet. *Φείδομαι*, Phocyl. πλούτου μὴ φείδου, diuitijs ne parcito. *Λήγω*. ἰλ. κ. σὺ μὲν πόντος οὐ ποτε λήγεις, tu quidem à labore nunquam cessas. *Ἀμφοταίνω*, *δίσμφοταίνω*. Phalaris, πολὺ τῆς ἀληθείας *δίσμφοταίνεις*, multum à veritate aberras. Sic ἀφίστημι recedo, ἀπέχω disto, ἀπέρχομαι τῆς πόλεως, abscedo à ciuitate. *Δίστημι*, dissentio, disto, σοὶ δὲ à te.

SCHOL. Verba visus ideo hinc excipi videntur, quod is sensus omnium maxime sit actiuus. quem quidam per emissionem potissimum operari tradunt, reliquis tantum per immisionem extrinsecus motis. Ceterum ἀκρύνω, αἰσθάνομαι, ποθῶ, & similia interdum accusatiuo quoque iuncta reperiuntur. Item ex alijs nonnulla, vt μέμνημαι, ἀμελῶ, ἀπολαύω, χροῶμαι τὸ δε.

DE VERBIS HABENTIBVS
post se datiuum. Cap. VIII.

SIt tertia species simplicis transitionis habentium post se datiuum, vt proprium, qualia sunt actiua neutra, & deponentia. quæ commodum & gratiam, quæque incommodum & repugnantiam vtcunque significant. vt *χρῶμαι*. Isocrat. χρῶ πῖς βελτίστοις, vtere optimis. *Λατρεύω*, Lucian. ταῦτ' ἐμὸν μόνη λατρεύειν διέταξε, huic soli seruire decreuit. *Ἐπομαι*. ἔπου χῶρας Ἑπῆς, sequere regionis mores. *Πισύω* Dionysius, μὴ τινι πιστεύῃς τοῖς εὐνοεῖν φάσκεισι, ne igitur fidem habeas ijs qui sese tibi amicos esse ditant. *Βονῶ*. Philip. apud Demosthen. ἀκούων δὲ

καὶ ὑμᾶς ἀρξασκεδὺς ἀξέσται βοηθῆν αὐτοῖς, *audiens autē,*
vos etiam id moliri ut ipsis suppetias feratis. Ὑπα-
 κοῦω. Demosthen. ἐπιμῶς ὑπικαύσαστε τῷ Φιλίππῳ,
prompte auscultastis Philippo. Μάχομαι. Adag.
 αὐτῆς οὐδὲ θεοὶ μάχονται, *necessitati ne dii quidem re*
pugnant. Ἐπιβελύω. Aristophan. ἐπιβελεύει τὴν τῷ
 πλῆθι, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν, *insidianturque multitu-*
dini, & aduersus plebem pugnant. Φθονῶ. Hesiod.
 ἐπὶ πῶρος πῶρῳ φθονέει, *& mendicus mendico inui-*
det. Sic, μὴ ἐξελεγχῶσι καὶ δῆγμα λέγης, *ne contende*
cum parētibus, etiam si vera dicas. Item ἀπυχοῦμαι
 μὴ ἐπιγέλα, *misero ne illi seris, ἐπαγγέλλω μηδενί, nulli*
promittito. νόμοις πίπτω, *legibus obtempera.* πᾶσιν
 ἄρεσκε, *omnibus place.* Item ἐπιστέλλω mitto, χαί-
 ζομαι, *gratificor, ὑπὶ χροῦμαι, polliceor.* δίδωμι do, πέμ-
 πω mitto, λέγω dico, ἀπαγγέλλω nuncio, κελεύω iubeo,
 ἐπιτάττω, σημαίνω σοι, *impero tibi.* ἀκολουθεῖω sequor,
 ἀπειθῶ diffido, εἴκω cedo, ἀσμιλλομαι, ὑπηρετῶ, δουλεύω
 ministro, σοὶ tibi. ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω σοι, *increpo te.*
 ἐναντιοῦμαι aduersor, ἀνιλέγω contradico, ἀνίστα-
 μαι resisto, παλαίω contendo, ἀμφισβητῶ certo, ἀπι-
 λῶ minor, ὀργίζομαι succenseo, σοὶ tibi: & Atticè,
 μέμφομαι, οἰεῖδίζω, λοιδοροῦμαι, ἐνεχλῶ σοι.

S C H O L. Et si ex vi acquisitionis datius præter
 proprium casum cuilibet verbo adiungi possit, tamen
 verba huius speciei proprie & peculiariter illum expe-
 tunt, quædam solum, alia non solum. Pertinent autem
 huc significantia vsum, gratiam, opem, obsequium, fer-
 uitutem, iussionem, nuncium, fiduciam, credulitatem,
 similitudinem, repugnantiam, increpationem, insidias,
 inuidiam, & similia.

DE GE.

DE GENERALI VERBORVM
 constructione, cum altero casu præter prin-
 cipalem. Cap. IX.

Superioribus addi potest quarta species compo-
 sita, nimirum eorum quæ præter principalem ac
 proprium obliquum, alium quoque sibi patiū-
 tur adiungi. Horum quædam accusatiuum deside-
 rant, ut δὲ πρὸς τὸν Δεμόσθεν. κατὰ τοὺς ἑλλήνας
 ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς ἐπαισιολογῶντες, ἐπὶ χεῖρον διέθηκε.

Ἀπαγγέλλω. Idem, μισθοὺς αὐτῶν ἀπαγγέλλωντες, mercedē ab
 ipsa quum exposceret. Εκλέγω. AEsch. τέλη τοῖς πα-
 ρεπλέοντας ἔλεγειν, vectigal à nauigantibus exige-
 bant. ὑπομνήσκω. Demosthen. αἰσχυρῶν ὑπολαμ-
 βάνω, μικρὰ τῶν μεγάλων πρὸς τὸν ὑμᾶς ὑπομνήσαι,
 necessarium duco, paucorū ex ijs quæ gesta sunt vos
 primum admonere. Sic διδάσκω doceo, ἀφαιροῦμαι
 aufero, ὑποδύω exuo. Pari forma δέομαι σου τὰ δῖ-
 κμα, oro te iusta. ἀκούω σου τὸν λόγον, audio ex te ser-
 monem. εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην. annun-
 cio vobis gaudium magnum. ἐπέταττεν αὐτοῖς θανά-
 τω, imperabat ipsis grauiam, & similia.

Ad hæc cuilibet verbo subiūgi potest accusatiuus
 per synecdochen, subaudita videlicet præpositione
 κατὰ. Vnde tales constructiones defectiuas appel-
 lant: quæ perquàm familiares sunt Græcis, non poe-
 tis tantum, sed oratoribus quoque.

Simili modo, vbi duratio temporis denotatur, ut
 apud Demosthenem, οἱ χεῖροὶ πρεσβύτεροι αὐτοῖς καὶ πρὸ
 τῶν Μακεδονίων ἄνδρες, isti boni legati sede-

runt in Macedonia totos tres menses, id est, καὶ τρεῖς, ἔ c. Idem, ὥς τε ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶ, fateor itaque me per omnem vitam esse obnoxium. Et quum citra durationem spatium temporis designatur. Idem, κατὰ πλοῦσαι δέῦρο, τείτον ἔπος, εὐπὸς τ' καὶ Παρθύρων, huc enauigarunt hic ἔ c. Parmenio, tertio post id anno. Idem, ἔξ ἡλθεν ἔπος τοῦ τείτον, exij annum ab hinc tertium. Item quum spatium loci. Thucyd. ἀπὲρ δὲ ἡ Πλατεῖα τῆς Θηβῶν σταδίους ἑξομῆκοιτα, abest autem Platea Thebis stadia septuaginta.

Alia post casum principalem genitium desiderant, subaudita præpositione ἐν, vel aduerbio ἐν ἐκ, quæ constructio similiter dicitur defectiua: qualia sunt, abundantiam aut inopiam significatiua, vt πληρῶ τὸ ἀγχος οἶνε, impleo vas vino. γαμιζῶ τὴν φιάλῃ ὕδατος, repleo phiala aqua. ἐκένωσα τὸν οἶκον κλεπτῶν, vacuam feci domum furibus. id est, ἐκ τοῦ οἴκου, ὕδατος, κλεπτῶν. Item separationem ἔ c. prohibitionem. Vt γυμνάς σε τῆς ἱματίων, denudo te vestibus. λύω σε τῆς δεσμῶν, soluo te vinculis. διώκει με τῆς κληρονομίας, repellit me ab hereditate. ἐλαύνω σε τῆς οἰκίας, expello te domo. εἴρω σε φόβῳ, cohibeo te à cæde. ἐκθάλυσεν αὐτὸν τῆς αἰσχρῆς, retraxit eum à turpitudine. ἔπαυσά σε πίνε, liberaui te labore. Item quæ impartiri significant. Vt κοινοῶ σοι τῆς παιδείας, communico tibi doctrinā. μετέχω σοι τῆς χρημάτων, impartio tibi pecunias. Itē quum alicuius pars significatur, aut materia. Vt κρεμῶ σε τῆς ποδός, suspendo te pede. λυκὸν τῆς ὠτῶν κρατῶ, laurum auribus teneo. λίδου λυκοῦ ἐποίησε τὸν νεῶν, è

candido lapide templum ædificauit. Et generaliter
 quum causam adiicimus laudis, amoris, misericor-
 diae, accusationis, odij, & similia. Phalaris, πότε δὴ
 τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπεινέσαντες, ἄλλ' ἔγωγον ἐπιμφορῶμεθα,
 tunc demum eum ob artem laudantes, morum causa
 mulctabamus, id est, ἐνεκα τῆς τέχνης, καὶ ἐνεκα ἄλλ'
 ἔγωγον. Andocides, ἐγὼ οὖν τῆς ἰδρὸς τύχης, ἢ ἐχρησάμην,
 δικαίως δὲ ὑπὸ πᾶσι πᾶσι ἐλεηθῆλω, ego merito omnium
 misericordiam merebor, ob fortunam qua usus sum.
 Sic ζηλώσει τῆς ἐλευθεροῦότητος, admiror te ob libertatē.
 εὐδαμονίῳ σε τῆς παρρησίας, beo te propter obloquendi
 audaciam. ὑξιάσει τιμῆς, dignor te honore. φιλεῖ αὐτὸν
 τῆς ἀρετῆς, amat eum ob virtutem. συγχινώσκω σοι τῆς
 ὑβρεως, ignosco tibi contumeliam. κατηγορεῖ αὐτὸν φό-
 ρος, accusabat eum cædis. μίμφεταί σοι ἀχαριστίας, in-
 stimulat te ingratitude. βασκάνει μοι τῆς χάριτος, in-
 uidet mihi gratiam. Possunt inter hæc recēseri quæ
 permutationem aut precium significant. Heliodor.
 χρυσὰ χαλκείων ἢ ἀλλ' ἔξαπ', aurea æreis permittauit. Lu-
 cian. πόσου πρίωμαι σε, quanti te emam? AEschin. αἵ-
 ματός ἐστιν ἢ ἀρετῇ ὡνία, sanguine virtus comparatur.
 In quibus & alijs eiusmodi sunt qui præpositionem
 δὲ putent subaudiri, vt integra sint, δὲ χαλκείων, &
 δὲ πόσου, & δὲ αἵματος. Præterea generali ratione
 cuilibet verbo genitiuus addi potest, quoties certum
 tempus significatur. Hippoc. αἱ καλῖαι χιμῶνες ἐκ ἡρὸς
 θερμότεραι φύσι, ventres hyeme & vere natura ca-
 lidiſſimi sunt. Thucyd. χιμῶνες ἡδὴ ἀν' ἐχθρότητι, hye-
 me appetente regressi sunt. Item quum tempus sine
 duratione. Aristophan. πολλοὶ γὰρ αὐτοῖς οὐχ ἐώσαντες

χρόνῳ, nam longo tempore eos non vidi. Philip. apud Demosth. τὸ λοιπὸν πικρῶς μοι καὶ γὰρ διὰ φυλάττειν τιμὴν εἰρήνῃ. Pro quo dativus simili modo ponitur. Thucyd. ὑστέρῳ χρόνῳ ὅππῃ Τροίαν ἐσκαύουσιν, insecutis temporibus in Troiam exercitum ductarunt. Idem, τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ξυνέβη, eadem autē die ipsi euenit.

Dativus vniuersaliter adiungi potest cuius verbo per modum acquisitionis, gratiæ, aut damni. vt διδάσκω σοι τὸν υἱόν, doceo tibi filium. Plutarch. εἰς δ' αὐτῶν ποιήσεις δύο, sunt autem ipsi (Homero, scilicet) poemata duo. Item per modum instrumenti. vt πορθεῖς ἀγαθὴν τύχην, abi bona fortuna. πάσῃ δυνάμει σοι βοηθήσω, totis viribus tibi opem feram. τῷ ξίφει ἐπάταξε, gladio percussit. ἀχθεταὶ τοῖς δειτοῖς, dolet aduersis. ἐξημίωσεν αὐτὸν θανάτῳ, multauit eum morte. ἐσφαλίωσε χρυσῇ σφαίρῳ, coronauit aurea corona.

S C H O L. Accusativus per defectum præpositionis ὑπὸ passim occurrit cuius verbo cōiunctus. Lucian. ἐσέψαι τὰ Ὀλύμπια coronatus es in Olympiis. Idem, οἷε γὰρ ἔσσεαι Διονυσιαῖος ἐορτάζειν, putas te perpetuo Bacchanalia celebraturum. Synesius. ἀτυχῶ δὲ πρὸς θεὰ, καὶ ὅσα αὐτῷ ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται, infortuniorum patior plurimum, quantumque pati homo potest. Interdum etiā cum altero accusatiuo, quem verbum exigit, inculcatur. Idem, ταῦτα θεὸν, ταῦτα αὐτῷ ἄνθρωπος μαρτύρομαι, hæc apud deum & apud homines testor. Isocrat. μὲν πρὸ μάχης ἦν ἐνίκησαν θεβαῖοι λακεδαιμονίους, post pugnam in qua Thebani Lacedæmonios deuicerunt. Quin & aliquoties geminatur. vt in epigrammate Antipatri, αὐδεις ἡνίκά πω γῆν ἐνίκη. Νικῶ φῶν Ὀλύμπια,

viros quoties pugillatu vincebat Nicophon Olympiis. AEschines, γένεσθε δὴ μοι μικρὸν χρόνον πρὶ διαύοιαν μὴ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἀλλὰ ἐν τῷ θεάτρῳ, estote nunc mihi paulisper mente, non in iudicio, sed in theatro, hoc est, μικρὸν χρόνον, & ἐν τῷ διαύοιαν. Genitiuus adiectiuorum absolute positus temporis articulum instantemve occasionem definit. vt μικροῦ ἐξέφυγε, parum abfuit quin effugeret. μικροῦ διήλθε, fere euasit. Item ὀλίγον δεῖν, ferme. Aduertendum vero, quod spreto proprio casu verbi, saepe in tertio aut etiam secundo loco casus speciei compositæ subiicitur. vt πολλὰ ἰσχυρίσασθαι. διδάσκει τὰ μαθηματικά. ἔδωκε τὰ χρήματα. πίνει τὸ ὕδωρ. & χρευσά ὄρεη ὑπερχεῖσθαι.

DE ALIIS VERBORVM ET infinitiu constructionibus.

Cap. X.

Quintam speciem addere licebit, quoties verbum particulis indeclinabilibus aut infinitiuis adheret. Coniunctionibus quidem, vt ἐπειδὴ ταῦτα λέγει, quandoquidem hæc dicit. ἵνα δόξῃ ὄντως εἶναι, vt appareat esse beneuolus. Item aduerbijs, vt καλῶς ποιεῖτε, bene facite. μαλακῶς ἔχει, languide habet. Item præpositionibus per appositionem, vt in illo Diogenes, ἀπὸς παρ' ἐχιδνῆς φάρμακον δανείζεται, aspīs à vipera venenum mutuatur. ἡσέβησεν εἰς πρὸς μητίετα, ἤλθε πρὸς αὐτόν. Et per compositionem, ψίδυρον αἶδρα ἐκβαλε τῆς οἰκίας. Item infinitiuis. vt βούλεται πίνειν, vult bibere. ὥστε δεῖν, ratus est oportere. ὅπισθαι ζωγραφεῖν, nouit pingere. ἐκινδύνους ἀπολέσθαι, fere perijt.

Alias etiam alijs multis verbis subiici potest infinitivus: quum videlicet indicatur finalis causa. ut ἔγραψά σοι ἐλθεῖν πρὸς ἐμὲ, scripsi tibi, ut ad me venires. Et quando species rei. ut οἶδα αὐτὸν ἐρεῖν, scio illum dicturum. spectant autem ad causam finalem verba in primis desiderativa & voluntaria, cum alijs multis: ad speciem verò ea peculiariter, quæ narrare, scire, opinari, iurare, sperare, timere & polliceri significant.

Ad hæc infinitivus modus ante se accusativum plerunque exposcit: aliquādo nominativum. AEschin. ὅταν φῇ δημοτικὸς εἶναι, quando dixerit esse popularis. Demosth. αἷς ὁ κτὲ πρὸς λέγει ὁ διώκων ἰσχύει, quibus eo præstat accusator, quod prior dixerit. Idem, ὥς τι πάντα ποιεῖν αὐτὸς, ut omnia ipse effeceris. Item genitivum. Plato, ἢ δούλω αὐτῶν διὰ τὴν ποίησιν οἰομένων, κτλ. ἢ ὅπως αὐτῶν εἶναι ἀνθρώπων, sensi eos ob poe-sin arbitantes, etiam in alijs se esse sapientissimos.

Et dativum. AEschin. τούτῳ μὴ εἶναι πρὸς μὴ ἡμέ-
δαι, huic non licere portitori esse. Adnotant quidā recte dici βούλομαι, vel βούλη, vel βούλεται ἀγαθὸς εἶναι: non tamen βούλουμαι ἐμὲ εἶναι ἀγαθόν, sed se vel ἐκεί-
νον εἶναι ἀγαθόν. Post se eandem constructionem habet infinitivus quàm verbum suum. Aristophan. μετέχον αἰάτῃ τὸν δεῖν ἔχοντα ἢ κακῶν, necesse est servum par-
ticipem malorum esse.

Poterit ergo constructio multiplicari per hæc loca, & per reliqua generalia specialibus addita, ut si dicamus, ἐπίσταλκά σοι ἐχθρὸς, ἀλλὰ τὸ πλεονάζειν, & πάντα ἔχον ὡς εἶδαι μοι ἵππον καλὸν, εἰς τὴν ἐορτήν, ἢ

Θηλίαν δραχμῶν, αὐτῇ ἐμαυτῷ χεῖ ἐδῶκα τῇ αὐτῇ
ἡμέρᾳ, Φιλίππῳ τῷ ὑπὲρ τῆς σου.

SCHOL. Infinitivi plurimus est usus apud Græcos. Nam & cum articulo neutro vicem supplet nominis, sic τὸ, τῷ, τῶν, τὸ πλεονάζειν, id est, diuitiæ, arum, is, as.

Determinatur autem à nomine, ut πρὸς ὅτιμος ποιεῖν, δίκαιος ἔχειν. A participio, ut θέλων λέγειν. A seipso, ut οἶδα αὐτὸν διώκον λέγειν. Ab adverbio, ut πρὶν ἰλθεῖν. & conjunctione addita, πρὶν αὐτὸν ἰλθεῖν. Item à præpositione, ut πρὸς τὸ λέγειν. & à verbis quàm plurimis. Cæterum quando species significatur, locari solet in præsentis. ut φασὶ τὸν βασιλέα ἀποδιδμεῖν, id est, ὅτι ἀποδιδμεῖ. Item in præterito, ἀποδεδιμηκέμαι. & in futuro, ἀποδιδμήσειν. nisi quod quum verbum rem futuram innuit, in futuro solum illi subiicitur. ut ὑποχνοῦμαι δώσειν, ἐλπίζω ὀφείδειν, μέλλω δώσειν. ubi etiā μέλλω δέξιν dicitur. Quando finis significatur, in præsentis aut indefinito. ἔρχαθόν σοι πύμπιν, vel πύμψαι, ἐπιθύμησα ὀφείνῃ ἢ ἰδεῖν σε, βούλει δίδόναι vel δοῦναι. Huic autem finali formæ nonnunquam maioris evidentie gratia interponuntur particule, ὥστε, ἐφ' ᾧ sic, ὥστε πύμπιν, ἐφ' ᾧ πύμψαι. Item τῷ πύμψαι, subaudito ἐνεκα. Demosthen. ἀρετὰ γὰρ μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένεσιν, ὑμῖν δοκῶ, ἢ μικρὰ ἀνὰ λῶσαι αὐτῶν, τῷ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν ἐθέλειν, οἱ πολέμοιοι, parumne videor vobis auxiliatus pauperibus? an pauca putatis erogatuos fuisse diuites. ne iusta exequerentur? id est ἐνεκα ἢ καὶ τοῦ μὴ ἐθέλειν ποιεῖν: quod valet διὰ τὸ, vel ὑπὸ τῷ, μὴ ἐθέλειν, quod nollent. Item cum articulo dativi κατ' ἐλλείψιν præpositionis finem causamve significantis. Idem, οὐ ζώων μόνον τῷ μὴ κακοφθεῖναι πάντα σεμνύομαι, οὐδὲ τῷ χαλεπὸς ἀποφυγεῖν, & c. non ergo ob id solum glorior, quod hæc nō omiserim, & quod absolutus fuerim: ubi subauditur ὑπὸ, ut sit ὑπὸ τῷ μὴ κακοφθεῖναι, & ὑπὸ τῷ ἀποφυγεῖν. Denique infinitivus fere locum habet post quodvis verbum, quum causa finalis insinuat, οὐκ ἔλα-

θον καὶ τάλισσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. Vsurpatur etiam pro imperatiuo. Phocyl μέζω μὴ φαγέειν, πῖν καὶ μυθο-
λογέειν, mensura edito, bibito & loquere. In qua di-
cendi figura aliquando accusatiuus illi adiungitur. vt
in Pythagoræ symbolo, καὶ δὴ αὖθις προσκωήσαιτας, in-
terdum nominatiuus, vt in alio, αἰσάσῃς ἐξ ὧν ἦς. σω-
ταρέειν τὰ σρώματα, surgens è lecto, stragula con-
fundito.

DE SYNTAXI VERBORVM
passiuorum, neutrorum, & aliorum quo-
rundam. Cap. XI.

Verba passiuæ nominatiuum ante se habent
personæ patientis, post se vero fere genitiuum
personæ agentis cum aliqua præpositione ex
his, πρὸς, ἀπὸ, ὑπὸ, παρὰ, extremis inuersis. Dein-
ceps in cæteris locis, suorum actiuorum constructio-
nem sequuntur. Dicimus enim ἐδιδάχθη ὑπὸ αὐτοῦ
τὰ μαθήματα, & ἡγόρευσά μιν τὸ βιβλίον ἐπὶ δρα-
χμῶν, & τὰ χεῖματα δίδοται σοι παρ' ἐμοῦ πορία-
σαι. Item ἀξιοῦμαι τιμῆς, ἐκδύομαι τὸν χιτῶνα,
& similia.

Præterea ex neutris ea quæ per se passiuæ dicun-
tur, passiuorum constructionem imitantur, vt πεί-
σθαι ὑπὸ τῆς νόσου. ἀπείδαται ὑπὸ πυρετοῦ. sic φθίνω,
ἐρρω, ἀλγῶ, φερίτω, πυρέτω, ἐρυθρίω, νοσῶ, & alia.

Quæ per se actiuæ, actiuorum. vt φεύγω καὶ λαί-
σανω σε, fugio & lateo te. ἀναβαίνω τὸ ὄρος, ascendo
montem, & similia. Quæ vero absoluta dicun-
tur, per se poni solent. vt πλατῶ ditescō, ζῶ viuo,

ὕψις valeo. Quin & quaecunque transitiva absolute poni queunt. ut ἐγὼ γράφω, σὺ αἰσχρολόγεις, ἐκείνος εἰρηνεύει, βλέπει. Quaedam etiam transitionem habent implicitam, ut μεταλλάττω, πλυνῶ, commuto, finio: subauditur βίον vitam, id est, oboeo, defungor. Alia contra ex absolutis fiunt transitiva, significatione etiam mutata. ut ἀνέστησα τὴν πλῆθιν, erexi columnam. ἀνέστησα δὴμον, concitavi plebem in seditionem. ἀνέστην vero, id est, surrexi.

Ad haec actiua quaedam passivae sumuntur. ut ἀνακάμπτω reflector, μεταβάλλω mutor, ἀναλαμβάνω recreor.

Substantiiva alterum nominativum post se volunt. ut τυχεαίει πατριῶν, ἔστιν ἀγαθός, ὑπάρχει δίκαιος. Item quaecunque vocare significant. ut ἀκούει πατὴρ, vocatur pater. καλεῖται Ἰωάννης, nuncupatur Iohannes. Sic alia quaedam rectum, eumque ut plurimum participij desiderantia. δὲ τελεῖται σπουδάζων, degit studens. δὲ τελειὸν λέγων, perseverat dicens. Reliqua neutra iuxta sua significata ad superiores species referenda sunt.

Communia & media quum actiue significant, iuxta easdem species, ut actiua construuntur: quum passivae, ut passivae. ut ἐργάζομαι πῶς γὰρ, καὶ ἢ γὰρ ἐργάζεται ἑμὸς. Deponentia ad superiores transitionum species referenda sunt, nisi quod ὁλοπαθητικὰ, quia passivorum significationem habent, eorundem quoque constructionem sortiuntur. ut γίνομαι, εἶχομαι, κοιμῶμαι.

SCHOL. Nominatiuus agens actiuae vocis, ad passiuam transit in genitiuum cum praepositione: accusatiuus vero patiens, in nominatiuum. vt ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἀδελφόν, ego diligo fratrem, ὁ ἀδελφὸς ἀγαπᾷται ὑπὸ ἐμοῦ. Quanquam hoc perpetuum non est. Illa enim, ἐγχειρίζαι μοι τὰ χρήματα, ἐπιτρέπει τὸν οἶκον, πιστεύει τὸν λόγον, & similia, variari eleganter solent hoc modo, ἐγχειρίζομαι τὰ χρήματα, ἐπιτρέπομαι τὸν οἶκον, πιστεύομαι τὸν λόγον. quibus addi potest persona agens, ὑπὸ αὐτοῦ. Notandum vero praepositionem aliquando subtrahi. Hecrat. ὁμοίως αἰχρὸν νόμιξε, τῶν ἐχθρῶν νικᾶται ταῖς κακῇ ποιίαις, κ, τῶν φίλων ἡττᾶται ταῖς ἀνὸρ γισίαις, æque turpe puta, ab hostibus vinci malefactis, & ab amicis superari beneficiis. Hi tamen datiuus personæ agēti tribui poterunt: quandoquidem pro genitiuo sæpissime ponitur datiuus. vt apud Demosthenem, βαδισοῦμαι ἕκαστὸν τὰ ἃ ἐπέπρακται μοι, pergam autem ad ea quæ à me gesta sunt, id est, ἃ ἐπέπρακται ὑπὸ ἐμοῦ. Porro inter verba quæ rectum post se cum personæ reciprocatione habere queunt, illa licebit recensere, quæ incessum & apparentiam suique ostentationem præ se ferunt. vt μετέωρος ἐπαινέσχη, δρομαῖος ἦλθε, δοκῶ μοι ἥσυχος. τῷ γὰρ ἔρωπι, πελάκεις ὡς Πολύφαμος. τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πίνονται, apud Theocrit. Notandum præterea verbis passiuè significantibus maxime cōuenire accusatiuum per synecdochen, vt τίτυπται τὸ πρόσωπον, percussus est faciem, ἀλγῆ πῦρ κεφαλὴν, dolet caput. Artemidor. ἔδοξε τις ὑπὸ δεινότητος διδῆχθαι τὸν ἔκτερον τῶν ποδῶν, ὑπὸ τροχοῦ ἐπληγῆν αὐτὸν ὁ δὲ τὸν αὐτὸν καὶ εἶνον ποδαῖς, ὥστε εἶδοι διδῆχθαι. Itē neutra actiue significātiā in accusatiuū figurate trāsire. vt αἰχρὸς φῶγαι, turpia fuge. pro δὲ αἰχρῇ, obturpia. Sic αὐαβαίνω τὸν πύργον, pro εἰς τὸν πύργον. βῆχω τὸ σάδιον, pro ἐπὶ τὸ σάδιον. δίδοικα τὸν ἐχθρὸν, pro διὰ τὸν ἐχθρὸν. φρόναι θνητὰ, pro ἐπὶ τὰ θνητὰ. Item deponentium præterita quandoque passiuè significare, præcipuèque participia, vt μεμνηχαίμενος,

ἰωνημῶος, περιλιπνυμένος. quod idem de ipforum aoristis diximus libro secundo.

DE VERBIS DIVERSARVM
specierum manente eodem significato.

Cap. XII.

Idem verbum non mutata significatione, varijs quandoque modis constructum reperitur. Exempla ex multis pauca subiiciamus. Επιλείπει με, καί με τόδε, hoc mihi deest, vel me destituit. Μετίχω τόδε καί τῷδε, participo hoc. Αἰδάνομαι ψόφον καί ψόφον, sentio strepitum. Μέννησο τὰ πορὰχθέντα καί τὰ πορὰχθέντων καί πορὰπίειν, memento factorum et facere.

Δρέπομαι τὰ ῥῶδη καί τῶν αἰθέων, decerpo flores et è floribus. Οσφραίνεται καί πνος, olfacit quidpiã.

Ἀρχῇ τῆς πόλεως καί τῇ πόλει, præsticiuitati. Προσκυνῶ τὸν θεόν καί τῷ θεῷ, adoro deum. Βασκαίνω σὺ καί σέ, inuideo tibi. Λοιδόρω σὺ καί σέ, conuitior tibi. Μέμφομαι τούτῳ καί τῷτον, incuso hunc. Θαράω τούτῳ καί τῷτον, confido huic et hoc. Επέχω σε μαγόμερον, καί μὴ μαίνεσθαι, καί ἵνα μὴ μαίῃ, prohibeo te insanire et ne insanias. Λατράει βελεύειν vel βεβλήτης, id est, creatur et designatur senator. Φοιτῶ τῷ διδασκάλῳ, καί εἰς διδασκαλίαν, καί εἰς διδασκαλίαν, frequento scholam. Χαίρω τῇ, καί ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ, καί εἰς τὴν εὐτυχίαν σου, lator fortunæ tuæ. Ζημιάω σε χηνιάτων, καί χηνιάσιν, καί χηνιάται, καί εἰς χηνιάται, mulcto te pecunijs. sed hæc immensum fuerit persequi, præsertim si præpositionum casus annumerentur. siquidem ple-

taque verba in aliquem casum cum præpositione exire possunt.

Quædam αὐτὸς πρόφως, id est, alterna vice dicuntur. Ὡς Δωροῦμαι σε χρέμασι, dono te pecunijs, Ἐ σοὶ χρέματα, tibi pecunias. Αφαιροῦμαι σου τὸ δέ, καὶ σὲ τὸ δέ, καὶ σὲ τὸ δέ, καὶ σοὶ τὸ δέ, aufero à te vel tibi hoc. Sic Ἀγαμαὶ σε τῷ φρονήματι, Ἐ ἄγαμαί σου τὸ φρόνημα. Ἐπαγνῶ σε τῆς εὐσεβείας, καὶ σοὶ τὴν εὐσεβείαν. Θαυμάζω σε τῆς δρεπῆς, Ἐ σοὶ τὴν δρεπὴν. Ὑπομιμνήσκω σε τῶν δέ, Ἐ σοὶ τὰ δέ. Κατηγορά Ἐ καταγινώσκω σε θανάτου, Ἐ σοὶ θάνατον.

SCHOL. Quædam constructionum differentiarum ex hîc propositis Atticæ sunt ut ἀφαιροῦμαι σὲ τὸ δέ, & aliæ. Huc pertinent communes multæ. ut βούλομαι δεῖπνον καὶ δεῖπνῆν, volo cœnam & cœnare. πρὸς δοκῶ ἀπαλλαγὴν, καὶ ἀπαλλαγῆσεαι τῆς νόσον, expecto liberationem, & liberari à morbo. ἐλπίζω κρείττω διαγωγὴν, & κρείττον διάξειν, spero meliorem vitæ conditionem, & quòd melius mecum agetur. φοβοῦμαι θάνατον metuo mortem, & πεθιγῆσεαι mori. εἴλετο τὸ πρᾶγμα, & τὸ πρᾶγματος, & πρᾶξαι, elegit negocium, & agere. ἐπιθυμῶ τροφῆς, & βίβειαι, cupio cibum, & cibo refici. ἐπίσταμαι τὰ μαθήματα, noui mathemata. & ἠπίστατο τὰ φίδια κατεπίσταν apud Aristoph. nouit census deuorare. Et aliæ pene innumeræ, quæ utilius ex auctorum pratis decerpentur, profuturæ non tantum ad congruitatem elegantiamque, sed ad copiam quoque & ornatum.

DE VERBIS DIVERSARVM specierũ ob significati mutationē. Cap. XIII.

ADhuc alia ob significati varietatem, interdum varias sortiuntur cōstructiones. Quod

quidem dupliciter contingit: aut mutata significatione in eadem voce: aut genere etiam mutato, ab actiua scilicet in passiuam siue deponentem.

Prioris ordinis exempla esse poterunt, quæ sequuntur. Ακούω σου, audio te vel obtempero tibi. ἀκούε τῶν τινα vel τούτων, audi vel intellige, siue mente concipe hæc. Item ἀκούω σοῦ τοῖς λόγοις, vel ὁ δὲ τῶν λόγων, audio sermones tuos. ἀκούω καλῶς, bene audio, id est, laudor. ἀκούω κόλαξ, id est, vocor adulator. μὴ τις ἀκούει ὀργή, id est, interpretatur, siue est ira. Ἀπορῶ τῶν τινα, ignoro hoc. Ἄπορά δὲ χρημάτων, egeo pecunijs.

Ἐξασίλωσε τῆς Ρώμης, imperauit Romæ. Ἐξασίλωσε τὸν υἱόν, regem designauit filium. similiter διαπίζω, ἰξοισιάζω, ἡχμονεύω σου καὶ σε. Γίνομαι ἀδενής, sum vel fio imbecillis. πάντα ὀρθῶς ἐγένετο, omnia recte facta sunt. πενήκοντα ἐτῶν γέγονεν, ἔσ Attice in accusatiuo, πενήκοντα ἔτη γέγονώς, quum esset quinquagenarius. γίνεταί ἐαυτοῦ, liber ἔσ sui iuris est. γίνεταί ἐκείνου, illius seruus, vel sub potestate illius est ἐγένετο ὑπὸ τοῖς πλεμίοις, peruenit in hostium potestatem. γίνομαι περὶ πῶς πόλιν, accedo ad ciuitatem. ἔσ ἡδέως ἰξόφθαλμῶς σου χροσίμω, libenter è tuo conspectu recederem. Εἰμὶ πένης, sum pauper. εἰμὶ ἐπαίων, laudo: ἔσ cum genitiuo, τῶν ἐπαιοῦντων εἰμὶ, ex ijs sum qui laudant. Item impersonaliter ad significandum officium. Demosth. Ὡς μὲν τοῖνυν τῷ δικαίῳ πολίτῳ, τότε δεῖξαι, εἴπῃ τούτῳ εἶχεν ἄμεινον, erat certe boni ciuis, tunc ostendere, si quid his melius haberet. ἔστιν ἐαυτοῦ, id est, est sui iuris. ἔστιν ἐκείνου, est seruus illius. ἔστιν Ἰωάννης, est filius Ioannis. ἔστι τῆς Ρώμης, est oriundus

Roma vel civis Romanus. Cum genitiuo etiam precium significat. οὐδὲν ὅς λόγου ἔστι. nullius pretij est. τὴν παρρησίαν τὴν σὴν εἰς τετράρων ὀβολῶν ἔτι; maledictiam tuam censēs quatuor obolis aestimandam? citatur apud Suidam, tametsi deprauate: vbi enim vulgati codices sic habent, τετράρων ὀβολῶν, ὅτι ἄρ' πολλῆς ὑμῶν ἀξίῳν, sic scribi oportuit, ὅτι ἄρ' ὀλίγης ὑμῶν ἀξίῳν. Dativo quoque reperitur adiunctum. Demosthen. μὴδὲν εἶναι σοι καὶ Φιλίππῳ πρῶτον. nihil tibi negotij esse cum Philippo. Et iterum, ἐπεσοίμην φιλίας καὶ ξενίας εἶναι σοι πρὸς αὐτὸν, Et simulabas tibi amicitiam hospitalitatemque cum illo intercedere. Item ἀσμένῳ μοι εἶναι πένε, id est, ex sententia Et ad votum mihi hoc evenit. Et eodem sensu, ἐμοὶ βουλομένῳ εἶναι, Et ἐμοὶ χαίροντί ἔστιν, id est, ἀσμένως ἔχω, καὶ χαίρω. Item ἔστιν ἅ quædam. ἔστιν οἱς quosdam. ἔστιν ὅτε aliquando. ἔκ' ἔστι ὅπως μὴ, non potest fieri quin. ἔκ' ἔστι ὅτε, id est, nunquam. ἔκ' ἔστι ὅπου, neutiquam. ἔστιν ἰδεῖν, licet vel contingit videre. πρὸς ταῖς θυσίαις ἦσαν, id est, ἔθουον, sacrificabant. Εἰσεῖναι οἰκίαν vel εἰς οἰκίαν, est, domum ingredi. εἰσεῖναι εἰς πατέρα, convenire patrem. εἰσεῖναι τὴν ἀρχὴν, principatum inire. εἰσεῖναι τοῖς πνεύμοις, agere tyrannos, Et personam illorum subire. εἰσῆλθε vel εἰσῆλθε αὐτὸν, ipsi in mentem venit, Et suspicatus est. εἰσεῖναι quoque vel εἰσελθεῖν, est ingredi tribunal Et reum esse. idque modo absolute, modo addito accusativo. Vt γε αὐτὸν εἰσῆλθεν, accusatus est. aut genitiuo, Vt εἰσῆλθε πρῶτον, postulatus est, quod contra leges scripsisset. Προσέειναι τῷ λέγειν, id est, ad dicendum accedere. προσέειναι τῷ

βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, id est, referre ad senatum, & ad populum, & cum eis agere. Per se vero & absolute, est prouenire. vnde τὰ παροισόντα, obuentiones & prouentus. Εοικας λέγειν, similis es dicenti. εοικας λέγειν, videris dicere. Item apud poetam, ἐπὶ οὐδὲ εοικε, quando haud decet, id est, ὡς ἐπὶ impersonaliter.

Ἐπέχω σέ, detineo, moror, inhabeo te. ἐπέχω πλέμου, supersedeo bello. Item ἐπέχω τῶντα, conseruo, retineo hæc, & absolute atque intransitiue, cessō. Aristophan. μικρὸν ὀπιχῶν, paulum cessans. Item ἐπέχω πρὸς τούτου, ambigo de hoc, id est, retineo assensionem. vnde philosophi Pyrrhonij dicti ἐφεκτικοί, qui σκεπτικοί quoque, hoc est, consideratores, & ἀπορητικοί, id est, dubitatores appellati sunt: quòd nihil assererent, ne ex illis quidem quæ sensu percipi contingeret.

Ἡγεῖμαι cum genitiuo, impero. ἰλ. β. συμπαίνων δὲ ἡγεῖτο βολὴν ἀγαθὴς Διομήδης. Cum datiuo, præcedo, duco. Αἰετοφ. οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγεύμεθα, videntes enim cæcis præimus. Cum accusatiuo siue infinitiuo, existimo. Demosthen. φίλον εὐεργέτην σπαρτήρα τὸν Φίλιππον ἡγεῶντα, amicū benefactorem seruatore existimabant Philippum. Isocrat. ἡγεῶμαι δὲ σε αὐτὸς ὡς ἐπὶ κόσμον, puta in primis te decere modestiam. Λατάνω, lateo, absolute. Item τὸ με ἔλαθεν, hoc ignoro, hoc me latet. & ἔλαθον πιῶν, id est, imprudens & inscius feci. Μέλλω per duplex λ, absolutum, id est, cunctor, cum infinitiuo verò μέλλω ποιῆν vel ποιήσῃ, id est, facturū sum, futurum est vt faciam, debeo facere. Γάλα π, id est, aliquid patitur vel affectu laborat. Item πὶ πάχας, quid

agas? ἔπ' ἄρα, si quid humanitus ei accidat, hoc
 est, si moriatur. ἄρα ὑπὸ τῆς τύχης, vapulat. εὖ ἄ-
 ραν ἔσ' ἀγαθὸν ἄρα, est beneficium accipere. cui for-
 ma potest addi genituius conferentis, sic, ὅς ἐστι πατρὸς
 ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς, bene de me est meritis frater. Πε-
 λεμῶ σοι vel πρὸς σέ, pugno aduersum te. at πολέμους
 τοὺς πολέμου τὰς με, id est, expugna impugnantes me.
 Πρατίνω πρῶτον, ago. ἔπειτα τὰ τῆς πόλεως, res ciui-
 tatis gessit. καλῶς vel εὖ πρῶτον, est feliciter ἔσ' pro-
 sperare degere. quod etiam τὰ βέλπεα πρῶτον dicitur.
 πρῶτον με πόνους, exigit à me fœnora. Alias πρῶτον
 πρῶτον est vendo. vnde πρῶτον, auctio. Πείθω σοι,
 cōfido vel credo tibi. πείθω δὲ καὶ τοὺς, persuadent
 munera etiam dijs. τοῖς δὲ νόμοις πείθου, legibus autē
 obtemperato. Στήρι τὰ παρόντα, ama præsentia, vel
 acquiesce præsentibus, Attice. ἔσ' ἔργα τοῖς παροῦσι,
 contentus esto præsentibus. similiter vsurpatur τὸ
 ἀγαπῶ. Συνείπω σίβιλο, absolutum, ἔσ' ἐπύειξαν αὐ-
 τὸν, exsibilarunt ipsum. Τυχαιὶ δὲ λεγόμενος, est di-
 sputans. ἐτύχε vel ἐπέτυχε τῆς σκοπῆς καὶ ἡμῆς, attigit
 scopum, ἔσ' consequutus est honorem. ἐτύχε ἡμῶν, nactus est vel subiuit supplicium. ediuerso ἀπέτυχε
 ἔσ' ἡμῶν τῆς σκοπῆς, id est, errauit à scopo. Herodot.
 ἀκοντίζων τὸν σὺν τῆς μὲν ἀμφοτέρων, τυχαίη δὲ τῆς Κρσί-
 σου πηδός, iaculo, quod cōtorfit in aprum, illum qui-
 dem non attigit, sed Cræsi filium confixit. Idem
 ἔσ' ἀμφοτέρων ἔσ' ἀμφοτέρων. Sophocl. βούλομαι δὲ ὁμᾶν
 καλῶς ὁρῶν ἔσ' ἀμφοτέρων μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς, malo
 recte faciens fraudari, quàm male vincere. quam sen-
 tentiam sic explicat interpres, ἔλω ἐπὶ τὸ ἀλλοθὶς

ΣΠΟΤΟ-

ἄποτυχῖν, μάλλον ἢ ἕκαστων τὸν ὁδὸν ὅπιτυχῖν. ὥς
 ἔτυχεν, id est, forte fortuna, temere, vt fors obtulit, sine
 delectu. vnde πυχᾶντες dicuntur obuij ἔχ quinis ē
 vulgo. Φιλᾷ σε, osculor vel diligo te. φιλεῖ δειπα-
 τῖν, amat deambulare. ἔ impersonaliter, φιλεῖ θυμέ-
 δαι, solet accidere. Φεύγω σε, fugio te. φεύχῃ τὴν πό-
 λιν, exulat ciuitate. φεύχῃ φόβῳ, reus agitur cedis. φεύ-
 γῃ ἐκ κλημᾶ ὑπὸ ἐκείνῳ, criminis postulatur ab illo.
 Εφθῇ αὐτὸν δραμῶν, anteuertit eum cursu. ἐφθῇ πελδύ-
 πῳ, prius obijt. ἐκ αὐτῷ φθάνοιμι εἰπὼν ἢ εἰπῶν, omnino
 eloquar. ἐκ αὐτῷ φθάνοις ὠνοούδῳ, nihil loci est tergi-
 uersionis quin emas. φθάνῃ ὁδῷ, in sublime euadit.
 φθάνοντα etiam ἔ φθάνοντα dicuntur præterita.

Χαίρω τοῦτις, lætor his. χαίρω δειπατῶν, gaudeo
 deambulans. ἔ absolute, σοὶ τοιαῦτα λέγοντες, παῖν
 ἔχαρον, te talia dicēte, magnopere latabar. Item χαίρει
 αὐε, ἔ ποτὶ ἀ χαίρετω, æternum vel multum valeat.
 vt In Epigrammate, ἐλπίς καὶ σὺ πύχῃ μίτρα χαίρει,
 τὸν λιμὲν εὖρον, Inueni portum, spes ἔ fortuna va-
 lete. Similiter dicitur ἐρρῶ δαι. Demosth. πολλὰ ἐρρῶ-
 δαι φεράσας τῷ καλῷ Σοφοκλεῖ, dicto vale bono viro
 Sophocli. Χρήζω σου, egeo tui. χρήζω σοι ἀργύριον, mi-
 tuo tibi argentum.

Posterioris ordinis exempla sequuntur, ἔ qua-
 dam vtriusque. Ἀγῶ σε, duco, rapio, ducto, rego,
 educo, foueo, appendo te. πάντων ὅπιπρωθεν ἄγῃ τὴν
 ὁδοπροσώλω, ante omnia colit castitatem. Item ἄγῃ
 ἑορτῶν, festum diem agere. ἄγῃ εἰρῶν, pacem habe-
 re. sic ἡσυχίαν ἔ χολῶ, ἔ similia, δὲ ὑμῶν ἔ ἐν ὑ-
 μῇ ἄγῃ, honorare. ἐν ἀδελφῷ ἄγῃ, fratris loco habere.

ἄγμαι vero, ducor, educor. item duco, admitto, traicio, foueo. ἄγειται γυνῆκα, id est, γαμέϊ, ducit uxorem, et collocat alteri ac despondet. quod est apud Herodoti. δίδοναι γυνῆκα et ὀκδιδόναι. καλῶς ἄγμαι, bene mecum et prospere agitur. ἄγμαι et φέρομαι, trahor et discerpor. Αἶρω πῖ πύργον, occipio vel demolior turrim. αἶρουμαι δὲ ῥεῖν, volo veleligo scribere. Αποδίδωμί σοι τὰ ὀφειλόμενα, reddo tibi debita. ἔποδιδόμαι δὲ τὸ βιβλίον, vendo librum. ἄρεσκω σοι, placeo tibi. ἄρεσκομαί σοι, id est, tecum contentus sum, vel tu mihi places. Ἀπῶ λύχρον, accendo lucernam. Item ἄπῶ βρόχον, apto laqueum. ἄπῶμαι δὲ λύχρον καὶ βρόχον, id est, tango lucernam et laqueum. Αποκρίνω τὸ πῶς ἐκείνους, secerno hoc ab illo. ἀποκρίνομαί σοι, respondeo tibi. Αποτάττω φυλακὴν, id est, impero, secerno, distribuo custodias. Et ἀποτεταγμένη ὥρα, statuta hora ac tempus constitutum. ἀποτάττωμαι δὲ τῇ κληρονομίᾳ, id est, renuncio hereditati. Βάλλω λίθον, iacio lapidem. βάλλ' ἐς κόρυμβας, scilicet σέ, coniicito te in cornos. βάλλω σε λίθῳ, percutio te lapide. βάλλομαι quoque iacio et iacior. Item βάλλομαι ἐπ' ἐμαυτῇ, mecum cogito. et εἰς τοῦτο vel εἰς θυμὸν ἐβαλόμην, in animum induxi, vel aduerti animum. Παραβάλλω τὰ ἐκείνοις, comparo hæc illis, vel admoneo, trado. παρέβαλεν εἰς Ἰταλίαν, appulit, traiecit in Italiā. παρεβάλλει πῶς θαλμῶ, oculos in diversa detorquet. ὠρῶ βάλλομαι, admoneo, portui appello, et periculo expono. Συμβάλλουσιν ἀλλήλοις, id est, confligunt, coniunguntur. Item σπώεβαλεν αὐτοὺς, commisit eos in prælium. σπώεβαλε τὸ εὐπνιον, coniecit in somnium.

συνέβαλε τοῖς τοίχοις, *commisit parietes*. συμβάλλω σοι τῷ π, *vel absolute, συμβάλλω, id est, paciscor*. Item συμβάλλω σε ἐκείνῳ, *vel πρὸς ἐκεῖνον, cōparo te illi*. Συμβάλλομαι, *comparor & confliro*. Item συνεβάλετο τῇ πόλει, ἢ ἐς τὴν πόλιν, ἢ πολλὰ ἐς τὴν πόλιν, *id est, opem tulit, vel commoda multa ciuitati, & illi utilis fuit*. & συνεβάλετο τὰ πρὸς χεῖρτα, *coniecit facta*. Γαμῶ, *qui ducit uxorem*. quod transitive quoque dicitur, ἐγὼ μὲν αὐτὴν, *duxit illam*. De muliere vero nubente, ἐγὼ μὲν dicitur. Γράφω γράμματα, *pingo literas*: unde ζωγράφος, *pictor*. Ἦτέ ἐγραψά σοι ὁπισθιῶν, *scripsi ad te epistolam*. γράφεις πρὸς νόμα, *id est, decretum contra leges promulgas*. γράφομαι σε πρὸς νόμον, *id est, accuso te, quod decreta legibus aduersa scribas*.

Δανείζω σοι χεῖματα, *mutuo vel fœnero tibi pecunias*. δανείζομαι δὲ πρὸς σου δργύριοι, *mutuor vel fœneror abs te argentum*. Εἵλω σοι τὴν κόρην, *despōdeo tibi puellam*. εἵλωμαι δὲ αὐτὴν, *quum ipse eam duco*. Εἶχω σοι χάριν, *habeo tibi gratiam, quod alioqui οἷ δά σοι & μέμνημαι σοι χάριν dicitur*. εἶχω συγγνώμην, *do veniam*. Ἐλαττον εἶχε, *posteriores tulit, id est, victus est*. δὴνὸν εἶχε, *agere tulit: quod alias dicitur δὴνὸν ποιῆσαι*. γυνῶκα εἶχε, *ducit seu accipit in uxore*. καλῶς εἶχε σώματος, *vel τὸ σῶμα, id est, valet corpore*. ἐν νῷ εἶχον, *in animo habens*, ἐν χειρὶ εἶχουσα, *utrum gestās*. ποτε εἶχον γυνῶκα εἶχοι, *utrius esset sententiæ*. πολλὰ εἶχω εἰπεῖν, *multa habeo, hoc est, possum dicere*. Εἶχομαι δὲ τῷ ξύλῳ, *id est, adhæreo ligno*. Ἀνέχετ' ἡ κίον τὴν οἰκίαν, *sustinet columna domum*. & ἀνέχομαι τὸν λυπώμενον, *tolero dolentem*. Ἀπέχετ' ἡ πόλις τὸν

φρούερον ἐκατὸν στάδια, distat à ciuitate praesidium cē-
 tum stadijs. ἀπέχομαι δὲ οἶνου καὶ κρεῶν, abstineo vino
 et carnibus. Προσέχω τὸν νοῦν τοῖς λεγούμοις, adhi-
 beo mentem ijs quæ dicuntur. προσέχομαι δὲ ἢ προσ-
 χομαι τοῖς, adiungor his. Ορέω σοι χεῖρα, porrigo
 tibi manum. ἐρέωμαι τροφῆς, appeto cibum. Ερωτα
 πᾶν λιμός, amorem mitigat fames. καὶ πέπαυσό δὴ τῆς
 λύπης, cessato iam à dolore. vel παῦσαι δὴ λυπούμενος,
 omitte tandem dolere. Επὶ ἦσιν οἶκον, fecit siue con-
 struxit domum. Item δυνάται ποιεῖν ἔλεγχον, id est,
 potest poema condere, et oratione soluta scribere.
 πάντων ἐπίπροθεν πιδάσε, te omnibus præfero. Εὖ
 πιδά, id est, beneficium confero. quod etiam δὲ δρῶ δι-
 citur. Sophocles, ὅς περ γὰρ εὖ δρῶν εὖ παθὼν ἐπίστα-
 ται, παρὸς ἡρώϊτ' εὖ κτήματος κρείστων φίλος, nam qui
 de eo bene mereri nouit, à quo beneficium accepit, is
 fuerit amicus quamvis re præstantior. Item δὲ πιδῶν,
 benefaciens, siue δὲ ποιοῦσα, et εὖ ποιοῦντες, ac simi-
 lia, id est, ut par erat, ut debuit, siue merito. appro-
 bantis sunt. Παιδοῦμαι fio. ἀποδιδῶν ποιεῖται, dat ope-
 ram, curat. ἀποδιδῶν πιεῖ, serio accipit. ἐπιήσατο αὐ-
 τὸν, adoptauit eum. ὡς πλείονός σε παιδοῦμαι τῶν ἄλλων,
 ἢ ὡς ἐλάττωτος, pluris te æstimo quàm alios, vel mi-
 noris. Sic ὡς πολλοῦ, πλείους, ὀλίγου, οὐδενός, et παρ
 οὐδέν. Item πιεῖται ὑφ' ἑαυτῶν vel ὑφ' ἑαυτὸν, in suam
 potestatem redigit, sibi subiicit. εἰς ἑαυτὸν ποιεῖται, in
 sese recipit, ποιοῦμαι τὸ πᾶν ὄργην vel ἐν ὄργῃ, id
 est, rem indigne fero. ἐν ἐπιρείᾳ τᾶξαι καὶ φθόνῳ τὸ πο-
 ποιεῖν, apud Demosthenem, id est, odij et inuidie lo-
 co hoc habere. Itidem ἐν δαύματι ἐποίησατο, pro mi-

raculo habuit, siue duxit. Ἐν γέλωπι ποιοῦμαι, risui habeo. Item θεωροῖαν καὶ λόγον πιήσασθαι, habere rationem. Σοφίζω σε, erudio te. at σοφίζομαι, id est, scitum aliquid excogito vel decipio. Itidem cum accusatiuo, τῶτα καὶ πολλά ἔπειρα ἐσφίστατο, hac ἔα alia multa commentus est. Absolutè quoque σφίζεσθαι est tergiuersari ἔα calumniari. Φέρω τὰ βιβλία βαίνο liberos. φέρει quoque est tributum pendere, auferre, ἔα pertinere, cum accusatiuo.

Item φέρειν ἡφρον, ferre suffragium ἔα decernere. φέρειν δὲ σώματος, in ore habere, ἔα predicare. εἰς ἔπ φέρει, ad hoc tēdit. φέρει χάριν, id est, χαρίζεσθαι, gratificatur. ὡς ἢ χαλεπῶς φέρει, leniter aut moleste fert. μὲγα φέρει, magni refert. φέρειν quoque producere est. ἔα αὐτὸν φέρει, se ingerere, ac nomen dare. φέρομαι verò, id est, versor. itē rapior. vnde ἄρμα καὶ φέρομαι, vt paulo superius notauimus, id est, trahor ἔα discerpor. Item καλῶς φέρομαι, prospere dego. χάριν καὶ μισθὸν φέρομαι, accipio ἔα mereor gratiam, præmium ἔα mercedem. εἰς τὸ π φέρεται, ad hoc tēdit, huc vergit. Διαφέρει ἥλιος σελῶν, differt sol à luna. Item ὁ πατήρ σου διεννώχεν ἀπάντων, apud Hocratem, pater tuus omnes antecelluit. δὲ φέρεται πρὸς ἀδελφὸν καὶ κλήρου, id est, contendit quispiam cum fratre de hereditate. Συμφέρω τῶτα, simul fero hac. Item συμφέρω σοι, utilis sum tibi. συμφέρομαι σοι, tibi consentio, conuenio tecum. συμφέρομαι τοῖς παροῦσιν, id est, contentus sum presentibus. Item συμφέρομαι τοῖς πολεμίοις, id est, confliigo cum hostibus. ἔα συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, id est, ἔα

τυχόντων εἰμὶ, vnus è vulgo sum. τύχῳ quoque ἢ χαί-
 ρον συμφέρειν, est euenire & contingere talem for-
 tunam vel occasionem. φοβώτοισι δ' ὀπίελευόντας, ter-
 reo insidiantes: φοβοῦμαι δ' αὐτοὺς, timeo ipsos. φυ-
 λάττω πύλιν, custodio ciuitatem. μέδω φυλάττου,
 ebrietatem caue.

SCHOL. Pleraque passiuia verba sunt communia
 secundum Atticos, retenta propria significatione. vt π-
 θεμαι pono ponor. ποιοῦμαι facio, fio. Porro deponentia
 multa vocem habent actiuam significato diuerso. vt
 ἀπιχομαι abstineo, ἀπύχω absum. alia retento signifi-
 cato constructione variant. vt λαμβάνομαι σε, καὶ λα-
 βάνω σε, accipio te. Alia eadem constructione, indiffe-
 renti voce sunt. vt δοκῶ δοκεῖν, δυνασθῶ δυνασθῆναι,
 quibus similia sunt apud Latinos impertio & imper-
 tior, assentio & assentior. Alia & passiuie & deponen-
 taliter sumuntur in voce passiuia, vt ἀέχω habeo, ἔχομαι
 habeor & hareo. ἀγῶ ducō, ἄγομαι ducor & ducō
 uxorem. Alia eadem voce atque constructione signifi-
 candi modum variant, propter nomina in quæ tran-
 seunt. vt δοῦναι χάριν, habere gratiam. δοῦναι δέξιν, vel
 φάσιν deferre. δοῦναι δίκην, dare pœnas. δοῦναι δίδ-
 ναι, rationem reddere, vel pœnas etiam pendere. Item λέγειν
 δίδοναι, dicendi locum vicemque permittere, & ratio-
 nem reddere. vnde λέγον ἐκὼς δίδοναι, rem secum per-
 pendere. πῶςιν & ὅπως δίδοναι, fidē dare & iurare. Sic
 ὀφλεῖν ἢ ὀφληκέναι δέκα τάλαντα, debere decem talenta,
 vel damnatum esse decem talētis. Inde ὀφλίσκειν ἀν-
 ἄλωτα, ἀέχων, & similia dicuntur μεταφορικῶς, qui se-
 se propinant deridendos ac dedecorandos. quod ta-
 le est, ac si dicas, seipsos derisione & dedecore mul-
 tant. Talia sunt ἄγω, φέρω, ἔτιμι, περῶ, & alia de qui-
 bus suis locis nonnihil indicamus. Modus ille sermo-
 nis, καὶ αὐτὸ φθάνοις ὠνούμενος, ἀκρύων, ἐσιῶν, & c. tam est

anceps quàm frequens. varie enim exponi solet, non effugies quin, non poteris tergiversari, fieri non potest quin. item continuo, iamjam. vt ἔκ αὖ φθάνοιτε ἀποθνήσκοντες, id est, quàm citissime moriemini, μεταφορικῶς. & ἔκ ἐφθην εἰπὼν, id est, non vacauit dicere, vel antequàm dicerem. Item ἐφθην ἀκούσας, audiui, vel simul ac audiui.

DE CONSTRUCTIONE VERBORUM IMPERSONALIIUM. Cap. XIII.

Impersonalium formæ actiuae quinque sunt præcipuæ species. Prima eorum quæ cum solo genitiuo construuntur. Demosthen. δεῖ δὲ χρημάτων, necessariae demum sunt pecuniæ. Euripid. ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ δίδω, τί χὲν φίλων; quum fortuna prosperitatem donauerit, quid amicis est opus? In quibus datiuus implicatur, id est, δεῖ ἡμῖν, ἔχῃ δὲ;

Secunda cum genitiuo & datiuo. vt Μέλῃ μοι Πέτρῳ, cura est mihi Petri. Μεταμύλει μοι τῆς ἀμωρίας, pœnitet me peccati. Δεῖ σι βελῆς, opus est tibi consilio. Οὐδενὸς ὑμῖν ὄρεος δεῖ πόντος, μάλλον δὲ ἀπατος ἐνδεῖ τῷ πόντου, apud Demosth. nulla facultas suppetit vobis, imo magis omni facultate caretis. Μέτεστί μοι τῷ οἴκου, pars mihi est domus, vel participo domo.

Tertia cum solo infinitiuo vice suppositi. vt δεῖ μακάρεσσι, opus est dicere. Προσέχει πειεῖν, conuenit facere. Πρέπει ἀκούειν, decet audire. Χρὲν σιγαῖν, oportet silere. Ενδέχεται ἢ συμβαίνει τῷ, accidit vel contingit esse. Εἴναι αὖ χρημάτων, licebit formare. Φιλεῖ ἡμεῖς, solet accidere.

Quarta cum datiuo & infinitiuo. ut Συμβάλλει μοι πορεύεσθαι, accidit mihi ire. Συμφέρει σοι ἀποδιδυμῖν, expedit tibi proficisci. Προσῆκει σοι ἀκούειν, decet te audire. Ἀρέσκει ἐκείνῳ ᾄδεν, placet illi cantare. Ἀπύρεσκει αὐτῷ παύζεσθαι, displicet ipsi ludere. Μέλει μοι διδάσκειν, curæ mihi est docere. Δοκεῖ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, πέμψαι πρεσβείας, visum est senatui & populo mittere legatos, apud Demosthen. Ἐξεστὶν ὑμῖν θύδαιμονι ἡμέδαι, licet vobis esse beatis, apud eundem. Πείρεστὶ τίνῳ ὑμῖν ἀλλήλοις εἰλεῖν, reliquum igitur est vobis inuicem contendere, apud Lucianum. Ἐπὶ μοι γλαῦ, incessit me ridendi libido, apud eundem. Ἐπὶ λθε δὲ οὐδὲ μοι ἐπὶ τὴν γνώμην μνησθῆναι, venit igitur mihi in mentem meminisse, apud AEschinem.

Quinta cum accusatiuo & infinitiuo. ut Συμφέρει ἐμὲ πρῶτον εἰσελθεῖν, expedit me venire. Δεῖ σε ἡσυχίᾳ ἄγειν, oportet te quietem agere. Πρέπει τοῖς παῖδας ὑμῶν τοῖς ἐαυτῶν γονεῖς, decet filios colere suos parentes. Χρὴ τοῖς πολίταις τοῖς πρεσβυκόσιν ἐπιμέρους ὑπακούειν, oportet ciues præsidibus sedulo obtemperare. Οὐκ ἔστιν εὖ ἄρξαι πὺν ἐκ ἀρχαῖντα, Adag. non contingit cum bene imperare, qui non tulerit imperium.

Quæ passivæ sunt formæ, pleraque absolute vsurpantur. ut ἀποχρόντως εἴρηται, sufficienter dictum est. Aristopha. νερόμισται γε, sancitum quidem est. Lucian. ἱκανῶς πεπλιώνται, satis lamentatum est. Habent tamen aliquando infinitiuum & datiuum, aut accusatiuū. Idem, εἰμύεται γὰρ ἐκείνῳ ὑπὸ τούτου φοβουμένηται,

*in fatis est illi ab hoc occidi. Aeschin ἀπιρήται σοι
ἔγω τῆς ἐκκλησίας μὴ κηρύττεσθαι, interdictum est ti-
bi extra concionem pronunciari. Aristophan. γυμνοῖς
εἰσιέναι νομίζεται, nudos ingredi mos est.*

S C H O L. Impersonalium formæ actiuae species
inter se confunduntur. Contingit enim idem verbum
secundum illas omnes construi, vt δέῃ ζῶντον primæ. δέῃ
μοι ζῶντον secundæ. δέῃ ποιεῖν. tertiæ. δέῃ μοι ποιεῖν, quar-
tæ. δέῃ ἐμὲ ποιεῖν, quintæ. Ad hæc nonnunquam rectum
habent loco suppositi sicuti personalia. vt μέλαι μοι Πέ-
ρρος. μέπεσιν αὐτοῖς τὸ δε, ποροσθήκει σοι σωφροσύνη. ἀρέ-
σκει μοι τὸ χαλδόν, ἀπαρέσκει δὲ τὸ αἰσχρόν. ἅπαντα ζῶς χα-
λδῶσιν αὐδράσι πέπει, Adag. οὐ τὰ μὰ ἐνδίδησει, apud Lu-
cianum. Quædam in verba personalia resoluuntur. vt
μεταμέλαι μοι ζῶντον, pœnitet me huius, & μεταμέλει μοι
ὑπὸ ζῶντῳ. δέῃ μοι χρημάτων, & δέομαι χρημάτων, ego pe-
cuntis. δοκεῖ μοι, & δοκῶ μοι, videor mihi. Porro dativus
& accusativus aliquando citra genitiuū infinitiuū me
reperitur. vt apud Lucianum, καθορῶμενος μετ' ὀλί-
γων, εἰ δόξειέ μοι, πῶν ἐθάδα, paulo post (si mihi vi-
sum esset) Græciam despiciens. Idem, καί μοι ἤδη με-
ταμέλαι, ὅπιν δυνεο αὐτῶν, οὐχὶ τὸ ὀφθαλμῶ τῷ αἰτοῦ
ἐνιδέμεν, & me iam pœnitet, quod huc ascendens,
non oculos aquilæ mihi inferuerim. Demosthenes,
ἐγὼ δὲ πάντα ὅσα ποροσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἐπρατίον,
ego quæcunque bonum ciuem decebant, effeci. Non-
nunquam etiam absque casu & infinitiuo. vt ὥς δέῃ, vt
oportet. ὥς εἰοικεν, vt par est. οὐτὼ γὰρ ποροσῆκεν, ἢ ἐπρε-
πει, nam sic conueniebat aut decebat. Porro quem-
admodum infinitiua à verbis personalibus impersona-
liter vsurpari videtur in illis formis, ὥς εἰπιῖν, ὥς φαίμαι,
& similibus: ita ferme ab impersonalibus, quædā absolute
ponuntur. vt μικρὸν δέῃν, ferme, ἐμοὶ δοκεῖν, mea sententia.

Infinitiuū vero quī impersonalibus iunguntur, fere sunt præsentis aut præteriti, futuri raro. Præpositiones quædam tono translatō implicant impersonalia cōposita ab ipsis cum verbo ἔσι, vt πᾶρα pro πᾶρεσι, adest. ἐνὶ pro ἐνέσι, inest, siue integrum est. Etiam appositæ alicubi cum casu impersonalibus subiiciuntur. vt μέλει σοι πῶς ἐμὸν. Passiua formæ impersonalia interdum genitiuū admittunt cum præpositione. vt ἡκούσαι ἑὸς ἐκείνων, auditum est ab illis. Item datiuum genitiui loco. Lucian. ὕβριταί μοι εἰς τὸν Πύρρον, opprobratum est à me in Pyrrhum.

DE CONSTRUCTIONE PARTICIPIORUM. Cap. XV.

Participium sui verbi constructionem seruat. Demosthen. ἀλλὰ τίς τῷ ὁ βοηθήσας τοῖς βυζαντίοις καὶ σώσας αὐτοίς, at quisnam fuit auxiliatus Byzantijs, & eos tutatus? Libanius, οὐ θεοῖς φοβηθεῖς, οὐ τοῖς εὖ πεποιημένοις ἀγαθοῖς, οὐχ ὑμᾶς ἀχαιῶν, non deos timens, non benefactores reueritus, non vos erubescens. Cuius vsus perquam elegans est ac frequens pro infinitiuo, alióve eius vice. Lucian. δῆλος εἰ ἀγνοῶν, præ te fers ignorare. Heliod. εἰλαίθανε τὰ ὄντα ὡς πλάσματα λέγων, insciens vera quasi figmenta narrabat. Phalaris, παῦσαι δὲ, καὶ σεαυτῷ, καὶ ἐμοὶ ποιεῖν, desine & tibi ipsi & mihi exhibere negocium. Demosthe. σωτῆρ σιωήδης ἀδικηῶν, tibi ipsi conscius iniuriæ fueras. In his eadem est persona. alias inducitur diuersa. vt in epist. Philippi, ἴστε ἡμᾶς παρεληλυθότες εἰς τὰς Πύλας, scitote nos ingressos Py-las. & in altera eiusdem ad Aristotelem, ἰδοὶ μοι γεγε-

νότα ὄν, scito mihi natum filium, pro παρεκλυθείαι, γεγενέαι, &c. Nec minus elegans est in futuro. Aristoph. ἐπεὶ σὸς μὲν οὖν ὦ χέλυς, interrogaturus igitur perrexi. Lucianus, ἴδι κατελείπων, scito te relicturum. Est etiam frequens genitiuus participij, in ead dicendi forma, quam Latini per ablatiuum absolutum efferunt. ἐμὸς ζῶντις, me viuentē. ἐκκλησίας συναχθείσης, concione congregata.

SCHOL. Attici verba in eorum participia & in alia verba resoluunt. vtputa χολάζει, otio vacat. διαγεί χολάζων, degit otio vacans. λέγει καὶ ἀπαύει, διατελεῖ λέγων καὶ ἀπαύων. πόδι πατεῖ, διατελεῖ πόδι πατῶν. ἐποίησεν, ἐφθην ποιήσας. Ad quem modum verba etiam quælibet, secundum communes in sua participia & verba substantiua resolui queunt. λέγω, εἰ μὲν λέγων. γράφει, πυχναίει γράφων.

DE DEFECTV ET REDVNDANTIA, deque figuratis quibusdam verborum ac participiorum constructionibus. Cap. XVI.

VERBA multoties venuste supprimuntur. vt ὡς ἀκούσας, ἐπειδὴ ἔρχομαι, scilicet συνέβη. sed substantiua crebrius. Euripid. πὸ δὲ ζῶ μὴ καλῶς, μέγας πότος. Idē, μεταβολὴ πάντων γλυκῶ. vtro- bique subauditur ὅτιν, est. Itidē ἄλις δρυὸς, αὐουδῆς, αἰμαῶνς, sat quercus, studiū, vltionis. Item ὡς ἔδοξεν, vt mos. quod aliàs per genitiuum quoque adiecto substantiui participio dicitur, sic, ἔδοξεν ὄντις τοῖς πλείουσιν,

apud AEsopum, id est, quum moris sit nauigantibus. Huic affinis est modus ille, quoties participium neutrum verbi impersonalis absolute vsurpatur. vt δέον ἔσθαι, ὅτι ἐὼν φύειν, μὴ ζῆναι δίκην, Adag. quæ per genitiuum cum participio verbi substantiui interpretantur: id est, δέοντος ὄντος ἔσθαι, quum opus sit fieri. ὅτι δυνάτῃ ὄντος φύειν, quum integrum sit effugere. sic δόξαν ὁποδμημῶν, quum esset visum proficisci. εὐσεβῆν χρεῶν, pietatem colere oportet. ἐν δρκαῶν ψυδεδῶν, quum non satis esset mentiri. Additur autē quibusdam ὡς, vt ὡς ὅτι δέον, tanquam oporteat. Item ὡς, vt, ὡς εἰκός, ὅτι ὡς τὸ εἰκός, vt par est.

Huc pertinere potest vsus infinitiui pro imperatiuo, iuxta eos qui ibi verbum imperandi subaudiri volūt. vt εὖ ποιεῖν, bene agere, vel χαίρειν, gaudere, scilicet ποιεῖν iubeo. Et quum absolute absque alio verbo ponitur. vt σὺν θεῷ εἰρήδαι, cum deo dictum sit. καὶ δὲ ὅλῳ ὡς εἰπῶν, vt in vniuersum dicā. τὸ δὲ σύμπτῃ εἰπῶν, vt in summa dicatur. ὡς σὺν ἐλόντι εἰπῶν, vt summatim dicam. quæ formæ κατ' ἑλληνικὰ sunt.

Rursus verba ὅτι participia non raro redundant apud Atticos. vt πᾶσις ἔχων, id est, πᾶσις, ludis. ἔχω φέρων, ἀντὶ τῷ φέρω. ὡς ἔχῃ ἀπιών, abijt recedens. τὸ γὰρ νῦν ἔχων, id est, nunc vel impræsentiarum. Item ἐκθὼν ἔχων, id est, libens. ἔφη φάσαι, dixit. ἔφη λέγων, ἢ εἰπὼν, id est, locutus est dicens. Item ποταμὸν ὡν, est. ὅτι εἰμὶ ὡν, sum. qua forma Demosth. dixit. τὸ γὰρ ἔχων ὅτι ὄντα κύνειον, nam illum esse vnicum dominum.

S C H O L. ὡς ἀκροῦσαι, ἐπιιδὴ ἔρχεσθαι, aliter enu-
 ciantur, quàm ὥς τε ἐπιῖν, ὥς τε ἀκροῦσαι. Demosthen. ὥς
 δὲ ἀκροῦσαι ἔνδε παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ. vt autem eos
 audire, qui in symposio aderant, scilicet contigit. Plato
 de Repub. X. οὐδὲν οὐδ' ὥς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὃ φαίηαι
 Ἀγισόδημε, εἰς καλὸν ἦκαε, cōtinuo ergo, vt Agathonem
 videre. Idem in eodem lib. ἐπιιδὴ καὶ χολὴν σέψαται
 καὶ πεισθαί τε καὶ ὀδυρεσθαι, postquam per ocium confide-
 rare & plangere lamentarique. In quibus omnibus sub-
 auditur σιωπῆν, aut simile quidpiam. Hanc formam La-
 tini historici imitantur, quum infinitiuum verbum pro
 finito vsurpantes dicunt. aduentare, cupere, adesse, pro
 aduentabat cupiebat. aderat. Atticorum quoque figurā,
 qua participia etiam passiuā absolute efferunt. vt ἀκρο-
 σθέν, ἀγελθέν, & alia de quibus dicetur lib. V. iidem La-
 tini historici quandoque ablatiuo suo reddunt, audito.
 nunciato. quandoque recto absoluto ad imitationem
 Græcorum. sic Liuius scribit, nunciatum, & non lita-
 tum pro eo quod est, quum nunciatum, quum non lita-
 tum esset. Præterea impersonalium participia interdū
 verbo substantiuo adiuncta inueniuntur. Demosthen.
 δεῖ σκοπῆν ὑμᾶς, τί προσήκειν ἦν ἐλέγχειν, oportet
 vos considerare, quid conueniens fuerit ad agendum
 eligere. Et iterum, αἶδς ᾗ συμφέροντος ἅπασιν ὄντος, quū
 vnum omnibus expediens esset. Subauditur ad hæc ele-
 ganter εἶναι in illis modis, ὥς λόγος, vt fama est, vt aiunt.
 ὥς ὁ καὶ λόγος, vt mea fert opinio, mea quidem senten-
 tia. τῶν μεγαρέων οὐδεὶς λόγος, Megarensium nulla ra-
 tio est, id est, in nulla opinione, precio, aut numero
 sunt. Et omnino dictio λόγος, non raro absque verbo
 in oratione collocatur. Theophras. ὅθεν δ' ὁ λόγος. καὶ εἰς
 ἐπαιτίον, illuc redeundum, vnde sermo, scilicet ἐξ ἡλθῃ
 digressus est. Itē ὅδεῖς φθόνος, nulla inuidia est hoc est,
 lubēs faciā, permittā. Cui formæ nonnunquā subiicitur
 infinitiu°, φθόνος ὅδεῖς ἐπιῖν. nō recuso dicere. Cōtra in-
 ter redūdātia numerari posse videtur, ἂν ἴσθι, scito, ἂν οἶδ'

ὅτι, scit scio, & φάμεν dicimus. Quæ ipsa per parenthesis inserta, ad vim & asseuerationem sermonis nonnihil conferunt, sicuti, ὁρᾷς & οὐχ ὁρᾷς, apud Demosthen. & ὁρᾷ apud Chrysostomum, ad excitandum, & οἶμαι apud omnes ad confirmandum. quod aliàs etiam ironice interponitur.

DE CONSTRUCTIONE ET
compositione sex præpositionum mono-
syllabarum. Cap. XVII.

Præpositiones cum obliquis construuntur, de quibus sigillatim dicendum.

Eis cum solo accusatiuo, significatque progressum. *eis ἀγορὴν*, ad forum. Item aduersus. Demosthen. καὶ ὁ ποῦν τις *eis ὑμᾶς ἀμάρτυ*, etsi quis quilibet in vos peccet. Et relationem, *αὐτὸς ἐλκεῖ *eis* τὸν δόχοντα*, retulit ad principem. Item beneuolentiam & laudem, vt *εὐνοίς *eis* τὸν δῆμον*, beneuolus erga populum. λόγος *eis* τὸν ἅγιον Γαῦλον, sermo de laudibus diui Pauli. Ponitur quoque interdum pro *in*, id est *in. eis οὐς λέγειν*, in aurem dicere. *eis ψάμμον οἰκοδομεῖν*, in arena edificare. Composita motum denotat, *εἰσδοῖς ingressus*, *εἰσφέρω infero*.

Πρὸς cum accusatiuo progressum & finem significat. *ἐρχομαι πρὸς σέ*, venio ad te. Beneuolentiam & gratiam, ἡ δὲ *ὡς ἰδὲ ἔχει πρὸς ἅπαντας*, iucunde habeas erga omnes. Aduersus, vt *πρὸς κέντρα λακπίδων*, contra stimulos calcitrare. Imitationem, *ἄδῃ πρὸς αὐλόν*, canit ad tibiam. Proportionē, vt *ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ πέντα*, οὕτω καὶ τὰ πέντα πρὸς τὰ ὀκτώ, sicut

habent duo ad quatuor, sic quatuor ad octo. Commutationem, Aristot. πολλά γὰρ ἔστι τῶν βαρβάρων, αὐτὰ τὰ χηίσια πρὸς ἄλλα καὶ ἀλλὰ τινεται, multæ nationes Barbaræ, quæ commoda habent, cum alijs bonis commutant. Item prope, βότρυς πρὸς βότρυς πεπαιγνεται, racemus iuxta racemum maturescit. Cū genitio motum ἔχει originem ἔχει causam. ἔλκετο πρὸς αὐτὸν, trahebatur ab ipso. ὁ πρὸς μνηστὴς θεῖος, id est amunculus. πρὸς θεὸν τὰ καλά, à deo bona. Corā, πρὸς τῶν ἐπισκόπων, coram episcopis. Iusiurandum, πρὸς χάριτον, per gratias. Officium, Aristophan. οὐ πρὸς αὐτὸς ὅστις οὐδὲν ὑγίης εἰργασμένον, non est eius qui sani quidpiam fecerit. Cum dativo, apud. πρὸς τῷ τοίχῳ, ad parietem. Præter, πρὸς τούτοις, ad hæc. Composita fere eadem. ὡς πρὸς ἰδραμεν, accurrit. πρὸς ἡλδὸν σοι, accessi ad te. πρὸς κεταί αὐτῶν, adiacet ipsi. οὐδὲν ἔτι πρὸς δεῖνω, nihil amplius adiiciam.

Ex dicitur sequente consonante. ἐκ πόλεως, è ciuitate. sequente vocali, ἔξ αὐλῆς, ex aula. semper vult genitiuum, significatque præter locum etiam tempus. ἐκ παίδων, à pueris. Item originem, materiam ἔχει causam. ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας ἐπίνυσιν, ex animo, ex corde fecit. ἐκ πηλοῦ ἔπλασεν, è luto finxit. Composita, extra significat, ἐκπέπρωκε τῆς ἐλπίδος, excidit spe. ἔξ ἐμλωεν αὐτὸν, dementiauit illum. Item emphasin. ἔξ ἐφαγε, deuorauit. ἔξ ἀπρούμενοι, inopiæ succubètes.

Πρὸ quoque semper vult genitiuum, significatque locum. πρὸ θυρῶν, ante fores. tempus, πρὸ τοῦ πολέμου, ante belli tempus. πρὸ τούτου, ante hoc, scilicet tempus. Præstantiam ἔχει protectionem. δοῦλος πρὸς δού-

λς, id est, ὑπὸ δούλον, *seruus ante seruum, hoc est, seruus seruo præstat.* πρὸ ἧ' ἰδίῳ μάχεται, id est, ὑπὸ τῇ ἰδίῳ pro suis pugnat. Composita eadem fere significat. vt πρὸ λαμβάω, *præoccupo*, πρὸ δηλός *apertus*, πρὸ λέγω *prædico*, πρὸ ἵσταμαι *præsto*, πρὸ αἰρούμαι *propono*, πρὸ νοοῦσι καὶ πρὸ κινδυνεύουσι ἧ' πολιτῶν, *prospiciunt ciuibus cum proprio discrimine.*

Εν soli datiuo deseruit, significátque in loco. ἐν οὐρανῷ, *in cælo.* Inter, ὅρος ἐν μελίτταις, *asinus inter apes.* In tempore, ἐν τούτῳ, *interim.* ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, *hac die.* Potestate. Demosth. ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἴδιον, ἐκ ἐμῆς, *nam in dei potestate erat huius rei enētus, non in mea.* Indumentum. Plutarch. ἰδὼν οὖν ὁ Φωκίων πένητα πρὸς βύτῳ ἐν τριβωνίῳ ῥυπαρῷ περιδύμενον, *quum ergo Phocion mendicum senem vidisset sordido amictu prætereuntem.* Composita, habitum ἔσθιστον. ἐνοπλός *armatus*, ἐγκείται *incumbit*, ἐμμένει *permanet*, ἐνοικεῖ *inhabitat.*

Συνὸ quoque datiuo soli deseruit, significátque comitatum ἔσθιστον. συνὸ θεῷ, *auxilio dei.* Composita idem pollet. συνήθημι *compono*, συννοικος *cohabitator*, συμπλεμῶ σοι, *tecum belligeror aduersus alium.*

SCHOL. Præpositio omnibus orationis partibus præponitur, tam per appositionem quàm per compositionem. Composita aliquando significationem variat. vt προεἶ latio, *proventus* ἀναπροεἶ *relatio*, vel in altum sublatio. καταπροεἶ *delatio*, ἀπροεἶ *elatio*, *eductio*, ἐσπροεἶ *inductio*, συμπροεἶ *calamitas*, προσπροεἶ *oblatio*, διαπροεἶ *differétia*, μεταπροεἶ *translatio*, περὶ προεἶ *circunlatio*,

cunlatio, ἐπιφορεῖα irruptio. Rursus aliquando nihil significationi confert. vt ἐπομαι περιεπομαι, sequor, οὐδ'ω καθεύδω, dormio. Exigunt autem suos casus etiam compositæ, præsertim quum propria significata retinent. Lucian. πλοῦτιν καὶ ἡδονῆς καὶ ταπείνωσης, in diuitias & voluptates despuunt, id est, καὶ πλοῦτιν καὶ ἡδονῆς ταπείνωσης.

Idem τ' οὐρανοῦ διασπείμωρος, per cælum disiectus, id est, διατ' οὐρανοῦ. Sophoc. ἡ γὰρ αὐσείβεια σιωθνήσκει βροτοῖς, nam pietas mortalibus commoritur. Ἰλ. δ. νεκρὸς δὲ οἱ αἶψινσε χερὸς, caduer illi excidit manu. Et, αἶψα λειψέσθης, eiecit sella. sic ἡ γλῶττα μὴ ποιοτεχέτω τ' νοῦ, κατωρρεῖ αὐτῷ, ἐμμένει ταῖς σιωθνήμας. Hoc tamen perpetuum non est. dicimus enim διαμνήω ζωὴς κακῆς, & similia. Quoniam autem præpositionum ratio plusculum habet ambiguitatis, quod hæc videlicet pars liberius in syntaxi & in significando erret: opus habet Græcitatæ studiosus, illarum usus scrupulose inuestigare. Notandum vero in sacris literis quasdam Hebraice interdum magis quàm Græcanice usurpari. vt Matth. V. αὐτὸς & εἰς ad iurandum. ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν. μὴ ὁμόσαι ὅλως, μήτε αὐτῷ οὐρανῷ. & paulo post, μήτε εἰς Ἰερουσόλυμα. Item εἰς θεόν, εἰς οἶκον, in deum, in domum, pro velut deus, & domus. Psalm. XXX. ἤσυχός μοι εἰς θεόν ὑποδραπιστήν, καὶ εἰς οἶκον κατεφυγὴς, esto mihi in deum protectorem & in domum refugij. Præterea differentiam illam per quosdam inter πρὸς & εἰς obseruatam, πρὸς videlicet rei tantum animatæ, εἰς vero inanimatæ adiungi, non raro fallere.

DE QVINQVE PRÆPOSITIONIBUS diffyllabis finitis in α. Cap. XVIII.

AΝὰ accusatiuo iungitur, significatque in loco, aut per locum. αὐτὰ στόμα ἔχον, in ore habere. αὐτὰ μέσσω στρατῶν, per medium exercitum.

Q

Item tempus, αὐτὸ ἐκάστην ἡμέραν, per singulum diem.
 Rarò genitiuo. αἰὰ μέστων τῶν ὀρέων, per medios mon-
 tes. Composita, rursum εἴς retro. Ὡς ἀναλαμβάνω re-
 sumio, αἰὰδρομὴ recursus. Et sursum, αἰὰβάνω ascē-
 do, ἀνατίθην, impono, suspendo.

Διὰ cum genitiuo medium significat, διὰ ἀγοῶν, per medium forum. Demosth. ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον, at ab initio per omnia usque ad finem progressus sum. Continuum tēpus, διὴ ἡμέρας, per diem integrum. διὴ ἐνιαυτοῦ, per totum annum. Actionem, διὰ σοῦ τῷ πρὸς αὐτὸν ἄλλοις, per te hoc melius fieret. Materiam, διὰ φονικῶν, ἔξ διὰ ῥόδων, medicamentum ē palmus, εἴς ῥοσῖς. Cum accusatiuo verò causam. Isocrat. πρὸς πλείστα τῶν ἀνθρώπων βίον, οὐ δι' αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ ποιούμεν, ἀλλὰ τῶν ἀποβανόντων ἕνεκα διὰποιούμεν, plurima in vita non ob ea ipsa efficitur, verum consequentium gratia elaboramus. Composita diuisionem. Ὡς διαίρεσις diuisionis, διὰ τὴν distinctio, διὰ φέρω differo. Item interuallum εἴς medium. Ὡς διὰρύτιον perfodio, διὰ ῥήγνυμι perumpo. Et emphasin, διεκίρομαι exgergiscor, διὰπνίω excito.

Κατὰ similiter genitiuo εἴς accusatiuo iungitur. Cum genitiuo significat contra. κατὰ τὸ κυρίον, κατὰ τὸ κυρίον αὐτοῦ, aduersus dominum, εἴς aduersus Christum eius. Et erga. Demosth. τρία ἐδίδξαν ἐκ τῶν κατὰ ὑμῶν τὰ κάλλιστα, tria pulcherrima praecordia erga vos, siue de vobis ostenderunt. Item in, vel deorsum. κατὰ πετρῶν ἀνείρεις, in petris seminas. κατὰ τῆς γῆς δύναι, optabam sub terram detrudi. Et prædica-

tionem superioris de inferiori. τὸ ζῶον λέγεται καὶ τὸ
 ἄνθρωπος καὶ ἵππου, animal dicitur de homine et
 equo. Et adiurationem. AEsop. ὀρκίζων αὐτὸν καὶ τὸ
 μέγιστον Διὸς, obtestans eum per Iouem maximum.

Cum accusatio verò iuxta siue aequalitatem, et
 actionem similitudinēque. πλὴν καὶ σὺν τὸν ἕλα,
 aequalem tibi accipe. καὶ πλὴν μάλιστα ἀπαρηγορήσας,
 iuxta apem deflorans. Et prope vel in loco. καὶ τὸν
 περὶ μὲν ἐγγύοντο, ad fretum accesserunt. καὶ ὁδοὶ αἰα-
 γινώσκει, per viam legit. Et tempus. ὁ καὶ ἡμᾶς γε-
 νῶς, qui fuit nostra tempestate. Supplet quoque vi-
 cem nominum numeralium diuiduorū, quibus Græ-
 ci carent. κατ' ἑπς, singulis annis. καὶ μὲν α, singulo
 quoque mense. καὶ ἡμέραν, in dies singulos. Item καὶ
 κώμας, vicatim. κατ' οἴκους, domesticatim. Composita
 ijsdem fere modis accipitur, κατὰ ληψίζομαι damno,
 κατηγόρα accuso, πρᾶδικο: κατὰ φασίς affirmatio, κα-
 ταγωγὴ deductio, κατὰ βαίνω, κατέρχομαι descendo,
 κατὰ θημερονός quotidianus. Etiam auget, κατὰ δῖω de-
 uoro, κατὰ δῖλος, κατὰ φανὴς perspicuus.

Μετὰ etiam cum genitiuo et accusatio con-
 struitur. Cum genitiuo valet σὺν. ὁ κύριος μετ' σοῦ,
 dominus tecum. Cum accusatio post. Κλέων περὶ μνη-
 σκίς ὅτι μετ' τὰ πρᾶγματα, Cleon prouidus est rebus
 confectis. Composita significat communicationem
 et partem. μετοχή participium, μετοπίσθια participa-
 tio. Item mutationem et trans siue postea. μετα-
 βεβλήω consilium muto, μεταπίθω dissuadeo, μετα-
 νῶα pœniteo, μεταχρόνιος posterior, μεταβαίνω tran-
 seo, μετατίθημι transpono.

Qy

Ἦ ἀρὰ cum genitiuo, datiuo ἔτ accusatiuo. Cum
 genitiuo progressum significat, ἡ βοήθεια μου ὡς κω-
 εῖς, auxilium meum à domino. Cum datiuo, apud,
 ὡς σοὶ κατέλυσον, apud te diuersabantur. Cum accu-
 satiui, motum ad aliquid, ὡς σὶ ἦλθον, ad te veni.
 ἔτ apud, ὡς τὸν ποταμὸν νύλιον ὁ λαός, apud flu-
 uium diuertit populus. ἔτ temporis durationem, πα-
 ρὰ τὸν βίον, in vita. ὡς πάντα τὸν χρόνον, per omne
 tempus. Item deductionem, ὑποκριτής λέγεται ὡς
 τὸ ὑποκρίνεται, id est, simulator, siue hypocrita, dici-
 tur à simulando. ἔτ causam vel modum, vt ὡς τὸ
 ἀδικεῖν ἡ ὑμφορία, ob iniquitatem est supplicium. Item
 exceptionem ἔτ transgressionem, ὡς τὴν ἀξίαν δυ-
 συχαί, præter meritum infortunium patitur. παρ' εἴτα,
 vno excepto. ὡς τοῖς νόμοις, contra vel præter le-
 ges. ἔτ intermissionem, vt ὡς μὴν ἅντιον, tertio
 quoque mense. ἔτ temporis articulum, ὡς τὸν και-
 ρόν, in ipsa occasione. ἔτ ex comparatione præstan-
 tiam, ὡς ἄνθρωπος καὶ ἄλλος ὡς τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, spe-
 ciosus forma præ filiis hominum. Composita, locum.
 πάρεμι adsum, παρέρχομαι aduenio. ἔτ deprauatum
 quidpiam, aut falsum, ὡς ἐλέπω cecutio, ὡς
 ὑποσβεῖα falsa legatio, ὡς ὁμηρος adulterinus. Com-
 parationem, ὡς ἐάλλω comparo. Transgressionem,
 ὡς ἀπιδῶ transgredior fœdus, ὡς ἄνομος præter
 legem. Intensionem, παρεκπίω protendo, παρενδείκνυ-
 μι palam facio.

S C H O L. Ex α particula priuationem significan-
 te, quædam diætones componuntur inserto v, euphoniæ
 gratia, quom sequitur vocalis scilicet. vt ab ἴσος æqua-

lis, αἴσιος inæqualis, ab ὁμοιος similis, αὐόμοιος dissimilis. quod ideo admonitum volui, ne quis eas putet ab αὐά componi. Αὐά medicis familiaris æquas portiones indicat. vt apud Galenum alias, & in lib. de compositione medicamentorum secundum genera passim. αὐά δραχμας δ'. id est drachmas quaternas. Δια quoque cum genitiuo, iisdem non minus frequēs, medicinalem materiam designat. Δια χυλῶν, ex succis. Δια βοτανῶν, ex herbis. Κατὰ apud scriptores quoslibet frequens occurrit in significatione diuidui numeri. Quo etiam modo non raro vsurpantur Δια & αὐά. Aristoph. δεῖπνον χτλ μὴ να ποσάσειν, coenam vno quoque mense adducere. Idē, ἵνα πᾶν ἑλληνας ἀπαντας αἰεὶ δὲ ἔτους πέμπτης ξυμπείρη, vt Græcos omnes assidue quinto quoque anno cōgreget. Lucæ X. κ. ἀπέστειλεν αὐτοὺς αὐά δύο. Hoc ipsum Marc. repetito numeri nomine exprimit, ca. V. ἤρεξαν αὐτοὺς ἀποστέλλειν δύο δύο, id est, binos, iuxta proprietatem Hebraici sermonis. Idem tamen alias non semel hoc modo vsurpat αὐά. & Matth. XXI. ἔλαβον αὐά δυνάριον. Hanc formam auctores aliquando per nomen ἑκάστος efferūt, sic, αἱς ἑκάστος singulus, ἐξήκοντα ἑκάστοι sexageni, κατ' αὐδρα ἑκάστον, id est viritim, in singulos viros. Sic δ' καθ' ἑκάστον, & ἡ καθ' ἑκάστην, singulus singula. οἱ τὰ καθ' ἑκάστον, & τὰ καθ' ἑκάστη, singuli, la. Item sic οἱ τὰ καθ' ἕνα, singuli. vel καθ' ἕνα οἱ κητῶν, singuli famuli. Item per συν compositam cum numeralibus. vt συν δύο, συν τρεῖς, bini, terni. & συν κακὰ δέκα, seni deni.

DE QUATVOR PRAEPOSITIONIBUS dissyllabis in 1 desinentibus.

Cap. XIX.

ANtē soli genitiuo copulatur, significatque permutationem & vicem. Demosthen. δὲ τὰ βέλπεα αἰτῇ τῷ ἡδέων αὐτὸ μὴ ἀμφοτέρω ὅτι,

Q ii

καμῆαίς, oportet optima pro iucundissimis, quum
ambo non contigerint, amplexari. Composita vero
oppositum. ἀντίχριστος contra Christum. Ἀεὶ ἰσότης,
ἀντιζῆλος equalis honore. Auxilium, ἀντιλαμῶ-
μαι auxiliior. Et vicissitudinem repetitionemque ἀν-
τιπιοῦμαι vendico, ἀντιδωρον remuneratio.

Επὶ tribus obliquis deseruit. Cum genitiuo si-
gnificat in. ἐπὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τῷ πεδίῳ, stetit Iesus in
loco campestri. Super, ἐπὶ τῆς γῆς, super terram. Im-
perium, vt ἐπὶ πάντων ὁ θεός, super omnia deus. Idip-
sum per datiuum quoque effertur, ἐπὶ πᾶσιν ὁ θεός.
Item tempus. ἐπὶ ἀρχόντις Μνησιφίλῃς, imperante Mne-
siphilo. Coram. Lucian. ἐπὶ Ραδάμανθυος. Idem, ἐπὶ
ἀρετῆς, id est, coram Rhadamantho, coram virtute.

Cum datiuo vero, supra ἔν in. ἐπὶ τῇ γῇ, in vel
super terram. ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, supra domum. Et causam.
Lucianus, ἴσως δὲ καὶ εἰκαὶ ἐκ ἀγαθῶν Ἰελελυθέ-
ται τὴν ἡμέραν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Et postea siue vltra. vt ἐπὶ
τούτοις, id est, πρὸς τούτοις, ad hanc, vltra hanc. Cum
accusatiuo progressum, ἐπὶ τὴν πόλιν, ad ciuitatem.
βοῦς ἐπὶ ζυγόν, bos sub iugum. Accessionem, μὴ πῦρ
ἐπὶ πῦρ, ne ignem ad ignem, scilicet adiicias. In-
cursionem ἔν conflictum. Lucian. στρατεύομαι ἐπὶ ταῖς
ἡδοναῖς, milito aduersus voluptates. Composita to-
tidem fere modis accipitur. ἐπιγράφω inscribo, ἐπι-
τάττω impero, ἐπιτίλλω mitto, ἐπιγίγλω irrideo, ἐπι-
ρχομαι inuado, ἐπαγωγὴ inductio, ἐπιβάλλω adijcio,
ἐπιβίβωμι supererogo, ἐπινοφίλλω decreto confirmo.

Πεὶ cum genitiuo significat ob, pro, de. καὶ τῶν
πρωτίων φιλονεικίᾳ, de primatu certat. καὶ τούτων ἐν

ἀλλὰ δι' ἑτέρου λόγῳ, de his in alio opere ostendemus.

Cum accusatiuo circum. ὡς πὸ ὄρος, in circuitu montis. Circa. ὅτε ὡς πρὸς πόλιν ἐγγύοις, quum civitati appropinquarunt. Huic affine est, quum ad comparandum adhibetur. πορφύρεα ὡς περ πορφύρεα διακριτικά, purpura iuxta purpuram diiudicanda. Item quum significat erga. Plato, τοφλοῦται πὸ φιλοῦν ὡς πρὸς φιλοῦν, hallucinatur amās circa id quod amat. Item quum ferme & circiter. Aristoteles de pica, ἕκπι ὅ ὡς ἐννέα ὥα, parit autem circiter novena oua. Composita auget, ὡς ὡς, abundantia, ὡς χαρῆς perquam letus, ὡς λυπῆς perquam tristis. Etiam significat excellentiam, ὡς ἵναται πάντων, omnibus præstat. Et circum, ὡς ἐφέρεια circumferentia, ὡς ἐφ' ἑσὶς circumlocutio.

Ἀμφὶ soli accusatiuo iungitur, significatque circa vel circum, sicut ὡς. Composita quoque idem: nisi quod interdum ambiguitatem affert. Vt ἀμφὶ γῆς, in terra & in mari viuens. ἀμφὶ δέξις, ambidexter.

S C H O L. Ἐπὶ cum accusatiuo, etiam iuxta significat, & in. ὡς πρὸς ἐσῖαν καὶ δίξιν, ad vestā sedere. Eius quoque creberrimus est usus in exponendo. Zenodotus in parœmiis, ἐν τριόδῳ εἰμὶ, ὡς τῶν ἀδύλων παρὰ σμάτων, id est, In triuio sum, dicitur de ambiguis, siue in ambiguis rebus. Πρὸς & ἀμφὶ idem significant, iunguntur autem simul eidem casui apud poetas. Vt ἀμφὶ ὡς ἡν, id est, circum circa. & in eadem compositione, Vt ἀμφὶ ὡς ὡς, in gyrum vertebat. ὡς tamen oratoribus familiarior est, apud quos nonnunquam datiuum habet. Artemidor, ὅσοι τῶν σεφάνων ἀγαθόν τι σημαίνουσιν, οὐ τοι μὴ πρὸς πῶς κεφαλὴν ὄντες. ἀλλὰ ὡς πρὸς πρὸς ἄλλῳ

Q iij

μέρα τ' σάματος, πρὸς τὸ μηδὲν ἀγαθὸν σημαίνειν, προσέτι
 ἢ, καὶ γὰρ γιγνόνται, Sed hæc syntaxis apud poetas est fre-
 quentior. Differunt autem tripliciter. nam ἀμφὶ amit-
 tit, ut ἀμφ' ἀγαθὸν περιέχοντα, πρὸς νύquam. Item πρὸς
 tonum transfert, & aduerbiafcit, ut Ἀγαμέμνονος πρὸς
 ἢ Ἀχιλλέως. & πρὸς μὲν σέλιω. ἀμφὶ vero neutiquam.

DE TRIBVS PRÆPOSITIO-
 nibus dissyllabis ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

Cap. XX.

Aπὸ genitiuo soli adhæret, significátque mo-
 tum ab alio, aut profectiōnem. ἀφ' ἵππων ἐπ'
 ὄνους, ab equis ad asinos. ἀπὸ πόλεως, ab ur-
 be. Aliquando postea. ut δειπνέον ἔλονται, ἀπὸ δὲ αὐτῶν
 θωρήσονται, cœnati sunt, ac deinde armati. Composita
 negationem priuationemque. ἀπόφηνι nego, ἀπαγο-
 ρεύω interdicto, ἀπομαρδάνω, dedisco, ἀπαρέσκει displi-
 cet, ἀπαλῶ dolorem depono. Item effectum. ἀπέρ-
 γασμαι conficio, ἀποτελῶ absoluo. Et repetitionem re-
 stitutiōnemque, ἀπογέγραφο describo, ἀποδίδωμι reddo,
 ἀπένεικα retuli. Et distantiam recessumque, ἀπέρω,
 ἀφίστημι disto, ἀπίμι absum, ἀπέρχομαι abeo.

Υπὸ cum genitiuo, situm sub aliquo vel occul-
 tationem significat. ὑπὸ τῆς στέγης, sub tecto. ὑπὸ κόλ-
 πῳ, sub sinu. Et causam. νοσῶ ὑπὸ πόνῳ, ægrotat ex la-
 bore. ἀδυνατῶ ὑπὸ πτωχείας, impotens est ob inopiam.
 Item actionem. πεπαιδευται ὑπὸ ἐμοῦ, eruditus est à
 me. Cum datiuo, situm quoque sub aliquo. ὑπὸ
 γῆς, sub terra. ὑπὸ τῷ τείχεϊ, ad imum murum. Et

dominium. ἐποίησεν ὑφ' ἑαυτῆς τὰ καὶ τὴν Φωκίδα, sua
ditionis fecit Phocidem. Cum accusatiuo etiam
subter, ὑπὸ γῆ, subter terram. Et dominiū siue po-
testatem, ὑφ' ἑαυτὸν ἐποίησεν, in suam potestatem rede-
git. Composita quoque subter, ὑποκαίται subiacet,
ὑπὲρ ὧν substratum est. Et subiectionem, ὑπο-
τάττω subiicio, ὑπακούω obedio. Itē insidiosum quid-
piam ἔντατιμ, ὑποσκελίζω supplantō, ὑπὸ χρομα
clanculum adior, ὑφαρνούμαι subtrahō, ὑπολαμ-
βαίνω suspicor.

ὑπὸ cum genitiuo, modo significat ἐπάνω, id
est, supra. ὑπὸ τῆς στέγης, supra tectum. modo au-
xilium: cui aduersatur κατὰ. Roman. VII I. εἰ ὁ
θεὸς ὑπὸ ἡμῶν, τίς καὶ ἡμῶν, si deus pro nobis quis
contra nos? Aliàs etiam valet ἀπὸ, id est, de, ὑπὸ
ὧν ἐπερξα ἑρῶ, de ijs quæ feci dicam. Cum ac-
cusatiuo etiam super, ὑπὲρ γῆ, super terram. Item
amplius ἔντατιμ, τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς οὐδὲν παρὲς ἡμᾶς,
quæ supra nos nihil ad nos. ὑπὲρ τὰ μέτρα, ultra
mensuram ἔντατιμ, modum. Composita, super, ὑπὲρ τί τι-
μι superpono. Trans, ὑπερακοντίζω in longinquum
iaculor, ὑπερβαίνω transgredior. Patrocinium ἔντατιμ
protectionem, ὑπεμαρς propugnator, ὑπερασπιστὴς
protector. Excellentiam ἔντατιμ, incrementum, ὑπε-
ρχω excello, ὑπερδύνην perquam graue, ὑπερβον quàm
optime.

SCHOL. Ἀπὸ, ὑπὸ, παρὰ & ἀπὸς, cum genitiuo
proprie sunt personæ agentis in formis loquendi passi-
uis, πολλὰ ὑπὸ ἀρχῆν ἀπὸ ἢ ὑπὸ ἢ παρὰ ἢ ἀπὸς ἐμὸν, multa

per me vel à me facta sunt, ὥς composita Atticis quādoque valet ὥς, vt ὥς ἀγγεῖω præfor, ὥς ἄγω, id est, ὥς ὀκίζω. ὥς pro αὐτὶ ponitur, ad designandam commutationem. Lucian. πῶς οὖν ὥς αὐτὸς ταῖς ἀλλῶ, quātum pro eo sum soluturus?

DE PRÆPOSITIONVM DE-
fectu, redundantia, & vario vsu.

Cap. XXI.

DE præpositionibus quæ subaudiuntur, in verborum syntaxi dictum est: & de illis quæ more Attico absque proprijs casibus in oratione ponuntur, libro quinto nonnihil dicetur. Ad hæc autem inuenitur nonnunquam præpositio suppressō nomine. Ἰλιάδ. α, εἰς ἣν ἐρέτας ὀπιπιδες ἀγέρομεν, pro εἰς αὐτῶ, aptósque remiges in ipsam cogimus. ὡς vero etiam sequente puncto. Lucian. μικρόν τι ὡς, nonnihil ad hæc. Idem, καὶ ἄλλα πικίλα ὡς, aliáque varia præterea. & sequente γ, ὡς γ, insuper. simili forma μὲν sine casu legitur. Idem, μὲν δὲ ὧς ἔειπε, id est, ματίπυτα, postea ὃ hospes. Sic ὡς & aliæ apud poetas aduerbialiter. Præponuntur autem partibus indeclinabilibus, vt ἀπ' ὀφθαλμοῦ, posthac. & articulo interposito, ὥς τὸ τῆς νύκτος, ex hoc. & verbis, ἐν τῇ λέξει, ex dicendo. Postponuntur præterea suis casibus, sed tono retracto, τούτων πέρι, de his. Item aduerbijs, vt μέγιστον ὡς τὸν οὐρανόν, vsque ad cælum. Quibus interdum præcedunt. Demosthen. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, εἰς ὧς ἀπαξ καὶ βραχυὸν χρόνον αὐτὸς, verum talia vsque ad semel & breue tempus resistunt. Ponuntur

etiam alia pro alijs. vt κατ' οἶκον, pro ἐν οἴκῳ domi-
eis σήλω γράψαι, in as incidere. Abundant quoque cō-
posita. Aristophan. κατέρυξέ με καὶ τῆς γῆς κάτω. Ὁ
apposita, vt in Adag. ἔξωδ' ἐξήλθεν, ex omo prodijt.

SC H O L. Receptissima est constructio præposi-
tionum defectiua: quoties obliqui à suppressis præposi-
tionibus pendent. Eo modo καὶ per synecdochen subti-
cetur, quum id quod generale est, ad partem coarctat-
ur. vt ἀλγῶ τὸ κεφάλην, doleo caput, id est, καὶ τὴν κε-
φαλὴν, secundum caput. σοφὸς τὰ μηχανικά, doctus me-
chanica. εὐύκτονσι τὰ ποῖα αἱ γυναῖκες, vnum parient
vt plurimum mulieres. Item quum personæ agentī ali-
quid peculiariter tribuimus. vt ὠφέλισά σε τὰ δυνάτα,
iuiui te quātum potui. φθείρεις τὰ κοινὰ, τὸ σὸν μέρος, de-
struis rem publicam, quantum in te est. Item quum mo-
dus, & quasi instrumentum significatur. ἔδωκεν τὸν βρόχον
ἐλεξεν, ad hunc modum dixit: & quum temporis aut loci
quantitas. ἐξήσαν ἐπὶ ἑκατόν, vixit annos centum. ὤκισεν
οὐκ εἰ πολὺν χρόνον, habitauit illic multo tempore, βίων
ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς τῆς μάχης γυγλυμεύης, cum
pugna commissā fuisset trium dierum iter ab Attica. In
his omnibus subauditur καὶ. Datius etiam instrumen-
ti aut comitis, ex Attica consuetudine suppressa præpo-
sitione σὺν, enūciatur, αὐτοῖς ὅπλοις, ipsis armis. αὐταῖς
βελαῖς, ipsis consiliis. Item temporis, subintellecτα ἐν, vt
τῇ ἡμέρᾳ οὐκ εἴνη, id est die illo. Genitiuus quoque per
defectum præpositionis οὐκ, διὰ, ἐπὶ, πρὸ, & similiū enū-
ciari solet, quum causa aut pars designatur. vt μέμφο-
μαί σοι τῆς ἀχαριστίας, infumulo te ingratitude, id est,
οὐκ vel πρὸ τῆς ἀχαριστίας. quanquam hic aptius est aduer-
bium ἐνέει, κρεμῶ σε ἢ πρὸς, id est, οὐκ ἢ πρὸς, suspen-
do te pede. πληρῶ Φιάλην ὕδατος, repleo phialam aqua,
id est, ἐξ ὕδατος. Item quum tempus significatur illis
modis, quos retulimus, quum de verbis agebatur, vnde

alia quædam hic omiſſa petere licebit. Præpoſitio *ἐν* in instrumentis abundare ſolet, iuxta Hebraici ſermonis proprietatem. *ὡς ἐν ποίῳ ἐξ ὅσῳ ταῦτα ποιεῖς*, in qua poteſtate hæc facis? *ἐν στόματι ῥομφαίας*, in ore gladij. Et apud poetas Græcos. Muſæus, *ὅν μὲν ὄρωτο πικρῇσι παρὰ πάλῳξας ἐνὶ μὲνδοις*, animum amatoriis deſlectens in verbis. & Il. *ἀ. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι*, in oculis videam: niſi malis *ἐν* hic pro *συν* poni, ſicuti apud A Eſchinem, *εἰσέειπεν εἰς τὰς Θήβας ἐν ἔτις ὅπλοις διεπενασμένοι*, ingreſſi eſtis Thebas in armorum apparatu. Et apud De- moſthen. *ἐν ὅπλοις παρὰ ἡρόμενοι*, armis aggreſſi, id eſt, *συν ὅπλοις*.

DE VARIIS FORMIS LOQUEN-
di per præpoſitiones. Cap. XXII.

Attici verba per eorum nomina mediante præpoſitione circunloquuntur, ut *διὰ ὑμῶν* *ἄγω*, pro *ὑμῶν* honoro. *ὅς διὰ φρονήδος ἔχει*, vel *ὡς*, pro *φρονήδε* curat. Item *δι' ἐχθρας γίνομαι*, pro *ἐχθραίνομαι* hostis ſum, *δι' ἐπιθυμίας ὅτιν αὐτῷ*, pro *ἐπιθυμῶν* cupit, *δι' αἰτίας ἔχει*, pro *αἰτιάται* accuſat. *ἐν αἰτίᾳ πιεῖται*, pro *ἐγκαλεῖ*, id eſt, defert *ὅς* crimini dat. *ἐν αἰτίαις ὅτιν*, id eſt, *αἰτιάται* accuſatur, vel *ὑμῶν* *ρεῖται* plectitur.

Aduerbia quoque ſic, *ἐς τάχος* *ρεάφει*, pro *τάχως* velociter. *ἐς κάλλος* *ἔχειρασμένοις*, pro *κάλλιστα*, pulcherrime excultus. Sic *πρὸς ὀργῶν*, pro *ὀργίως* iracunde. *πρὸς βίαι*, pro *βιαίως* violenter. *ἐκ πρηνείας*, id eſt, *πρηνεικῶς* conſulto. *ἐπ' ἀληθείας*, pro *ἀληθῶς*. *ἐπ' ἀνείας*, id eſt, *ἀνείχως*. *εἰς χαρὸν*, id eſt, *ἀχαίρως* oportune. *ἐπὶ ῥητῶν*, id eſt, *ῥητῶς*, præfinite. Itē *ἐπὶ τῇ ἰσῇ*

ἢ ὁμοίᾳ, ἢ ὅπῃ τοῖς ἴσοις ἢ ὁμοίοις, id est, ὁμοίῳ, ὁμοίως.
 quāquam haec defectiua dici possunt: vt substantiuū
 aliquod subaudiatur. Item nomina. vt τὰ παρὰ τὴν
 δίατα, pro ἡ δίατα. τὰ ἀμφὶ τὴν ὄψιν, id est, ἡ ὄψις.
 οἱ παρὰ τὴν βασιλέα, id est, ὁ βασιλεύς. οἱ ἀμφὶ τὴν Πεία-
 μον, id est, ὁ Πείαμος.

Notanda autem proloquia, quaecunque per va-
 rias praepositiones, aut etiam vna per alias orationis
 partes multifariam, sed eodem ferme sensu ab aucto-
 ribus efferruntur. vtputa, Pro viribus, pro virili,
 quantum in me sit. εἰς δυνάμιν, παρὰ δυνάμιν, κατὰ δύ-
 ναμιν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, ὅσον ἀένος, ὅση δυνάμεις, ὅσον δυνά-
 τὸν, παρὰ ὅσον δυνάτὸν, vel ὅσα δυνάτῃ, εἰς ὅσον ἥκω
 δυνάμει, ὅσον εἰς ἐμὴν ἥκω. ὅσον, παρὰ ὅσον, καθ' ὅσον,
 ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, καθ' ὃ δυνάμαι, ἐφ' ὅσον πλείων. Item
 τὸ ἐμὸν μέρος, κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. τὸ
 ἐπ' ἐμοί, τὸ κατ' ἐμὴν, τὸ ἐμὸν, τὸ ἐπ' ἐμὴν ἥκω μέρος, ὡς
 οἶόν τε, ὡς αὐτὸ οἶόν τε ὦ, ὥς οἶόν τε ἔδ, quantum fieri pos-
 sit. Item velociter, ἐν τάχει, σὺν τάχει, κατὰ τάχος, διὰ
 τάχος, διὰ τάχος, διὰ τάχους, εἰς τάχος, ὅσον τάχος, τα-
 χύ, ταχέως, ταχιστα, ὡς εἶχε τάχος, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ τάχος.
 De quo, de quibus, quomobrem accusat. δι' ὧν, ἀφ'
 ὧν, ἀνθ' ὅπου, ἀνθ' ὧν, ἐφ' ὅπου, ἐφ' ὧν, ἐφ' οἷς, ἐν οἷς, ἐφ' ὅπως,
 ἐφ' ὃ, παρὰ ὃ, καθ' ὃ, δι' ὃ αἰπᾶται, ὥς c. Omnino. κα-
 θόλου, τὸ ὅλον, τὸ σὺν ὅλον, ὅλως, πάντως, παντελῶς, πα-
 νταπασί, πάντα ὅπου, παντὶ ὅπου, κατὰ πάντα ὅπου, ὥς
 similia.

SCHOL. Quoniam praepositionum varia ratio
 & multiplex usus non paucis interpretibus imposuit:
 operaprecium se fecisse sentiet studiosus, si inter alias

dicendi formulas, eas vel imprimis in idoneis auctori-
bus obseruet, quæ ex certo raróque præpositionum vsu
pendent. Nempe illis in promptu habitis, genuinum scri-
ptorum sensum, copiam quoque, & syntaxis eos proprie-
tatem, hac quidem in parte (quæ haudquaquam mini-
ma est) venari poterit. Nos, vt illi singula inuestigandi
laborem minuamus, quædam eiusmodi indicare ag-
gredimur. Τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοοῦσιν, id est, quæ ante pedes
sunt, ignorant. πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ ἦν, erat iuxta pedes
illius. χτλ πρὸς δας, è vestigio. παρὰ πρὸς δας, statim & meri-
to. πρὸ πρὸς δας, ad pedem, id est, apte, commode. οὐκ πρὸς δας
εἶπεντο, id est, pone sequebatur. Item ἐμπροσθὼν γίνομαι
σοι, id est, sum tibi impedimento, vel in medio, id est, ἐν
ποσὶν. Herodot. κτείνειν πάντα τὸν ἐμπροσθὼν γινόμενον,
occidere obuium quenque. Et οὐκ πρὸς δας procul, aduer-
bialiter vtrunq; Adagiū, αὐτὸς δὲ καὶ καὶς πρὸς δας οὐκ πρὸς
δὼν εἴλετο, à viro infortunato procul amici. vbi etiam
datius locari potest αὐτὸς δὲ, & c. Λαμβάνω εἰς χεῖρας
καὶ μὲν χεῖρας, in manus accipio. ἐδέξατο ὕδωρ χτλ χει-
ρὸς, id est, accepit aquā ad manus. φέρω μὲν χεῖρας, ma-
nibus fero. ἔχω διὰ χειρὸς, habeo in manu, id est, ἐν χει-
ρὶ vel ἐν χερσίν. ἔπληξεν αὐτὸν χτλ χειρὸς, percussit eius
manum. Ἐξ ὀφθαλμῶν αὐτοῦ πρὸς δας, id est, procul able-
gato. χτλ ὀφθαλμοῦς contra, valet ἐνώπιον in conspe-
ctu. Xenoph. οὐδεὶς γὰρ ἐδέλεα τυράννης χτλ ὀφθαλμοῦς
κατηρεῖν, nemo enim vult tyrannum in os arguere.

Οἱ χτλ ἀρεῖαν, caufidici. τὰ χτλ ἀρεῖαν, res forenses.
χτλ τὸν ποταμόν, secundo flumine. ἀπὸ τὸν ποταμόν,
aduerso flumine. Τὴν χτλ ἡμέραν ἀκρασίαν ἢ βίον,
apud Demosthen. id est, quotidianam victus intempe-
riem. ἀπὸ νόμου μεθ' ἡμέραν, apud Aristophan. id est,
exuor interdū, at μεθ' ἡμέρας, apud AEsopum, id est,
post dies aliquot. παρ' ἡμέραν, alternis diebus. παρ' ἔτος,
alternis annis. παρὰ μέρος, vicissim & alternatim. Simi-
liter ἐν παρ' ἐν, vnum vicissim & alterum. Κατὰ γνώ-
μην, ἢ χτλ νοῦν ἔβαινε, ex sententia successit. παρὰ γνώ-

μὴν δὲ, id est præter voluntatem votumve. καὶ νῶτον γε-
 νόμενοι, id est, auersi. μόνον ἢ καὶ ἑαυτοὺς ἡρώμενοι, id
 est, soli & seorsum quum fuerint, apud Lucianum. Item
 Ἰλ. α., καὶ μαχόμεν κατ' ἐμὲ τὸν ἐγὼ, dimicavi ego per
 meipsum. Item πρὸς ἑαυτοὺς & ἐφ' ἑαυτῶν, soli secum &
 seorsum. Πρὸς θυμὸν ἦν, ad votum, vel gratum acci-
 dit. πρὸς βόσπον μοι ὅστι, iuxta mores meos, vel è moribus
 meis est. ἀπὸ θυμοῦ ἦν αὐτῷ, odiosum & præter votum
 illi erat. sic ἀπὸ σκοποῦ, præter scopum intentumque.
 ἀπὸ χειρὸς, extra occasionem & intempestive. ἀπὸ πά-
 γματος, abs re. ἀπὸ βόσπον, abs re & alienum à moribus.
 scribitur quoque in his omnibus ἀπο acuta priori. Nam
 videtur esse ἀπο pro ἀποθεν procul. Item ἀπὸ μνήμης, ἢ
 ἀπὸ σώματος πῶν Ἰλιάδα εἶπεν, à memoria Iliadem ex-
 posuit. Ἐν τῷ μέρει, vicissim. ἐν μέρει seu μερίδι, vice &
 loco. Demosthen. ὡς ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν οὔσι μερίδι, quasi
 hostibus. sic ἐν οὐδενὸς μέρει τίθεισθαι τὰ ἡμέτερα, apud
 Heliodorum, id est, nihili fecisti. quod etiam dicitur
 οὐδὲν & παρ' οὐδὲν & οὐδενὸς ἰδέσθαι. Item ἐν μερίδι &
 κατὰ μέρος, vicissim, sigillatim, unde τὰ ἐν μέρει, τὰ ὑπὸ
 μέρος, τὰ καὶ ἑαυτὸν, id est, singularia particularia. Ἐν
 παρείργῳ, vel ἐν παρείργῳ μέρος ἰδέσθαι ἢ παρῆσθαι, negle-
 ctim facere. & minore cura exequi. ἐν δέοντι & ἐξ δέον, id
 est, κατὰ καιρὸν, in tempore, opportune. ἐν δ' ἐόντι, intem-
 pestive, importune. Οἱ ἐν ὄπλῃσι, id est, ἐν ὄπλῃσι armati.
 οἱ ἐν λουκίῃσι, albis induti. οἱ ἐν ἡλικίᾳ, adulti. ὁ ὑπὸ τῶν
 ὀπλιτῶν, præfectus vel dux peditum armatorum. ὁ ὑπὸ τῶν
 ἵππιων, præfectus vel dux equitum. ὁ ὑπὸ τῆς μνήμης τῆς
 βασιλείας, qui est regi à memoria, vel ὁ προεστὼς τῆς βα-
 σιλείας μνήμης. Item ὁ ὑπὸ τῆς κειτῶνος, à cubili. ὁ πρὸς
 ταῖς κύλιξιν, à cyathis. οἱ οὐ σοφῆς, Stoici. οἱ ἐξ ἐριδείας, cō-
 tentiosi. Ἐκ πύλαιου, scilicet χρόνος: item οὐκ πύλαιον
 του, iam olim, quæ elegantius dicuntur, quàm οὐκ τότε,
 ἀπὸ τότε, οὐκ πάλαι, πρὸ πάλαι. hæc enim Attici nesciunt.
 quibus insolens est aduerbiis præpositiones coniunge-
 re. Item ἐξ οὐαίνης, scilicet χρόνος, ex illo tempore. οὐκ

παντός, scilicet πρόσθεν, quocunque pacto. καὶ παρατάξιως & καὶ παραπληρῆς, id est, ex compacto. Item καὶ λόγῳ, ex composito. ἐξ ἀέλπης, ex insperato. ἐξ ἀπροσδοκήτου, ex inopinato. Οἱ πρὸς αὐδρῶν, & οἱ καὶ τῶν ἀγγέλων οἰκέται, dicuntur agnati. οἱ δὲ πρὸς γυναικῶν, cognati. πρὸς χάριν εἰπῆν, ad gratiam loqui. & πρὸς ἔχθραν, hostiliter. πρὸς ἑαυτοῦ, πρὸς λόγον, & πρὸς λόγον, id est, ad rem. sic τὸ πρὸς ἐμὲ, quod ad me attinet. πρὸς τῷ λόγῳ ἦσαν, sermoni intenti erant. πρὸς αὐτῷ ἦν, ab ipso stabat, fauebat.

Υπὸ ὄρθρον, sub diluculum, hoc est ante vel πρότερον circa. ὑπὸ λαμπάσιν, ad lucernarum lumen, id est, cum lampadibus. Sic ὑπὸ κρότῳ καὶ ὀφημίᾳ, cum plausu & laude, pro σιῷ. Διὰ μακροῦ, διὰ πολλοῦ, loci vel temporis interuallum denotant. διὰ μακρῶν, & διὰ βραχείων, de sermone fere dicuntur, id est, multis, paucis. διὰ χρόνου idē valet quod διὰ πολλοῦ χρόνου, vel ὑπο πολλῷ χρόνον. aliās ὑπὸ χρόνον idem est quod χρόνῳ, id est, aliquandiu. διὰ βίης, per totam vitam, διὰ τρίτης, tertio die. ἔπειτα, de cætero, impofterum. πρὸ πολλοῦ, multo ante. πρὸ ὀλίγου, paulo ante. οὐ πρὸ πολλοῦ, non multo ante. μετ' ὀλίγον, paulo post. μετ' οὐ πολὺν, non multo post. In quibusdam etiam additur χρόνος, διὰ μακροῦ χρόνος, & καὶ μακροῦ χρόνον. Εἰς αὐδρας πελᾶν, inter viros allegi & cense- ri. εἰς βουλὴν πελᾶν, in consilium cooptari, εἰς τὰ μέγιστα πλυνσιος, ditissimus, ὡς πρὸς εἰς ὑπερβολὴν, καὶ λεπὸς εἰς τὸ ἀκριβέστατον, supra modum pallidus, & summe gracilis. εἰς χαλὸν & ἐν χαλῷ σε βλέπω, auspicato te video. εἰς ἅπαντα γνώριμος, omnibus vel inter omnes notus. ἐγὼ τὰ εἰς ἐμὲ, id est, τὰ πρὸς ἐμὲ, dicam quæ ad me pertinent, vel quæ ad meam ætatem peruenerunt. Sic ἐπ' ἐμοῦ. mea tempestate. εἶχεν εἰς χιλίας δραχμας, habebat cir- citer mille drachmas. Πρὸ ὁδοῦ, vel πρὸ ὁρίων, siue πρὸ ὄρων ἔσαι, id est, operæ precium erit. πρὸ τῆς, id est, an- tea, pro eo quod est, πρὸ ζώντων, ante hoc.

DE ADVERBIORVM SYNTA-

xi, redundantia & defectu.

Cap. XXXIII.

ADuerbium certos casus exigit, quemadmodum prepositio: ut puta, ex localibus quædam genitiui. ut ἐγὼ ἐν πόρῳ, πικρῶ, & alia.

Isocrat. κινδυνῶν ὄντις πόρῳ, ἢ ὡφελῶν ἐγὼ, qui sunt procul periculis, & proxime commodis. Aristophan. πικρῶ ὅ οἰκῶ ἢ ἀγῶν, longe enim habito in agris. sic ἐκ πῆς ἐλαιῶν, extra oleas. ἔξω βελῶν, extra tela. ποδὶ γῆς. ubi terrarum. πέρα τῆ μετεῖς, ultra modum. ὦ δὲ τῆς πόλεως, recta ad ciuitatem. μέχρι τούτου, huc vsque. ἄχρι κόρης, vsque ad satietatem. Item temporalia. Lucian. ὅπῃ τῆ ἐποῖς, quo anni tempore.

Et quantitatis, ἀπαξ τῆς ἡμέρας, semel in die. δις τῆ μηνός, bis in mense. τρίς τῆ ἐνιαυτοῦ, ter in anno.

simili modo quæ ordinem significant, ἐφεξῆς τῆ ἐπὶ, post vnum ordine. Etiam admirationis, percussione & commiserationis, ὡ πολλὸς γέλωτος, ὅ rem admodum ridiculam. ὡ τῆς ἐμῆς συμφορᾶς, ὅ meam calamitatem. sic παταὶ ἢ ἐπαύγων, φθὲν ἢ κακῶν, αἱ αἱ ἢ γενομένων μου παθῶν, ὅτι οἱ ἢ ἀδελφῶν ὑποδημάτων. Item occultationis & manifestationis, λάθρα & κρύφα ἢ ἄλλως, clam alijs. ἐναντίον ὑμῶν, coram vobis. Et diuina, exceptiuaque, οὐδὲν αὐτὸ καμᾶν, nihil citra laborem. μὴ δύναι ἄτερ ἀλφίτων, ne sacrificato sine farinis. πάντα ἔχ' ἄλλω χρημάτων, omnia habet prater nummos. Item quæ causam significant. ut σοφίας ἐνεκα, sapientie causa. τούτου χάριν, huius

R

gratia. simili modo comparatiua & superlatiua. Euripides, ὡς πᾶς τις αὐτὸν τῷ πέλαις μάλιστα φιλεῖ, ut quiuis seipsum magis amat, quam proximum. ἥκιστα πάντων, minime omnium. καὶ μάλιστα πάντων, maxime omnium.

Medietatis quoque ex vi nominum vnde fiunt, ut ἀξίως τῆς πόλεως, digne ciuitate: quia ἀξίος dignus, τῆς πόλεως. Ex his etiam datiuum volunt, quæ sunt similitudinis, ex vi similiter nominum vnde nascuntur. ἴσα τοῖς γονόουσιν ἐξεπέυσεν αὐτὴς, æque ac parentes illos obseruauit. ὁμοίως τοῖς πασι ἐπαίδευσεν, perinde ac filios erudiuit. Porro datiuum exigunt etiam cōgregatiua, ἅμα τῇ λέξει, cum dicto. ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις, vna cum alijs.

Accusatiuum vero iuratiua & abiuratiua, νὴ Δία, per Iouem, νὴ τὴν Δήμητρα, per Cererem. μὰ Δία, non per Iouem. ὦ verò cum vocatiuo construitur, & quum vocātis est, & quum admirantis. ὦ φίλε Παύλε, ὦ θαῦμα θαυμάτων. Nam ὦ admirantis cum genitiuo, semper acuitur. Positiua, instar passiuorum verborum, datiuum fere recipiunt ante se ratione personæ agentis, post se vero syntaxin sui verbi. Demosthen. φημὶ δὲ, διχῶ βοηθεῖόν ἐστι τοῖς περὶ ἡμῶν, aio itaque bifariam à vobis præstandum rebus auxilium. Interdum accusatiuum ante se sicut infinitiua, in quæ resoluuntur. Aristotel. ὅπως ἐπείον ἔν τα μὲν αὐτὸν, τὰ δὲ τὴν γυναικα, id est, χεῖρ, ἢ ἄλλιον ὅπως ἐπείδω. Reperiuntur etiam absque casu. ut ἰστέον ὅτι, sciendum quod. λαλητέον, πικντέον, id est, ἄξιον λαλεῖν, πικεῖν, actiue. Attici addunt verbum ὅτι, λαλη-

τέον ὅτι. πικρὸν ὅτι. Præterea quædam eleganter suis casibus postponuntur. ut δοῖν ἕνεκα, duorum causa. τούτων χάρις, citra hæc. ἑμὸς χάριν, mei gratia. Interdum media locantur inter adiectivum & substantivum. Demosthen. τῆς ἰδίας ἐρεσκῆς ἕνεκα, privata causa simultatis.

Aliàs adverbium, verbo & cæteris orationis partibus per compositionem & citra illam coniungitur. Copulantur autem eidem verbo complura. ut καλῶς καὶ ὁπῶς καὶ συντόμως & δεινῶς εἶπε, pulchre, docte, compendiose & eloquenter dixit. Iungitur quoque alterum alteri. ut ἕως τότε, usque tunc. ἕως τότε, quousque. μέχρι τότε, quousque. μέχρι πέρρω, diu. μέχρις ἐνταῦθα, hæctenus. ἀχρειοῦς, μέχρι ποῦ, quousque. πρὶν ἢ, antequàm. πλὴν εἰ μὴ, nisi. ἐκ τὸς εἰ μὴ, χάρις εἰ μὴ, præterquàm. μὴ οὐχ, neutiquam. οὐ μὴ μὴποτε, nunquid forte nunquam. Item coniunctionibus multipliciter, ut καὶ μάλα, admodum. ἐκ οὗ, igitur. οὐ γὰρ, nequaquam. πλὴν εἰ ποῦ, nisi hoc. Itidem ἐκ τὸς εἰ, & χάρις εἰ, nisi, præterquam.

Quandoque redundant secundū Atticos, qui gaudent geminare vocabula idem pollentia. Aristophanes in Nubibus quatuor continua posuit, εἶτ' αὖ πάλιν αὖτις. Sic ὅπ' positum videtur præcedentibus verbis λέγω, φημί, & alijs eiusdem significationis. Lucian. φάη αὖ, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ δέλοι λέγειν, ὅπ' πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ σχαπύεσθαι, ἢ πᾶσι πᾶσι μὴ εἶναι, ἀετιπὸν εἶναι μοι δοκεῖ, sic respondebit, si tamen ista verâque dicere velit, navigare quidem, aut terrâ colere, aut militare, artēν ve quampiam exercere,

superuacaneum mihi videtur. Cuius locum interdū occupat ὡς. AEsop. τῆς δὲ φαιδῆς, ὡς οἱ βυκόλοι καὶ οἱ πιιδῆες με ὑπεβλέποντο, illa vero respondente, bubulci & pastores me sibi infestam suspicabantur. Rursum alicubi secum affert subauditum verbum, nota, considera, siue notant, tradunt, aut notandum, sciendum, aliudve eiusmodi. Exemplorum referta sunt grammaticorum & scholiastarum volumina.

Ediuerso aliquando subticentur, praesertim ἐνεκα & ἐνεκα, in significatione causae & finis, ut in verbis dictum est. quanquam haec sunt qui inter coniunctiones annumerent.

S C H O L. Aduerbia quandoque per se ponuntur. ut αἰ αἰ, & φῶ apud Euripidem & Sophoclem. Saepe solis verbis iunguntur, ut τρεῖς ἥλθε, ter venit. ἐφείης εἶπαι, deinde dixit. Quandoque solis casibus. ὦ τοι μεγέθους. Alias verbis & casibus, ut οὐτὸς τῆς πόλεως οἰκεῖ, extra ciuitatem habitat. ὦ ἔχει ὑγίαιας, bona valetudine est. Quandoque etiam alijs casibus praeter proprios, ut ὦ μοι ἐγὼ δειλή, heu me miseram. & ὦ μοι Πηλέως υἱέ, apud poetam. οἵ μοι τῷ ταλαιπώρῳ, apud AEsopum. Οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγὼ, apud Aristoph. Aliàs etiam praepositione interposita, suum amittunt casum. μέχρι πρὸς πλὴν σελήνην, ἄχρι πρὸς πλὴν πόλιν. Interdum duobus casibus anteponuntur, ut apud Aristophan. ὦ γῆ ἢ φθέρματος. & iterum, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῆ φρενῶν. Quin & aliqua sunt quae nunc casibus, nunc verbis, nunc utrisque iuncta reperiuntur, ut ἕως ζῆτον, hucusque. ἕως ἥλθε, donet venit. ἕως οὐ ἥλθε, quousque venit. Porro quod de adiectiuis nominibus aliàs diximus, ea videlicet in neutris terminationibus aduerbia scire, idem quorundam substantiuorum accusatiuis accidit, suppressa praeposi-

tionē *χρ.* vt πῶς denique. ἀρχὴν initio, primum. Cæterum ἀρχὴν, & πρὶ ἀρχὴν, aliàs quoque pro sane & prorsus vsurpantur: & cum negatione pro neque prorsus, vel neutiquam. Plutarch. in Homero, ἀλλ' οὐτως ἰσχυρῶς ἔρχεν, ὥς μηδὲ πρὶ ἀρχὴν τὸ ὀνόματος ἐπιμνησθῆναι. verum ea fuit modestia, vt ne nominis quidem sui prorsus meminerit.

DE VSV ADVERBIORVM
localium, & de loci differentijs.

Cap. XXIIII.

ADuerbia localia in triplici sunt differentia, in loco, de loco, ad locum.

Ποῦ, id est, vbi, quærit de habitudine in loco. ποῦ ὄντι· vbi est? Cui respondent, ἐνθα, ὅπου, οὗ σὺ ἦσθα, id est, vbi tu fuisti. Item, τῇδε, ἐνθάδε, ἐνταῦθα, hic. αὐτόθι, αὐτῷ, isthic. ἐκεῖ, illic. ἐτέρωθι, in altero loco. ἄλλοθι alibi, πανταχοῦ vbiq̃ue, ἀμφοτέρωθι, ἐκατέρωθι vtrōq̃ue, ἐν πρὸς καὶ ἐνδον intus. ἔξω, & interdū ἐκτός, foris. ἄνω supra, καὶ πω infra, οἶκοι domi, ἀγροῖθι in agro, Ἀθῶνθι Athenis, δούραθι foris.

Πόθεν vnde, quærit de loco. πόθεν ἔρχη, vnde venis? Cui respondent hæc, ὅθεν σὺ, vnde tu. ἐνταῦθεν hinc, ἐνθάθεν hinc vel isthinc, αὐτόθεν isthinc, ἐκεῖθεν illinc, ἄλλοθεν aliunde, πανταχοῦθεν vndiq̃ue. ἀμφοτέρωθεν, ἐκατέρωθεν vtrinq̃ue, ἐτέρωθεν altrinsecus, ἔσωθεν ab interiori loco, ἔξωθεν ab exteriori, ἄνωθεν superne, καὶ πωθεν inferne, οἶκοθεν domo, ἀγροῖθεν ex agro, Ἀθῶνθεν Athenis, δούραθεν foris.

Ποῖ, quærit de motu ad locum, πῶς πορεύη· quo per-

R. iij

gis? Cui respondent, ὅποι σὺ, quo tu. ἐνθάδε ἐνταῦθα, huc vel isthuc, δεῦρο ὧδε huc, ἐκεῖσε illuc, πανταχόσε ad omnē locum. ἀλλοσε alio, ἀμφοτέρωσε, ἐκατέρωσε utroque versum, ἐπέρωσε versus alteram partem. ἔσω intro, ἐκπὺς foras. αὔω sursum, κατώ deorsum. οἴκαδε domum, ἀγρὸς ad agrum. Ἀθῶαζε Athenas, εὐεξε foras.

Vsurpantur autem reciproce localia pro temporalibus, & temporalia pro localibus. ut μέγχι vel ἄγχι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, vsque ad diem illum. & μέγχι πρὸς τὸν οὐρανόν, vsque ad cælum. sic αὔωθεν, superne & ab antiquo. ἐνθα, ubi & tunc. πρὶν, procul & olim. Quinetiam per idem aduerbium aliquando utrunque simul interuallum innuitur, loci temporisque. Nam quum dico, μεταξὺ λέγων, vel μεταξὺ λόγων ἐβόησεν, inter dicendum exclamasse significo: hoc est, quum dicebat, inter verba ipsa clamorem miscuisse. Ad hæc aliqua horū ad diuersas quoque species pertinent. ut αὔω τέρω, πρὸ τέρω. præter locum, etiam ad comparisonem. ἔξω & ἐκπὺς, ad exceptionem.

SC H O L. Tres tantum reperimus apud Græcos aduerbiorum localium species. Nam quartam illam habitudinem, in qua, per locum, præpositione fere explicat. διὰ τὸν ἀγρὸν, per agrum. Tres quoque sunt quorundam differentiarum, iuxta personarum primæ secundæ & tertiæ distinctionem. Itaque ἐνθάδε hic, ad primam attinet. αὐτόθι isthic, ad secundam, ἐκεῖ illic, ad tertiam. Quorum tamen quædam alicubi ad plusquam vnam habitudinem usurpantur, ut ἔσω intro & intus, αὔω supra & sursum, ὑπὸ τω infra & deorsum, ἔξω foris & foras, πρὸ ἔξω longinquē

que, & in lōginquum locū, εἰς θάλασσαν, hic isthic illic, & huc
 isthuc illuc. Item ἐν τῷ θέν hinc isthinc illinc. διὕψω, ὠρεῖ,
 τῇδε, ἐν ταύτῃ, hic & huc. αὐτῷ, ibi isthic illic. Itē πού vbi
 & quo. πού encliticū alicubi & aliquo. Rursus aliqua bi
 na vni habitudini seruiunt. vt πού & πῇ, vbi. ἐν τῷ & ἐν-
 ὄν, intus. εἰσω καὶ εἰσω, intro. ἀλλὰ χού & ἀλλὰ χῆ, alibi.
 Quin etiam terna & eo amplius interdum reperientur,
 si poetica in hunc numerum recipiamus. Ad hæc sunt
 quæ eodem significato multiplicantur in illis tribus lo-
 cis. vt ἀλλὰ χού, ἀλλὰ χόθεν, ἀλλὰ χόσε, & ἀλλόθι, ἄλλο-
 θέν, ἄλλοσε. quorum posteriora hæc prioribus receptio-
 ra sunt. Item πάντα χού, πάντα χόθεν πάντα χόσε, & παῖ
 τοσι παῖ τοθεν παῖ τοσε: & his adhuc receptiora ἐκστα-
 χού ἐκσταχῆ ἐκσταχόσε. Aduertendum autem in signi-
 ficatione loci, non minus esse in vsu nomina cum præ-
 positionibus, quàm aduerbia ab illis deformata. Dio-
 gen. λίγυ αὐτῷ, ὅτι ὅσον ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Μακεδονίαν, & σῶ-
 τον καὶ ἐκ Μακεδονίας εἰς Ἀθήνας, dicito ei, quòd quātum
 distant Athenæ à Macedonia, tantum Macedonia di-
 stat Athenis, Ἀθῆνινθεν vero & Ἀθῆναξε Attica sunt. Sic
 ἐν οὐρανῷ, in celo. εἰς ἀγρόν, in agrum. ἐκ τῆς οἰκίας, do-
 mo, & c.

DE VSV ADVERBIORVM temporis, & quomodo verbis iungantur.

Cap. XXV.

TEmporalium, τῷ cuius temporis accommo-
 datur, excepto hypersyntelico. τῷ πῶς nunc
 facio, ἐπὶ οὖν faciebam, ἐπὶ νῦν, πῶς, feci,
 ποιήσω, faciam. Eius extrema sunt, ὅπῃ ἐπὶ νῦν, modo
 feci, & αὐτῇ ποιήσω, continuo faciam. Ad quò-
 que cuilibet temporum differentia congruit. Simili-
 ter ὅτε quum, & τότε tunc, præterquam ὅτε καὶ ὅτε.

R iiij

οὐδέποτε nunquam, & οὐκ ἔτι non ultra, & οὐπω nō-
 dum, praterito & præsenti. ἡδὴ iam, praterito & fu-
 turo: diciturque de tempore proximo. ὡς ἔγωγε nuper,
 & πάλαι olim, & οὐδέπω ποτε nunquam, solis prate-
 ritis. Ediuerso εἰσαεῖ in æternum, & αὖτις rursus, so-
 li futuro: nonnunquam etiam præsenti. ὅτιν prateri-
 to indicatiui adiungitur, ὅτιν εἶπε, priusquam dice-
 ret vel dixisset. Item infinitiui ὅτιν εἰπῶν, & in-
 terposito ἢ, ὅτιν ἢ εἰπῶν, antequā diceret. Et cum sub-
 iunctiuo, quum sermo est de re futura. ὅτιν ᾔρη-
 ται, antequam fiat & αὖ interposito ὅτιν αὖ ᾔρηται.
 Eως quoque praterito indicatiui, infinitiui & subiū-
 ctiui eodem modo, ἕως ἔλεγε, dum diceret. ἕως ἦλθε,
 donec venit. ἕως ἔλθῃ, donec veniat. ἕως ἔλθῃν, dum
 veniat. & sequente αὖ, ἕως αὖ ἔλθῃ, donec veniat.
 Item futuro. ἕως οὕτως ἔσται τὰ ὡς ἔγωγε, quandiu
 ad hunc modum res erunt. Additur etiam huic arti-
 culus οὕ, ἕως οὕ, quousq;. Ἀχρὶ & μέχρι eadē fere
 syntaxin habent cū ἕως. Ἴτῃ ἄχρῃς αὖ, μέχρις αὖ ἔλθῃ,
 quousq; vel donec veniat. Ἴτῃ ἄχρῃς ὅ, μέχρις ὅ, & c.

SCHOL. Aduerbia temporalia certis fere ver-
 borum modis ac temporibus amant copulari. Quorum
 aliqua casibus etiam coniuncta reperiuntur. νῦν quan-
 doque consequentiam magis quā tempus significat.
 qua forma illi respondere solet δὲ. Demosthen. ἐγὼ μὲν
 ὦ μὴν τὰν τα καὶ ἄλλον ἐρεῖν· νῦν δὲ οὐδὲν βούλων εἰρηκεν. σήμε-
 ρον hodie, cuius tempori adhæret, præter quā hyper-
 syntelico & futuro. eius extremum ἰχθῆς vel χθῆς heri,
 paratatico & aoristo. alterum extremum αὔριοι cras, fu-
 turo. Interdum præsenti ad actionis asseuerationē. αὔ-
 ριον πρῶ, cras facio, Inter téporalia sunt aliqua relatiua,

ὡς ὅτε, πῶς ὅτε, ὡς ὅτε, ὡς ὅτε: quorum ordo confunditur. præcedunt enim inuicem & sequuntur.

DE VSV ADVERBIORVM

hortandi, affirmandi, negandi & prohibendi. Cap. XXVI.

Hortatiua in vocatiuum & imperatiuum feruntur. ἄγε πῦρ, eia experire. φέρε εἰπέ, age dic. δεῦρ ἵνα κλέης, apud Aristophan. id est, huc accede ut plores. hic ἵνα speciem habet verbi, sicut ubi dicitur ἵνα πῖνῃς, perge facturus. δεῦρο vero adiunctum, eius hortationem adiuuat. ἄγε quoque ἄγε, φέρε φέρε, à verbis sunt. Feruntur & in subiunctiuum. φέρε ἴδω, age videam. δεῦτε ἀγαλλιασάμεθα τῷ κυρίῳ, venite exultemus domino. ubi coniunctio ἵνα subauditur, ἵνα ἴδω, ἵνα ἀγαλλιασάμεθα. Affirmatiua & negatiua indicatiuis conueniunt, εἰ λέγω, ita dico. οὐ ποίω, non facio. Prohibitiva presentibus imperatiui. μὴ λέγῃς, ne dic: μὴ δαμάσῃς πῖναι, ne utiquam facito. μὴ ἐνόχλῃς, ne pergas esse molestus. Hæc autem secundis personis aoristorum imperatiui iungi nolūt, non enim dicitur, μὴ τύψῃς, μὴ τύφῃς, μὴ τύψῃς. tertijs recte, μὴ πλάτῃς, ne verberet. μὴ ἡμῇς, ne fiat. μὴ τυπώσῃς, ne verberent. Recte & subiunctiui secundis, μὴ τύψῃς, τύψῃς, τυφῇς, τυπῇς. & tertijs, μὴ τύψῃς, τύψῃς. Item primis pluralibus, μὴ τυπώμεθ, etiam presentis, μὴ τυπώμεθ. Et cum verbis affectus, δέδοικα μὴ ἦ, timeo ne sit. φοβούμαι μὴ διαλυθῇ, metuo ne dilabatur. Et cū optatiuis, εἰ δέδοικεν μὴ εἴη, timui ne esset. Et cum indicatiuo. Thucyd. νῦν δὲ φοβούμεθα, μὴ ἀμφοτέρων ἡμῶν, nunc id veremur, ne

ambobus frustrati simus. Lucian. ὅρα γού, μὴ τὸ ἐναν-
 τὸν ὅσιν, attamē vide ne diuersum sit. Porro οὐ nega-
 tiuum, & μὴ prohibitium, sæpe simul incedunt:
 nunc prohibitive. *Aristophan.* οὐ μὴ ληΐσης, ne nuge-
 ris: nunc negative. οὐ μὴ ποιήσω, non fecerim. *Lucian.*
 οὐδὲν οὐ μὴ ῥήνται ἄδικον, nihil fiet iniurium. Item
 μὴ οὐ. *Æschin.* οὐτ' αὐτὸς ἔξαρουμαι, μὴ οὐ γεγονέναι
 ἔρωπκος, neque eo inficias, me in amorem prolapsus.
 Ponitur & μὴ negative, pro οὐ. *Isocrat.* αὐτὸς μὴ καὶ
 γώμω ἐκείνῃ, si quid non ex sententia euenerit: non
 tamen ediuerso οὐ pro μὴ.

SCHOL. Νῆ Δία, per Iouem, & καί, anthypo-
 phoris nonnunquam seruiunt. Ad hæc καί præpositum
 negationi μὴ, illam perimit, καί μὴ τὸ δὲ σκηπτερον, id est,
 per hoc sceptrum. οὐ scribitur quum sequitur consonās.
 οὐ ποιεῖ. & quum vocalis tennis, & ἐσι. οὐχ quum aspira-
 τα. οὐχ ὅπως, nedum. & χί quauis sequente, & χί ὅσιν, & χί
 ὅρα, & χί βούλεται. Attici amant negationes superflue ge-
 minare. apud quos οὐ μὴ Δία valet idem quod μὴ Δία,
 non per Iouem. & & ἐστιν ὁδεῖς, idem quod nullus est. So-
 phoc. τῆς αὐτοχρησίας τύχης & ἐστιν ὁδὲν μεῖζον αὐτοχρησίας
 κακόν, necessaria fortuna nullum est maius hominibus
 malum. Item tres idem quod vna Plato, & διωκτὸν ὁδε-
 ποτε ὁδὲν τούτων πράττειν, nihil vnquam horum fieri po-
 terit. & quatuor, vt apud Demosth. & ὁδεποτε ὁδὲν & μὴ γέ-
 νηται τῶν δεινῶν, non fiet vnquam vtile quidpiam. In-
 ueniuntur adhuc his plures in eodē circulo. vt apud eū-
 δέ, εἰ δὲ μὴτ' ὅδε μὴτ' ἦν, μὴτ' αὐτὸς ἐπιπύχει μινδὲς μινδὲς
 καὶ πύρεον. Abundant quoque alicubi cum verbis prohi-
 bitiuis negatiuisque. & παρρησίᾳ σοι μὴ θεῖναι νόμον, in-
 terdico tibi ne feras legem. ἐκάλυψε μὴ οἶκός σου μεῖν τα-
 πείχη, vetuit ne ædificaret muros. Item, μὴ &, *Lucian.* &
 αὐτὸς ἔξαρος ῥήσις, μὴ & ἐμὸς ὁδὲς αὐτὸς, non negabis te esse

filium meum. Demosth. εἰς πῶποτε, μὴ ἔχλωσ ἔχειν
 αὐτίπῃ, nullus unquam contendit, non bene habere.
 In his sequitur infinitivus, aliàs etiàm participium. Idē,
 εἰ αὖ εἰς ταῦτα, ὧ ἀνδρες ἀθηναῖοι, ἢ ἐλπίδι, μὴ ἔσωει-
 δῶς ἐκὼτῷ συγκοφαντοῦν, nullus hæc, viri Athenienses,
 vellet, nisi calumniæ sibi conscius. Præcedente vero ἔ
 sic εἰ μὴ, interdum sequitur indicativus. οὐ μὴποτε βελ-
 τίς ποιήσετε, nunquam meliores facietis, sed plerunque
 subiunctivus. Inveniuntur etiàm duæ negationes affir-
 mantes. Aristophan. ἢν δὲ μὴ δέλῃ, ἔκ ἐσθ' ὅπως ἔκ ἐξελῶ
 ἐκ τῆς οἰκίας, quod si nolit, nullo pacto fiet, quin domo
 eiciam. Idem, ἔκ ἐσθ' ὅπως ἔκ ἔχειτέ με τὰ χρήματα, non
 dubium quin vos habetis meam pecuniam. Chrysosto,
 οὐδὲ ὅστις ἐγέλᾶται nemo non ridebit. Huiusmo-
 di esse videtur, quoties negatio adhæret comparativus
 & superlativus negationem includenti, οὐχ ἥττον, non
 minus, ἔκ ἐλαττον, nihilominus.

DE VSV ADVERBIORVM

quæ verbis plurimum adhærent.

Cap. XXVII.

QUædam ex ijs quæ medietatis appellantur,
 cuius verborum tempori modoque aptari
 queunt. quin & peculiariter congruunt
 verbo ἔχω cum genitivo. κακῶς ἐχὼ τὸ σῶμα, δὲ δὲ
 τῆς ψυχῆς, ἐμπερίως χημάτων, est illi corpus male
 affectum, sed animus bene, & facultas mediocris.
 Quæ incrementum significant, verbis adhærent, vt
 λίαν φιλεῖ, multum ama. Nominibus adiectivis,
 λίαν σεφὴς, nimis sapiens. πᾶν ὀνόμας, admodum bene-
 volus. Comparativa præter genitivum etiàm rectum
 post se habent, interueniente ἢ. ἢ γὰρ ἥμαρ αὐτὸ ἔλαος

καὶ ζῶν, ἢ φίλος κακός, quodnam vlcus accidere maius
 potest, quàm amicus prauus iunguntur ἔσθ' ὁτι
 ἔσθ' ὁτι, celerius venit. γράφε βέλποι, scribe
 melius. Itidem superlatiua, ὡκυτα τρέχῃ, veloci-
 sime currit. Cōgregatiua, discretiua ἔσθ' ordinalia ver-
 bis etiam adherent, ἅμα vel ὁμοῦ ἐρχονται, simul ve-
 niunt. χωρὶς κάθεται, seorsum sedet. ἐφεξῆς βαδίζοισι,
 seriatim incedunt. Confirmatiua indicatiuis, λέγῃ ὅτι
 ἔσθ' ὅτι, dicit quod veniet. οὕτως ἔσθ', sic habet. Decla-
 ratiua post se similia precedentibus expetunt. Pari
 forma quæ similitudinem significant, vt ὡς ἔλε-
 ξεν, οὕτω καὶ ἐπαγγέλλεται, sicut dixit, ita ἔσθ' fecit. οὕτω ve-
 nuste sibi subiungit δὲ, τοι, ἔσθ' δὴ τοι. οὕτω δὲ ἐποίησε,
 ἔσθ' c. quod οὕτως quoque per σ effertur, vocali se-
 quente, οὕτως ἐπαγγέλλεται. Ad hæc quæ interrogationem,
 coniecturam, remissionem ἔσθ' demonstrationem si-
 gnificant, verbis fere indicatiuis iunguntur. πῶς ἔσθ'·
 quomodo habes? ἴσως ἐλθούσῃ, fortasse veniam. μό-
 λης δυνάσται, vix potest. ἰδού ἐρχεται, en venit. hoc ta-
 men in sacris literis sæpe cū recto legitur, ἰδού ὁ ἀμύνης,
 ἰδού ὁ υἱός σου. Optatiua optatiuis modis. vt ὡς, εἴθε,
 αἴθε. εἴθε γράψαι, vtinam scribat. aliàs etiam indicati-
 uo ad significandum voti definiti euentū. εἴθε ἔγραψαι,
 vtinam scripserit. εἴθε ἔγραψεν, vtinam scripsisset. Ari-
 stophan. εἰδὲ δὲ ἐκόπην παρὰ πρὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς λίθῳ, vti-
 nam prius oculus mihi lapide fuisset erutus. His af-
 finia sunt illa furoris, αὐτοῖς, αὐτὰ. Digressiua infiniti-
 uis, ὡς περὶ δυνάσται, vt quis possit. ἔσθ' interposito ἢ. Ba-
 sil. μικρότερον ἐμαυτὸν κρίνων, ἢ ὡς περὶ τοιαύτης πυγμῆς
 χεῖρος, inferiorem meipsum iudicans, quàm vt talē

consequar gratiam. Interdum etiam indicatiuis. Demosthen. εἰς τὸ τοῦ ἡκεν ἀραιδείας, ὥς τε Τολμαῖ λίγην, eous-
que impudentiæ prorupit, vt audeat iactare. Qua
forma inuenitur quoque vsitatum ὡς. Heliodor. ὡς
μὴ πνα ἐγχεῖσθαι ὑπονοίας, ne qua suspicio suborire-
tur. Hinc illa, ὡς φαίαι, ὡς εἰπῶν, ὡς ἐπεὶ εἰπῶν, vt ita
dicatur, & similia. Εἴεν, esto tertia persona plura-
lis optatiui. & ἔσω secunda imperatiui singularis, à
verbo εἰμί, quandoque aduerbiascunt. Quarū vsus
est in transitionibus quum admissio precedenti, aliud
inducitur, vt εἴεν. π' δὴ σοι πᾶς ὁ τῷ Λαερτιά. Demosth.
ἔσω, συγχωρᾷ σοι, esto, concedo tibi.

SCHOL. Aduerbia incrementi decrementique, &
comparationis, multipliciter inter se, & cū alijs miscē-
tur, vt πᾶν σφόδρα, nimis valde. πολλῶ μᾶλλον, multo
magis. Item πολλὸν ἥκιστα, multo minus ὅτι πλεῖστα, quàm
plurima. ὡς μετρίωτατα, quàm modestissime. ὡς ἐνὶ μάλι-
στα, quàm maxime fieri potest. ὡς ἐδυνάτο ἄριστα, quàm
optime potuit. ὡς οἷος ὁμοίως τοῖς μάλιστα, beneuolus vt
qui maxime. ὡς ὅτι τάχιστα, quàm celerrime. πολλὸς δὲν ὀλί-
γον, ante paulum. μικρὸν πολλὸς δὲν, paulo ante, Sic μικρόν
ὑπερόν, paulo post. ὅσον, ferme. ὀλίγον ὅσον, tantillum. μι-
κρόν ὅσον, pusillum. ὅσον τάχιστα, quàm celerrime, ὅσον
εὐπω, ὅσον οὐ, ferme. ὅσον οὐδέπω, fere quàm primum.
ὅσον ἐκ ἤδη, ὅσον αὐτίκα, protinus fere. ὅσον πλεῖστον,
quàm plurimum. θαυμαστόν ὅσον, & θαυμαστόν ὑλίγον,
mirum in modum. & alia. Optatiua quum sibi adsci-
scent verbum, ὥφελον, ὥφελες, ὥφειλεν, vt plurimum
in infinitiuum feruntur. Ἰλ. γ, αἰὲ ὥφελές τ' ἄγαμός τ'
ἔμεναι, ἀγρόν τ' ἀπολέει. Euripid. εἴθ' ὥφελ' ἀγρόν
μὴ διαπύλαι σκάφος. Sic ὡς ὥφελον ἀκρῶσαι, vtinam au-
dissim. Quandoque verbū ipsum solū optatine ponitur.
Demosthen. ἐπιδὴ ἢ ἂ μήποτ' ὥφελον σωείην, quādo ea
acciderunt quæ quivis nollet. Sic Terent. Nolle factum,

dixit. Item ὄφελον per o, sæpe vtinam significat, cū præterito. ὄφελον ἦλθες, vtinam venisses. & cum optatiuo. Psalm. C X V I I I. ὄφελον κατενδυνάμωσαν αἱ ὁδοί μου, vtinam dirigantur viæ meæ.

Ὡς ad multas species pertinet. nam & similitudinem siue comparisonem significat. οὕτως ἐποίησα ὥς ἐγένετο, ita feci vt inuasisse. Θεὸς ὥς, velut deus. Et relationem. ὥς οἱ μὲν βιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγρόεον, sic illi inter se loquebantur. Et admirationē. ὥς ἀργαλέον πρᾶγμα ὅτι, quàm molesta res est. Et votum. Euripid. ὥς ὄλγιστο πᾶσι κακῶς, ὅ si pessime periisset. Etiam auget. vnde ὥς ἀλυσῶς, admodum vere. θαυμασίως ὥς, mirum in modum. & similia. Valet quoque postquam. Demosthen. ὥς τὸ πᾶρ ὑμῶν ἐπύθοντο, id est, ἐπεί. Item ad. Aristoph. ὡχόμεν ὥς τὸν Θεόν, perrexi ad deum. Et quia, etenim, tanquam, quasi, vt, sicut, circiter. Item quomodo. vnde ἐςιν ὥς, quodammodo, & c.

DE CONIUNCTIONVM OM-

niunium vsu & syntaxi.

Cap. X X V I I I..

Coniunctiones copulatiuæ sensum & dictiones atque orationes copulant. vt καί, ἰδὲ, ὃ, πῖ, ἀλλά, ἀπὲρ, αὐτὰρ. E quibus καὶ dictionibus præponitur. vt σὺ εἰς Πέτρος, tu & Petrus. Quod si geminetur, simile quiddam priori exiget posterior, & Σωκράτης καὶ Ἀλέξανδρος. Hic quia priorem continue sequitur nomen, non licet verbum subiicere posteriori. Quando verbum idem repetitur, tempus est diuersum, καὶ γράφω καὶ γράψω, & scribo & scribam. & modus, & γράφεις, καὶ γράφον, & scribis & scribito. Quod si modus idem sit ac tempus, verba diuersa

esse oportet, καὶ ἀντιπαπὶ καὶ διαλέγεται, ὅτε deambulat
 ὅτε disputat. Τὲ postponitur dictionibus, sed ipsi ὅτε
 præponitur. Πέπυς τε ὅτε σύ. Ιλ. β, ἄλλοι μὲν ἔα θεοὶ τε ὅτε
 ἀνέρες. Μὲν incæptiua est, cui respondet in altera
 oratione δέ: verum ambæ dictionibus postponuntur.
 ἄλλοι μὲν ἀπείροισιν, ἄλλοι δὲ ἀμύσσονται, alij quidem se-
 minant, alij autem metent. Quandoque pro δέ re-
 spondet ἀλλά. Ιλ. ε, Τυδεὺς μικρὸς μὲν ἔγω δέμας, ἀλ-
 λά μαχητής, Tydeus parvus quidē erat corpore, ve-
 rum pugna.

Disiunctiua res disiungentes, orationem ὅτε par-
 tes eius connectunt. vt ἢ ἢτοι, quia inter similia locā-
 tur, ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα, vel nox, vel dies. Hic ἢ sibi ipsi
 præcedit: aliàs sequitur post ἢτοι, ἢτοι ἀγαθόν, ἢ φά-
 λον, aut bonum, aut malum. ἢ per se etiam explana-
 tiua est: quum videlicet alterum membrum diuisio-
 nis eligendum definitur. vt βάλωμ' ἐγὼ λαὸν σὸν ἐμμε-
 ναι, ἢ ἀπολέσθαι, id est, malo ego populum seruatum,
 quàm perditum, vel, ὅτε non perditum. Σίλω πύχης τε
 λαχμὸν, ἢ φρενῶν πύχον, malo fortunæ stillam, quàm
 prudentiæ dolium. Item dubitatiua cum interroga-
 tione. Ιλ. β, ἢ ἔπ καὶ χευσσὸς ὁπιδεύεαι; an adhuc etiam
 auro eges? Et sequente negatione. Ιλ. ι, ἢ δὲ λαὸν
 ἀνὴρα γὰρ ἀνδράδ' ἀρίστους ἀπὸς εἰδης· ἢ οὐχ' Ελένης ἔνεα
 ἠὲ νόμοιο, Demosthen. πότερον τῶν τα πάντα ποιῶν, ἢ δίκαι,
 καὶ παρὰ πόνδρα, καὶ ἔλκε τίω εἰρλίω, ἢ οὐ; vtrumne hæc
 faciēs, iniquus erat, ὅτε sædera pacemque rumpebat,
 an non? Quibus in locis præter dubitationem, vim
 quoque habet soluendi, sicut an apud Latinos.

Continuatiua res ex euentu ὅτε conditione suspē-

dunt, ut εἰ, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, quæ post se subiun-
 ctivum exigunt. εἰς ἀπολύσει αὐτοὺς, si dimittam eos.
 quanquam εἰς à plerisque inter causales recensetur.
 εἰ verò raro subiunctivo præponitur: crebro indica-
 tivi paratatico in re incerta & conditionali. Demo-
 sthe. εἰ γὰρ ἡ βούλεσθε, ἔγωγε ἐμποδῶν si enim voluissetis,
 quid fuisset impedimento? Idem, εἰ δὲ τὸ πρὶν ἐποίει ἑκά-
 στος, οὐκ ἔστιν αὖ, si hoc unusquisque faceret, vicissent uti-
 que. Item optativo in eodem ferme significato. εἰ
 βούλοιο, si velles: & addito αὖ, εἰ βούλοιο αὖ. Aliàs
 præsentis & præteriti adiungitur in re certa. Lu-
 cian. καὶ εἰ μὲν περὶ ὧν ἡ πόλις πολυπλοῦς, ἢ
 ἐπὶ ἐκείνῃ, τὸ πολυπραγμοναῖ. Posiponuntur autē
 aliquando alijs orationibus. ut 1. α, ἢ κεν γηθῆσαι,
 Περικλῆς Περικλῆσιό τε πατρὶς, εἰ σφῶν τὰ δὲ πάντα πυ-
 θοῖαν.

Subcontinuatiua è diverso rem subsistentem po-
 nunt. ut ἐπεὶ, ἐπεὶ, ἐπεὶ, ἐπεὶ, ἐπεὶ, quæ indicatiuis
 magis congruunt. ἐπεὶ τὰ οὕτως ἐχέ, siquidem
 hæc ita habent.

Causales, quæ finem & causam significant, ut ἵνα,
 ὅπως, γὰρ, ὅτι, subiunctivum fere exposcunt, ut ἐρχεται
 ἵνα διαλέξηται, venit ut disputet: vel ἵνα διαλέγηται ἐρ-
 χεται, κοπιῶ, ἵνα ᾧ, laboro, ut salutem assequar: vel
 ἵνα ᾧ κοπιῶ. Ad hæc, ἵνα quandoque paratatico iū-
 gitur, siue optativi indefinito, ad incerti quidpiam
 significandum. Lucian. ὑπὸ τῇ ῥηϊμαλίστῃ ἐχέω αὐ-
 τοὺς στεφάνους, ἵν' ὡς πλείστον αὐτῶν τῆς ἡδονῆς, infra na-
 res maxime oportuit eos coronari, quò voluptatis
 quàm plurimum attraherēt. Ὅπως fere finem innuit.

ut δια-

ὥς δὲ ἀνοήτως ὅπως διδάξῃ, *cogitat quemadmodum doceat*. Item cum indicatio pro πῶς. Demosth. σκο-
πεῖτε δὲ τὸ το, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc autem cōside-
rate, ne verba iactent. Quandoque suppressum ha-
bet verbum ὅγε vide. vel σκόπευε considera, ut aliàs
dictum est. Γὰρ semper postponitur alteri dictioni,
sicut δέ. Aristoph. οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς πολλοῖς ἡγούμεθα,
nam videntes cæcis præimus Οπ, δὴ π, καὶ γόπ, & id
genus aliæ, indicatio iunguntur. ἐφ' ἃ infinitivo, ἐφ' ἃ
ποιήσῃ, ad faciendum ἐφ' ἃ δοῦναι, ad dandum. & in-
dicativi futuro, ut ἐφ' ἃ γράψῃ, ut scribat. & præteri-
to, quum significat quoniam. ut ἐφ' ἃ ἔγραψα, quia
scripsit.

Aduersatiuæ, quibus aduersamur & opponimus
aliquid, dictionibus præponuntur & postponuntur.
ut καί περ, εἰ δέ, καὶ ὅμως, ἐμπις, ἀλλά.

Illatiuæ, quæ ratiocinationibus & illationibus
seruiunt, postponuntur dictionibus. ut ἀλλὰ, ἀλλα-
μὲν, οὖν, τοῖς πολλοῖς, ἄγε, τοῖς ῥητοῖς, τοῖς ῥητοῖς. ἀλλὰ & ἀλλα-
μὲν præponuntur. πᾶς ἀνθρώπος ζῷον, omnis homo
animal. ἀναμὲν πᾶς ζῷον οὐ σῖα, atqui omne animal
substantia. πᾶς ἄγε ἀνθρώπος οὐ σῖα, omnis igitur ho-
mo substantia.

Dubitatiuæ, quæ dubitationibus & percontationibus accommodantur, præcedere in oratione so-
lent, ἀρ' οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ; nunquid igitur bonum est
voluptas? sic μὴν an, μὴ num.

Expletivæ, aut ornamenti gratia, aut explendi
carminis necessitate adhibentur. ut δὴ, δὴ τα, μὲν, αὖ,
ὅτι, γὰρ, γὰρ, quæ fere postponuntur. Hæ tamen inter-

dum suæ significationis sunt. ut γούω, γέ. quæ extenuationi seruiunt. & δὲ confirmationi ac transitioni, & ὅπ' quæ aduersantis est. Item αὖ indefinita cum subiunctiuo, ὅσα αὖ εἴπης, quæcunque dixeris: & potentialis cum præsentī & futuro optatiui. iungitur etiā futuro indicatiui, ἐκ αὖ ἐρεῖς. sed hoc rarum est. Illud frequētius, εἰ δέδωκε αὖ, ἔλεγε αὖ, & εἶπεν αὖ, ad actionē incertam designandā, id est, dedisset utiq; , diceret vel dixisset, siue poterat dicere. nam in talibus αὖ inclusum habet verbum possum: ubi plerunque verbo subiicitur: aliàs cum subiunctiuo cōstructa, præponi solet.

Præterea coniunctiones alias pro alijs poni receptissimum est, ut ἀλλὰ pro γέ & pro καί. & δέ pro γέ. Componuntur autem secum & cum alijs orationis partibus. In syntaxi vero binæ & ternæ copulari gaudent. Aduerbijs quoque, ut superius dictum est, adherent. quin & nonnullæ in aduerbia transiunt, ut ὅπ' quòd, ἥτοι sane.

SC H O L. Coniunctiones vincula quædam sunt partes partibus, & orationes orationibus copulantia. Ἀτὰρ pro δὲ, id est, vero siue verum. nonnunquam dictiones antecedit. Δέ idētidem repetitur. Liba. ἡ μείφατο πῶ μὲν Βιλαυδρωπίαν ἀδικίᾳ, πῶ δὲ Βελήτριαν πονηρίᾳ, πῶ ἃ ἑποδοχὴν ἀρετῇ, πῶ δὲ πρὸς ὕβρει, πῶ δὲ πρὸς ὠμότητι. Rursus quandoque suppressa relinquit μὲν pendentem & ἀνάντα πόδοτον. Ιλ. β, Βοιωτῶν μὲν Πηνέλειος κ', Λήϊτος ἦρχον. Tale est procœmium Acto- rum apostolicorum, Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐπεισάμην πρὸς πάντων ὧ Θεόφλε, & c. Circa officia & scripturam particulæ ἥ, non vsquequaque conuenit inter gramma-

ticos Græcos. Quin & inter Theodorū Gazā & Georgium Trapezuntium homines Græcos, sed Latinis literis impēse eruditos, rixa fuit super interpretatione problematum Aristotelis: quæ fere per ἢ soluantur. Vbi Theodorus reiecta, aut, veteris translationis, an vertit: Georgius vtrunque improbens, vel reddidit. Ergo particula, quum multipliciter scribatur, quumque variis modis accipiat, hoc ordine videtur distinguenda: ἢ superposito tenui & circumflexo, id est, erat & fuerat, tertia persona paratatici est. à verbo εἰμι, ἦν, ἦς, ἦ, καὶ ἦν: & subiunctiui εἰὼν ὦ, ἦς, ἦ, si i subscribatur. Item ἢ dixit poetice pro ἔφη. & aduerbium ἦ, id est, nempe, confirmandi. Ἰλ. σ, ἦ μάλα δὴ πύθηνκε Μενεΐπιδ' ἄλκιμος υἱὸς, nempe iam obiit Menætij strenuus filius. H superposita sola aspiratione, rectus est articuli præpositiui fœminini, ἦ πῶς. addito vero graui ἦ, id est, quæ, etiam rectus articuli postpositiui eiusdem generis. & pronominis possessiui, ὅς ἢ, suus sua, apud poetas. ἢ superposita aspiratione & circumflexo, aduerbium etiam confirmandi & circumscribendi, ἦ δέ μιν ἐξί, quatenus fas est. Item loci. ἦ qua parte & quo, & similitudinis, id est quemadmodum. Est & datiuus articuli postpositiui fœminini, id est cui: & pronominis possessiui tertiæ personæ, ὅς ἢ, suus, sua, ἦ suæ apud poetas. Habet autem subscriptum, quoties aspiratur simul & circumflectitur. H cum tenui & graui aduerbium, valet quàm est etiam coniunctio disiunctiua explanatiua & dubitatiua. exempla iam posita sunt. Est & subdisiunctiua, quum indiscrete & sine optione disiungit. vt δὲ μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, dà mihi aurum aut argentum, id est, alterutrum. Aliàs etiam valet ἢ, vt Μῖνος ἢ πῶς νόμων, Minos vel de legibus, id est, & de legibus. Postremo à philosopho induci solet ad soluendum problema per διὰ τὸ propositū. vbi ἢ vna cū solutione præ se fert modestiam dubitandi percontandique, id quod vel inde fit manifestum, quod vbi quæstionis ratio non simplex subiicitur, primum lo-

cum obtinet πρότερον (quæ proculdubio dubitantis est & percontantis) deinde sequitur ἢ, eandem habens vim, ut sectionis V. Problem. V. διὰ τί δὲ τὰ πρὶν κρείσσονα πότετα. πρότερον ὅτι ἐξ ἧς τῆς σοφῆς. ἐν ὅσῳ οὐκ τὰ πρὶν παρ' οὐκείνης λαμβάνει, αὐτὴ ποθ' αὖτις λαμβάνει. ἢ ὅτι ἡμισυ πονέει, καὶ μὴ οὐκ ἔχει. Theodor. Cur venter optimus admodum esse solet? vtrum quod cibo propinquus est, dumque cætera membra ex ventre hauriunt, venter ipse sibi sæpius ingerit? an quoniam minime venter laborat? flexibus enim hic nullis contorquetur. Aliàs vbi ratio simplex est, ἢ tantum apponitur, ut in eiusdē sect. V. Probl. III. διὰ τί ἡ γαστήρ μόνον λεπιδύεται τῶν γυμναζομένων. ἢ ὅτι πλάσσει ἢ πιεσθὲν πρὶν γαστέρι; Theo-
dor. cur venter tantummodo extenuatur eorum qui se exercitationi dederunt? an quoniam venter pingue amplectitur plurimum? Hic autem & in similibus, aptene soli ἢ respondeat an sola: & subiiciendumne huic semper sit interrogationis signum, quod in Græcis exemplaribus non est, alij viderint. Illud non indignum animaduersione, quod Alexander Aphrodisiensis Aristotelis interpres, Problemata sua perpetuo soluit per ὅτι, id est, quoniam, præpositis alicubi verbis λέγω vel φημι, id est, dico vel aio, quod, aut per simile quidpiam absq; dubitandi notis. Quinetiam Aristoteles ipse aliquoties usurpat ὅτι ac διότι, seorsum, & asque ἢ, sed raro admodum. At Plutarchus Problemata Romanorum Aristotelico more exoluit, per πρότερον videlicet atque ἢ: extra vero inducta statim ratione aut narratione, simpliciter interpretatur absque dubitandi particulis.

Ita quandoque usurpatur pro ὅτιν aduerbio loci, id est, vbi, ἵνα δῖος, ἐνθα καὶ αἰδώς, vbi timor, ibi & pudor. Causales siue finales & continuatiuæ, quæ incerti quidpiam præ se ferunt, optatiuo iunguntur, aut indicatiui indefinitis parataticisve. ἀείκετο ἵνα δεῶτο. venit ut spectaret. εἰ γὰρ ἐώρων, ἀπὸφυγεν αὐτὸν, si vidissem, utique aufugissem. Sic εἰ ἐδεατάμην, δεαταίμην. Quod si

præfens aut præteritum indicatiui huic demus, iam fiet subcontinuatiua, id est, siquidem. vt ἐὶ ὁ θεὸς πάντα κτίσκει, siquidem deus omnia nouit. ἐὶ ὁ ἀνθρώπος ζῶν ὅτι, si homo animal est. In sacris literis cum indicatiuo feruit abiurationi, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὶ δοθήσεται τῇ γῆ τὰ πάντα σημεῖον, Marci. V I I I. Amen dico vobis, si dabitur generationi huic signum, id est, neutiquam dabitur. Quæ forma ab Hebræis sumpta est. Latini addere solent, dispeream, vel emoriar si. Etiam cum indicatiuo interrogat & dubitat. Actu. I. οἱ μὲν οὖν συνελθόντες, ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες, κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθίσταναις πάλιν βασιλείαν τῷ Ἰσραὴλ. Opi tripliciter accipi solet: nominaliter, quum interpositam habet hypodiasstolen, ὅ, π, id est, quodcunque. est enim neutra terminatio ab ὅς τις, ἥ τις, ὅ, π, quicunque, quæcunque, quodcunque. Et coniunctiue ad significandam causam, id est quia, quoniam. Item aduerbialiter ad augendum. ὅπῃ τάχιστα, quàm citissime. & ad confirmandum atque explanandum, λέγει ὅπῃ ἤξει, dicit quòd veniet.

At quia rem actionemve in potentia sistit, præteritis perfectis non iungitur: quippe quòd ea perfectâ actionē significant. Amat autem futura, præterita imperfecta, plusquâperfecta & indefinita, quòd hæc imperfecte fere & indefinite significant, sed in primis tempora optatiui, qui modus ambiguus narrationibus deseruit: sicut è diuerso indicatiuus definitis. vnde indicatiuo magis cōgruunt aduerbia cōfirmatiua & cōiunctiones causales, & aliæ similes. Tandē quoniam coniunctiones, & secū & cum aduerbiis tā in syntaxi, quàm etiā in cōpositione subinde cōmiscetur. & alioqui in huiuscemodi particulis emphasis plerūq; aut venustas quædā, vel secreta orationis vis latet: catalogū earū hic attexā cū Latinis interpretationibus. Καὶ καὶ etenim. καὶ τε καὶ, καὶ καὶ αὐτὸς, quin etiam. καὶ καὶ καὶ, καὶ μὲν δὲ καὶ, καὶ δὲ καὶ, etiam adhuc atque adeo. ἀλλὰ καὶ, sed etiam. ἀλλὰ δὲ καὶ, atque etiā. καὶ

μὴν, & μὴν καὶ, quin etiam. καὶ δὴ τα, & quidem. Τὸ μὲν, τὸ ᾧ, & τῇ μὲν, τῇ ᾧ, valet ἑνὶ το μὲν, ὅθεν ᾧ, id est, partim, vel cum, tum. πάνιν αὐτοῦ, πᾶν γε, καὶ μάλα, sunt asseuerantis, id est, admodum, sane quidem. μὲν τ' αὖ vti que, μὲν τοι vero, οὐ μὲν δὲ, minime vero, μὲν γὰρ δὲ, itaque. Δὲ autem, vero. interdum seruit asseuerationi. Herodot. ὅθεν χρηματα μὲν οὐ, τὸν νεκρὸν δὲ, pecunias quidem non inuenit, cadauer autem scilicet, sic δὲ τοι idem est cum γὰρ τοι, id est, etiam vero. δὴ γε, δὲ πον, idem quod δὲ. Τὰ que, οὐτε neque, τὰ τε ἄλλα καὶ ὅπ, cum ob alia, tum. τε & καὶ eleganter verti solent per cum & tum. ἦτοι siue, id est, ἦτοι, εἴτοι, id est, videlicet. ἢ qua ratione, eatenus. ἢ περ qua quidem, πάντη quatenus, hoc pacto, itaque, idcirco. πάντα δὲ, πάντα δὲ, πάντ' ἄρα, hac de causa. Εἰ, si, nunquid, εἴ περ, si, quando, quando quidem. εἰ δ' ἄρα, εἴ περ ἄρα, εἰ ᾧ μὴ, sin minus, alioqui, εἰ δ' ἄγε, pro ἄγε δὴ. vel pro εἰ βούλει ἄγε. εἴ πως, εἴ πον, εἴ πη, si. Ἀν, εἰ, ἢν, si. καὶ, quod si, sin, et si, atque adeo. καὶ εἰ, etiam si. καὶ εἰ μὴ, tametsi, et si non. εἰ αὖ ᾧ, quod si, quid si. Ἐπει δὲ, ὅπον, ὅπνιν γε, quandoquidem. ὅπ' τιν, ἐπειδὴν, quando, quādocunque, postquam. ἐπειδὴ τὰ χίσει, simulac, aliās. ὅπον, ὁ δὴ πετε & ὁ π δὴ ποτε, valent quodcunque. ἐπὶ, quidem, quando, postquam, alioqui. ἐπὶ τοι, alioqui. Ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧ τε, ἐφ' ὅτῳ, vt, quare, quamobré. ὅπως, vt, quomodo postquam, quemadmodum ὅπως αὖ, ὥς αὖ, quocunque modo quonam pacto. ὥς μὴ, ὅπως μὴ, ne, vt ne. Γὰρ enim. γὰρ πον, γὰρ τοι, γὰρ δὲ, γὰρ δὴ πον, γὰρ τ' αὖ, γὰρ τοι αὖ, γὰρ αὖ, fere idem pollent quod γὰρ. μὴ γὰρ δὲ, οὐ γὰρ δὲ, οὐ γὰρ αὖ πον, id est, minime absit. ἢ γὰρ αὖ, nam si, alioqui. ἢ γὰρ αὖ, alioqui, neutiquā, enim. Μὴ ὅπ, ἢ ὅπ, οὐχ ὅπως non modo, necdum, non solū non, οὐχ ὅπ μὴ, non quin, ἢ ὅπως. ἢ ὥς, non vt. οὐ γὰρ ὅπως, neque enim tantum. μὴ γὰρ ὅπ, non enim solum, εἰ μὴ, ὅπ μὴ, nisi. Ἀλλ', sed, sed, etiam. ἀλλὰ νὴ δία, & νὴ δία, ἀλλὰ, at enim, at Hercle. ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ δὲ, at enim, sed enim. ἀλλ' ὅμως, ἀλλ' οὐ, ὅμως δ' οὐ, attamen. ἀλ-

ἀλλὰ τοι, at vero, atqui. ἀλλὰ μὴν, at vero, enimvero, atqui.
 οὐκ οὐ, atqui, nempe. οὐκ οὐ, minime, nōne. εἰ μὴν ἀλλὰ,
 εἰ γὰρ τοι ἀλλὰ, οὐ μὲν τοι ἀλλὰ, at verò, enimvero. εἰ μὴν,
 nec vero. οὐτε μὴν, εἰ δὲ μὴν, εἰ μὲν τοι, εἰ μὴν εἰδὲ, εἰ μὴν ἀλ-
 λ' εἰδὲ, neque tamen. ἢ μὴν nempe. καὶ μὴν, vere, cæterū.
 μὲν τοι, verūtamen, rursū. μὲν τοι γέ, verum. ἀτὰρ, cæ-
 terum. ἔμπης, tamen. καὶ τοι atqui, tametsi, quanvis, &
 quidē. καὶ τοι γέ, quanquam. εἰ γέ, etiā si. ἢ, εἰ, etsi. εἰ μὴ πο-
 τῶ, pondū. εἰ μὲν οὐ, εἰ μὲν οὐ γέ, neutiquā, atqui nō.

Τοίνυν, atqui, igitur, vero. ἐπὶ τοίνυν, iam vero. οὐ τοί-
 νυν, neque vero. ἄρα, igitur, ἄρα οὐ, ergo. itaque. ἄρα γέ,
 igitur. καὶ τοι, itaque. ἢ, δὴ, continuo. ταῦτ' ἄρα, igitur,
 idcirco. ταύτη, ideo, propterea. ἄρα, num. ἄρα μὴ, nun-
 quid. ἀλλὰ μὴ, nūquid, non autem, ἀλλ' οὐ, ἀλλ' εἰ, an
 non, non etiā. ἢ εἰ, ἢ μὴ, an non. ἢ γὰρ, nōne. ἀλλ' ἢ,
 nūquid. ἢ μὴν, πῶς ἔσ', quidni. μὴ ἄρ' εἰ, an non. ἄρα γέ,
 ἄρ' οὐ, vtrum igitur. ἄρα ποτε, vtrum tandem. εἰ γὰρ, an
 non. μῶν, num. μῶν μὴ, nōne. ἢ an, alioqui, quā, po-
 tius quam, vel. Μὴ, nunquid. μὴ ποτε, an non potius, vi-
 de ne forte, fortasse, nunquam, neutiquam. μήτοι, μήτοι-
 γέ, ne minime, non. οὐτοι, οὐ ποτε, nequaquam, absit, nō.

Ποῦ, vbi, fortasse, videlicet. δὴ ποῦ, δὴ τα, nimirum, nē-
 pe, tandem. μὴ δὴ τα, absit, nequaquam. εἰ δὴ τα, minime.
 οὐπ' οὐ, εἰπ' μὴ, nū forte nō. μήπ, μήπ γέ, μήπ γ' εἰ, μήπ
 δὴ, μὴ ὅπ γέ, μὴ ὅπ δὴ, μήτοι γέ, εἰχ' ὅπως, non solū non,
 nedum. εἰχ' ὅσον, εἰχ' οἷον, nedum. Δὴ, iam demum, por-
 ro. φέρε δὴ, age vero. ἢ δὴ, ἢ μὴν, πὶ οὐ, ἢ δὴ οὐ, quid-
 nam. Γέ, ἀλλὰ, ἀλλὰ γέ, ἀλλ' οὐ γέ, saltem. γέ δὴ, γέ τοι,
 γέ οὐ, certe quidem, certe vero. Μὴν, γαῶ, duntaxat
 certe, quippe, at certe. γέ μὴν, quidem vero. οὐ γ' αὖ, οὐ
 γ' αὖ, vix, nullatenus. Τοι ponitur pro γέ. vnde οὐ πο-
 τοι, sic quidem. πάντοι admodum. γὰρ τοι, λογίζεται, etiā
 vero. αὖ, αὖτοι, vero, rursū, porro. Οὐ, ergo. ἀλλ' οὐ,
 certe, saltem, attamen. Componitur οὐ cum multis no-
 minibus: vnde ὅς τις οὐ, quicumque, quisquis. Item μὴδ'
 ὅς τις οὐ, οὐδ' ὅς τις οὐ, nullus. ὅποιος τις οὐ, qualiscun-

que. ὅπως οὖν ποῦν, quantuscunque. ὅπως οὖν quotuslibet. quod etiam ὅπως δὴ ποτε dicitur. Sic ὅπως οὖν, quantuslibet. ὅπως οὖν & ὅπως δὴ ποτε. vterlibet. ὅπως οὖν vel ὅπως οὖν, quod quidem. Item ὡς περ, sicut. δὴ ποτε, vero. δὴ ποτε, utique. μὲν ποτε nempe. ἢ ποτε, ἢ ποτε γέ, nōne, nempe, nimirum, multo magis, multo minus, nedum, ἢ ποτε siue, quā, quanquam.

Ποῦ fere ad solum ornatum adiicitur. ut in illis γέ ποτε, ὅς ποτε, τὰ χα ποτε, ὅς ποτε, οὕτω ποτε, ὡς ποτε. Οὕτω δὴ, vbicunque, alicubi. ὅπου ποτε, ὅπου δὴ ποτε, vbi vbi. ὅπως δὴ, quouis modo. ὅπως δὴ ποτε vtcunque. ὅπως ποτε, ὅπως οὖν, ὅπως δὴ ποτε, ὅπως ποτε, ὅπως οὖν, ὅπως οὖν, ὅπως ποτε, quocunque modo, quacunque via ratione. Sed iam finem faciam.

FRANCISCI VER- garæ Græcæ grammaticæ liber quartus, qui est de Orthographia & Prosodia.

DE LITERIS ET EARVM DI-
uisione atque accidentibus. Cap. I.

LITERAE sunt apud Græcos viginti quatuor hac serie, α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω. Quarum septem sunt φωνήεντα, id est, vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. reliquæ σύμφωναι, hoc est, consonantes. Ex vocalibus η & ω natura longæ, ε & ο natura breues, α, ι, υ ancipites. Ex consonantibus nouem dicuntur ἄφωνα, id est, mutæ, β, γ, δ, π, κ, τ, φ, χ, θ. octo reliquæ ἡμίφωναι, id est, semiuocales, videlicet λ, μ, ν, ρ, ζ, ξ, ψ, σ. Ex mutis tres vocantur ψιλά, id est, tenues, π, κ, τ. tres δασέα, id est, aspiratæ, φ, χ, θ. tres μέσα, id est, media, β, γ, δ. Quæ rursus tripliciter inter se comparantur. Primo enim π, φ, β, in eadem sunt cognatione. quippe quum aere tantum inter se differant, quem π efflat tenuem, φ crassum, β inter vtrunque medium. Deinde κ, γ, χ, alteram habent cognationem inter se. Pari enim forma solo aëre differunt, quem κ emit-

tit tenuem, χ crassum, γ medium. Postremo in ter-
tia cognatione sunt τ tenuis, cui similiter respondet θ
crassa, & ρ vtriusque media. Formantur autem
π, φ, β in labijs: κ, χ, γ, in gutture: & τ, θ, ρ, in oris ca-
uitate.

Ex semivocalibus quatuor dicuntur ἀμετάβολα,
id est, immutabiles, λ, μ, ν, ρ, quòd in nominum &
verborum inflexionibus inuariatæ fere maneant.
tres διπλά, id est, duplices, quòd binas includant cõ-
sonantes. Nam ζ valet σρ, ξ vero κς, & ψ πς. Ultima
σ, ἀσπμωρ dicitur, id est, immunis, quod officio careat.

Dicuntur etiam ex vocalibus quædam mutabiles,
aliæ immutabiles. qua de re aliàs dictum est.

Literæ accidunt quinque. Figura, qua vnaquæ-
que visu ab alijs distinguitur. Nomen, quo appel-
latur. Prolatio, qua cuiusque peculiaris vis auri-
bus accipitur. Ordo, quo aliæ præponi, aliæ post-
poni consueuerunt. Et cognatio, qua alia in aliam
commutatur.

Figura.	Nomina.	Prolationes.
A, α	ἄλφα,	alpha. a
B, β, β	βῆτα,	vita. b
Γ, γ, γ	γάμμα,	gamma. g
Δ, δ, δ	δέλτα,	delta. d
E, ε	εῦψιλον,	epsilon. e breue
Z, ζ, ζ	ζῆτα,	zita. z
H, η	ἦτα,	ita. i longum.
Θ, θ, θ	θῆτα,	thita. th
I, ι	ιώτα,	iota. i
K, κ	κάππα,	cappa. c
Λ, λ	λάμβδα,	lambda. l
M, μ	μῶ,	my. m
N, ν	νῶ,	ny. n
Ξ, ξ	ξῖ,	xi. x
O, ο	ο μικρόν,	o micron. o paruum.
Π, ρ, ρ, ρ	πί,	pi. p
P, ρ	ῥῶ,	rho. r
Σ, Ϛ, σ, σ	σίγμα,	sigma. s s
T, τ, τ	ταῦ,	taf. t
Υ, υ	υ ψιλον,	y psilon. y
Φ, φ	φῖ,	phi. ph
X, χ	χῖ,	chi. ch
Ψ, ψ	ψῖ,	psi. ps
Ω, Ω, ω	ω μέγα.	o mega. o magnum.

SCHOL. Dicturi de Orthographia & Prosodia, recte à literis auspicamur: quandoquidem literas illa dirigit, hæc syllabam ex literis constantem. Deinde τῶν γραμμάτων id est, literarum denominatio, sicut & orthographiæ, ἀπὸ τοῦ γράφειν, id est, à scribendo est. ut sit γραμμα quasi scriptura. Vnde Grammatica ipsa dicta: cuius prima principia literæ sunt, idcirco στοιχεῖα quoque, id est, elementa appellatæ. Post quarum divisionem, de prolatione & aliis accidentibus fufius dicendum. Literarum igitur, tam Græcarum quàm Latinarum veteres veræque prolationes, & si iam olim magna ex parte penèque irreparabiliter amississe videmur, quicumq; aliis linguis ab incunabulis assueti, Græcam Latinamve tanquam peregrinas adsciuimus: operæ precium tamen arbitror eas sigillatim indagare, inito prius cū studiosis pacto, ut si quas in vsum longe diuersum abiisse deprehenderint, non in hoc ad amussim reuocare studeant, ut statim obseruandas obtrudant abnuenti populo barbaro. Fuerat quidē æquū atque optabile, veterum normam rationemq; ipsam omnino præualere, sed nimirū consuetudo vicit. quæ quum omnium domina rerum, tum maxime verborum est, ut Sulpitius Apollinaris dicebat. Quando igitur vicissitudo rerum est, seruiendum tempori hac in re cenfeo, loquendumque non tantum cum Fauorino verbis, sed & vocibus præsentibus. Enimvero quum vulgo nunc audiamus, eadem scripturam variis vocibus apud varias nationes proferri: ut à iunioribus & nostratibus intelligamur, nonnunquam cum multitudine prudentes errabimus, ne dum scioli videri volumus, nos ipsos aliis irridendos exhibeamus. Et ut exemplum Latinū ac familiare proponatur, hodie hanc scripturā Cicero plerique Hispani non multo diuersius enunciant, quàm Zizero: Galli cōtrā & Valētini perinde ac si esset Sisero: Itali vero sicut Hispanice profertur Chichero. Quæ discordia, quum passim inter eruditos deprehendatur, quonā Palæmone

plausibiliter componetur? quisve Aristarchus hic ferendus erit, si is non contentus tot gentes erroris damnare, suamque censuram quantumvis rectam hoc edicto promulgare. c videlicet sequentibus e vel i, vt in Cicero & eiusmodi. eadem prorsus oris figura proferendū, qua sequentibus a, o, u, in cacus, concussus, & similibus: ob eā adhuc rationem in publico sic enunciet. vt Hispani. Quivero? Quod nonnulli nunc Grammatici pertinaciter faciunt, quā magno apud pueros suos applausu nescio, non modico certe prudentiorum contemptu, vulgique aperto derisu. Denique tyronem primum moneo, vt receptissimas quasque prolationes, quatenus fieri possit cōsecetur: deinde ne vbique sufficere putet, ad explicādum quarumvis literarum sonum, quod scripto præcipitur. Hic enim vt plurimum viuae vocis actio necessaria est, cum qua Latinæ literæ quas singulis Græcis, quasi eiusdem vocis opponimus, non omnes illis ad amissim respondēt: tum quia nostra tempestate in varias easque barbaras voces genuinæ vtriusque linguæ prolationes dissectæ sunt. A igitur omnino sonat vt a. B vulgo laxius quā b profertur, ita vt ad v consonantem declinet. vt βίος vios. Quo vitio perpetuo laborat in Hispania Burgenfis diœcesis enuncians vestia, vene, pro bestia, bene. Quin eadem adhuc vitium geminat, quum præpostere profert, bita, binū, bacca, pro vita, vinū, vacca. A Etate Ciceronis β idē sonabat quod b, vt liquet ex quadam eius epistola ad Papyrium Pætum. Nunc vitiose per v efferri, vel illud argumēto est, quod quū muta sit, labiis comprimi debuit, quemadmodum eius tenuis π, & aspirata φ. Atqui v è diuerso labiis vallo dentium diductis efflatur. Confirmat hoc βῆ ouium balatus, quas be sonare sentimus nō ve. Cratini locus citatur his verbis. ὁ δ' ἡλίθιος, ὡς αἶψ' ἀφ' ὅς πον, βῆ βῆ λέγων βὰδ' ἔει, Is autem (inquit) fatuus, quasi ouis, be be sonans ambulat. Neq; vero reiicienda omnino sunt inarticulatarum vocum, quæ naturales animalium sunt,

exempla. T sonat vt g, & quidem cum vocibus, α, ο, υ, sincere nunc proferuntur ambæ, vt γάμος gamos. λόγος, logos. λόγῳ, logu. at vero cum e, i, corrupte variæque. Nempe Hispani Latinum g in age, agis & eiusmodi peculiari sono efferunt, sicut in vernaculis gesto, gil. Itali plerique perinde ac z, sic age aze, agis azis. Ad quem ferre modum vbique nunc in γ peccatur: Græcis quidem ipsis quasi i consonans perperam enunciantibus: aliis vero siue hoc eodem sono, siue alio, suæ cuiusque linguæ magis familiari. Mutat autem proprium sonum γ, sequentibus γ, κ, χ, ξ. tunc enim sonat ν. vt ἄγγελος angelos, Ἀγχίσις Anchisis, φάλαγξ phalāx, ἄκων angon, non ancon. quia κ quoties sequitur, transit in sonum γ præcedentis. Δ omnino sonat vt d. Et ε sicut e, vt δὲ de. Ζ est z, valétque σδ in quas par fuit in proferendo vt resolueretur, sicut ξ bene resoluitur in κσ, & ↓ in πσ.

Enunciandum itaque ex analogia fuerat φεῖζω, veluti φεῖσθω, & ζῶν vt σδῶν, Dorico more. Sed eam pronunciationem tanquam difficilem ac retortam vitantes, in sonum propinquum ac lenem apum susurro persimilem mutamus. z quoque Latinorum in horridum bombum. Fabius iocūdissimas esse testatur apud Græcos ξ & ν, quibus (inquit) nullæ apud eos dulcius spirāt. & subdit. Quas mutuari solemus, quoties illorū nominibus vtimur. quod quum contingit, nescio quomodo hilarior protinus renidet oratio, vt in zephyris, zopyrísque, quæ si nostris literis scribantur, surdum quiddam & barbarum efficient. sed velut in locum earum succedent tristes & horridæ, quibus Græcia caret. Hæc Fabius. Ex quibus illud intelligimus, ξ olim apud Romanos aliter prolatum quàm z. Item ν aliter quàm y. Nunc eodem sono enunciamus ι, υ, γ γ, οι, αι, υι. H perinde nunc profertur ac si esset ι longum. cum sit e longum. Ex H per virgulam trāuersam intersecta duæ propemodū EH fiunt sic, H-I-I quas geminas continere dicitur H tam figura quàm etiā tēpore, nimirum sem-

per longa duas semper breues. atque ita transfertur à Latinis per e longum, vt Δημοσθένης Demosthenes, κρατὴς crater. E quoque Hebræum Græce redditur per η sicut Latine per e. Ηλίας, Ἰησοῦς, Ἡσαΐ. Helias, Iesus, Esau. Ad huius confirmationem facit, quod de βῆ ouiu balatu modo adduximus. Θ valet t, addito aere siue flatu, ita vt referat anseris strepitum, vt Θεὸς theos. cum aspiratione, ad quem modum efferri oportuit th à Latinis, non exiliter quasi t solum, vt nunc vulgus profert.

I est i, sed nunquam fit consonans. Ἰησοῦς ergo ita voce distinguendum est, vt appareat esse trium syllabarū, Ἰησοῦσαλῆμ, vt quinque. K valet c, in qua itidem peccatur nunc, vt in γ. Nam cum vocibus α, ο, ε, recte vulgo profertur. vt κακὸς κακῶ, cacos cacu. sed cum ε, ι, praue ac diuerse, vt in κικέρων & similibus. quæ hoc tempore à Græcis sono quodam medio inter has Hispanicas prolationes, chi, qui, che, que, enunciantur. Hispani sono peculiari per ch efferimus. Simile quiddam contingit in c Latino. A sonat l. M vero m. Et v, n, vt λιμένα limena. Sed λ & ν sequente voce, ex consuetudine mutant sonos proprios in alios pressiores, quales reddunt ll & nn Hispanice prolata. Ξ valet ks, vt ἄξιος axios. Cauendum autem, ne & hanc corrumpamus sicut x vulgus, quū dixi enūciat Punice. O idē pollet quod o breue, vt πόνος, ponos. Π sonat p, sed præcedente μ vulgo profertur quasi b, vt ἄμβελος ambelos. præcedente quoque ν in alia dictionē, eodem modo, vt πῶτος ἄξιον tin braxin. quanquam vtrunque grammatica ratione carere videtur. P fortius sonat in principio, quā in medio aut in fine, vt ῥώμη Rhomi, ἄραρ Arar, quod ipsum in r quoque Latino sentitur. Σ à quibusdā premitur quasi geminū ss, sic μοῦσα mussa. T æquipollet literæ t, nisi quod præcedente ν quasi d efferri solet, vt in πάντα panda. Y sonat y. Φ vero est φ, cum aere, hoc est, ph. profertur autem sicut f. vt φύσις physis. X est κ cum spiritu, nunc cum α, ο, ε legitimum sonum

habere videtur. vt in χαρτή, χορδή, λήχῃ, charti, chordi, lochu. Profertur enim aere è gutture erumpente, sicut caph Hebræum. Sed cum ε & ι, diuerso modo, sicuti de γ & κ eius cognatis dictum est, Græci huius tempestatis iuxta eam exilitatis proportionem quam in κ semel vsurparunt, aspiratam eius χ efflant. Hispani vero ea voce proferimus, qua illas à Punicis acceptas xe, xi, vt in χελιδών, χοῖρος, xelidon, xiros. Ψ. omnino profertur vt πσ, ex quibus constat. Ω geminum oo continet, nō figura tantum, sed quantitate quoque, sicuti de η dictū est. proindēque o longum valet, vt ὥρεῃ hora.

DE ORDINE, COGNATIONE,
 & geminatione literarum, deque duodecim
 diphthongis. Cap. II.

ORdo in vocalibus deprehēditur in diphthō-
 gis. vnde α, ε, η, ο, ω, dicuntur ἀετακτικὰ, id
 est, præpositiuæ. ι & υ, ὑποτακτικὰ, id est,
 postpositiuæ. Diphthongi sunt duodecim, sex pro-
 priae dictæ, videlicet αι, sonans æ, vt αἴγῃς ægis. αυ,
 quæ sonat vt aue, si tollas e vltimum, vt αὔρος auos.
 ει, quæ nunc profertur sicut ι, Δαρῖος darios. ου,
 sonans velut eua raptο a vltimo, vt εὔουα eseuα. οι,
 quæ nunc enunciatur sicut ει, vt οἶκος icos. sed ad La-
 tinos transit modo in œ, œcos. modo dissoluitur, Τροίη
 Troia. υ, valet u. nunquam tamen fit consonans.
 Itaque Οὐαλέριος quinque syllabarum est apud
 Græcos.

Reliquæ sex improprie dicuntur. videlicet α, η,
 ω, υ, ηυ, ου. quarū prolationes sic habēt. α iota paruu-
 lo subscripto valet a, vt παῖς Αἰεῖα ænia. η, iota itidē
 subscripto

subscripto profertur, ut η , siue ut i , longum. $\alpha\mu\eta$, timi.
 ω eodem iota subscripto, sonat solum o longum, $\lambda\acute{o}$ -
 $\gamma\omega$ logo. Reperitur etiam in his tribus paruum illud
 i ascriptum antiquorū more, sic, Λi , $H i$, Ωi . Quarta
 y nunc profertur, ut solum y , quum valeat yi . ut $\alpha\pi\gamma$ -
 $\pi\eta\alpha$, harpyia. ν sonat ut ini dempto i finali, $\alpha\pi\eta\upsilon$ -
 $\epsilon\alpha$, apiura trisyllabum, ita ut ν sit consonans. $\omega\upsilon$
 Ionum propria sonat ut oua dempto a , $\omega\upsilon\pi\epsilon\varsigma$, outos
 dissyllabum, ita ut ν fiat consonans.

In consonantibus quoque est certus ordo. Nam in
 fine dictionum neque ex mutis collocatur alia præ-
 ter κ , neque ex semiuocalibus λ , μ , ζ . Ad hæc ea-
 dem consonans geminata nunquam incipit, neque fi-
 nit dictionem. Porro tres consonantes, quarum duæ
 idem valeant, nunquam in dictione simplici coniun-
 guntur. In compositis vero quandoque fallit regula.
 fallit etiam cū præcedit muta sequente liquida, ut
 in $\sigma\upsilon\gamma\gamma\acute{\omega}\mu\eta$. Est præterea certa lex inter consonan-
 tes, quæ præscribit, quomodo inter se & cum voca-
 libus copulandæ sint ad syllabæ comprehensionem.
 Ex qua regulæ huiusmodi eliciuntur.

Omnis consonans inter duas vocales ad sequen-
 tem pertinet. ut $\alpha\gamma\omega$, $\delta\iota\kappa\alpha\lambda\omega$: quod de simplicibus est
 accipiendum. Nam in $\xi\alpha\gamma\omega$, ξ ad e pertinebit potius
 quàm ad a sequens. atque itidem in eiusmodi com-
 positis. Ad hæc ablata per apostrophum vocali, se-
 quens vocalis pertinet ad præcedentem consonantem.
 ut $\kappa\alpha\tau'\epsilon\mu\omicron\varsigma$.

Consonantes quæ in dictionum initio in com-
 prehensione reperiuntur, pari forma in comprehen-

T

sione erunt in medio. ut $\pi\rho\epsilon\phi\omega$, $\pi\lambda\epsilon\omega$. Nam $\pi\rho$ & $\pi\lambda$, quia in principio dictionum inuenta, pertinent ad sequentem vocalem: ideo in medio, ut puta in $\epsilon\pi\epsilon\pi\omega$ & $\delta\pi\lambda\omega$, ad sequentem vocalem similiter pertinent, tam in scribendo quàm in proferendo. Quod si loca inuicem commutent, erunt in diremptione. ut $\delta\rho\pi\varsigma$, $\epsilon\lambda\pi\iota\varsigma$, in quibus ρ & λ ad præcedentes vocales pertinent, τ & ω ad sequentes. Præterea consonantes quæ in principio non inueniuntur in comprehensione, quum inciderint connexæ in medio, in diremptione erunt. Itaque $\epsilon\delta\lambda\omega$ & $\delta\tau\delta\omega$ dirimuntur, quia nusquam reperitur dictio incipiens à $\delta\lambda$, neque à $\gamma\eta$. Vnde consequitur consonantes quæ geminantur, veluti $\delta\lambda$, λ , $\kappa\kappa$, & alias, semper dirimi, quod scilicet nunquam sint incæptiuæ.

Cognitione quædam ex vocalibus in alias mutantur, unde mutabiles dictæ α , ϵ , ω , quod quædo sunt incæptiuæ thematū in verbis, mutantur in præteritis. α quidem & ϵ in η , ω vero in ω . & similiter in penultimis futurorum in verbis circumflexis.

Item ϵ penultimæ futuri interdum mutatur in ω in medijs præteritis, ut $\lambda\epsilon\gamma\omega$, $\lambda\epsilon\zeta\omega$, $\lambda\epsilon\lambda\omicron\gamma\alpha$. Quin & ab alia dictione in aliam diuersam deriuatur ea cognatio, ut à $\lambda\epsilon\gamma\omega$ $\lambda\omicron\gamma\epsilon\varsigma$, à $\phi\epsilon\rho\omega$ $\phi\omicron\epsilon\alpha$. Consonantes quoque quædam inter se cognitionem habent. Nam aliæ pro alijs ponuntur: veluti aspiratæ pro tenuibus, ut $\kappa\alpha\theta'$ $\eta\mu\epsilon\omega$, pro $\chi\tau'$ $\eta\mu\epsilon\omega$, ubi θ est loco τ . Item $\upsilon\phi'$ $\epsilon\alpha\upsilon\tau\omega$, pro $\iota\alpha\upsilon\tau\omega$, ubi ϕ est pro π . Item $\omicron\upsilon\chi$ $\omicron\pi\omega\varsigma$, pro $\epsilon\kappa$ $\omicron\pi\omega\varsigma$, ubi χ est pro κ . & pro medijs, $\lambda\epsilon\gamma\omega$, $\lambda\epsilon\lambda\epsilon\chi\alpha$. Itidem mediæ & tenues pro se inuicem &

pro aspiratis. vnde ἀντίποινα, id est, succedanea dicuntur, quorum exempla patuerunt in formationibus verborum.

Illud quoque ad ordinem siue cognationem pertinet, quod quædam consonantes gaudent geminari, è diuerso aliæ simul esse reformidant. Geminantur mediæ, tenues, immutabiles, & σ: aspirata nunquā, neq; duplices. vt καλέβαλεν, ἄλτος, ἐδδῶσιν, ἵππος, κόκος, ἀπικὸς, ἄλλος, ἄμμος, πίννα, πῶρῶ, θάλασσα. Quod interdum compositione accidit. quum enim dictio finita in r componitur cum incipiente à γ, λ, μ, ρ, σ, fere r mutatur in sequentem consonantem, vt συγγενέω, συλλαβή, σύμμαχος, σύρρεϊς, σύσπιος. aliàs sequente r manet geminata, εἰνοια, σῶνοις. Interdum deductione, sicuti in fæmininis in εσσα, à masculinis in εις. vt ἡ χεεῖεσσα à χεεῖεις χεεῖεντος. Et in gentilibus, vt ἡ λίβυσσα, κίλισσα, θράσσα. & in verbis in uo deductis à finitis in ιω. vt à ἔνω ἔνωω καὶ ἔνωμι. Porro λ adhuc geminatur in verbis quinta coniugationis non habentibus penultimam longam. vt ψάλλω, θάλλω, ποιῶ, ἀνατίλλω. præterquam in δέλλω, πέλλω. μ quoque geminatur in præteritis passivis primæ coniugationis, vt πέπυμαι, γέγαμμαι. Ad hæc ρ geminatum reperitur traditione siue origine, vt πύρρος. & vbi cōponitur cum dictione finita in vocalē, vt ῥῆμα ἑπῥῥημα, ῥῆσις αἰῥῥησις, ῥωσὶς αἰῥῥωσις. excepta ὄ, vt ὄρωσος. Et quum illi præponitur ε augmentum. vt ἐρίπλω ἐρρίπλων. σ etiam geminatur, vbicunque Attici i substitut ῑ. vt γλῶσσα γλῶττα, ὀρύσσω ὀρύττω, πλῆσσω πλῆττω.

Horum tamen quædam in vetustis codicibus per

T ij

τγ leguntur, ὀρύττω, πλῆττω. Postremo aduertendum geminata interdum dissolui deriuatione. vt ab ἐννέα ἑνατος. ἀ τέσσαρα τέταρτος, ἀ δαίμων δαίμωνος.

SCHOL. Sex diphthongos proprie dictas quidam adhuc appellant ὠφώνες, id est, bene sonantes: item tres ex improprie dictis, videlicet α, υ, ω, ἀφώνες, id est, mutas, quòd i illarum nihil sonet. reliquas tres y, η, υ, ω, υ, κ, α, κ, υ, φ, ὠνές, hoc est male sonantes. Vnde perspicuum fit, etiam ex diphthongis nonnullas aliter nunc proferri quàm olim. Nam si, x, u, u, bene sonant, immerito dicitur male sonare η, u, quum eodem modo u nunc sonet in hac, quo in illis. Item si y quæ nunc eo sono proferitur quo α male sonat, & α bene: nunc ergo altera proferitur alia voce quàm olim. Hic dices neutram modo recte proferri. Idipsum equidem vt in his atque etiam in plerisque aliis tibi assentiar, nō simplex ratio est quæ suadeat. Verū omnia hæc ad pristinam normam exigere, otiosum plerisque atque odiosum fortasse iudicabitur.

De consonantium ordine multæ traduntur regulæ, è quibus hic aliquot subiiciā. Aspiratæ duæ φ & χ præponuntur tertiæ θ, in initiis & medio. vt φθορὰ, ἰφθίμν, χθρὸς, ἰχθρὸς. non tamen ediuerso. nam θ illis non præponitur. Pari modo tenues locantur inter se, π videlicet & κ ante τ πῖσις, ἄπῖς, κτῖς, ἀκτῖς, & nō econuerso. Itidem mediæ β & γ ante δ, βδ'ἄλ, ὀγδοον. nisi quod γ δ nunquam reperitur in principio dictionum, idèoque semper dirimitur ὀγδοον. Præterea aspiratæ neque suis tenuibus, neque mediis præcedunt. postponuntur autem solis tenuibus, idque in diremptione tantum. ἀτθῖς, σππφῶ, ἰακχός. nisi quòd χ etiam subiicitur suæ mediæ γ, sed tunc γ sono proprio amisso proferitur sicut u. vt in ἄγχω, λέγχη. Ex immutabilibus μ ponitur ante υ in initiis, μεία: & in mediis ἀμὸς, nusquam

autem illā sequitur. ponitur quoque post θ & χ in medio tantū, ἀριθμός, αἰχμός. Itidem v post φ & τ. ἀφνειός, ἄτνος. At λ, ν, ρ, locantur post χ, & post θ, in principio & medio. vt χλανάξω ἐχλανάξον, χνοῦς ἀρχήν, χρώς ἀχρησός, θλάω ἐθλαον, θνήσκω ἐθνός, θράσος αἰθρίος. Itidē post φ. φλσιός, ὄφλημα, φρέας, ἄφρων. nisi quod v cum hac tantum in medio reperitur, ἄφνω. Immutabilibus etiam locus est post tenues ac medias, & in principio & quodple rūq; accidit, in medio hoc modo, λ post κ, κλαίω ἐκλαιον. post π. πλέκω ἐπλέκω v post τ. τλήμι ἄτλας. Item post γ, γλήνη, ἀγλός. post β, βλάπῃω ἐβλαπῃον. post δ non reperitur. At μ post κ & γ, in medio tantum, ἀκμή, ὄγμος. post π nusquam ponitur, neque post β: bene post τ & δ. τμήμα, ἄτμης, δμῶς, ἄδμητος. Et v post κ, κρισμός, τέκνον. post π πνέω ἐπνεον. post τ in medio tantum, ἔτνος. Item post γ, γνωρίζω ἐγνώριζον. post β nusquam. post δ νοφερός, Αριάδην. Et ρ post eas omnes in utroq; loco, κράτος κέρραμαι, κράτῃω ἀπράκτος, ῥέχω ἔρρεχον, ῥεάφω ἀρρηπτος, βρεθδύς ὄβριμος, δρεῶ φαίδρος. Duplex consonans nunquam alteri consonanti præponitur, sed neque post ponitur nisi raro cuiuspiam immutabili: idque in medio tantum siue in fine. Itaque ξ locatur post λ, ὀλέξ & post γ, quæ tamen voce est ν. Nam ante γ, κ, χ ξ, nunquam incidit ν, sed γ, vt ἐγρεάφω. ἀγκών, Ἀρχίτης, φάλαγγξ. & post ρ, ἀρξάδης. † tantum post μ & ρ. ἐμψυχός, πέρψω. ζ vero tantum post ν & ρ, raro tamen. μελαίζοφος, ἀριοβαρζάνης: Σ præponitur omnibus aspiratis, σπάλλομαι ἀσφαλής, σχῆμα ὀρχημον, σθένος ἀσθένεια.

Item tenuibus, σπένδω ἀσπονδός, σκηνή περασκηνή, εἰλλῶ ἐσειλλον. & mediis, σβεννώ ἄσβεστος. sed ante γ tantum habet locum in medio, φάσσανον, ante δ vero nusquam, nisi Dorice, σδωή pro ζωή, φρεσδω pro φρεζω. Locatur autem post λ, ν, in medio & in fine, ἄλς, ἄλως, ἄλτος, πίφανσαι. Itidem post ρ, πρεσός. post μ nusquam. cui tamen sæpe præponitur, σμῆνος ἄσμενος. reliquis immutabilibus non ita, nisi forte aliquando

in compositione. εἰς γέω, προσλαμβάνω, προσνέμω. Præterea in compositione conuertitur in μ sequente β, μ, π, φ, ψ, ut σύνθετος, σύμμοχος, συμποσις, σύμφωνον, ἑμψυχος. sequentibus vero γ, κ, χ, in γ. ut ἐσθράφω, συσχεῖω, ἰγχεῖω. sequentibus aliis nunc cum ipsis geminatur, ut συδέλω, σύσημα. non tamen semper ἑσπασις. licuti nec semper conuertitur in σ. sequente altero σ, εἰς σείω, πεισέλιγος. Habent porro dialecti & poetæ suas quasdam rationes consonantes atque etiam vocales geminandi, de quibus suis in locis dicetur.

DE GENERALI ORTHOGRAPHIA ratione, & de Euphonia.

Cap. III.

O Rthographiæ ratio in syllabis quibusdam traditione constat, ut in penultima huius dictionis Αἰνείας. In alijs analogia. Nam ut δίκαιος habet αι, ita quoque δικάια & δίκαιοι. In alijs etymologia, ut in Αἰνείας, quod habet αι, ab αἰνέω αἰνῶ. Rursus scriptura variatur analogia, etymologia, traditione, schemate, id est, figura & dialecto.

Analogia quidem, ex certis communibúsque præceptis inflexionum aut formationum, ut in τῷ πῶ, τῷ ψῶ, τῷ φῶ. κόπῶ, κόψῶ, κέκοφα. αἶρ, αἶρος. αἶρ, αἶρος.

Etymologia vero tripliciter, aut ex significatione. ut λιμός fames, λοιμός pestis. Aut ex compositione, ut in compositis ab ὄνομα, quæ mutare solent o prius in ω, & posterius in υ. ut αἰωνομία, ἱερώνυμος. Aut ex deriuatione, ut in deductis à verbo dissyllabo habente e in priori, quæ mutāt ipsum in o. ut à λέγω λέ-

ῥος, ἀ φέρω φορεῖ, ἀ νέμω νομή. Traditione, id est, usu & auctoritate, ad quam confugitur quum regula deest. ut puta quod φῖς habeat, subscriptum, quum rationi & regulis omnino repugnet: auctoritate tantum defenditur. Schemate, ut puta ubi euphonia causa, aut mutantur literæ, ut ἔσσις, sequente vocali: ἐκ πίλεως, sequente consonante. Aut detrahuntur, ut οὕτω γδ pro οὕτως, quia sequitur consonans. Aut adduntur, ut quum dativis pluralibus nominum, & tertijs personis verborum in i, vel e desinentibus sequente vocali adiicitur i, quod ἐφεληκτὸν vocant. ut σῶμασι δέ, καὶ σῶμασιν αὐτῶν. λαμβάνουσι γδ, & λαμβάνουσιν αὐτοῖς. ἔθνησι δέ, καὶ ἔθνεσιν ἐκεί. ἔπλεε δέ, καὶ ἔπλεεν αὐτῶν. Aut conglutinantur, ut patuit in contractionibus lib. II. De dialecto dicetur lib. V. ubi etiam de hisce figuris fusius.

S C H O L. Orthographia neutiquam contemnenda est: maxime ubi tanta diphthongorum & vocalium pene idem sonantium turba obstrepat. vel quod sæpissime unius literulæ aut toni immutatione significatio variatur, ut ῥόδιος Rhodius, ῥόδιος rosaceus. θεὰ dea, θέα spectaculum. Cuiusmodi multa à Cyrillo collecta in lexicis seorsum excusa circumferuntur: Est autem scribendi ratio partim fixa, partim mobilis. Et fixa quidem ex auctorum lectione certius colligitur quam ex ullis præceptis. tametsi dictionum scriptiones, ut in lexicis seriatim habetur, memoriam plurimum adiungere possunt. Conferet quoque non mediocriter peculiare canones in promptu habere, quales Theodorus Gaza in tertium librum τῶν εἰς πάντα ὁρδine congeffit. Mobilis vero latissime patet. Nam ut cætera omittantur ratio componendi, in qua & literæ & toni immutantur,

varia est. Nempe ex duobus integris, *χαρίσοφος*, ex
 duobus corruptis, *Σοφονλῆς*, ex integro & corrupto, *Πε-
 ρικλῆς*. & vice versa, *μισαύθρωνος*. Sunt autem de his
 regulæ speciales variae. Vt puta quod prima persona
 praesentis aut futuri compositionem ingrediens, nunc
 mutat ω in ο. *λείπω λειπώνως, μίξω μίξοβάξενος*. aliàs
 in ι, vt *ἄρχω ἀρχιπέκτων, λύνω λυνσίμαχος*: interdum abii-
 citur. vt *τίξω τίξπανδρος, εἶψω εἶψασις*. Item quod
 nomina finita in os quando componuntur cum dictio-
 ne incipiente à consonante, vt plurimum amittunt σ, vt
θεόβελος, Δημοσθένης θεόσδοτος. quandoque ipsum re-
 tinet, vt *λαοαῶος, θεόσδοτος*. quādoq; mutat in ι *όδοι-
 πόρος*: quādoq; os in η, *ἐλαφιδόλος*, & in ε, *Μενέλαος*: & in
 ι, *Οριβασίος*: & in α, *ἄρξαιφόντης*: & in αι, *Κλυταμνήστρα*.
 Parro deriuatio multo magis varia est, de qua regulas
 pene innumeras reperies apud Grámaticos. Quidā to-
 tā orthographiæ rationē quadrifariā diuidunt: in ana-
 logiam, quæ sit regularum explicatio: etymologiam,
 quæ sit dictionum origo & significatio. *ισορίαν* siue *πα-
 ρέδοσιν*, id est, narrationem vel traditionem, quæ sit
 auctoritas & vsus citra contráve regulam: & in diale-
 cton, id est, linguæ proprietatem, quæ tribus iam dictis
 repugnare solet. Cæterum quo pacto literæ adduntur,
 detrahuntur, transponuntur, dissoluuntur, contrahun-
 tur, deinde quæ in quas, vt plurimum propter cogna-
 tionem commutantur, analogia, inflexione, composi-
 tione, deriuatione, ex hoc & cæteris huius operis libris
 magna ex parte cognoscetur. Nunc autem, ne hanc par-
 tem summis digitis transilire videamur, exemplum ana-
 logiæ mutuaëque inter literas affinitatis proponemus.
 β, π, φ, cognitionem quam inter se habent, ad ψ exten-
 dunt. Nempe hæc illis tribus succedit in verbis, vt in
τρέβω βίψω, τρέπω βίψω, γράφω γράψω. Illæque huic
 inuicem in nominibus. vt in *ἄραψ ἄραβος, κύκλωψ κύ-
 κλωπες, κίνυψ κίνυφος*. Ad eundem modum γ, υ, χ, &
 κτ, in mutuam cognitionem, ita conciliant alteram

duplicem ξ, vt illam sibi succedere patiantur in verbis. vt λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, βρέχω βρέξω, ἔκτω ἔξω: sicut ipsæ illi succedunt in nominibus, vt in ἄρτος ἄρτους, θώραξ θώρακος, ὄνυξ ὄνυχος, νύξ νυκτός. Denique δ, τ, θ, suam & ipsæ cognationem mutuo communicant literæ σ, vt sibi in verbis illa succedat, veluti in ἄδω ἄσω, αἰνῶ αἰνώ, πλύνω πλύνω: quemadmodum ipsæ illi succedūt in nominibus. vt in Πάρις Πάριδος, Λάχης Λάχιδος, ὄρνις ὄρνιθος. Sed hæc satis.

DE SYNALOEPHA ET EIVS
modis, deque subscribendo 1.

Cap. IIII.

Modi Synalœphæ (quibus neglectis auctori scripta sæpe deprauantur) sunt septē. Per elisionem, quam ἐκθλιψιν vocant. vt μωεὶ ἀχαῖοις, ἀλλ' ἐθήκεν. Per synæresin, ἡρῶναι pro ἡρώωναι. Per crasin, τὰμὰ pro τὰ ἐμὰ. Item per elisionem & synæresin simul, ἐμοῦ ποδιῶναι pro ἐμοὶ ὑποδιδῶναι. Per elisionem & crasin, καὶ γὰρ pro καὶ ἐγώ. Per elisionem, crasin & synæresin, ἐν τὰ ἡιοπία pro ἐν τῇ Αἰθιοπία. Per crasin & synæresin, ὠπόλος pro ὁ αἰπόλος. In ecthlipsi auersionis signum adhibetur: & vt plurimum in synalœpha, quum binæ dictiones conglutinantur. Expungitur autem, in totum per synalœpham, quum præcedit in diphthongo. vt ἐν τῷ μῶ, pro ἐν τῷ ἐμῶ. Et cum in binis diphthongis est, tunc enim ex altera eliditur, & ex altera subscribitur: vt in ὠπόλοι pro οἱ αἰπόλοι. Subscribitur vero vt plurimum quoties sequitur in diphthongo.

ὡς ἄλλος, ἐγὼ μαι, ἐγὼ δα, pro ὁ ἄλλος, ἐγὼ οἶμαι,
 ἐγὼ οἶδα. Ad hæc in dictionibus simplicibus mul-
 tifarum reperitur subscriptum ι, videlicet in dativis
 singularibus paribus finitis in α, η, ω. τῷ Διέει, τῇ Ὀ-
 μῇ, τῷ λόγῳ, τῷ Μιέλει. Item in dativis dualibus
 Atticis, τοῖν μδρέλει, ὄφει. Et in nominativis ὅ-
 dativis pluralibus paribus, itidem Atticis, οἱ μδρέλει,
 τοῖς μδρέλει. nisi quod in neutrorum rectis non sub-
 scribitur, τὰ ὄζω. Item in dativis Ionicis in νσι,
 ταῖς μουσῃσι. Et in secundis ac tertijs personis singu-
 laribus subiunctiuorum finitis in η, α, ω, ἐὰν πύπης,
 πύπῃ· βοᾷς, βοᾷ· δίδως, δίδῳ. Et in secundis personis
 singularibus presentium et futurorum indicatiui
 vocis passivæ, πύπῃ, βοᾷ, ἔειπῃ, πφθῇσι, et c. Et in
 secundis et tertijs personis presentium indicatiui
 actiui verborum circumflexorum secundæ coniuga-
 tionis. vt βοᾷς, βοᾷ· ζῆς, ζῇ. Et quum in verbis cir-
 cunflexis fit contractio in ω ex diphthongo οι, βοᾷοι-
 μι βοῶμι. Et in præteritis optatiui passivi. vt πε-
 ποιήμην, βεβούμην, κεχυσώμην. Item in præteritis
 quæcunque augentur ex αι, οι, vt αἶρω ἦρον, οἶχομαι
 ὤχουμι. Multa etiam vocabula perpetuo habent
 ι, qualia sunt aduerbia in η. vt πῇ, παύτῃ. Et in α da-
 tivis similia. vt δημοσίᾳ, ιδίᾳ. Item nomina et pro-
 nomina quædam. vt ἄδης, ἄσμα, ῥάδιος, ῥάων, ῥᾶτος
 ἐᾷ θυμος, ἐᾷ δος, ῥεᾷος, δαῖς, δρᾷξ, λητῆς, ἦτορ, ἦελ, ἀη-
 δών, ἦών, γῆδιον, νῶν, στῶν, πᾶς, ὠδῆ, κομῶ-
 δία, τραγῶδια, et similia. Et verba quædam. ἄδω,
 κηῖζω, κληῖζω, φῆς ἀφῆμι, ἐκίνα ἀκίω, πίφῃνα ἀφαίω,
 κίχῃνα ἀχίω, δειδήτηκα ἀδαιπάω. Item καῖθι, δι-

in, pro καὶ ἐμοί, δυνάσται. Et quædam tempora à thematis in ei. vt ἡδὲ nouerat. ἡὰ ἡεν ieram. ab εἶμι, cum compositis ἀπῆεν, παρήεν, &c.

SCHOL. Ad orthographiā pertinet cognoscere, quæ literæ in quas coalescant, & quæ elidi, quæ subscribi, & quibus modis debeant. Auerfio quoque, de qua mox dicetur, ubi superscribenda, & ubi omittenda sit. Ideo commodè nunc de hisce agitur: atque imprimis de synalœpha: quæ à Tryphone definitur, duarum syllabarum in vocalem vniō, reiecto tonō. καὶ ἑλίσσις quoq; eius species huc pertinet, id est, elissio, quum videlicet in binis dictionibus vocalis cum contractione simul eliditur: vt ἐν τῷ διοπίᾳ pro ἐν τῷ Αἰδιοπίᾳ. Quādo autē elissio sola est, improprie recensetur inter modos synalœphæ. vt in μεγί' ἀχαιοῖς. Ex omnibus literis, solum subscribitur, idque tantum illis tribus vocalibus, alicubi ex generali quadam regula, vt τῷ λέγω: alicubi iuxta analogiam aut etymologiam, vt ἐξῶν ῥᾶσος à ῥᾶσιος. alibi figura, vt ἡεῖναι. Horum dispersam habet syluam magnum Etymologicum. Constantinus quoque Lascaris ex professo in vnum multa coegit, non tamen omnia. Quædam enim ex iis quæ dialecto constant, sciens videtur omisisse.

DE PROSODIARVM APICIBUS, & quæ punctis, & alijs virgulis.

Cap. V.

Notulæ, quibus in scribendo Græci vtuntur, aut apices sunt, aut puncta. Apices ab illis ἀεγοσώδια vocantur, id est, accentus, qui decem sunt, quadrifariam diuisi, εἰς τὸν οἶον, πένδεματα,

ῥόνοις, καὶ πᾶσι, id est, in tonos, spiritus, tempora, & passiones.

Toni, id est apices, eleuationem ac depressionem syllabarum indicantes, sunt tres, acutus, grauis, & circumflexus. Acutus à dextera sinistram versus descendens, in syllabam acuendam defertur, hac figura, ' . vt αἰεῖας. Grauis, à sinistra ad dexteram, in syllabam grauandam, hoc modo, ' , vt ὄϊ μὲν ἑὺ τῶν.

Circumflexus ex acuto & graui compactus, syllabam circumflectendam vtrique contegit, hac formam, ' , vt μῦσα.

Apices spirituum duo sunt. Tenuis, qui sic pingitur, ' , vt αἶψα, aër. Et crassus, cui respondet aspiratio Latina, sic, ' , vt Ἑκτωρ, Hector.

Tempora seu notae temporum, quae longitudinem & breuitatem suppositarum vocalium designant, duo sunt: longum & breue. Longum, est virgula porrecta, hoc modo, μῶεῖα. Breue est, v, minutum, vt μωεῖα.

Passiones seu virgulae indicantes dictionem affici, sunt tres. Απ'σποφος, id est, auersio, qua ostenditur vocalem deesse. Nam concurrentibus duabus vocalibus, quarum altera praecedentem dictionem finiat, altera sequentem inchoet, vocalis praecedentis euphoniae & ornatus gratia, interdum apud oratores eliditur: apud poetas etiam metri causa. Cuius loco ad defectum illum notandum, auersionis signum adhibetur in loco superiori, hac figura, ' , vt ἀπ' ἐμὸς, pro ἀπὸ ἐμὸς. Vocales quae sic elidi queunt, haec sunt. e. vt φέρειν, pro φέρεειν. o. ἀπ' ἐμὸς.

pro ἀπὸ ἐμοῦ. α. κατ' ἐμοῦ, pro κατ' ἐμοῦ. ι. ἀπ' ἐμοῦ, pro ἀπ' ἐμοῦ. Item diphthongi. αἰ. βούλομαι ἐγώ, pro βούλομαι ἐγώ. Et οἱ. οἱμ' ἐγώ, pro οἱμοι ἐγώ. Eliditur etiam aliquando sequens vocalis, quum scilicet ea brevis est, & præcedens longa. ut ὦ γὰρ δὲ, πῦ σι. pro ὦ γὰρ δὲ, πῦ σι. Quandoque etiam in synalæphis adhibetur apostrophus, ut εὐνομα, pro π' οἶνομα. ἑμα', pro τὰ ἑμα'.

Υποδιαστολή, id est, distinctio vel subdivisio, servit ad disiungendas partes male coherentes, quæ alias coniunctæ legi poterant. Ponitur autem in linea, ita ut declinet ad partem inferiorem hac figura, . ut ὅ, π quodcunque.

Υφέρ, id est, subunio huic aduersa, coniungit male disiecta hac figura, v, ut ὅ, π, quod.

Σημαί, id est, puncta, duo sunt. Colon, quod posuitum ad lineæ partem superiorem, significat clausulam ex parte esse perfectam, & ex parte imperfectam: in medio vero, omnino absolutam. Et comma hac figura, quod ad partem inferiorem appositum significat sententiam omnino esse imperfectam. ut ἐγὼ μὲν, γράψω· σὺ δὲ, μαρτυρεῖς. ego quidem scribo: tu autem discis. Iuniores tamen plerunque commatis signo uti solent, ubicunque sententia quidpiam aliud exposcit. ubi vero quiescit, colo indifferenter aut in medio loco, aut in inferiori siue superiori appposito. Aduertendum etiam interrogationis signum apud Græcos hoc modo describi; , & πῶς; quid agis?

Item quod duo puncta supra vocalem distinguunt ipsam, ne cum præcedente coeat in diphthongum.

οἷς, ois dissyllabum est: aliàs οἷς sine punctis monosyllabum: sic ἰού, dissyllabum: ἰού monosyllabum. Item quòd longi temporis virgula supra dictiones porrecta etiam nomina propria indicat. Vt ὁ πλάτων δλε λέγειται, Plato disputat. εἶς literas. Vt τὸ αὐ φωνήεν ὅτι διχρονον, α vocalis est bitemporea. Quandoque etiam dictiones. Vt τὸ δλε λέγειται ἴσον τῷ ὁμί καὶ, ὅθεν ἡ δλελεκπικη, id est, disputo, idem est quod colloquor: vnde ars disputatoria. Interdū etiam syllabas in compedium contrahit. Vt σπ' σπῆρ. κς' κέλευς.

S C H O L. Præter literarum figuras sunt & aliæ decem notulæ profodiæ nuncupatæ, id est, accentus, ab accinendo, hoc est modulando. Nam quicquid ad modulatam proferendi rationem pertinet, Grammatici Profodiam appellarunt. Ex litera θ trifariam diuisa fiunt apices tonorum & temporum. Etenim pars hæc diuidia superior ^ circumflexum facit. quæ etsi in quendā veluti pyramidis tonum acuitur, ab scribis tamen inter festinandum plerunque in arcum cōplanatur sic, '. Eadem pars superne in duo æqualia diuisa, acutum ad finistram relinquit, & grauem ad dexteram. Deinde pars hæc inferior, signum est temporis breuis. Virgula vero transuersa longi. Ex litera η dissecta constituuntur spirituum apices, sic ^h. Cæterum scribæ festinantes pro crasso semicirculum sinistrum depinxerunt sic, ' . & pro tenui dexterum sic, '. Literis tamen maiusculis integri superponi solēt. Ἀνδρα μοι εἰπὲν μοῦσα. Ὡς ἀγαλέον ὄρα γ' ὅτι. Latini η pro aspirationis siue spiritus crassi nota vsurpantes tenuem omiserunt. satis esse iudicantes si tenuis spiritus intelligeretur succedere, vbiq; h, aspirationis nota non esset. Apud Græcorum vetustissimos nudi literarum characteres, quæadmodum nunc apud Latinos, absque apicibus scribe-

bantur. Quod Angelus Politianus ex antiquis inscriptionibus & vetustis codicibus confirmat.

Temporum duplex est usus, alter in poetis ad discernendam indifferentem in ancipitibus quantitatem. ut in ἄρες ἄρες apud Homer. alter apud Grammaticos in præcipiendo ac metiendis carminibus. ut ἄρες ἄ-υυ.ρες βροτο-υυ. λριγέ, μ-υυ. αἰφόνε, υυ. πιχεσι-υυ. πλῆτα-υ, Mars Mauors hominum pestis qui mœnia quassas.

Item superpositis signis. ut ἄτρεΐδης πῆ αἰδρωῶν, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς, Atridesque hominum rex, & diuinus Vlysses. Passiones rectius videntur posse numerari inter puncta, quàm inter prosodias: quum scripturam ipsam afficiant magis ut lectionem dirigant, quod est punctorum officium: quàm ut syllabarum prolationem moderentur, quod est prosodiarum. His Latini vtuntur vbi opus est, sicuti etiam punctis clausularum, tonorumque ac temporum apicibus, & duobus punctis distinguuntibus vocales, Menelaüs, Thimótheüs, aër, coëmo. & virgula syllabas contrahente, pr̄, nr̄.

DE SYLLABAE ACCIDENTIBUS, & primum de tono.

Cap. VI.

Syllabæ quatuor accidunt, χαυμάτιος ὀρθμός, Sid est, literarum numerus. πῖνος, tenor. πνδύμα, spiritus. χρόνος, tempus. Literas habet vt plurimum quinque, vt πλοῖς: vt minimum vnā, ὦ. Tonus in syllaba est tenor quo eleuatur, aut deprimatur, aut eleuatur simul & deprimatur.

Sunt autem toni tres, ὀξεῖα, acutus, βαρεῖα, grauis, περισπωμένη, circumflexus. Loci τῆς ὀξεῖας, id est, acuti, sunt, vltima, penultima & antepenultima.

vnde vocabulum quod acutam habet vltimā, Oxytonum dicitur, vt καρπός. quod penultimam, Paroxytonum, vt δολοχηδρός. quod antepenultimam, Proparoxytonum, vt κώεος. Loci τῆς πελαποδῆνης, id est, circumflexi, sunt, vltima: vnde πελαποδῆνον eiusmodi vocabulum dicitur, vt Ἰός. Et antepenultima, vnde ἀντὶ πελαποδῆνον, vt χαῖρε.

Βαρύεια, id est grauis, duplex est, syllabicus & prædominās. Syllabicus, quem habent omnes syllabæ, ea excepta supra quam est tonus apice signatus. vt κώεος dictio est proparoxytona, quia habet acutum in antepenultima, cuius penultima & vltima dicuntur habere grauem syllabicum, qui nō pingitur, quia scilicet demisso & graui tono proferuntur.

Grauis prædominans est acutus dictionum oxytonarum, qui scribendo & legendo in grauem mutatur. Nam quoties oxytonæ dictiones in consequentia sunt, hoc est in contextu non sequēte puncto, acutum mutant in grauem, tam figura quàm prolatione. vt καρπός nomen oxytonum in hac oratione, δολοχηδρός ὁ καρπός τῆς καιλίας σοῦ. non tamen idcirco appellari definit oxytonum. Aduertendum autem Barytoniū dici quoduis vocabulum non habens toni apicem supra vltimam: quod eo ipso grauis syllabicus, iuxta modo dicta, locum habeat in eadem vltima, à qua denominationes hæc sumuntur: vt sit barytonum, id est habens grauem tonum supra vltimam, nempe syllabicum: sicut oxytonum dicitur habens acutum supra eandem. Itaque δολοχηδρός, κώεος, χαῖρε. præter proprias denominationes, barytona etiam dicuntur. καρ-

sur. καρπὸς vero & οὗτοι dici non possunt.

SCHOL. In superiore capite dictum est de apicibus, qui sunt indices prosodiarum: in hoc agitur de prosodiis ipsis, quæ vera & propria sunt syllabarum accidentia. Nam per has modulate proferuntur, tam circa elevationem & depressionem, quàm circa durationem & flitus quantitatem. Syllaba enim prosodiæ fundamentum prolata vocem facit: vox deinde, siquidem aërem verberat, corpus est. Ideoque in tono habet altitudinem, in spiritu latitudinem, & in tempore longitudinem. De quibus sigillatim & copiosius in sequentibus capitibus agetur.

DE SEDE ET RATIONE TONORUM, vndecim regulæ generales.

Cap. VII.

LOci tonorum sunt, ut modo diximus, antepenultima, penult. & ultima. quas omnes occupat acutus: circumflexus vero, duas postremas grauis, tantum ultimam. Quum ultima est longa, tonus non sedet in antepenultima. Cuius causa ex relictis proparoxytonis αἰσώπης, τῆς ἀπίζα, & similibus, genitiui fiunt paroxytoni αἰσώπης, τῆς ἀπίζης, tono in penultimam demisso, ob variationem quantitatis ultimæ. quod itidem in verbis accidit, ut ἐνέμεν, ἐνέμεν. & in alijs partibus orationis, quæ eo modo variantur. Patitur tamen exceptionem hæc regula in diphthongis οι & αι, quando sunt finales. Nempe in plurali non αἰσώπης, nec τῆς ἀπίζαι, sed αἰσώπης & τῆς ἀπίζαι dicitur. Item in dictionibus

Atticorum proprijs. Illi enim spreta regula Μενέλαος efferunt ἔθ' ὄρων, ἔθ' similia.

Penultima natura longa circumflectitur, si supra se tonum habeat, ἔθ' ultima sit brevis vel positione tantum longa, vt μοῦσα, δῆμος, αὐλά.

In synæresi, quæ fit ex acuto signato ἔθ' graui syllabico non signato, circumflexus resultat. vt ἀληθείας ἀλητοῖς, ποιεῶ ποιῶ.

Supra natura breuem aut positione tantum longam nunquam ponitur circumflexus, sed acutus. vt λόγος, λέγε, ξύλον, ἄρ' ἔπος, λογισµός, φρύξ.

Longa ante longam, si tonum habet, non circumflectitur, sed semper acuitur, vt ἦρως. huius regulæ occasione μοῦσα in genitiuo ἔθ' datiuo mutat circumflexum recti in acutum, µούσης, µούσῃ. quod similiter fit in alijs multis.

Acutus ultima in consequentia mutatur in grauem. vt ταῦτα εἶπεν ὁ ἡµῶν ᾠτήρ, hæc dixit noster saluator. Hic ultima dictio ᾠτήρ sequente puncto habet acutum: qui tonus est illi proprius. eum tamen mutat in grauem, quum in contextu ante punctum ponitur, sic, ταῦτα εἶπεν ὁ ᾠτήρ ἡµῶν.

Quando ultima supra quam est acutus, eliditur apostropho, acutus idem retrocedit in penultimam. vt δεινὸν ἔπαθε, φηµὶ ἐγὼ, pro δεινὰ ἔπαθε, φηµὶ ἐγὼ. E præpositionibus vero grauis tunc euanescit. ἀπ' ἐµοῦ, ἐκ' αὐτοῦ. Itidem ex ἀλλὰ, ἀλλ' οὕτως.

Compositio vt plurimum retrahit tonum. δόξ, ἀπόδοξ. σοφός, φιλόσοφος. αὐτὸς, φίλαυτος. ὅς, ὑπέρθε. Quod in nominibus monosyllabis perpetuum est. vt

παῖς, δὲ παῖς. ζῶν, αὐτὸς ζῶν. πῖς, πολὺ πῖς.

Reperiuntur dictiones non paucae in eadem significatione, modo compositae sub eodem tono, modo tonis aut apostropho diuise. ut ὡς ἀπὸ πολὺ, ὡς ἀπὸ πολὺ, admodum. ἅπασι, ἅπασι, omnino. ἐξαιῶνος, ἐξ αἰῶνος, à seculo. ἀπαρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς, ab initio. ὡς cum articulo, το δεῦτερον, καὶ τὸ δεῦτερον, secundo. Itidem το τρίτον, tertio. το μεταξύ, interim. το πλέον, amplius. το μετατὺ το, deinde. ὅτι το πλέον, ut plurimum. Quae aduerbialiter ὡς sub eodem tono saepius efferuntur, nisi quum aliquid redditur articulo praepositionis ve. ut τὸ μεταξύ λεγόμενον, ἅπασι, ὡς ἀπὸ πολὺ.

Syncope tonum retrahit ad praecedentem. οὐραπί-
ex οὐραπίς. ὁμόπαρσι ὁμοπαροι. Apocope vero ὡς
paragoge eum non mutant. ut τυπείδρι pro τυπείδριαι.
καλοῖσι pro καλοῖς, nisi quum necessario est demitten-
dus in antepenultimam ob additam syllabam, ut
αἰαίπε, αἰαίπεσιν. Excipiuntur recipientia in fine
adijectionem de: quae nihil amplius quam simplicia
significant: ea enim tonum habent in penultima. ut
ἐνθα ἐνθάδε, hic. τοῖος τοῖοςδε, talis. τῆμος τῆμοςδε, tunc.

Item recipientia ad indicandū, quae ipsum acuiunt.
οὐραπί, το δεῦτερον.

SCHOL. Graecanici toni prima ratio origoque
auctoritate fere constat. Vix enim causam inuenies, cur
αὐτῶπος, τράπεζα, & similia tonum habeant in ante-
penultima. Si queras, quid ibi habeant acutum, ma-
gis quam alium, certam causam deprehendes, nem-

pe quod soli acuto patet antepenultima. Contra apud Latinos toni iudicium ideo facile est, quia è penultima quantitatè sumitur: qua tamen producta, Græci & in ea & in aliis tonum locant, vt *πιδώνης, αὐθρῶπος, σακτιγός*. Item penultima breui, in eadem & in aliis, *λόγος, πολέμος, αἶψα*. Proinde in his sæpe consulendi erunt Grammatici, & lexicorum indices. Neque enim regulis arctari omnia possunt, sed neque tyrones tot obrui difficultatibus expedit. In vocabulis vero Græcis, quæ in Latinorum usum veniunt, quale est *κακτιγόμενα* penultima longa, & antepenultima acuta: & *εὐλίσσομαι* penultima breui eademque acuta: illud attendes, ne Græca Latino tono proferas: néve Latina Græcanico tono. vbi tamen casus erit communis, etsi ratio & præcepta Grammaticorum tonum requirunt Latinum, alteruter tamen locari poterit. Rectius ergo categoréma penultima circumflexa: & philosophía antepenultima acuta iuxta Latinam normam proferentur. Qui vero categoréma antepenultima acuta iuxta Græcanicum exemplar protulerit: siquidem casus vtrisque communis id patitur, tolerabiliter proferet. Item qui philosophía penultima acuta proferet, Græce proferet: nec omnino male: qui vero philosophía antepenultima acuta, Latine multoque melius. At dicturus in genitiuis categorématis & philosophíæ, necessariò Latinum tonum vtrique dabit in antepenultima iuxta Latinam regulam: quia casus illi tantum Latini sunt. Rursus enunciaturus categorématon in genitiuo plurali, & philosophías in genitiuo singulari iuxta declinationem Græcam, Græcanicum tonum illis addet, hoc est acutum in penultima. Nihil autem prohibet eundem tonum in casum Græcum & Latinum concurrere. Nempe in categorématis genitiuo Latino, & in categorématos Græco antepenultima acuitur. Secunda regula imprimis notanda est. Facit

enim plurimum ad rectè varianda nomina, pronomina, verba, & participia. Cuius illa pars de diphthongis *αι, αυ* sic est accipienda: quòd scilicet pro breuibus reputantur, quantum attinet ad tonorum & ad apostrophisationem: idque duntaxat quum in fine dictionum sunt. Nam quum post se habent finalem consonantem, prærogatiuam suam retinent. *ὅς αἰδρώπεις, ταῖς περὶ ζῆας.* Quod regula quarta indicat, de acuto & graui, eos concurrentes circumflexum efficere, merito accidit, quum ex hac ' acuti præcedentis figura, & ex hac ' grauis sequentis, quum videlicet pingitur circumflexi angulus efficiatur, sic: aliàs è graui & acuto acutus resultat, & ex duobus grauibus grauis. Itaque *ἔσως* coalescens ex *ἔσαις*, non circumflexum, sed acutum tenet, & *πόλεις* è *πόλεις*, grauem syllabicum. Excipiuntur tamen *χρύσιος, ἀργύριος*, & similia nomina Ionica materiam significantia: in quibus è binis grauibus conflatur circumflexus Attice, *χρυσούς, ἀργυρούς*. Excipiuntur quoque casus contracti qui aliis incontractis euadunt similes. vt *πλὺ Ληϊτῶ καὶ Ληϊτῶ* sicut in recto, non autem *ληϊτῶ*: præcipiente regula, vt omnis casus alteri scriptura & voce concors, similem tonum habeat, & quantitatem. Regulam septimam in Schol. cap. præcedentis explicuimus. Nona non paucas exceptiones patitur. fallit enim in nominibus compositis ab *ιατρός*, vt *ἀρχιατρός*. & in gentilibus, vt *ἀχαιοί, παναχαιοί*. Itē in aliis in *ης* differētiæ gratia, vt *ὑψιπνίτης* sursum volās. *ὑψιπνίτης* ab alto cadēs. & in *ος*, vt *ἰππῶς* *κῆμος* habens iubā equinā. à *κῆμι*. & *ἰπποκῆμος* equorū curator. à *κῆμῶ* curo, *λιθοβόλος* lapide petēs. *λιθόβολος*, lapide ictus. & in deductis à verbis cōpositis. nā ea vltimā acuūt, vt ab *οὐλέγω οὐλοκτός*, à *διαμεβῶ διαμεβητός*. *ἐπιλοκτός* vero, quia fit ex *ῶ* & *λοκτός*, antepenultimā acuūt. Et in quibsdā aliis in *ης*, vt *ληϊσῆς. ἀρχιληϊσῆς*. de quibus multa auctor Etymologici in dictione *ἡερακλῆς*. Idē quoq; cōsulēdū in dictione *κλιῖδς* de finitis in *is*, quæ

nimiū variant: deque singulis in os suis in locis. Quod ad regulam decimam attinet, notanda quæ in diuisione aliud significant, quàm in compositione, vt *ὁ ἀπὸ δὲ ὠν εἰς κεφαλὴν*, à pedibus vsque ad caput. aliàs *ὁ ἀπὸ δὲ ὠν*, vt libro superiori dictum est, procul significat: sed tono acuto, qui tamen in diuisione est circumflexus. Postremo vt, quoad fieri possit, in pauca conferantur, quæ tot regulis de locis tonorum præcepta sunt hæc licebit colligere: Tonum Græcorum non nasci è quantitate, tametsi quantitas vltimæ saepe tonum effingat ac variet, vt *μοῦσα μόνος*, *ἀνδρῶντες ἀνδρώπῃ*. Item in multis vocabulis non posse reddi certam rationem sedis illius: posse tamen præcipi, quis ex tribus tonis ibi locum habeat hoc ferme compendio: Ex tribus locis tonorum vltima penultima & antepenultima, solus acutus occupat antepenultimam: in penultima vero locum habet idem, si ea sit brevis, aut positione tantum longa, aut alioqui longa, & vltima longa. Aliàs si ea sit longa & vltima brevis, locum ibi habet circumflexus. Vltimam semper occupat acutus, quum ea brevis est: quum vero longa, non semper. Tunc enim multoties ibi circumflexus collocatur: quod capite sequenti patebit. Vltimæ vero acutus in grauem mutatur in consequentia. Hæc ideo repetimus, quòd videamus in tonis, tam scribendis, quàm proferendis plurimum vulgo peccari.

DE SEDIBVS TONORVM IN
rectis nominum parium & imparium.

Cap. VIII.

TRadendæ post hæc regulæ speciales de tonis, quibus discernantur proprij illorum loci in singulis orationis partibus: primūque in nomine in hunc modum:

Omnis rectus singularis nominum ultimam citra contractionem producens, quum in eadem tonum recipit, ipsam acuit. ut ἀληθής, ἰσθώς.

Rectus singularis nominum parium primæ declinationis penultimā acuit. Αἰεΐας, Χρύσης. exceptis verbalibus venientibus à præteritis verborum, quæ quidem oxytona sunt. ut πομπής, διακτής. nisi verba sint tertiæ coniugationis circumflexæ: tunc enim penultima in verbalibus acuitur, si in ea sit ο. ut ὁμώτης, ῥόπτης, διαπότης, quibus accedit δεσμώτης.

Tonus recti secundæ declinationis paris in nominibus quidem desinentibus in α, sæpe occupat antepenultimam, ut δέσποινα, θαλάσση: sed plerumque penultimam, quum ea est natura longa, χόρα, μούσα. præter finita in εια, quæ fiunt à masculinis vel communibus in ης. Et præter polysyllaba in υα, quæ omnia antepenultimam aciunt. ut ἀδύνα ab ἀδυνής, ῥήψα, αἴψα. demptis tribus oxytonis, ὄρχα, μιντςα, ἀζα. Acuitur quoque penultima in finitis in α, præcedente ο. χόα, πόα. Et in finitis in η purū dissyllabis, præcedēte ο Et cōsonāte aspirata vnā cū altera, χόν, φόν, χλόν. Et in, θυήθη. exceptis κρηή, ποθή. Et in finitis in οη substantiam significantibus, ut βελόνη, πύονη. Et in μη præcedente vocali, φύμη. Ultimam vero aciunt finita in φη, præcedente υ breui. ut γλυφή, κορυφή, τυφή. Et dissyllaba desinentia in οη, quæ habent ο ex α. ut προή à πρέω, χηή à χέω. Item finita in οη, quæ rem non subsistentem significant, ut ἡδονή voluptas, καλλονή pulchritudo. Et finita in μη præcedente altero μ. χαμμή. Item finita in εια, vel ια,

quæ substantiam significant aut collectionem. ὡς
 ζεῖα, φεῖα, χεῖα, λαλῖα. exceptis quæ rem non subsisten-
 tem significant: ea enim acuiunt penultimam. ὡς σο-
 φῖα, χρεῖα. Item finita in οῖα, ὡς χροῖα, ποῖα.

Penultimam circumflectunt dissyllaba in ῥα. ὡς
 μῦα. quibus accedunt omnia participia, ὡς πεπῦα.

Ultimam vero circumflectunt contracta quædam
 in α. ὡς μῦα, Ἀθῶα, Ἑῶα et alia in η significantia arbo-
 res. ὡς συκῆ, ἀμυγδαλῆ. Et pelles animalium, λεοντῆ,
 παρδαλῆ, κυνῆ, et similia, quæ contractorum speciem
 habent. Fæmininæ terminationes adiectiuorum
 tonum fere seruant, ubi masculinæ. ἀγαθὸς ἀγαθῆ,
 ὠραῖος ὠραία, βαρὺς βαρεῖα. nisi quum ultima longa
 in proparoxytonis attrahit tonum ad penultimam.
 λίθος λίθην, δίκαιος δικαία. Rectus quoque terciæ
 varius est. Eius ultimam acuiunt possessiua in ῶς. ὡς
 ἀπῆκός. Et pleraque adiectiua dissyllaba. ὡς χυτός,
 δυνός. Et polysyllaba in τος, quæ numerum signifi-
 cant. ὡς εἰκοστός, πελοστός. Et nomina auium in ῖος su-
 pra tres syllabas. ὡς ἐρωδῖος, αἰγυπῖος. Item interro-
 gatiua indefinite sumpta. πότες quantus, ποῶς ali-
 quantus. πῶς qualis, πῶς aliquis. Item quæ veniunt
 à præteritis passiuus verborum circumflexorum. ὡς
 ἐπαυμένος, διαπῶς. Et polysyllaba in ρος habentia
 antepenultimam longam natura vel positione. ὡς
 ἑλμυρὸς, ἰσχυρὸς. Et in αμος appellatiua habentia na-
 тура longam antepenultimam. ὡς οὐλαμός, χροαμός.

Penultimam vero acuiunt pleraque dissyllaba
 appellatiua. ὡς λόγος, ξύλον. Et in αλεος, quæ ex-
 cedunt tres syllabas. ὡς ἀργαλέος, δαμαλέος. Et δι-

minutiua in *ιον* deducta à nominibus incipientibus à longa. vt à *τιρὸς*, *πειὸν*. à *πῆρος*, *πιχίον*. Eandem circumflectunt finita in *οιος* polysyllaba. vt *ἀλλοῖος*, *παντοῖος*. Et in *αος* deriuata à fæmininis desinentibus in *α* vel in *η*. vt ab *ἀγέλη*, *ἀγελᾶος*. ab *ἀγορά*, *ἀγορᾶος*. quanquam id non semper verum est. Et in *ειον* substantiua deriuata à finitis in *δς*. vt *βαλανεῖον*, *βαφεῖον*. *βασιλεῖον* vero adiectiuum est. Antepenultimam aciuunt finita in *μς* præcedente *ε*, *πλεμς*, *αἵμς*. Et possessiua in *ειος*. *ἑνδρώπιος*, humanus. Item in *ιος* deducta à loco, οὐ *ἐνῖος*, cælestis. Et à futuris verborum. vt *ἄλῖος*, *ἀπαύσιος*, *δαυμάσιος*. Et ab aduerbijs, vt à *πορὶ* *πορῖος*, ab *ἱπὶ* *ἱπίος*. præter *ἀνῖος*, ab *ἄτην*, vnde *ἐνανῖος*, vtrunque paroxytonum. Item in *αος* à verbis deducta. vt *μάταιος*, *λύαιος*. Et comparatiua superlatiuaque in *ος* *ων*. vt *σοφώπιος*, *σοφώπιον*. *καλλιστος*, *καλλιστον*. Et neutra substantiua in *ιον* supra tres syllabas. vt *χρόνιον*. Et quæ veniunt à verbo. vt *παίγιον* à *παίζω*.

Et quæ sunt trium syllabarum breuium. *φάμιον*, *φλέγιον*. Et quæ materiam significant in *ινος* λίθινος lapideus. Item his affinia quæ cum *εν* componuntur. *ἐμμυσος*, *ἐμμεδς*. Et composita à passiuo verbo quintæ coniugationis tam propria quàm adiectiua, *ἄφαντος*, *Διόφαντος*, *ἄσπερτος*. Item è trochaicis composita, quæ tonum scilicet in præcedentem compositionis partem remittunt. vt à *δούλος*, *δύδουλος*. *Ε* ferè composita alia. vt *ὠδὲ* *πλήσιος*, *ἄσκιος*, *δύθυμος*, *φιλόσοφος*. Ii *ε* cōposita à *κτείνω*, *πέφω*, *Ε* alijs verbis passiuæ significatiua. vt *τυρανόκτενος* à tyrāno occisus,

λυκόκτονος à lupo occisus. Nam *παρακτόνος* tyrannicida est, *ἔ* λυκοκτόνος lupi occisor, αἵτις. sic λαόβοφος à populo enutritus, λαόβοφος populum alens. Porro composita à verbis *χίω, βάλλω, πολεῖν*, cum præpositione quidem aciunt antepenultimam. vt *παραχέως, ἀμείβολος, παρολος, ἀμφίπολος*. cum alio verò quoriam, penultimam. vt *οἰνοχόος, ἐκτετόλος, ὄνεροπόλος, ὕμνοπόλος*. Itidem à *λέγω, λούω*. vt *ἐπιλόγος, κατάλογος, ἱολόγος, εἰκοσιλόγος*. Composita vero ab *ἔχω*, quæ habent in penultima ου, eam circumflectunt, vt *πολιοῦχος*. quæ ο, aciunt antepenultimam, vt *λωίχος*.

Rectus quartæ vt plurimum aciunt antepenultimam, præsertim in compositis. *Μενέλειος, ἀράπλειος* raro penultimam, aut vltimam, αἰώς, λαχώς. rarius circumflectit vltimam, *Κῶς, σῶς*.

Recti quintæ vltimam aciunt finita in α simplicia. vt *Γαῖαν, πελεκαν* pelicanus. præterquam τὸ πᾶν totum. Et in ω, vt plurimum simplicia, quæq; ex se non faciunt neutrum. vt *αὐχλὼ, ὠλιῶ*. Et in ι vel ις simplicia ῖν vel ῖς. Et in ων contentiua, vel quasi contentiua. *κατῶν, ἀπατιῶν*. Et in ηρ. στερ, πατήρ. demptis *μήτηρ, Δημήτηρ, ἔ* θυγάτηρ. Et in ας fæminina declinata per α. *Πανὰς, λαμπὰς*. Et monosyllaba absque contractione in ας *ἔ* αἶξ vt *δαίς, στείς, αἶξ*. Et in ης adiectiua pure declinata, *ἀλκίδης*. Et composita, syllabam verbi habentia exeuntiâque in πς, vt *ἐπιβλής, ἐπιβλήτης. ἡμιδνής, ἡμιδνής*. Item in ις patronymica, *τριμής, ἔ* his similia fæminina, vt ab *αἰχμαλώτης, αἰχμαλώτης*. ab

Ὀρετῆς, Ὀρεπές. Et omnino fœminina in ις dissyllaba simplicia vltimam producentia, vt ἀψίς, κρηπίς, κρημῖς, σφεγῆς. aliàs quæ vltimam corripunt, grauantur, vt μίμψις, χέξις, cum reliquis habentibus cōsonantem futuri. Item in ις, quæ sunt trium generū, vt ἡδύς, βαρίς. Et quæ per α declinantur, χαμῶς χαμῶδος. Et quæ longam habent in penultima, πλιδύς. quibus exceptis reliqua penultimam fere acuiūt, vt βότρες. Item finita in ω ὦς fœminina, vt Λητώ, αἰδώς. ὦ in ας masculina, Αχλὺς. Penultimā verò acciunt in αν cōposita, ἐρμώπων. Item in ιω tam cōposita quàm quæ neutrum ex se faciunt in εν, vt ἐλαιώχων, τέπλων, τὸ τέρεν. Et in ων non contracta propria ὦ appellatiua gentiliάque, Θείων, Ὀδαιμων, πύτων. Et composita, χαλκοχίτων· nisi significet locum, παροικίων, παροισίων. Et in ιν composita, Ὀρεων, τεργλώχων. Item in αξ, ὦ omnino in ξ simplicia non monosyllaba, ἄρπαξ, πέριξ. Et in ας dissyllaba, Αἶας. ὦ neutra in ας, τὸ κρέας, excepto γῆρας. Et in ης propria composita à neutris in ος, Δημοσθένης. Et in ης fœminina simplicia appellatiua, φιλότης, δεινότης. exceptis βεαδότης, ταχυτής, αἰδροτής, δημοτής. Et denominatiua in ηνης, ὦ ωδης, ξιφίρης, τοσώδης. Et in ις appellatiua ὦ propria simplicia dissyllaba, dūmodo penultimam non habeant longam, ὄφεις, Γάεις.

Antepenultimam aciunt neutra terminationes polysyllabæ in οι ab adiectiuis in ων, vt τὸ βέλπον, γλύκιον, κακὸ δαμνον quibus accedit τὸ χεῖρον χεῖροντες, ab ὁ χεῖρις excipitur ab ὁ καὶ ὁ δὲ δαμνον, τὸ δὲ δαμνον. Et finita in ις vel ις super duas syllabas decli-

nata per η vel τ , Ἀδωνις, Ὀρχαεις, Ἐπιλις. Et omnino composita quaecunque finita in ι correptum, vt ἄδα κρις. Et in ι composita à dissyllabis in ι quinta barytonis, μή τις, πολύμητις. Et ab oxytonis vltimam corripiētibus. vt πατεῖς, Ὀπατεῖς, ἀπῶις, ῥήφαπῶις. Et à fæmininis in η , ἀλκὴ αἶαλλας, κήμη Ὀκνημις. Quæ tamē veniunt à masculinis in ι paribus, ϵ per η inflectuntur, tonum non transferunt, ὁ στραπῶνις, ἡ στραπῶνις. exceptis compositis à πωλῶ ϵ à κείτη. vt ὁ ἄρππῶνις, ἡ ἄρππῶνις: ὁ ἀκείτης, ἡ ἀκείτης. Fæminina quoque in ι composita ab oxytonis acuiuntur, vt τυχίς, πανυχίς: αἰγίς, κατυγίς. Item deducta à masculinis in α declinatis per ου, vt δμῶις δμῶιδος, λαλίς λαλίδος, ὁ δμῶις δμῶς, λαλίς λάλη. Circumflectunt autem vltimam monosyllaba finita in α , ι , ϵ . vt πᾶς, μῶς, βοῖς, quibus accedūt ἀπφῖς, διονῖς, ὀσφῖς, Ἐὸφρῖς. Excipitur ποῖς oxytonum, sicut ὁδοῖς. Item neutra monosyllaba vltimam producentia, πῶρ, πᾶς, σκῶρ. Et in ων cōtracta, Ποσῶν, Ξενοφῶν. Et omnino quaecunque contracta, vt πᾶς, τοῖς, φθοῖς, φῶς, Ερμῆς, Σιμοῖς, ϵ similia.

SCHOL. His regulis indicantur propriæ sedes toni in rectis quorundam nominum: nam omnia præceptis arctari non possunt. Quo magis vsui assuescendū est: vel quodd eadem sæpe vocabula tono variato significationem quoque variāt, vt in orthographia diximus: vel quodd æque difficile sit, multa eaque minuta præcepta memoria tenere. Quocirca si quid in re admodum varia & ambigua omissum est, quod hic exceptum adiectumve oportuerit: id boni consulens studiosus lector sibi adnotet.

DE OBLIQUORVM TONIS

in omnibus nominibus. Cap. IX.

Obliqui pares in eadem syllaba tonum habent, in qua rectus: non tamen eundem semper, quia in oxytonis circumflectuntur genitiui & datiu trium numerorum. ὁ καλός, τὸ καλόν, τῷ καλῷ, τοῖν καλοῖν, τῆς καλῶς, τοῖς καλοῖς. Item in proparisypomenis, quoties vltima sit longa, circumflexus penultima transit in acutum, μοῦσα, μεύσεις. sicut è diuerso, in paroxytonis penultimam producentibus, quoties vltima brevis sit, acutus transit in circumflexum, ὁ παροξύτης, ὃ παροξύτα. Excipiuntur proparoxytona, in quibus vltima, quum per variationem efficitur longa, tonum in penultimam demittit. αἰθρῶπος, αἰθρῶπου, αἰθρῶπω, τῷ αἰθρῶπω, αἰθρῶπει, τῆς αἰθρῶπων, αἰθρῶποις, αἰθρῶπεις. Notantur ὁ διαπύτης, ὃ διαπύτα. Item μία, μιαῖ, μῶ, μίαν, id est vna, more Ionico. & ἀμφὶ ἀμφοῖν, δύο δυοῖν. Item genitiui plurales primæ & secundæ declinationis, qui vltimam circumflectunt, αἰνέων, βασιλέων. Exceptis ὁ χλωῶης & χλωῶων, χήνης χήνων, ἐπιστῆι ἐπιστῶν, ἡ ἀφύα ἀφύων.

Obliquorum tonus in nominibus quintæ declinationis sic habet: Genitiuus & datiuus singulares integri in eadē tonum habēt cū nominatiuo. Αἶας, Αἶαντος, Αἶαντι licet non semper eundē, σῶμα σώματος, σώματι. Exceptis genitiuis nominum dissyllabis finitis in es cum suis datiuis, qui posteriorem acuiunt. βοῖς, βοός, βοί κρις, κριτός, κριτί. & ἡ μήτηρ, μητέρος, μητέρι. θυγάτηρ, θυγατέρος, θυγατέρι. γυνή, γυναῖκος, γυναῖκι.

Notantur proparoxytona, in quibus excrescente syllaba in obliquis, necessario descendit tonus, ne remaneat in quarta à fine. *ᾠδὲ λημα, ᾠδὲ λήματος, ᾠδὲ λήματος, &c.*

Accusatiuus in eadem tonum habet in qua genitiuus. *Αἴαντος, Αἴαντα.* exceptis nominibus, quorum genitiuus dissyllabus desinit in *ος oxytonum*. In illis enim tonus ascendit in priorem, *τὸν βοῶτα, τὸν κρήτα.* quibus similia sunt *αἰδρός, ὀδῶρα, γυναικός, γυναικα.* *ἔθυγάτερος, ἔθυγάτεα.* Notandi accusatiui monosyllabi in *ν*, qui circumflectuntur. *ὡτ κλέν, λῖν, μῦν, σῶν.*

Vocatiuus tonū habet ubi rectus, præterquam in finitis in *ων*, in quibus eum transfert in præcedentē, quando desinit in *ον*. *ὁ βέλτων ὦ βέλπον, ὁ Αζαμέμων ὦ Αζάμεμον.* exceptis *ὦ Λακεδαῖμον, Παλαῖμον, &c.* alijs similibus simplicibus. Item in compositis à *φρῶν, ὦ φείφρον, ὦ δαίφρον.* Vocatiui quoque in *ς* à rectis in *ηρ*, transferunt tonum, *ὦ θυγάτηρ, ὦ θυγάτηρ. εἰνάτηρ, ὦ εἰνάτηρ. Δημήτηρ, ὦ Δήμητηρ. ὁ σῶτήρ, ὦ σῶτηρ. ὁ αἰήρ, ὦ αἰήρ.* Idem faciunt vocatiui in *ες* à rectis in *ης* compositis proprijs barytonis vel circumflexis ex contractione. *ὁ Δημοθένης, ὦ Δημοθένης. ὁ Ἡερχένης, λῆς, ὦ Ἡερχέες,* ac deinde per contractionem *Ἡερχέες.*

Nominatiuus dualis, item accusatiuus & vocatiuus, tonum habent ubi rectus singularis. Genitiuus & datiuus genitiuum pluralem sequuntur, præterquam in decem irregularibus mox indicandis. Rectus pluralis itidem sequitur singularem, *Αἴας, αἴαντες.* Genitiuus in illis quæ genitiuum singularem

disyllabum habent in ος oxytonum, circumfleſcitur.
βοός, βοῶν. κρηπὶς, κρητῶν. his decem exceptis, πᾶντων,
τρῶων, δμῶων, παίδων, φῶτων, θῶων, λάων, κράτων, δα-
δων, φῶδων. In illis autem quæ duas ſyllabas exce-
dunt, penultimam acuit, αἰαντις, αἰάντων.

Datiuus tonum datiuī ſingularis imitatur, ex-
ceptis παντὶ, πασιν. & habentibus inſertum α, in qui-
bus penultimam acuit, μῆτει, μῆτις ἀσ. πατει, πα-
τράσιν. Accuſatiuus & vocatiuus ſui recti tonum
ſequuntur.

S C H O L. Obliquorum tonus rationem certam
habet: pendet enim fere à recto. Genitiui plurales adie-
ctiuorum parium in omnibus generibus volunt eodem
modo finiri. vt ὁ ἀγροῖος, ἡ ἀγροῖα, τὸ ἀγροῖον, τῶν ἀγ-
ροῖων. ὁ λίδινος, ἡ λιδίνη, τὸ λιδίνον, τῶν λιδίνων. ſic ἡ δι-
κασίη, τῶν δικάων. βαρεῖα tamen & μέλαινα, τῶν βαρεῶν,
μελαινῶν. & ſimiliter reliqua quæ fiunt à masculinis im-
paribus. ſubſtantiuorum formam ſequuntur, τραπίζων
videlicet & ἀλιδειῶν, ac reliquorum. Quidam ſic tra-
dunt. genitiuos in ων à rectis in αι vnius quidem gene-
ris circumfleſti: trium vero ſuos masculinos ſequi, niſi
fœminina genitiui terminatio literis differat à mascu-
lina: tunc enim circumfleſti, vt ὁ βαρεὺς, τῶν βαρέων ἡ βα-
ρεῖα, τῶν βαρεῶν.

DE RATIONE TONI IN VER-
bis & participijs. Cap. X.

Themata verborum incontraſta finita in ω,
acuiunt penultimam, πᾶντω, ἀκούω. in μ, ante-
penultimam, ſi duas ſyllabas excedant, δίδω-

μι, ὤθημι. aliàs dissyllaba, penultimam circumsfleunt,
 vt ἄλῃμι, ὀδῃμι: exceptis φημι καὶ εἰμι oxytonis. In ω ve-
 ro contracta vltimam circumsfleunt, ποιῶ, βοῶ. In
 his omnibus vocis passivæ præsens in eodem loco to-
 num conservat, τῷπιόμαι, δίδδομαι, πεισῶμαι. Parata-
 ticus semper nititur tonum remittere in antepenulti-
 mam, ἐτυπεί, ἤκαον. Aliàs in dissyllabis, ὅτ' ubi re-
 perit vltimæ longæ impedimentum, sedet in penul-
 timâ, ἄζω, ἤζω. ὤθημι, ἐπὶ δλω. ποιῶ, ἐπειόω. Ex fu-
 turis activum prius paroxytonum est, τῷψω: posterius
 perispomenon, πτώ. passiva sunt proparoxytona, τυ-
 φήσομαι, τυπήσομαι, πετύψομαι. etiam medium prius
 τυψομαι sed posterius properispomenon, τυπιῶμαι. Ex-
 cipiuntur verba quintæ coniugationis, in quibus fu-
 turum prius activum perispomenon est, ψαλῶ. mediū
 properispomenon, ψαλοῦμαι. Ex indefinitis activa
 nituntur tonum remittere in antepenultimam, qua-
 tenus fieri possit: ἐπψα, ἐψησα, ἐππν. Quod ubi fie-
 ri nequit, parataticum imitantur: ἄζω, ἤζω. ὤθημι,
 ἐδλω. Passiva ὅτ' media penultimam acuunt, ἐτύ-
 φλω, ἐτύπν, ἐπψάμω, ἐππώμω. Paracimeni
 acuunt antepenultimam, hyperstyntelici penultimā.
 πῖπφα, πῖππα, πέτυμμα, ἐπετύφν, ἐπετύπν, ἐπέμ-
 μω. Tempora imperativi acuunt, quoad licet, an-
 tepenultimam: πῖπφε, πῖπφε. aliàs ubi fieri nequit,
 penultimam. τῷπε, τῷψα. excepto indefinito secundo
 medio, quod vltimam circumsfleunt, τυπῶ. Tria ta-
 men acuunt penultimam, τρεῖς ἀπὸ, ὅπλα δ' εὖ ὅτ' ἀφι-
 κού. Exceptis etiam quinque indefinitis activis oxy-
 tonis, ἐπὶ δὲ dic, ἐλθ' ἐνὶ, λαβ' ἐ accipe, ὅρ' ἐ inveni, ἰδ' ἐ
 vide:

Vide: quæ tamen ipsa antepenultimam acuiunt composita: vt κα'πειπε, ἐπώλασε, ἔλαρε, πρῶσελε. Idem faciunt alia dissyllaba, vt ἀράβησι, ἀνάρησι. At monosyllaba, penultimam. vt δός, ἀπόδος. ἐς, ἄφες. ὄξες, ὀπίξες. Tempora optatiui & infinitiui eisdem in locis tonum habere volunt, in quibus tempora indicatiui illis respondentia, τῷπιω, τῷπιοιμι, τῷπιεν. nisi vltima impediatur, ἡδύμι ἡδέλω. τῷπιομαι, τῷπιόομαι. ἔδωκέλω. Notantur indefinita secunda actiua infinitiui in εν, quæ vltimam solent circumflectere, τυπιῦν. itē passiuā vtraque, quæ in optatiuis & infinitiuis tonum habent in penultima, τυπώλω, τυπώω, τυπώωμαι, τυπώωναι. Et infinitiua omnia in ναι, quæ in penultima tonum habent, ἡδύεναι, ἡδέωναι, τυπώεναι. Quorum formam sequitur paracimenos vtcunque desinens, τυπώθαι, τυπώειναι, τυπώωθαι. Alias reliqua infinitiua in δαι antepenultimam acuiere solent. τῷπιέδαι, τῷπιέδαι, τυπώσειδαι, τυπώσειδαι, τυπώσειδαι, τῷπιέδαι, τῷπιέδαι. nisi quod ex medijs secundis futurum & indefinitum sua tempora sequi malunt, τυπώμαι, τυπώωμαι. ἐτυπώμην, τυπώωμαι.

Subiunctiui quoque tempora sua indicatiua sequuntur, τῷπιω, ἐὰν τῷπιω. τῷπιοιμαι, ἐὰν τῷπιοιμαι. nisi vbi additur impedimentum, τυπώθαι, ἐὰν τυπώθαι: & vbi tollitur, ἐτυπώμην, ἐὰν τυπώμην. ἐτυπώωμαι, ἐὰν τυπώωμαι. Notantur præterita passiuā, quæ penultimā circumflectunt, vt τυπώμαι, τυπώωμαι. & indefinita, quæ vltimā, τυπώω, τυπώω. Atq; his similia presentia & indefinita secunda actiua eiusdē modi in verbis in μι, ἐὰν ἡδύμι, ἡδέω. quorum passiuā properispos-

mena euadunt addito $\mu\alpha\iota$, $\delta\omega\mu\alpha\iota$, $\delta\omega\mu\alpha\iota$. Præterquam in carentibus actiua voce, quæ antepenultimam acuiunt, ut $\delta\omega\omega\mu\alpha\iota$, $\delta\pi\iota\omega\mu\alpha\iota$. quod itidem accidit in omnibus aor. secundis medijs subiunctiui in $\omega\mu\alpha\iota$, quum in compositione excedunt tres syllabas, ut $\delta\omega\mu\alpha\iota$, $\delta\pi\iota\omega\mu\alpha\iota$. $\delta\omega\mu\alpha\iota$, $\delta\pi\iota\omega\mu\alpha\iota$. $\delta\omega\mu\alpha\iota$, $\delta\pi\iota\omega\mu\alpha\iota$. Et in subiunctiuis in ω compositis à monosyllabis, quorum participia non desinunt in ϵ oxytoni, ut $\rho\omega$, $\delta\iota\alpha\rho\omega$, $\kappa\alpha\tau\acute{\rho}\omega$. $\alpha\omega$, $\delta\pi\iota\alpha\omega$. Quæ autem habent participia in ϵ oxytonum, nō mutant tonum, $\beta\omega$, $\alpha\alpha\beta\omega$, $\delta\omega$ $\alpha\alpha\delta\omega$, quia $\beta\alpha\epsilon$, $\delta\delta\iota\epsilon$.

Participij actiui tonus in præsentī ϵ futuro priori idē est cum suo indicatiuo, $\tau\acute{\iota}\pi\omega$, $\iota\acute{\upsilon}\psi\omega$, $\delta\tau\acute{\iota}\pi\omega$, $\tau\acute{\iota}\psi\omega$. exceptis præsentibus $\iota\omega$, $\kappa\omega$, $\epsilon\omega$, ab $\iota\omega$, $\kappa\iota\omega$, $\epsilon\omega$.

In paracimeno ϵ posteriori indefinito vltimæ acuiuntur, $\tau\epsilon\tau\omega\phi\omega$, $\tau\epsilon\tau\omega$. His similis est paracimēnos medius, ut $\delta\tau\epsilon\tau\omega\phi\omega$: passiuis vero in $\iota\omega$ penultimam acuit, $\tau\epsilon\tau\omega\mu\epsilon\iota\omega$: reliqua participia in $\iota\omega$ antepenultimam acuiunt. Vltimam quoque acuiunt præsentia ϵ indefinita secunda à verbis in $\mu\iota$ $\delta\iota\epsilon\iota\omega$, $\delta\iota\epsilon\iota\omega$: quorum formam sequuntur indefinita passiua, $\tau\omega\phi\iota\omega$, $\tau\omega\mu\iota\omega$. Indefinitum actiuum prius penultimam semper acuit, $\epsilon\pi\iota\iota\omega$, $\delta\pi\iota\iota\omega$. $\epsilon\pi\iota\psi\omega$, $\delta\tau\iota\psi\omega$.

In personarum vero inflexione primam reliquæ ut plurimum sequuntur, nisi quum acutus cogitur descendere: vel ob additam syllabam, vel ob vltimam effectam longam. $\tau\acute{\iota}\pi\iota\omega$, $\tau\acute{\iota}\pi\iota\omega\mu\epsilon\tau\alpha$. $\tau\acute{\iota}\pi\iota\epsilon$, $\tau\acute{\iota}\pi\iota\epsilon\tau\omega$, $\tau\acute{\iota}\pi\iota\epsilon\tau\omega\sigma\alpha\iota$. Aliàs tonus in verbis potius nititur ascendere, quàm descendere, quod liquet in $\epsilon\tau\omega\phi\omega$.

μῶ, ἐν' ἡμιτον, ἐν' ἡμιτον, ἐν' ἡμιτον. ἐν' ἡμιτον, ἐν' ἡμιτον, ἐν' ἡμιτον. *similibus*. Interdū vltima correpta quiescit, vt puta ἐν' ἡμιτον. *in optatini praterit. passiu.* vt πεποιήμῳ, πεποιήσο, πεποιήσῃ. τεθείμῳ, τεθείσο, τεθείσῃ. *Et in presentibus verborum in μι.* vt πηρίμῳ, ἡρίσο, πηρίσῃ. διδούμῳ, διδούσο, διδούσῃ.

SCHOL. Verborum specialis tonus etiam vsu commodius quàm regulis percipitur. Sunt tamen quædam regulæ generales, & alioqui peculiæres exceptiones, quas expedit methodo tenere: quo de similibus expeditius sit iudicium. Qualis est regula illa, Omne verbum vltimam habens longam, eam circumflectit: si modo ibi sit collocandus tonus. vt πεῖω, πεῖας, τυφῶ, πεῖω ἥ, ἡ. δέ, ἐχέω. excepto tantum χεῖν oportet, vltima acuta. Item altera de participio desinente in ε oxytonum declinato per υτ, quā apposuimus in scholiis cap. XLII. lib. II. Quod autē ad compositionē attinet, notentur tempora trochaica, quæ tonum non remittunt in antepenultimam, contra quā in nominibus accidit. vt ἀπῶ, κατῶ. ἀχέ, παρῶ. Exceptis οἶδα, σιωοῖδα, οἶσθα, σιωοῖσθα, καίμαι, παρόσκειμαι: quanquam καίμαι nō remittit παρόσκειμαι ἥμαι, καίμαι. Sed in hoc & in καίμαι excusatur, quod sint à verbis εἰς μι, quæ volunt in antepenultima acui. vt ἴδῃμι, ἴσῃμι, & c. At ἐκάθῃμην ἐκάθισο hyperfyntelicos, quum deponit augmentum, vna etiam tonum in penultima transfert. καθῇμην, καθῇτο, καθῇτο. Demosth. παρῆσθας καθῇτο ἐν Μακεδονίᾳ. Participiorum obliqui nominum regulis subiacent. Fœmininorum & neutrorum toni eandem cum masculinis sedem occupāt. ὁ τῦπῳ, ἡ τῦπῳσα, τὸ τῦπῳν. ὁ πετυφῶς, ἡ πετυφῶσα, τὸ πετυφῶς. ὁ ποιήσας, ἡ ποιήσασα, τὸ ποιήσαν. Nisi quum vltima longa in fœmininis in μέν, tonum demittit ex antepenultima in penultima. τυπῶμενος, τυπῶμενη.

X ij

DE TONO PRONOMINVM.
*articulorum, præpositionum, aduerbiorum
 & coniunctionum. Cap. XI.*

EX pronominibus ἐγώ & σὺ in rectis, dativis, & accusativis singularium ultimam acuiunt: in genitiuis tantum circumflectunt. In dualibus ῥῶι, σφῶι properispomena sunt: sed ῥὼ σφῶ oxytona. quia nominatiuus dualis desinens in ω, nunquā circumflectitur hæc autem quidam contracta esse nolunt, sed abscisa. In genitiuis ῥῶιν, ῥῶν, σφῶιν, σφῶν, subscriptum indicat per contractionem fieri.

Casus plurales ultimam circumflectunt omnes, nisi quum dissoluuntur poetice: nam tunc penultimam acuiunt, ἡμῶς, ἡμεῖς. ἡμῶν, ἡμέων. Os vero tertie personæ nonnihil discrepat. Nam datiuum singulare habet circumflexū οἶ, & plurale paroxytonū σφίσιν. Item dualia oxytona σφε σφιν. in reliquis conuenit cū prima & secūda persona. De cæteris pronominibus superuacaneū est sigillatim inculcare, quod in illorū inflexionibus liquido apparet. Sequuntur autē omnino formam nominū adiectiuorū pariū in ος, η, vel α, ω, eadē variatione seruata in motione & inflexione.

Articuli quoque per se patent. Recti enim præpositiui ὃ ἡ, οἱ αἱ absque toni apice scribuntur: reliqui omnes variantur vt nomina adiectiua oxytona in ὅς, ἡ, ὅν. sic ὅς vt καλός, ἡ vt καλή, τὸ & ὃ vt καλόν. τῷ & οὗ vt καλός, τῇ & οῦ vt καλῶ. & sic de cæteris.

Præpositiones ultimam habent grauem, vtpote quæ in cōsequentia deprehēduntur casualibus præ-

posita: aliàs illis postposita dissyllabæ tonum trans-
ferunt. Quod facit sola $\omega\epsilon$ in prosa oratione: $\omega\upsilon$ -
 $\pi\omega\iota$ $\pi\epsilon\alpha$. in carmine vero etiam aliæ. Qua de re
dicetur copiosius lib. V. Item quum pro verbis im-
personalibus sumuntur, ut $\pi\alpha\epsilon\alpha$ pro $\pi\alpha\rho\epsilon\sigma\iota$, præsto
est. $\mu\epsilon\tau\alpha$ pro $\mu\epsilon\pi\epsilon\sigma\iota$, participatio est. $\epsilon\pi\iota$ pro $\epsilon\pi\epsilon\sigma\iota\upsilon$,
inest. $\epsilon\iota\iota$ pro $\epsilon\iota\epsilon\sigma\iota$, contingit.

Aduerbia terminata in $\sigma\upsilon$ & η , ibi tonum habent, ubi primitiua vnde deducuntur: $\alpha\iota\omega$, $\alpha\iota\omega\eta\epsilon\nu$. $\alpha\gamma\epsilon\acute{\iota}$, $\alpha\gamma\epsilon\acute{\iota}\eta\upsilon$, $\alpha\gamma\epsilon\acute{\iota}\eta$. Sic $\pi\omicron\delta$, $\pi\omicron\delta\eta\upsilon$ vnde. nam $\pi\omicron\delta\eta\upsilon$ indefinite, id est alicunde, differentiae gratia vltimam acuit. Monosyllaba vero interrogatiua circumflectuntur, $\pi\omicron\delta$, ubi? $\pi\tilde{\omega}\varsigma$, quomodo? Quae indefinite quoque sumuntur, sed amisso prorsus tono, $\pi\upsilon$ alicubi, $\pi\omega$ quodammodo. Finita in ζ antepenultimam aciunt, $\delta\upsilon\epsilon\alpha\zeta$, $\epsilon\epsilon\alpha\zeta$, excepto $\chi\alpha\upsilon\alpha\zeta$. Ad haec $\nu\tilde{\omega}$ circumflectitur, $\nu\omega\iota$ acuitur. Nam, acui vult, quoties Attico more additur ad aliquid propius & euidentius demonstrandum, vt $\delta\epsilon\upsilon\epsilon\iota$ hucce, $\epsilon\iota\gamma\alpha\delta\iota$ hinc. Alias aduerbia finita in ι breue grauantur, vt $\nu\omicron\pi\iota$, $\iota\phi\iota$, excepto $\omega\epsilon\phi\iota$. Praeterea desinentia in υ monosyllaba circumflectuntur, vt $\gamma\epsilon\delta$, $\mu\tilde{\omega}$, $\tilde{\upsilon}$ apud Aristophanem. Et vniuersaliter quoties vltima habet diaphthongum cum υ , circumflectitur, si supra se tonum recipiat, vt $\phi\tilde{\alpha}$, $\omicron\upsilon\delta\alpha$, $\mu\omicron\delta$, $\pi\upsilon\pi\omicron\delta$, exceptis δ , $\iota\delta\omicron\upsilon$, $\iota\omicron\upsilon$.

Ex coniunctionibus copulatiuæ & disiunctiuæ
acuiuntur, præter εἰτα. Itidem continuatiuæ & sub-
continuiuæ, εἰδὴ, ἐπὶ, ἐπιδὴ. adiecto quoque
his ὥρ, tonus in eadem manet, εἰδὴ ὥρ, ἐπὶ ὥρ, ἐπι-
δὴ ὥρ. Causales quæ vnā syllabā excedunt,

penultimam acuiunt, ὅπ, διόπ, ἰνα, ὅπως. δι' ὃ verò, καὶ ὃ, & ἰφ' ὃ in diuisione sunt, quæ coniunctim quoque scribi possunt non mutatis tonis, διό, καὶ διό, ἐφ' ὃ. Ex dubitatis, ἀεὶ & vtrum, circumflectit penultimam: quæ vero eandem acuit, ἀεὶ igitur, fit illatiua. Aduersatiua penultimam acuiunt, ὅμπος, ἔμπης, καὶ ὅρ. Reliquæ sigillatim explorandæ. Quid enim refert de tam minutis ac variis præcipere?

SC H O L. Articuli præpositiui aut solum spiritum recipiunt, aut tonum solum. Postpositiui verò vtrunque. Præpositiones εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ, item coniunctio εἰ, & aduerbia οὐ, οὐκ, οὐχ, non sequente puncto, & aliquando ὥς, & si qua sunt alia, absque tonis scribi solent. Nomina neutra aduerbialiter sumpta tonum suum retinent, συνεχὲς assidue, τάχις celerrime. Excipiuntur Attica quædam, ἄλγες, ἐπιπιδες, & ἐπαίγεις. Εἰ ὅρ, & εἰδ' ὅρ à ὅρ compositæ contra regulam videntur acuiere penultimam. Simili modo ἑλινω composita à νω coniunctione completiua vltimam corripiente. Item aduerbia οὐτε, εἴτε, εἴτε composita ab οὐ, εἰ, & ναίχι à ναί. In quibus omnibus etiam si vltima sit brevis, non tamen circumflectitur penultima existens longa, quia adiectiones casu carentium non mutant acutum.

DE VARIATIONE ET
translatione toni, deque encliticis dictio-
nibus. Cap. XII.

TRansfertur tonus è legitimo loco in sequentem syllabam, aut in præcedentes in eadem dictione, siue simplici, siue composita, alijs etiam mo

dis præter supradictos, libro sequente attingendis. Quin & in præcedentē dictionem suū tonum transmittūt particula enclitica, eūmq; illa acceptū simul cū proprio tono apice figuratū ostētat. quū videlicet est proparoxytona, vt διχαρός ὅστις. & quū properisposmena, vt δοῦλος ἄ. & paroxytona trochaica, vt φύλα ἄ. cū verò est oxytona, grauem suū erigit in acutū, vt σοφός πς. Aliàs apex euanescit, vt λεγέτω πς.

Quandoq; manet immobilis, ἥδη φαμέν, φίλοι εἰσίν, ἥρως ὅστις. Est autē encliticū nomen πς ἡνὸς in omnibus generibus, & per omnes casus indefinite sumptum, id est, aliquis, & τοῦ πω, pro ἡνὸς ἡνί, in genitiuo & datiuo, vt alibi dictū est. ἡς vero ἡνὸς interrogatiue, quis, cuius, rectū habet tonū. Ex pronominiibus inclinantur obliqui singulares primæ personæ, quū abiiciunt, μοι, μοι, με. δοῦλος μου, ἔδωκέ μοι, ὅφρα γέ με. Item secundæ, σου, σοι, σε. Et tertiæ omnes casus trium numerorum. Ex verbis, φημί, φησὶ, φαμέν, φατὶ, φασίν. Item εἰμί in præsentī indicatiui, quod quidem in tertia persona tripliciter effertur: acuta priori εἰσιν, & posteriori ὅστις, & enclitice σοφός ὅστις.

Priorem acuit præcedentibus ἐκ, ὡς, εἰ, τὲ πω, ἀλλὰ. vt ἐκ εἰσιν ἄλλος, non est alius: ὡς εἰσι τῶν ἀγῶν, vt est ex turpibus. εἰ εἰσιν οὕτως, si est sic. τὲ πω εἰσιν ἀμάρτημα, hoc est peccatum. ἀλλ' εἰσιν εἰπῶν, atqui licet dicere. Et cum inchoat clausulam. AEschines, εἰσι γὰρ ὧ ἀθῶτοι τῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς εἶδη τεύχεα. Sunt igitur ὁ Athenienses magistratuum genera tria. Tonum vero transfert præcedente dictione oxytona, καλός ὅστις, bonus est: & perisposmena, φῶς ὅστις, lux est: & properispos-

mena, δοῦλός ἐστι, seruus est. dum modo vltima non sit longa positione : quia in φῶνιζ ἐστὶ non transfertur. Item præcedente proparoxytona, δῖκαός ἐστι. Posteriorem acuit, quoties aliter in sermonē incidit : præcedente videlicet in dictione non proparoxytona ἰάβο, vt Αεισπέλης ἐστὶν. aut spondeo, ἄρταξ, δῦνους, φῶνιζ ἐστὶν. aut pyrrhichio, νέος ἐστὶν. aut trocheo paroxytono, μαίπες ἐστὶν. Iisdem modis vsurpantur εἰμὶ, & poetica, εἰς, ἐοῖ. Item reliquæ personæ duales & plurales, nisi quod priorem non acuiunt. εἴ vero secundæ personæ singularis tonum nō amittit. Ex aduerbijs inclinantur, πῦ, πῶς, πῶ, πῃ, ποθεν, πτε. indefinite sumpta. Nam interrogatiue circumsflektuntur, demptis πῶτε vnde, & πότε quando paroxytonis. Ex cōiunctionibus τε, καί, & completiue καί, καὶ, &, γύ, γυν, ὡς, ὥς, poetice,

S C H O L. Tonus & eius locus (vt sparsum dictum est) variari solet quantitate & inflexione. μῶσα μόνως, αὐτῶπος αὐτῶπον, ἀνιγμα ἀνίσματος. Idiomate, μῶρος pro μωρός, Attice. σοφώς pro σοφῶς, Dorice. Elisione, ἀπὸ αὐτοῖ, pro ἀπὸ αὐτῶ. Item δειν' ἔπαθε, pro δεινὰ ἔπαθε. Syncope, πύραβρα. Paragoge, ἀθάδε, ἔδδ. Compositione, σοφός, ἑλέσοφος. Anastrophe, ζύτων πῆρι, pro πῆρι ζύτων. Differentia, θεὰ dea, θεῶν spectaculum. Quibus adde inflexionis variationem, vt Θαλῆς Θαλῆς, & Θάλις Θάλιτος. ἀπολλύω καὶ, ἀπολλύμι. Et variatam orthographiam eodem significato, vt διαγίγῃ καὶ διαγίγῃ, ὠφείλια καὶ ὠφείλια, πλωνέιον & πλώνιον. hoc tamen plerunque iuxta Atticos sit. Et aphæresin, vt ἰβηβῆ. Item poetarum metaplasum, vt μελίκραπ pro μελικράτω. πρὸς αἰ pro πρὸς αἰεῖς. Item irregularia, si videtur, vt ἰλθεῖ in indefinito imperatiui, & ἰὼν in præ

fenti participii. His & aliis si quæ sunt variandi toni rationibus, nunc accedit eius erectio & translatio occasione dictionis encliticæ. Est igitur dictio enclitica, id est inclinatiua, quæ inclinat suum tonum, vt præcedentis dictionis vltimum grauem in acutum erigat: *δοῦλός ἐστιν*. Hic verbum *ἐστιν* inclinat ac deprimit suum acutū in grauem videlicet syllabicum: vt grauem syllabicum præcedentis syllabæ *λός* erigat in acutum. Aliàs enim encliticæ, quum initia clausularum occupât, suum retinent tonum. *πινὲς αἶπτον*, quidam dixerūt. *φησὶν οὐτως*, ait hic. Præterea quando dictioni duo toni incumbūt, vterque quoad fieri possit, voce erit efferendus. *μάχεται μοι, δοῦλός ἐστι*. Synencliticæ dicuntur particulæ encliticæ, quæ in oratione coniunctæ altera alterius tonū erigūt. vt *ἢ νύ σέ που θεός ἴχαι*, vbi grauis ἢ erigitur à *νυ* particula inclitica. itidem *νυ* à *σε*, & *σε* à *πν*. Accidit autem sæpe vt toni encliticæ figura euanescat. Nam quum sequitur perispomenam dictionem, & paroxytonam finitam spōdeo, iambo vel pyrrichio, neutiquam pingitur. vt *φῶς ἐστιν, ὁ δὲ δῆμος τε, ἔρως τε, ὅππ οἱ*. nisi cum particula enclitica incipit à *σπ*. tunc enim erigitur grauis præcedentis dictionis vtcunque finitæ *ἰνά σπιν, ἐνδαί σπειας, τὸ ξά σπειων*. Aristarchū ferūt noluisse in *Odyssæa* tonum enclitici pronominis *μοι* nomini *αὐδέα* imponere, quod id absurdum iudicaret in ipso statim poeseos initio. Ad hæc quædam semper reperiuntur absque tono. vt *μᾶ, μοι, με, σπιν*. Quædam non semper, vt *σοῦ, σοί, σέ, ἐστὶ*. Notatur *σπ* post *ἐνέα* & *ἐνέκα* non inclinari, *ἐνέα σοῦ* non *ἐνέκ᾽ σπ*. sic quoque *πρὸς σοῦ, πρὸ σοί, πρὸς σέ*, quia præpositiones grauem suum in acutum erigere nolunt.

DE CERTIS LOCIS DVORVM
spirituum, crassi & tenuis. Cap. XIIII.

Spiritus in syllaba est qualitas, qua vocalis aspere
vel leniter profertur: vnde alter dicitur *δαῖα*,
id est, asper & crassus, alter *ψαῖ*, id est, tenuis
& exilis. Loci spirituum sunt vocales dictionum
inceptiue. nam reliquæ citra discrimen tenuiter
proferri intelliguntur. & quoque inceptiua aspira-
tionem habet: media vero & finalis non aspiratur.
Ideoque tunc apicem repudiat. vt *ῥῆτωρ*, *ῥήτορος*: nisi
quod in medio quum geminatur vtrunque recipit,
ῥῥωδα valete. Recti spiritum seruant obliqui. the-
matis vero participia, & verbi tempora, excepto
ἔχω, *ἔξω*. & tamen in augmentis verborum attenuatur
semper: præterquam in paracimeno & hypersyn-
tico verbi *ἵστημι*, *ἔστακα*, *ἔστακειν*. Omnis articulus à vo-
cali incipiens aspiratur, *ὁ*, *ἡ*, *ὁς*, *ἡ*, *ὁ*, *οὗ*, *ἦς*, & c. Pro-
nomina ab *ε* incipientia attenuantur, excepto *ἐ* &
ἑαυτῶς. Quæ vero aliud habent initium, aspiran-
tur, vt *οὗ*, *οἱ*, *οὗτος*. excepto *αὐτῶς* tenui, quod tamen
cum reciprocationem significat, aspiratur, *αὐτῶς*, sui-
ipsius: sicuti & compositum *ἑαυτῶς*, ex quo per aphæ-
resin fit. Præpositiones attenuantur, exceptis *ἐπὶ*,
ὑπὲρ. Coniunctiones quoque attenuantur, vt *εἰ*, *ἀλ-*
λὰ. exceptis causalibus, vt *ὅτι*, *ὅπως*, præter *ὅθεν*. Nu-
meralia aspirantur, vt *εἰς*, *ἔξ*, *ἐκαστὸν*. exceptis *ὅκτω*,
ἐννέα, *εἴκοσι*, cum deductis ab eis. Redditiua facta
per abiectionem consonantis tenuis aspirantur. vt *τί-*
σος, *ὅσος*, *πηνίκα*, *νίκη*. exceptis *πόθεν*, *ὅθεν*, *τῆμος*,

ἦμος. Deriuatiua quum initium primitiuorum re-
 tinent, eorum quoque tonum seruant, vt ἀκούω, ἀκοή.
 ἴσως, ἰππύω, exceptis ἄμωdis ab ἄμα, εἰρμός ab εἶρω,
 εἰρκτὴ ab εἶρω, ἔιδως ab εἶδω. A particula pri-
 uatiua composita lenigatur, vt ἄπας, exceptis ἄδης
 ἔδους. Sed quum congregationem significat aspi-
 ratur, vt ἄπας, ἄμα. Porro α ante quauis literam
 attenuatur, exceptis sequentibus, in quibus ἔ in
 compositis ac deductis ab eis aspirari solet. Nempe
 ubi sequitur βρ, vt ἄβρότης. Item ἄγος, ἄγιος, ἄδης,
 ἄδης, ἄδρος, ἄδιν, ἄδινθύω, ἄδινός, ἄλς, ἀλιάρως, ἀλι-
 καρτασός, ἄλις, ἄλως, ἀλίζω, ἀλίσκομαι, ἄλυσος, ἄλλο-
 μαι, ἄμα, ἀμδραίνω, ἀμιλλα, ἀμμι, ἀμῖς, ἀμνηγῆπι, ἀ-
 μφρῆγῆπῶς, ἄμαζα, ἀδιδάω, ἄπαζ, ἄπας, ἀπαλός, ἀπῶ.

Item ubi sequitur ρ cum μ sine π, vt ἄρμῶζω, ἄρπηα:
 præter ἄρδρον, ἄρδριά. Item ἄπῶ, id est quacunque,
 ἄπρος, ἄπε, ἄφῆ, ἄψις, ἄψα.

E quoque plerumque attenuatur, ut puta ante ε, ι,
 υ, præter ἐέλδωρ, ἐέρση. Item ante β, γ, δ, exceptis
 ἔδος, ἔδρα, ἔδνον, ἔδωλιον, ἔδανός, ἔδδομος, ac simili-
 bus numeralibus ab ἐπὶ ἀ descendantibus: ἔ ubi se-
 quitur βρ, vt ἔβραῖος. Attenuatur quoque ante θ, φ,
 χ, præter ἐφθός. Item ante π ἔ τ, exceptis ἐπομαι,
 ἐπῶ, ἐπρος, ἐποιμῶς, ἐπῶρος. Item ante λ, μ, ν, ρ, σ,
 exceptis ἔλω, ἔλας, ἔλῶ, ἔλη, ἐλένη, ἐλενος, ἐλός, ἔλος,
 ἐλίκη, ἐλίζ, ἐλικθόν, ἐλικθόπιδης, ἐλίπῶ, ἐλχο, ἐλκῶ, ἐλῶ-
 εια, ἐλμῖς, ἐμῖς, ἐμος, ἐνεκα, ἐνεκεν, ἐνιαῖος, ἐρδῶ, ἐρκω,
 ἐρμῖς, ἐρμαιον, ἐρπῶ, ἐρπῖτον, ἐρση, ἐροῖς, ἐρμα, ἐσπ-
 μα, ἐσε, quousque, ἐστῶ, ἐσταῶ. Aspiratur ante α, ο, ω,
 præter ἔαρ, ἐάω, ἐσκε, ἐαῖ, ἐοργε, ἐώ, ἐώτ. Et ante κ

ζ, ψ, exceptis ἐκ, ἐκπὸς, ἐκχεῖα.

Η ante quavis vocalem attenuatur. Item ante ς, θ, τ, π, κ, exceptis ἡδύς, ἡδονή, ἡπαρ, ἡπία, ἡπιάω, ἡπλον, ἡπς, ἡχι. Et ante ζ, λ, μ, ν, ρ, exceptis ἡλιος, ἡλος, ἡλᾶς, ἡλικία, ἡμέρα, ἡμέρος, ἡμῶν, ἡνίκα, ἡνία, ἡρώς, ἡρώδης, ἡρωδιδας, ἡρα, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, & talibus compositis. Aspiratur autem ante β, ut ἡβη: cum pleonasmō tamen attenuatur, ut ἡβᾶον. Et ante γ, κ, σ, φ, exceptis ἡσὶν ait, ἡθα fuisti, ἡφλοισμός spruma.

Ι ante vocalem attenuatur, exceptis ἱερός, ἱέραξ, ἱημι. Et ante β, γ, ς, nisi quum sequitur δρ, ut ἱδρῶς, ἱδρωῖ. & ante π, prater ἱππίαμα. Quum vero geminatur, ut ἱππος, aspirari solet. Attenuatur & ante κ, τ, φ, χ, θ, ξ, ψ, σ, exceptis ἱκανός, ἱκαίω, ἱκω, ἱκνέομαι, ἱκέτης. exceptis quoque incipientibus ab ις, ut ἱσῶρ, ἱστορία, ἱσός. prater ἱσρος, & prater facta per syncope ab ἱσημι, ἱσῶ, ἱστε, ἱσέον, & c. Etiam lenigatur ante λ, ν, ρ, exceptis ἱλεως, ἱλάσκω, ἱλαρός, ἱνα, ἱρός, ἱρδύς. Aspiratur autem ante ζ & μ sequente vocali, ut ἱμας, ἱμερος. sequēte vero consonāte attenuatur, ut ἱμβρος.

Ο ante quancunque literam attenuatur, exceptis ὀδός, ὀδὲ, ὀδῖ, ὀδεν, ὀπίος, ὀπόσος, & alijs huiusmodi nominibus. Item ὀλμος, ὀλκή, ὀλκός, ὀλος, ὀλότης, ὀμοδ, & ab eo compositis, ὀμῆλιξ, ὀμλος, ὀμλία, ὀμπρος, ὀμοιος, ὀμαλός, ὀμοκλή, & habentibus πλ post ο, ut ὀπλον, ὀπλή. Item ὀραῖω, ὀρος, ὀρον. & habentibus μ post ρ, ut ὀρμος, prater ὀριδμος. & habentibus σ sequēte vocali, ut ὀσιος, excepto ὀσις. quum vero consonās sequitur, lenigatur, ut ὀσιῶν, prater ὀσις. O quoque per pleonasmōn compositionemve initio dictio-

num additum aspiratur, vt ὀπιός, ὀπίσος, ὀπι, ὀπίτι,
ὀπου, ὀπι.

Υ ubique secundum communes aspiratur.

Ω magnum lenigatur, exceptis ὦδε, ὦς, ὦςπι, ὦρα,
ὦραϊος, ὦρακιῶ.

Diphthongi attenuantur, articulis exceptis, vt pu-
ta αι, prater αἶρα, αἶρουμαι, nisi sequatur μ, tunc enim
aspiratur, vt αἶμα, prater αἰμων gnarus. Item αυ, ex-
ceptis αὐτι, αὐτὲ pro εἰαυτῶ. Itē ει, ου, exceptis
εἰλύω, εἰμυρομένη, εἶμα, εἰμὸς, εἰκμή, εἶως, εὐδω, εὐω, εὐ-
εἰσκω. Itē οι in dictionibus supra vnā syllabā, exce-
ptis οἶμος, οἶμῶ, οἶος. Itē ου excepto οὐκέτι. Ex impro-
prie dictis α, η, ω, simplicium vocalium videlicet α, η, ω,
rationem sequuntur. nu Attica, ου Ionica pro alijs
fere ponuntur. y demū aspirari vult, sicuti ο, vt ὀός.

SCHOL. Vix reperies qui in proferēdo discriminē fa-
ciat inter spiritū vocalis tenuē & dēsum: vterq; enim vul-
go tenuiter enūciatur, in cōsonantibus tantū aspiratis dē-
sus flatus cū litera nūc expiratur, sicuti in prolatione li-
terarū diximus. In cōpositione quoq; quū consonās te-
nuis obuiat aspiratā vocali, dēsus ille retrocedēs in te-
nuē cōsonantē cōuertit ipsam in aspiratā. vt ἦκω ἐφέλκω,
αἶρω καὶ δαίρω. Quod itidē in simplicitate accidit, vt ἐ-
φ' ὑμῶν, καὶ ἐπ' ἐξ, itē πλὴν ὑχθ' ὅλην, ubi duæ adhuc te-
nues in suas aspiratas transierunt. Sed de his dictum
quoque superius est non semel. Perit autem alias den-
sus per compositionem. vt in σιῶαμος, παρ' ἐλκω. Tenuis
vero perpetuo idem est in omnibus syllabis primis me-
diis & vltimis nō aspiratis. ἐξω futurū ab ἔχω aspiratio-
nē recipit ad differentiā aduerbij ἐξω extra. alias thema
illā abiēcisse dicitur. ne in vtraq; syllaba cōtinue gemi-
naretur. futurū verò χ cōsonante aspirata cōuerſa in ξ,

sublatóque impedimento, aspirationem supra e rece-
pisse. Id autem in aliis non raro contingit, vt in τεῖχε
δρεῖω, δρεῖ τεῖχος, τὸ πηδὶ τὸ φθιπ. De distinctione par-
ticulæ η, quæ nunc tenui nunc denso spiritu insignita,
tono etiam variat, lib. præcedenti in coniunctionibus
abunde dictum est. Postremo hic semper meminisse
oportet regularum generalium, ne in singulis inculcã-
dæ sint exceptiones compositionum, augmentorum,
pronominum, articulorum, & c.

DE SYLLABARVM QUAN-
titate regulæ quædam generales.

Cap. XIII.

TEmpus in syllaba est interuallum, quo voca-
lis producitur aut corripitur. Est autem sylla-
ba quædam μακρά, id est longa: alia βραχὺς,
id est, brevis: alia κοινή, id est, communis. Et longa qui-
dem, vel natura vel positione. Natura longa est, qua-
cunque habet diphthongum aliquam, vt εὐνοῖς. aut
vnam ex vocalibus natura longis, vt ἦρος. aut anci-
pitem ex se productam, vt ῥοή. Positione, quæ pro-
ducitur ob consonantem duplicem: aut alioqui ob
duas tresve consonantes sequentes, ῥύψω, ἔσπελον, ἔμ-
πιως. Brevis vero est, quæ vocalem habet breuem
aut ancipitem, neutramque productam, vt λέγει, λό-
γος, πλούμα. Communis siue media est, quæcunque in
eadem dictione indifferenter vsurpatur, id est, modo
longa, modo brevis, vt α in χαλός. Verum de singu-
lis explanatius dicendum. sunt igitur natura lon-
ga, η ε ω, & omnes diphthongi: natura breues ε εϑ

ancipites vero Latinarum instar, quæ scilicet in quibusdam syllabis natura longæ, in alijs breues passim reperiuntur, α, ι, υ.

Syllaba quæcunque versum terminans indifferēs habetur: breuis vero dictionem finiens, simulque pedem inchoans, in heroico sæpe producit, præsertim si vocales concurrant.

Diphthongus seu vocalis simplex natura longa, sequente alia vocali in eadem & diuersis dictionibus, sæpe corripitur.

Omnis syllaba circumflexa, & omnis contracta est longa, vt ὁ μῶς, τὰ χυστᾶ, τοῖς ὀφίς.

Binæ vocales contiguæ quandoque in singulas syllabas non diphthongos per συνίησιν vniuntur, vt χυστῶ αἰὰ σκῆπτρῳ. χυστῶ ᾱ dactylus est. Anceps diphthongo soluta corripitur, vt ἐὺ νῦ, pro ὦ νῦ παῖς pro παῖς.

Muta præcedens, & liquida in comprehensione sequens vocalem breuem ipsas antecedentem, indifferentem faciunt: idque in eadem & in diuersis dictionibus. quod etiam faciunt μν, κτ, π. Liquefcunt autem λ, μ, ν, ρ, σ.

Duæ quævis aliæ consonantes pluresve, aut vna vim duarum habens, vocalem præcedentem positione producant.

Consonans immutabilis quandoque sola præcedentem vocalem producit, aliàs breuem, idque & in eadem & in diuersis dictionibus.

Deriuatiua vt plurimum euadunt breuiora suis primitiuis, præsertim quum alteram vocalem è di-

prithongo dimittunt, ut à πῖθω πῖθανός, à φθῶω φῶ-
 ρή. aliàs æqualia, quū literā non deponūt, ut δίκη, δῖ-
 κμος, δίκη, δῖκος, δῖκος, δῖκος, omnia prima breui. Item
 νίκη, νικῶ, νικητής, eadem longa. Composita quoque
 fere æqualia suis simplicibus, γῶν, ἀνδρόγαμος, ἡμῶν,
 ἄπμος.

Monosyllaba quædam interdum quasi liquida
 & nullius momenti reputantur: quandoque rursus
 vi propria tempus præcedentis brevis producunt:
 aliquando etiam suum inuertunt. qualia sunt, τὲ, ἰδὺ,
 ῥῶ, ῥῆ, ῥῆ, ῥῆ, & similia.

Syllabæ nonnunquam prætextu præcedentium
 & sequentium à poetis in contrariam quantitatem
 trahuntur. In dictionibus enim tres breues conti-
 nuas habentibus, heroici modo primam ex illis pro-
 ducunt, ut in παρὰ μῖδης, ἀθανάτης, & alijs. interdum
 tertiam, quum aliæ sequuntur breues, ut in συβότα:
 aut etiam mediam, præsertim quum ea est anceps, ut
 πόδες. Rursus breuem inter duas longas nonnun-
 quam producunt, ut in ἀπμῶν. aut eius occasione
 alterutram collateralē corripunt, ut in φοινκῶες-
 σαι. & ei, in πεσδῖον. Interdum etiam quatuor
 continuas breues ponunt loco vnius pedis heroici.
 Hesiod. β. ἔργων, τῆμος δώμου βοῶν, ὅτι δ' ἀνέει τὸ
 πλεόν εἰη. πῆ δ' αἰέει proceleumaticus est spondæi loco
 dactilive. sic apud Virgiliū, Parietibusque premunt
 arctis. & iterum, -labat ariete crebro Ianua.

Dialecti peculiarem in quibusdam syllabis ra-
 tionem habent. Nam α pro η Dorice producitur, ut
 αἰδὺ pro ἡδὺ. & Ionice in præteritis corripitur, ut

ἔσκηκα

ἡσυχὰ ἔπαα, & itidem alia.

Peregrinae voces quantitatem habent incertam, siue indifferentem. Latinas vero Graecanicis regulis saepe submiserunt poetae iuniores.

SCHOL. Video quam immensum ac pene inaccessum pelagus ingrediar, nihilominus audendum fortiter, ne pars haec etiamnum neglecta relinquitur. Sequar autem in plerisque neotericorum grammaticae Latinae praeceptorum ordinem, quo facilius haec à Latinis hominibus percipi atque inuicem conferri possint. Et licet vnus Homeri testimonium ad haec propemodum omnia confirmanda satis esse poterat: poetas tamen alios subinde citabo: vt appareat ab illis easdem regulas obseruatas esse. Syllaba longa duplam ad breuem in proferendo durationem habet: quanquam raro ita enunciari audies, vt id interuallum sentias. Quoniam autem quantitas longarum η & ω, item breuium ε & ο per se patet: dicendum fufius est de ancepsitibus, α, ι, υ. praemissis generalibus regulis. Syllaba quaecunque.) Prima regula docens breuem in fine carminis pro longa esse, & longam pro breui. Item in finibus dictionum, quum inde inchoat pes, quam caesuram appellant, breuem produci. Ἰλ. ξ. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπιδραμον. & γ, ταῦται γὰρ πῆπτες ὄρεαν κρηναίοις οἴκτορι. & α, ἔλθοῦσ' οὐλνυμένωδε δὴ λίσσαι, εἴπωτε δ' ἡπ. & γ, αἰδοῖός τέ μοι ἐσὶ Φάεσ' ἀνδρῶν δεινός τε. & α, τόξ' ὧμοισιν ἔχων ἀμφιῖρεφεία φέρετην. Quod quidem non tantum post primum, secundum, tertium, & quartum pedem accidit, sed & post quintum initio vltimi. Ἰλ. α, ἰδομένοσ' δ' ἐπ' ἔρωθεν ἐνὶ κρήπασιν θεὸς ὤς. & δ, ἴσα Φέλισσι πέκασιν χαρίζομένη πόσει ὦ. & κ, δὴ δ' ὅγε θυγατέρα ἦν. Cuiusmodi exempla, quum apud Homerum permulta sint, diuersaque nonnulla, Maximum Planudem facile adduxerunt. vt scriberet: quemlibet dictionum finem Homero indiffe-

rentem esse. Horum tamen pleraque aliis rationibus excusantur: quas mox paulatim aperiemus. interim ut certum suppositum assumetur, eandem syllabam quandoque diuersis rationibus breuiari aut protendi, ne id in singulis regulis sit inculcandum.

Diphthongus,) Secunda regula. Nusquam exteritur apud Græcos vocalis scripta inter mensurandum carmen. Quod tamen apud Latinos ex præcepto fit. Atque altæ mœnia Romæ: Carthago Italiam contra. At illi vocalem omnino expungunt, supernèque apostrophum inscribunt. ἢ μν εἴ' ἀχαοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. hic α bis in eodem versu expungitur. Interdum scriptam relinquunt. Ιλ. γ, ὦ γυνῆ, ἢ μάλα ὄϊον ἔπος νημερτὲς εἶπας. hic neque αι, neque ο expunguntur, neque adhuc mensurando elidi possunt. Apud Latinos raro, sed tamen aliquando contingit non elidi. Virgilius,

Et succus pecori & lac subducitur agnis.

Exempla longæ ob vocalem sequentem correptæ multa quodque sunt in Homer. ut Ιλ. λ, ὥς ὅτε πῦρ αἰδῆ-
λυν αὖ ἀξύνω ἐμπύσσει ὕλην. & ξ, Ιλῖς ἐξαπολίσιατ' ἀκήδεσσι
χὶ ἀφαντοί. & in eadem dictione. ὁδ. ν, ἱέρουον δὲ σῦας σὺν
λυνε χὶ βοῶν ἀγελαίην. Ιλ. ξ, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ δέναντος ἦδ' οὐ
κρατερὸς λυκῆορως. Item aliquando accidit consonante
sequente in altera dictione. Οδ. ν. β, εἰδέναν οἴκαδ' ἵκα-
μαι Θῆλιν ἐς πατρίδα γαῖαν. Orphe. in hymn. ἡνίκ' αὖ ὄρ-
μαίνωνται χολοῦμεναι αὐτρώπιοι. Pythag. ζῶς τε κἄτα-
χθονίους σέβεις δαίμονας εὐνομα ῥέξων. Hoc tamen per-
quam rarum est. sequente enim consonante sæpius pro-
ductæ manent. Itidem vocali sequente, præsertim di-
phthongo. Ιλ. α, ὕπαιαν δαναοὶ ἐμὰ δακρυα. & γ, μεῖω μὲν
κεφαλῇ Αἰα μέμνονος ἀΐειδαι. & iterum, σκῆπτρον δ'
οὐτ' ὀπίσω, οὔτε παρσφηνὲς ἐνώμα. & λ, τρώες ὀρίνονται
ἐπιμύξιν, ὡπποὶ καὶ χὶ αὐτοί. Aratus, καί ποτε καὶ κέσφοι
ὀππὶτ' αὖ δῖοι ποτίονται. De diphthongis αι & οι finali-
bus notandum, semper usurpari longas in optatiuis, ut
τῆπαι, ποιήσαι, & in datiuis contractis, ut λιπέι: & in ad-

uerbiis, vt οἴκησι, χαμαί, excepto πᾶλαι.

Omnis syllaba, regula tertia, Circumflexam syllabā necessario produci, superius dictum est. Cæterum vocalis contractione longa corripī poterit per præcedentem regulam, quando est in fine dictionis vocali sequente. Ἰλ. ν, φοῖτα αὐτὰ προμάχους. & ξ, αὐδα ὁ, π φρονέεις. Illud autē epigramatis, οἱ κῆρις ἄχει κῆρς κῆρς κῆρς αὐτό μὲν ἄλ- λ' ἐκῆρς ἐσθ' ἄχει κῆρς, καὶ τὸς αὖ κῆρις οὐκ ἐκῆρς. Item δυσκλέα ἄρ' ἰκέει apud Homerum : & ἀρχόμενος σῖο φοῖβε παλαυγυέων κλέα φῶτων, in principio Argonau. Apollonij : & eiusmodi alia, per syncopen apocopenve fieri autumant. κῆρις pro κῆρις in priori distichi versu eliso ε, & in posteriori eliso α, pro κῆρις. Item δυσκλέα pro δυσκλέα, & κλέα pro κλέα, extrito ε. sic ὁ δ' ν, τ, κέρεα pro κέρεα, & aliās sæpe οὔτα pro οὔται.

Binæ vocales.) quarta regula. Hanc figuram synecphonefin vocant, id est consonantiam, & συνίησιν, id est coalescentiam, quæ fit multipliciter. Ex duabus breuibus, vt apud Hesiod. τοῖ κεκρεῖσσι μένος ναῖκα κ' ἤριον ὀφέλλοις. Ex longa & breui, Hesiodus, βεσὶ κ' ἡμόνοισιν ἐπιετάνον, αὐτὰρ ἔπειτα. Ex breui & longa, χεῦσεω αὐτὰ σκῆπτρω. Ex duabus longis. ὁ δ' ν. ν, βεκόλ' ἐπὶ οὔτε κακῶ, ἔτ' ἄφρονι φωπὶ εἰσιγῆς. Syllaba vero quæ vnitur, quandoque longa euadit, quandoque breuis. Obiter adiiciam quod apud Homerum & alios obseruauimus : ἕως crebro per synizesin in vnam syllabam vnītum, positumque etiam sequente breui aliqua ratione producta. ὁ δ' ν. ο, δὴ δῶματα ἕως ἵκηνο. ὁ δ' ν. η, ἀλλ' αὐα χαρπύωνοι νῆχον, πᾶλιν ἕως ἐπὶ πλεον. Ἰλ. κ, ἕως ὁ ταυθ' ὤρμαινε χ' ἵφρενα κ' χ' θυμόν. & λ, ἕως ὅτω πολέμει.

Anceps diphthongo.) quinta regula. Ἰλ. η, ἅπασε φαίνε ἐν χάλκῳ. & aliās ἐλένης πόσις ἡνὸς μοιο. Item, ἡὺς πάνις ἀγχιόκο. & ἐχθρὸς μοι κείνος ὁ μῶς αἰδέομαι πύλῃσιν. Hoc tamen aliquando fallit. Nam Theocrit. ἔειπα in ἔειπα dissoluens α produxit. Edyl. λ, οὔτω γ' οὐδ' ἔειπα διὰ γ' ὁ κύνλωτ' ὁ παρ' ἡμῖν.

Υ ἦ

Muta præcedens.) sexta regula. Accidit hoc in eadē,
 & in diuersis dictionibus. Orpheus, *θηπία τε ζηνός ο-
 ρεσι δρόμος τε λαβείαν. βαζαχομνο. ἀλλ' ὑπὸ λωβόντων*
ἄκρον δαίτυλον καὶ ταδύνω. Dionys. *πρὸς βορέην, αὐτὸς*
δὲ πρὸς ἑσπέρην μυχὸν ἔρπει. Item *ιλ. α, αἰδὶ προϊάφε.*
 & *β, ἀλλ' ὅγε μερμήριξε χτλ φρένα κ, χτλ θυμόν.* Sed hæc
 cæsura quoque excusari poterunt: & superiorum quædā
 monosyllabo. Cæterum quando muta & liquida in
 diremptione sunt, longa manet præcedens vocalis, vt
οὐκ ἔγω. De *μν, κτ, & π,* exempla subiiciam. Hesiod. *ἦ τε*
καὶ ἀπὸ λαμνόνων, ὅμως ὑπὸ ἔργον ἐγείρει. & *ἄκρον δαί-*
κτυλον καὶ ταδύνω, quod modo citauimus ex Batracho.
 ὁ δ. δ, *κύνπρον φοινίκην τε κ, αἰγυπτίης ἐπαλιθεΐς.* Hic vo-
 cales ante *μν, κτ, π,* corripuntur, Productarum passim
 occurrunt exempla. Qua de causa in *μέμνημαι, κέκτι-*
μαι, πίπτεμαι & πίπτωκα consonantes thematum repe-
 tuntur ante augmentum & in aliis tamen verbis non repe-
 tuntur, vt *οὐκ ταχα, ἐπιδύμαι.* Liquefcunt vero immuta-
 biles etiam consonantibus antepositæ præsertim mutis.
 vt *ν* ante *κ. ιλ. ω. ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲν σε ῥέξω κακόν, κ, δέκεν ἄλ-*
λον. & ante *χ.* Hesiod. *εἰ γὰρ τοι κ, χεῖμα ἐγχεῖται ἄλ-*
λο γλῆται. & ante *τ. ιλ. χ. τῷ μῆσαι εἰλον τέκνον, ἄμν-*
ναι δὲ δῆϊον αὐδέει. & ante *θ.* Dionys. *κ, βίπολιν λιπαρήν*
ὀρθωσίδα τε μέγα κινθόν τε. Interdum etiam ante immu-
 tabilem. ὁ δ. νω. *ω, τηλεμάχω ὁ δὲς ἦδεν φαυλὸν δέ με μῆ*
τελέει. Et ante vocalem. Dionys. *πρὸς δ' ὑπὸ βοιωτῶν τε*
πίδον καὶ λοκρῶν ἄροντα μ quoque liquefcere deprehē-
 ditur ante mutam. ὁ δ. λ, *κ, ἔχεν δύο παῖδας ἀμείονα*
τε ζῆθοι τε. Item *ρ* ante mutam. Orphe. *παρθεῖνς ἀταρ*
πῶνς ἐπὶ ἡρώων. Etiam *σ* non raro præsertim se-
 quente muta. Arat. *ὥρη ἐσπέρην κρώσει πολὺ φωνος κορώ-*
νι. ὁ δ. ε, *δ' ὤκε δ' ἐπειτα σκέπασον ἐύχοο.* Itidem in *σκά-*
μανδρος, ιλ. φ. & χ.

Dux quæuis) septima regula. Etiam hoc in vna & di-
 uersis dictionibus contingit. rursusque in diuersis bifa-
 riam, aut finita præcedente in vocalem, aut in simpli-

cem consonantem, quæ omnia subiectis exemplis patient. Orpheus, ἔοχα γὰρ μερόπων ἡγάζετο. Hesiod. διὺ πρὶν ἀνέπειπε σπείρον πατέρ' ὑμναῖσαι. Il. α, κίλ' αὖτε ζαθέην, & β, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον. Callimachus, ἰδὲ πρὶν εἰς ἴσσι τὸ δ' εἰς φος ἤματι κείῳ. Idē, πῶναι φθιώτα ἢ νῦν αἰέμοισιν εἰς εἰς. quanquam talia cæsura quoque vel monosyllabo excusari possunt. Cæterum multoties brevis manet in fine correpta. Il. β, οἱ πρὶν ἐκκωθον ἔχον. & δ, ἱερῆς εἰς ἄστυ ξιλαίης.

Consonans immutabilis.) Octava regula, cuius occasione multa brevia produci deprehenduntur. vt αἰήρ. Il. β, αἰήρ ἐστις εἰς εἰς. & δ, αἰπὸς αἰήρ. Item ὀδυν. θ, ὀδυν τὸ ξον οἶδα ἐν ξον ἀμφαφάαα. & κ, βῆν εἰς αἰόλιν κλν τὰ δώματα, τὸν δ' ἐκίχανον. Il. χ, πολλὰ λιαρομήνῳ οὐδ' ἐκίχοι θυμὸν ἐπειθεν. σ quoq; quia liquefcere aliàs solet, præcedētē breuē producit liquidarū instar, maxime in fine dictionū. vt χαμαὶ πῖσεν αἰγίρος ὥς. εἰς πόλιν ἐφύρη. τὸν γὰρ πῖπος ἐρέειν. In his ρος, λισ, πος, syllabæ alioqui breues, σ sequente cæsuraq; adiuuante producuntur.

Deriuatiua.) Regula nona, cui, ne quis fallatur, monito non esse multum fidendum: fallit enim sæpe. Nam μακρὸς primam producit, quum μακρὰ corrumpat. & ab αἰ α correpto αἰδός & αἰνός, primā producunt. Item ἀβόρυνς βόρυνος, v breui. βορυν δὲν & βορυνφόρος v producto vsurpantur, & βορυνόσμιος eodem correpto. Quando itaque deriuatiua & cōposita multiplicia sunt atque ambigua. tutius erit è regulis specialibus de anticipibus eorum quantitatem petere.

Monosyllaba quædam.) Regula decima. Deprehenduntur aliquot monosyllaba ita posita, vt nihil impediant syllabam longam præcedētē, quo minus obuiet vocali sequētī. vt brevis fiat. vt Il. †, διντῆρ δ' αὖ βοῦν δῖκε μέγαν κὶ πτόνα δημῶ. Hesio. εἰ δ' ἐν ἐργάξῃ τὰ χαρὰ σὺ ξηλώσῃ καὶ ὀργῇ. διντῆρ & ξηλώσῃ corrumpuntur vltimas ratione vocaliū sequentiū nihil obstātibus monosyllabis intermediis. Quādoq; è diuerso, ita vt eādē p se aliqua

ratione producant. Ιλ. η, τὸν λυκόοργρος ἔπιφνε δόλῳ οὔτ᾽
 κράτῳ γε. Interdum monosyllaba ipsa brevia produ-
 cuntur. Ιλ. γ, πένχεα μὲν οἱ καῖται ὑπὸ χθονί. Et iterum, ὧδ᾽
 δέπῃς ἔπεισεν. Et iterum, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπατε μέγ' αὖλιν
 εἴθεος ἴει. & α, ὅς ἢ δὴ τὰτ' ἰόντα τὰτ' ἐπὶ δόμῳ, πρὸτ' ἰόν-
 τα, & λ, ἐλθὼν γὰρ σκάκωσι. Quamquam horum pleraque
 liquida excusare potest. Dissyllaborum quoque bre-
 uium prior producta inuenitur, quā posterior per apo-
 strophum amittitur. Ιλιάδ. γ, ἦματι τῷ ὅτ' ἦλθον ἀμαζό-
 νες αὐπαίεσαι.

Syllabæ nonnunquam) Regula undecima siue ob-
 seruatio præ cæteris notanda, tanquam præcipua & in-
 signis origo licentiæ poeticæ. Homer. οὐ τίς τοι θεὸς ἔμ-
 μ. ἢ μ' ἄσαν ἀποισιν ἕσκει. Et iterum, πριαμίδης ἔλκεος.
 Eadē de causa etiam natura breues produci deprehen-
 duntur. vt ὁδνα. θ, ἄρσενος ὅτις ἦσαν ἐν βεφέει δασύμαλ-
 λει. ὅτις dactylus est. Item ὁδνα. λ, βῆν δὲ χεῖρ λσφάδια
 φέρον ὑπὸ νῆα μέλαιναν. & ξ, πῶσα συνὼν συνδόσια, τὸ σ' αἰ-
 πόλια πλατὲ αἰγῶν. hic in συνδόσια, & illic in λσφάδια, i,
 aliàs breue producitur. Idem ὁδνα. ν, πρεσβύτατον ἔγ-
 ἄριστον ἀπὸ μῆσιν ἰάλλειν. & ο, ὅς ῥ' ἐπὶ δρησίνην ἀπενάστατο
 παρ' ἰχολωθεῖς. utrobique i penultimum aliàs breue, ob
 utrinque ambientes longas producitur. Sic ὁδνα. χ, ὥς
 κακὸς ὄργις ἀνὸρ γε σὶν μέγ' ἀμείνων. Dionys. καὶ ποσει
 δὴ ἴα ἔργα ἔγ' ἰδρὰ τέμπια δάφνης. hic lōga corrigitur, καὶ
 ποσει dactylus. Sic Ιλ. π, ὃν πῶτμον γέλωσα λιπὺς αὐ-
 δροτῆτα ἔ, ἦεν. ποῦς αὐδρος dactylus. Huiusmodi
 multa in lectione poetarum occurrunt: quæ nos ubi in-
 dicandi occasio aderit, identidem repetere non gra-
 uabimur.

Dialecti.) Duodecima regula, Iones & poetæ α longum
 mutant in η. vt Ἐλίη pro Ἐλία, νῆης pro νεαῖς.
 Idem etiam η mutare solent in α breue. Contra Do-
 rici η in α longum, vt ἄδῃ pro ἡδῃ, & ἄ pro ἡ articulo.
 Exempla passim sunt apud Homerum & Theocritum.
 Peregrinæ voces.) Regula decimatertia. Latinas di-

Ciones interdum Latinis regulis congruentes deprehē-
 dimus, aliquando repugnantes: vt in Epigrammate Pal-
 ladae. ἦν ὁ ἑλὸς πλάττει, δόμνι φεάτεις ὀνύς ἔρεα φωνῆν
 δ' αὐτὴν μήπ' λάττει, τὸ φεάτεις ἔπει μόνον. hic in δόμνι me-
 dia est brevis, sicut apud Latinos: at in φεάτεις α contra
 rationem Latinam corripitur, vt aliās in πατὴρ. Puto
 autem consultius latinas regulas sequi, praesertim in no-
 minibus locorum quæ crebrius in Latinis poetis legun-
 tur, quàm in Græcis. vt in Lusitania, Mauritania, Sabi-
 ni, Labicum. & aliis. Nonnus poeta Panopolitanus in
 paraphrasi in euangelium D. Ioannis perpetuo corri-
 pit α, in πλάτος, θηνάριον, σιδάριον, iuxta Græcam vi-
 delicet rationem, quæ in his latinarum regulis aduer-
 satur. Verum hoc ignorantia fortasse linguæ Romanæ,
 magis quam contemptu ab eo factum est: quippe qui in
 eodem opere sudarium Syram vocem esse autumet.
 Alij rursus eiusmodi nominibus Latinā quantitatem
 tribuunt. sicuti est in epigrammate, ἡγρέσας χαλκὺν
 μυλιάριον ἡλιόδωρε. Voces Hebrææ, Syræ & Chaldææ in
 certam vt plurimum quantitatem habent. Gregor. Na-
 xian. de Christi genealogia. Σὺ θ' οὐλὴ, τ' δ' ἄρ' ἐνός, τ' π'-
 τεκτός ἢ ἐκείναι. & μοχ, κ' τ' δ' ἄρ' φαξάδ' ἐκείναι, σαλὰ,
 τ' δ' ἐνέπουνσιν. In priori loco mediam τ' ἐκείναι produ-
 xit, in posteriori corripit. Ibidem in vno versu & lon-
 gum facit & breue α. in dictione φαλέκ, sic scribens, ἦν
 ἐλὸς, ἐλὸς δὲ φαλὸς παίς, κ' δ' ἄρ' φαλὸς. Ad hæc το
 Αδὰμ priorem sæpe idem facit longam, Nonnus con-
 tra breuem. hic quoq; α, in ἀμὴν, & ι in trisyllabo Ἰησοῦς
 indifferenter vsurpat. Caterum in istiusmodi constan-
 tia imprimis probatur. De Latinis non est opus sigil-
 latim præcipere: quando ad hoc non spectat institutum:
 & à multis id copiose præstitum est. Ab Hebraicis vt
 incertis cōsulto abstinemus, studiosos ad Grægorium,
 Nonnum, & Damascenum mittentes, in Persicis, AEgy-
 ptiis, Punicis, & aliis praesertim quæ nomina sunt pro-
 pria, consultius puto Græcorum proportionem sequi

vbi exemplar non succurrat quod imitemur. Denique generales huius capituli regulas nisi in promptu haberit Græcorum carminum candidatus, frustra hic exercebitur. Occurrent quippe ei quàm plurimi versus mēsurā ambigui, ad quos aut harendum illi turpiter sit, aut gnauiter delirandum. Qualis est apud Orpheum in hymnis, ἀσσαπαῖε, βρονταῖε, κόραίνιε, φυτάλμει ζω. Et apud Homer. ὦ ἀχιλλεῦ πηλείως υἱὲ μέγα φέρεται ἄχαιῶν. & ὀδυσσεύς, ἴσῃς γάρ τ' ἐκ χρόνου εἰμὲν ἀδελφεοὶ οὐς τέκετο ξεία. & alij similes superius citati.

DE CERTARVM SYLLABARVM
quantitate regulæ aliæ minus gene-
rales. Cap. XV.

ANceps ingressa mediam compositionem, plerunque corripitur. vt i, in καλιπάρειος λιπταμένης. α, in μεγάρδος. υ in ἡδυνέτης.

I geminationum corripitur. vt in ὑπαίνω, ὑΐδημι.

Particula tantum in compositione repertæ, non sequente syllaba quæ impediatur, suas ancipites corripunt, videlicet α, ζα, αει, εει, βει, δος, vt ἄκοσμος, ζάθος, αἰείδηλος, εἰείωλος, βειάρεως, δούσεως.

Præpositionis anceps non sequente positione corripitur. vt χτ', δτ', ἀν', πει'.

Verba ex barytonis facta circumflexa, præsertim quæ vocalem ex diphthongo penultimæ amittunt, corripunt ancipitem in penultima relictam. vt πιγῶ ἀπίγῶ, δαῶ ἀδαιῶ, sic ὑῶ ἀΐῶ, κυρῶ ἀκύρῶ, φυρῶ ἀφύρῶ.

Anceps inceptiua thematis brevis est: sæpe tamē producit in præteritis occasione augmenti: vt in

ἰάχω ἰάχον, ἰκανῶ ἰκανον, ἰκομαι ἰκόμην. Item in ἄσαι, ἄσαιδαι. quibus accedunt ἄσαι ἔ ἄεας ab αἴρω: quanquam hæc sunt qui contracta esse dicant ex αἴσαι ἄσαιδαι, αἴεισαι ἄειεας.

Quanta est vocalis in primitiuo, tanta transit ad possessiuum. vt ἰδῶς prima longa, quia ἰδῶ. Item quanta est vltima syllaba in masculino, tanta transit ad fæmininum, vt in πῖειρα, πῶσα primæ producuntur, quia eadem in masculinis sunt longæ.

Omne participium fæmininum actiuum penultimam habet longam.

Participia masculina actiua vltimā habent longam. Fæminina vero in α, ἔ neutra quælibet non contracta breuem, præter futurum secundum. τὸ τυπῶ.

Nomina finita in οεις adiectiua præcedentem vocalem habent correptam: ἔ quartam à fine productam, quum tres excedunt syllabas. vt ὑδατόεις, ἰοείς, χονόεις, δακρυόεις.

Nomen masculinum aut fæmininum, in immutabilem desinens, vltimam producit, neutrum corripit.

Anceps finalis in nominibus neutris non contractis corripitur.

Anceps ante consonantem duplicem, licet positione longa sit, natura tamen corripitur. vt in ἄρπάζω, βαδίζω, κλύζω, αἰλάζ, κατῆλιψ, κῆρυξ. Exceptis nominibus masculinis dissyllabis finitis in αζ, penultimam natura producentibus: quæ α habent natura longum non positione. neque enim vtrunque

*simul esse potest. ut ὁ θώεαξ, φαίαξ: et eorum compo-
sitis, ut ὁ λινοθώεαξ, ὁ φιλοφαίαξ. præter κῶαξ, σῶαξ,
ῶλαξ. produciunt quoque κόρδαξ, νείαξ, φείαξ. et po-
lysyllaba, ut ἰέεαξ. Item περᾶξις et χαμᾶζε aduer-
bium. et præterita ab ancipiti incipientia, ut ἴξθον.*

S C H O L. Has regulas à præcedentibus sepo-
suimus, ne multitudo cōfusioni esset aut terrori. Qua-
rum exceptiones in regulis de situ ancipitum paulo
post subiiciemus.

Anceps ingressa.) Hoc nonnunquam fallit, ut in π-
μαγήτης, ἰδαγμῆς, διδύματόχης, πυριπόλης, ταναῶπνος, &
aliis inferius excipiendis.

I geminationum) & hoc fallit, non in præteritis tan-
tum, sed & in thematis, quæ fiunt ab aliis positione pro-
ductis in quibus sublata positione, manet i natura pro-
ductū. ut in γίνομαι, quod fit à γίγνομαι. & γινώσκω à γι-
γνώσκω.

Particulæ.) Ἰλ. β, ὅς ῥ' ἔπειτα φρεσὶν ἤσιν ἄκρησμά τε πολ-
λά τε ἦδη. & α, κίχαι τε ξαθέην πένθειό τ' ἰὺ αἰάλας.
Orphe. ὄψλε, πολύνμορφε, τροφή πῦτων ἀρίδηλε. Pro-
cius Lycius, ἀβᾶπιτοῦ ξαθέης ἐριφειγέος ἀγλαοκάρπου.
ἰλι. σ, ῥήγνυτο ταῖς δ' ὅτε δὴ βροίην ἐρίβωλόν ἱκνυτο. & α, ὃν
βριάρεων καλέεσσι. Theocrit. ἃ δ' ὄνσερός τις ἄραν, καὶ ἀμή-
χανός ἐστι. Hoc autem intelligendum est citra posi-
tionem & contractionem. nam ἄσσονδος, ξάκης, & similia
producuntur.

Præpositionis.) Poetarum licentia quandoque hoc
præterit, ut in παρὰ & σὺν, occasione immutabilium.
Ἰλ. λ, παρὰ πῶν, ἀγαθὴ δὲ παρὰ φασίς ὅβιν ἱταίρε. Dionys.
παρὰ λῆν νάεσιν ἔσω σὺρβωνίδος ἄλμης. Ara. σιωχέ-
αι. Item in διὰ. Ἰλ. γ, διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμ-
βριμον ἔγχος. & δ, διὰ μὲν ἄρ' ξωπύρος ἰλὶ λᾶτο δαιδαλέ-
οιο. Et in compositione. Nonnus, διὰ βολος νέος ἄλλος εἰ
ὁ φθόνοςισιν ἀκούων, ob sequentes breues produxit i.

Verba ex baryto.) notanda regula quæ plurimū tollit ambiguitatis è verbis.

Anceps inceptiua.) inde est quòd in presentibus ἰξών, ἰξέξω, & similibus, anceps brevis esse traditur à Grammaticis, in præteritis verò longa.

Quanta est.) Hæc regula poterat omitti: quãdoquidem in nona capitis præcedentis includitur. Cæterum de syllabis quæ non variantur, hoc totum est intelligendum: quod ipsum adhuc perpetuum non est, vt mox docebitur.

Omne particip.) vt ἡ τὴν πόνον, πέντε, πέντε, διδύσσω. Item hæc, τὴν ψα, ἰσάσσω, ξενὴν γυνά, quæ fiunt à masculinis vltimam producentibus addito α. His addi poterūt participia, aorist. passiuorum. vt τὴν φθίω, τὴν πείσσω.

Participia mascul.) vt ὁ τὴν πόνον, πέντε, πέντε, διδύσων. Itidem ὁ τὴν ψα, ἰσάσων, ξενὴν γυνά. Quædam masculina fœminina & neutra tono indicant quãtitatem. Nam ποιήσας acuto demonstrat vltimam produci: τὸ ποιήσαν circumflexo corripitur: item τὴν πείσσω τὴν ψα antepenultimæ acuto, vltimam esse breuem.

Nomina finita.) In his quãdoq; fallit regula superior de possessiuis. Nam ab ἰός, id est, venenum, producto ι, ἰός venenosus, idẽ habet breue apud Nicandrum. Item à χιών nix, breui, ι, χιονός eadem longa reperitur, quantuis χιονωτός & χιονώδης quantitatẽ simplicis retineant. Exempla suppetunt apud Nonnum & alios.

Nomen masculinum) πῶς & πᾶν neutra producuntur, & pauca alia è masculinis ac fœmininis corripuntur, in vltimis syllabis indicanda.

Anceps finalis.) vt τὸ μέγα, σῶμα, ὄψαρι, μέλι, ἡδὺν, γόνυ. Itidem de pluralibus est accipiendum. τὰ μεγάλα, σώματα. Exceptis contractis quæ producuntur, vt τὰ κρία, σιγήσι.

Anceps ante.) Etsi quidam vniversaliter negent, ancipitem natura produci sequente duplici: apparet tamen id aliquando accidere. vt in δώδεξ, πέντε, χαμά-

ξ. Cæterū quoniam apud poetas manēte positōne fere productæ reperiuntur, satis habuimus id hoc in loco, ac deinde capite sequenti admonere, ne in regulis de ancipitum quantitate secundum situm sigillatim repetetur, α, ι, υ ante ξ, ξ, ↓, natura corripī. Apparet autē corripī ex declinatione in nominibus. quandoquidem obliqui finitorum in ξ & ↓, vt capite sequenti dicitur, penultimam fere corripiunt. Item tono, quem φοῖνιξ, κῆρυξ, & similia habent circumflexum, vltima videlicet breui: longa quippe ante longam non circumflectitur. Item in verbis finitis in αξω, ιξω, υξω, quia futura & aoristi, dimissa positōne breuem seruant ancipitem. vt ἤρπασαν, ἐφύμισαν, ἐρίσασα, ὄλυσαι. quæ tamen poetæ more suo producere audent: præsertim quum vtrunque incidit longa: vt in ἀκρυνπίσας, ἐφοπλίσας, & quum duæ sequuntur breues, vt in ληίσαστο, ὀπλίσαστο: vbī σ etiam geminare solent, vt in clementis dicitur.

DE CREMENTO ET QUANTITATIS VARIATIONE IN INFLEXIONIBUS NOMINUM,
& PARTICIPIORUM. Cap. XVI.

Quanta est anceps vltima in recto singulari nominum & participiorum imparium, tāta fere manet in obliquis, quum cremento fit penultima, vt in δορκαὶ δορκαΐδος δορκαΐδι δορκαΐδα, α vbiq̃ corripitur: rursus in πᾶν πανός πανὶ πᾶα, vbiq̃ producitur. Excipiuntur finita in υρ, vt μάρπρ, πῶρ. & ὄζρ. quæ licet producantur in rectis, corripuntur tamen in obliquis, μάρπρος, πῶρος, ὄζρος.

Aduertendum est nomina finita in duplicem præcedente ancipiti, quum eam in recto natura breuem, sed positōne longam habeant, in obliquis natura bre

uem retinere. ut αὐλαῖς, σκύλαῖς, κίλις, κάλυξ, ἄραϛ, κατήλιϛ, χάλυϛ. αὐλακος, σκύλακος, κίλικος, κάλυκος, ἄρακος, κατήλιφος, χάλυθος. Demptis dissyllabis masculinis in αῖς, penultima producta, quæ εϛ in recto εϛ in obliquis a natura longum habent. ut ῥω'εαξ, εϛ reliquis superiori capite indicatis. Quibus adiacienda nunc veniunt εᾶξ, γὺϛ, γεὺϛ, ῖϛ, ῥιϛ. ancipitem in obliquis natura producentia in rectis positione. λαίλαϛ vero in recto acuta priori constanter scriptis reperio. quo indicatur posteriorem natura produci, quæ tamen in obliquis corripitur, λαίλαπιμασιζων, εϛ c. Quæ vero in ις, εϛ υς desinunt, recti penultimam producentia, i finale habent in recto natura breue, tametsi positione longum: at in obliquis natura productum. ut φθίνις, φθίνικος. πέλις, πέλιτος. κήρυς, κήρυκος. κόκκυς, κόκκυρος. Demptis fæmininis finitis in ις, εϛ alijs in λις. εϛ compositis in υς. Quæ ancipitè in obliquis sicut in recto, natura breuem conseruant, ut κύλις κύλικος, ἡλις ἡλικος, σύζυς σύζυρος.

Ad hæc oxytona dissyllaba fæminina finita in ις, declinata per ο, quæ penultimam recti habent productam, dum modo diminutiva non sint, nec propria: quum in recto i corripiant, in obliquis plerumque produciunt. ut ἡκυμήις, κληίς, βαλβίς, τῆς κυμῆιδος, κληίδος, βαλβίδος. Trissyllaba tamen i breue conseruant, qualiscunque sit penultima recti. ut αὐλιτείς, αὐλιτείδος. στρατηίς, στρατηίδος. Nisi quod ea quæ penultimam simul εϛ antepenultimam habent correptas, i ipsum produciunt. ut βατράχις, πλοκαμίς, βατράχιδος, πλοκαμίδος.

Porro genitiuus desinēs in *δος*, penultimam in obliquis habet longā. vt μέρμυδος, ὄρνιθος, ἀγλόςθος, κρόμυδος, excepto κόρυθος, correpto in obliquis sicut *ἔ* in recto.

Nomina qualibet finita in *υς*, siue longum habeāt u in recto, siue breue, in obliquis correptum tenent. vt ἰχθὺς, ἰχθύος, ὄφρις, ὄφρυος. μῦς, μύος. δρις, δρυός. πηλαμὺς, πηλαμύδος. Exceptis dicatalectis, quæ longū conseruant u. vt ὁ φόρκυς, τῷ φόρκυνος, vel φόρκυ. Homer. ὁ δ. α. φόρκυνος θυγάτηρ. Hesiod. κητὼ ὁπλότατον φόρκυ φιλότην μιχῖστα. Quum verò declinatur τῷ φόρκυνος, correptum ex aliorū proportionē, sicut βότρυος, *ἔ* c.

Datiuus pluralis æqualem penultimam vult habere cum singulari. Ideoque πᾶσι, αἰάσιν, *ἔ* similia, eam productam retinent, sicut παντὶ, αἶαντι. Ceterum α metaplasmi breue est. vt ἄσρασιν, ἑσκάσιν. Itē quum in quibusdam interponitur, αἰδράσι, πατράσι, μηδράσι, θυγάτράσι.

Quum par obliquus impar dialecto efficitur, penultimam producit. vt ἀγίσις, ἀγίσου καὶ ἀγίσιο. αἰδης, αἰδου καὶ αἰδαο. Item τῶν μουσῶν τῷ μουσάων. τῷ λόγῳ καὶ λόγῳ, τοῖν λόγειν καὶ λόγειν, τοῖς λόγοις καὶ λόγοισι. τοῖς αἰνείασι, ταῖς μεύεσσι καὶ μούησι. πηληιάδεω vero et similia etsi penultimam corripiunt, synizesi tamen producuntur. Idem contingit in imparibus. nam κεεῖατος *ἔ* πεεῖατος prius α habent productum. κῆεα vero *ἔ* πέεα breue.

Participia imparia incontracta sola positione suas vocales simplices inflectendo produciūt. Ideoque circūflecti nolunt. vt τὸ ψαλτος, ἰσάτης, τὸ πλοῖτος, τοφθεῖν

πες. Sunt quæ natura correptas habent, vt πικρότης. Penultimam verò eiusdem ferè quantitatis seruant cum suis temporibus.

Participia Ionica à præteritis in α purum, penultimam corripiūt sicut sua præterita, vt ab ἔστα. ἔσταως. ἀδέδξα. ἀδέδξως. ἀμίμαα. ἀμιμαως.

Latina nomina Latini clementi regulis subijcere cōsentaneum est, quæ magna ex parte Græcas æmulantur. Nonnus, Κάισα. Τιβεΐω.

S C H O L. Syllabæ nominum antepenultimæ & penultimæ immotæ, item vltimæ mobiles, per regulas peculiare de quantitate ancipitum secundum situm veniunt explorandæ. vt in πνευμῆς, πν longa est, & brevis, μῆς similiter brevis, vt inferius in v ante ρ, & α ante μ, & ις terminali apparebit. Item in πνευμίδας, vltima brevis. nam ας terminalis corripitur. Quæ vero ob clementum fiunt penultimæ ex vltimis, in obliquis nominum imparium, seorsum tanquam mobiles & variæ nunc explicabuntur. vtputa in πνευμίδος πνευμίδι, πνευμίδα, μῖ syllaba dicitur habere clementum: tamen si crescens supra rectum, vltima est. Quoniam igitur sæpe accidit, vt ea syllaba non sit in obliquis eiusdem quantitatis cum recto: necesse est eam varietatem distinguere. Illud autem hic recolendum quod supra monuimus, quandoque ancipitem breuem ob alias vicinas breues, siue alioqui longas produci. Id enim non raro accidit in obliquis nominum. Musæus, γείτονεσσι πόλιες. Item, σισιάδος πρὸ πόλιος. Hic in πόλιος, & illic in πόλιες, ἰ aliàs breue longum efficitur, nisi scribendum sit πόλινες & πόλινος per η, secundum Ionas.

Item ὀδῶν. β, αἰδίνεσσι πλάκαεν. Hic quoque ἰ aliàs breue, producitur. Dionys. μυσοί τε βοξείοτεροι θρηίκων. Et iterum, αὐτοί τε θρηίκες ἀπώρονα γαῖαν ἔχοντες. vtro-

bique, in obliquis producitur, quum aliàs apud eundem
 nō semel corripitur in eadem dictione, & in *ἔφνικος*.
 Item in Epigramm. *ἔφνικας αὖ εἶπε περ* & c. Sic apud Ni-
 candrum penultimæ in genitiuis *ἠδ' ὄνων, χρομύων, μέ-*
λαι δ' ὄς, occasione ambientium longarum producun-
 tur. Idipsum in penultimis participiorum non raro
 accidit. Nam α quod in *μεμαώς μεμαώτος* breue est, in
μεμαότης per o, prætextu breuium producitur apud Ho-
 merum. Aduertendum autem poetæ etiam alibi cre-
 menti syllabis abuti: nam Homerus ubi *Ἰλιά. β.* scribit,
χαίρει κήρυκες δὲς ἄγ' εἰσι, υ, producit: alibi corripit,
κήρυκι ἡ πυπιδῃ. Idem illic, *βεβρυκων βασιλῆος, βεν,* fa-
 cit longum: alibi, οὐδ' ἄρα *βέβρυκες αὐδρες ἀκήδησαι βα-*
σιλῆος, breue. Iidem in nominibus desinentibus in is,
 præcedentibus duabus breuibus, interponere solent u,
 ut in obliquis possit remanere i breue. ut *παγασῆς, πο-*
ταμῆς, παγασῆδος, ποταμῆδος.

DE CREMENTO ET VARIA-
 tione penultimæ in verbis.

Cap. XVII.

Quanta est penultima anceps in themate
 verborum, tanta est manens in paratacticis.
 ut *κρίνω ἔκρινον.* utrobique, producto.

Ad hæc tanta solet esse anceps in tēporibus aliū-
 de formatis, quanta erat in illis vnde formata sunt.
 ut *κρίνω, κέκρινα, κέκριμαι,* correpto i. contra *ἔκρινα,*
κρίται, ὁ κρίνας, eodem producto, præter subiectis regu-
 lis contenta.

Futura quintæ coniugationis penultimam semper
 corripunt. ut *κρίνω, κριπῶ. μοιῶω, μοιῶω. ψάλλω,*
ψαλλῶ. αἶρω, ἄρω. Futura à verbis barytonis in *ω* ἔ-
 ω, ple-

σω, plerunque penultimam producunt, licet themata variant. vt *μῦνίω, κωλίω, λύω. μῦνίστω, κωλίστω, λύστω.* Item à finitis in *αω* precedente vocali aut *ρ*, vt *εἰάω, εἰάστω. φρεῖάω, φρεῖάστω.* Futurum à themate habente in penultima ancipitem longam positione *ζ* vel *η*, siue *ω*, sublata positione breuem fere retinet ancipitem. vt *δρῶταζω, δρῶτάστω. τομίζω, τομίστω. κλύζω, κλύστω. πλάττω* vel *πλάσσω, πλάστω.*

Aorist. primus in verbis quintæ coniugationis penultimam producit semper: in alijs variat. quamquam vt plurimum futurũ sequitur. Aorist. secundus supra duas syllabas à themate barytono penultimam corripit. vt *ἐτυπεν, ἐλιπεν, ἐλαβον.* nisi quod positione producitur in quibusdam ortis à themate habente consonantem mutam immutabili suppositam. vt *ἡμῶρον, ἐπαρῶρον, ἐδαρκον*, ab *ἀμῶρτίω, πέρθω, δέρκω.* Translata autem positione per metathesin, ad naturam suam rediens corripitur, vt *ἐδεξαρον, ἐδρακον.*

Paracimēnos communis seruans ancipitem penultimam futuri, eiusdem quantitatis eam retinet, vt *κρινῶ, κέκρικα.* Notanda verba finita in *νῆω*, quæ ancipitem in paracimēno natura longam habent, vt *κῶπῶ, κέκυφα.* quam tamen in themate natura breuem esse volunt, qui præcipiunt verba quæcunque in *πῶ* desinentia ancipitem præcedentem habere breuem. vt *βλάπῶ, τῶπῶ.* exceptis *ρίπῶ* & *πίπῶ.* Quoties autem desinens in *κα*, abiicit Ionice *κ*, penultimā corripit. vt *ἀβέηκα βέβαα*, ab *ἐσηκα ἔσαα*, à *δέδοικα δέδια*, à *πέφυκα πέφυα.* Porro quum Attico more duas literas primas thematis initio recipit, penultimam si-

mul corripere solet. ὡς ἀλείφω ἀλήλιφα, ἐλβύθω ἐλβύλυθα, ὀρύσσω ὀρώρυχα.

Aoristi imperatiuorum finiti in η, ἔ in infinitiuorum in ιαι, penultimam produciunt. ὡς πῆη, κρῖναι, λεῖψαι. similiter δῶη, κλῦθι, qui facti sunt per metaplasium à δῶε, κλῦε. τέλαη tamen, τίθναη, δίδιδι, κέκλυθι, ὄρνιη, ἔ ὄριη eandem corripunt, quæ à quibusdam præterita perfectæ putantur. Item à verbis eis in infinitiua in αιαι ἔ ιωαι, penult. corripunt. ὡς ἰσταναι, τίθναίναι, ζευγύναι, sicuti etiam ἡ δέναι ἔ διδόναι. Item aoristi imperatiuorum in η, in formationibus notati, ἔη, δέη, δόη.

Anceps α crescens in verbis natura corripitur. ὡς in ἐπύφαινω, ἐπύφαμνρ, ἐπύφαινω, alicubi tamen positione produciuntur, ὡς in ἐπύφαιται, alicubi etiam natura, videlicet in tertijs personis pluralibus finitis in ασι, ἐπύφασι.

Α ἰωνικῶς additum in tertijs personis pluralibus paracimeni ἔ hypersyntelici passiuorum corripitur. ἐπύφασαι, δέδαίηται, ἐπύφατο. ἔ in optatiuo, ἐπύφασαι. in presentibus tamen verborum in μι, produciuntur, ἡ δέασαι, δίδδασιν, ἰσῶσαι, ζευγύναι. quia omnis verbi desinentia in σι, producit penultimam.

In personis autem desinentibus in α, quoties alterum α contiguum interponitur, eiusdem est quantitatatis cum syllaba præcedenti. ὡς in μαμαία, ῥορονία, α penultimum produciuntur. Contra in βοαία, μαμαία, μηχανάται corripitur. his adiiciantur Ionica illa, ἑσάωσι pro ἑσῶσι, σάει pro σῶζε, ἔ similia α corripientia.

In verbis in μ , penultima vocalis thematis actiui longa est, & longa durat vsque ad tertiam personam singularem thematis & paratatici & aoristi. vt ζῶνμι, ζῶνς, ζῶνσι, ἐζῶν, ἐζῶνς, ἐζῶνς, ἔδω, ἔδως, ἔδω. In personis vero dualibus & pluralibus & in infinitiuis inde formatis brevis fit, ἴσταν, ἴστανρ. ζῶντων, ἐζῶντωνρ. sic ἰσάναι, ζῶναι infinitiua, quòd inde formentur. item φαίαι ἀφῆμι: nā ἀφαίω, φαίαι producitur. Caterum in aorist. β, vel si manus parataticos vocare, verborum dissyllaborum in μ , longum perpetuo reperitur, vt ἰλ. ζ, & κ, ἐδύτη. & ὀδύω. ω, ἔδυτε. Præterea in horum quoque præteritis actiuis penultima producitur, idque opinor perpetuo in omnibus personis: quandoquidem id tempus peculiare non est verborum in μ , ἔσκακα, ἔσκακας, & c. Postremo præsentis, præteriti & aoristi primi passiuorum, deinde etiam aorist. mediorum penultima in tribus primis coniugationibus fere corripitur. Quin & syllaba eadem in reliquis ab his formatis durat brevis. vt in ἴσταναι, ἴσταντω. ἔσταναι, ἔσταντω. ἔσταναι, ἔσταντω, ἔσταναι, ἔσταντω.

S C H O L. Crementum in verbis computandum est ab ea syllaba quæ secundam personam singularem præsentis indicatiui actiui exæquat. Hic autem penultimā post thema cremēto coniunximus, quòd sæpe ea in aliis temporibus variatur. Itaque v penultima huius thematis μοῦω inuestiganda erit in regulis capitis de penultimis. aliorum vero temporum, scilicet μοῦω, ἐμόλω, & respondentium in reliquis modis, assumenda iuxta ea quæ in hoc capite, & quæ in formationibus libro secundo dicta sunt. Notādum vero sæpe accidere,

ut penultima in futuro barytono æqualis sit quantitas cum præfenti, quandoque ut maioris, nunquam tamen ut minoris. Futurum ad hæc fundamentum esse quantitatis penultimæ in verbis, sicuti etiam formationis. Siquidem eius quantitas fere servatur in paracimēnis & hypersyntelicis actiuis & passiviis, & in aorist. passivo. ut κρίνω thema i habet longum, κρίνω breue. unde κέκριχα quoque breue, & ἐκέκρικον. Item κέκριμαι, ἐκέκριμην, ἐκρίθην. Et in cæteris modis κριθῶ, κερικέναι, κριθῆναι. Notantur verba quædam habentia in themate quidem penultimam mediam, in aliis verò temporibus subinde variantia. ut λύω, θύω, in quorum futuris λύσω, θύσω, v producitur: in præteritis vero actiuis & passiviis corripitur. λέλυχα, τέθυχα. λέλυμαι, τέθυμαι. at in verbalibus fit indifferens. λύμα, θύμα. Item in paratactico λῦτο longa est penultima. sed in aorist. β, λῦτο breuis. Nihil igitur mirum, si regulæ certæ exactæque nō tradantur, in re ampla & incerta. Attendenda vero hic syllaba præcedens & vltima, quarum nonnunquam rationem habent poetæ, sicuti suo loco notabitur, vbi de verbis finitis in νω agetur, in capit. de quantitate penultimæ v ante vocalem. Id autem non solum in his, sed in verbis quoque in ζω & in ω præcedente qualibet anticipi, verum cōperietur. ut in κέκνισαν, κῦσε, αἰόχμασας, ἀνέπνισας, quæ producta penultima quandoque legimus. Itidem ἐπάσατο & ἐρύσαμεν antepenultima producta. Quanquam horum aliqua aliis rationibus excusantur. nempe quod quædam à thematis indifferentibus veniant, aut certe à temporibus non sequentibus suorum thematum quantitatem: alia quod duplici v scribi oporteat. siquidem vocalem aoristorum breuem ante σ, sic extendunt poetæ. ut in ἐπέλασα, ἐγέλασα, & aliis. Præterea in aliis temporibus ob variam significationem quantitas variatur. Sic ab Homero πάσααθ' prima longa vsurpatur, αἰπὲρ το κτήσααθ', id est possidere: & eadem breui, αἰπὲρ το γούσααθ', pro gustare.

Ἰσαμαι ἐσάδην.) Quaecunque huiusmodi poetica licentia producuntur, excusanda erūt, aut aduotanda potius quàm imitanda. Theocr. ἄνθος ὦ γὰρ δε πόντον ἔρεσσαι. qui locus fortasse gemino & scribendus est. Callimac. εἰς ἐσάδην δ' ἄφελος γος. Sophoc. ἡμῶν μὲν εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κτεκλίμεθα.

DE ANCIPITVM QVANTITATE
in antepenult. syllabis, & primum de A.

Cap. XVIII.

Ante vocalem in antepenultimis syllabis corripitur, vt ἀᾶται, ἀήτης, αἰῶ, ᾠπος, σαῶ-
προς. Producent vero ἀέναιος, ἀέριος, αἰδώς,
αἰθαλής, αἶνες, αἰόσω, αἰκὴ, αἰκίαι, ἀάαπος. Vbi a mediū
producitur. ἀκράαντος, ἀχαικός, βυγαίος, βιάζομαι, ἐ-
λαῖνος, ἰάομαι, κατὰ γδῶ, λαέρτης, λαοδάμεια, & c. ἃ
λαὸς composita, λαῖνος, πετράορος, τῶ γιν. Indiffe-
rens est αἰείδω.

A ante β corripitur, vt ἄβυδος, ἀλάλασπον, ἄρα-
εῖω.

A ante γ corripitur, vt ἀγαθός, λαγῶς, πάγυρος.
Prod. ἰθαγγής, σφραγίζω, ἱμαγής, ναυαγίω, ναύγιον.

A ante δ corripitur, vt αἰδινός, γαῖδες, χερμάδιον.
Producent ἀδνητός, ἐξείδιος.

A ante θ corripitur, vt καθαρός, ἐξαδάμυξ, Pro-
ducunt γαδυλὴς, ἐξάδυμος.

A ante κ corripitur, vt ἀκίομαι, ἀκούω. Producent
ἀκούσιος, δῖς ἀκονος, λακίω, μακιδανός, συρακόσιος, φαι-
κία. & numeralia finita in ἀκόπος, vt δῖς ἀκόσιος, δια-
κόσιος.

A ante λ corripitur, vt ἀλύτης, δαλδαλεος, κεφα-

λίωες, μαλακός, πιδάλιον. Produciunt φαλαγγίη, ἔ
apud Nicandrum, ἀλοσιώνη.

A ante μ corripitur, vt ἄμιλλα, ἀμείβομαι. Produ-
cunt Ἀπαμαία, Δαμοίπης, Εὐδάμππος, ἀμνητός μεσβίς,
ἔ ἀμνητός αἶστας. Indifferens est ἀμάω.

A ante ν corripitur, vt ἄνεμος, θάνατος. Produ-
cunt Δαίχθεις fluvii. κρανώτιος, κραΐζον, κραΐον, ματι-
κός, νεαΐας, παλαιθός. ἔ ex breuibz quaedam ra-
tione immutabilis, vt διέψός.

A ante π corripitur, vt ἀπάτη, δαπανάω. Produciūt
ἀπιδανός, ἀπηνῆος, ἀπειρος pro ἡπειρος, δραπέτης, δρα-
πέτης, δάπεια. Indifferens δόπλιον.

A ante ρ corripitur, vt ἄρειος, ἰππάειον, κλέειος,
χαεΐη. Produciunt ἀμδρακός, ἀεΐομαι, δρήτη, δρη-
πος, δρήτηρ, δρήτειρα. Ἀρλιών vrbs. Καεΐων fluvius, κά-
ερος, μδρύομαι.

A ante σ corripitur, vt κασίγητος, ἀσίη. Produ-
cunt ἄσιος, ἀσιάδης, Ἀσωπός, ἐπιδράσιμος, βύκρασία. Ιά-
σιος, κοεΐσιον, Πασφάη, πασφαΐς.

A ante τ corripitur, vt ἀκράτητον, ἀταρπός, κραπέω.
Produciunt βατήειον apud Rhocylidem, ἔ διδυμα-
τόκος apud Orpheum, ἔ θάπερον contractum, ἀ π
ἔ ἔπερον. Itidem ἄπρος ab ὁ ἔ ἔπρος. ἔ compo-
sita ἀ λαΐ, hoc est lapis, vt λαπμία, λαπύπος.

A ante φ corripitur, vt γλαφυρός, σαφυλή. Pro-
ducit ἐπάφιος.

A ante χ corripitur, vt Ἀχλιδός, ἀχαιοί. Pro-
ducit τρεῖς ἀχουρος piscis.

S C H O L. En tibi lector speciales regulas de
quantitate ancipitum secundum situm. Quae aut vlti-

mæ sunt, aut penultimæ, aut antepenultimæ, hoc est penultimam antecedentes. Placuit autem hic antepenultimas vocare quascunque penultimam antecedentes. Penultimas vero, vltimæ adhærentes, siue primæ sint, siue mediæ. vt in λαβὴ πάθος, α, ε, ι antepenultimas appellamus: sed α sequentem ante θος, penultimam. ac similiter in aliis. Quo in loco nonnulla sunt præmonenda, primum in vocabulis quæ contrahuntur, syllabas incontractas hic numerari: in verbis vero deponentibus eas quas habet fictum thema vocis actiuæ. Itaque huius verbi λυπῶ quantitas v querenda est in antepenultimis, quia fit à λυπῶ. rursus huius verbi ἐνόμεαι, v querenda in penultimis, quia est à ἐνῶ. Porro ex personis verborum vltimas syllabas hic esse querendas: item antepenultimas quæ non habeant clementum. In thematis vero has vtrasque atque insuper penultimas. Nam in reliquis temporibus excepto themate, tam syllabæ penultimæ quàm omnes crescentes, explorādæ erunt iuxta regulas in præcedenti capite traditas. Ad hæc multa vocabula, quorū syllabæ regulis generalibus includuntur, in his specialibus ideo repeti, vt memoriæ consulatur. veluti παῖς pro παῖος, νικάνδρος, ἰλνός, & similia.

Αἰθαλής.) α initij sequentibus duabus breuibus producit. vt in αἶστος, αἰνάος, & similibus. aliàs α εὖ compositum & per se corripitur solet.

Αθικῶς.) ex contractione esse videtur pro ἀθικῶς fessus laborans.

Πάθος.) tradunt Grammatici, subscribendum in hoc, & in ῥᾶον, ῥᾶτος, & in ῥᾶτυμος.

Διάκηνος.) per contractionem fieri putant, quasi διαέκηνος.

Μαλακῆς.) Theocrit. β, χειρὸς ἐφαψαμένη, μαλακῶν ὀκλιν' ὑπὸ λοκίτρων. Semel produci reperi in hymnis Homeri, παίζονσαι χαίρουσι κατ' αἴθερ μαλακὰ ποίης. nimirum occasione immutabilis, inuitantibus etiam duabus breuibus.

Αριστος, optimus) ἄριστον quoque, id est prandium, cor-
ripi videtur. Ἰλ. ω, ἐανυμῶως ἐπίνοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριστον.
Nisi legendum sit ἐντύνοντ' ἄριστον. ut in quinto loco spō-
daus locetur. Certe auctor Etymologici per contra-
ctionem fieri tradens, ut sit quasi ἄοριστον produci vult
α, cui suffragatur compositum αἰ᾽ ἄριστος productū apud
Theocr. εἰδ. ιε, ὡρα ὁ μὲν κείσ οἶκον, ἀν' ἄριστος Διοκλείδας.

Ἰωπαρίον.) in diminutiuis in αρίον breue est α.

Ἀσιος.) Ἰλ. β, ἀσίω ἀ λειμῶνι καὶ ὕδατι ἀμὲν ῥέειδρα. Sūt
tamen qui deducunt à recto. ὁ ἀσίαις ἀσίς, καὶ ἰωνικῶς
ἀσίω, & per syncopen ἀσίω.

Εὐκρασία.) Moschopulus ideo α producere autumat,
quod sit à κρεῖω ὦ. ἀκρασία contra corripere, quod sit à
κραπέω, ὦ.

DE QUANTITATE I IN AN-
tepenultimis syllabis. Cap. XIX.

I Ante vocalem in antepenultimis corripitur, ut
αἰγιαλός, διερὸς, ἰότης, μινπύω, ἐλλοπιδύω. Produciunt
vero ἰάομαι, ἰάτρης, ἰάσιμος, ἰντὴρ, ἰαπίος, ἰασος, ἰά-
σιος, ἰαμνός, ἰονίη, ἰύζω, ἰύγῃ, ἰύχμος, ἰωχμός. Et com-
posita ab ἰός, id est venenum. ut ἰοβόλος, ἰοχάμερα.
Item κιάζω, μυιωδης, ὀίομαι, ὀφιονίδης, πανδιονίδης, πα-
λίωξις, παρσίωξις, παίνω, πίερος, πτέρος, φηώτης, χρο-
νόης. Indifferentia sunt αἰιάζω, ἀριάω, αἰιαρὸς, ἰαίνω,
ἱερὸς, ἱημι εὐ, ἱεμαι εὐ, ἱημι mitto, ἱεμαι curio.

I ante β corripitur. ut λιβύη, σιβαρὸς, ἱβυκος. Pro-
ducunt ἀλίβαλλον apud Nicandrum, et Τίβυρις, alias
Τίβερ, vrbs Italiae. In vulgatis enim codicibus Ste-
phani sic quoque legitur, & ἑβερ dissyllabum per i.

I ante γ producitur, ut ῥίριον, ῥιζέω, timeo, ῥιζέω

algeo, σιζάω, δέζανον.

I ante *η* corripitur, vt γωμίδιον, ἐειδάίνω, κουείδης, σίδηρον. Produciunt ἀκιδάλιος, ιδάϊος, ιδάλιον, ιδομβύς, πιδύω, πιδύτης, σιδόνιος, χελιδόνιον.

I ante *θ* corripitur, vt κίθαρις, ψιδυρίζω, ζιδυός. Produciunt βιδυνία, ιδύνω, ιδύντωρ, σιθωία, ζιθωνός.

I ante *κ* corripitur, vt ικέτης, σκελός. Produciunt ὄρικιη, ικέσιη, ικέσιος, ἱκαρος, ἱκάειος, κίκαμα, νικάω, νικίας, νικάνδρος, σικανίη, σικιλίη, φοινίκιος, φεικάλειος, φεικάδης. Indifferens ἱκαλος.

I ante *λ* corripitur, vt λιλύθη, φιλέω. Produciunt ἱλέος, ἱλυόεις, ἱλιώς, ἱλαδόν, ἱλῖος, ἱλασμός, μίλητος, μελίλωτον, ὀμιλαδόν, ὀμιλέω, πλέω, σπλινώς, φιληπύω, φίλομαι, χιλύω, χίλια, χιλιάς, χίλιοι, ψίλωθρον. Indifferens ἱλαος, ἱλαμαι.

I ante *μ* corripitur, vt χίμδρος, ἱμάδιη, σιμόεις. Produciunt βειμάω, βειμιδόν, δριμύλος, ἱμέρα vrbis ἔϛ fluminis, ἱμερος, ἱμερόεις, ἱμῖρω, μιμοῦμαι, μίμημα, μιμητός, σιμάδα. ἔϛ composita ac derivata à ἡμῇ, vt ἡμιος, ἡμῖος, ἡμαγήτης. Φιμώδης.

I ante *ν* corripitur, vt κοπίνεσα, κινύρομαι, μυτύρομαι. Produciunt γινόμαι, γινώσκω, δίνησις, δινήεις, ἐεινέος, δρινακίη, ἰναχός, ἰνωπός, ἰνίον, κινέω, κίνυμι, κινύφιος fluminis, ἀκροήνια, πεινακρία, λακύνιος, λακυνιάς, μινώϊος, πινώσκω, σινόμαι, δελφίνιος. Indifferens ἀγινέω, δινέω, δυνύω.

I ante *π* corripitur, vt λιπαρός pinguis. Produciunt ἡνίπαπε, λιπαρά suplico. διππής, διειπίδης ἔϛ πνεύλος, apud Orpb. ῥιπίζω, ῥίπαμον mons.

I ante *ρ* produciunt, vt σιμέραμις, ἡρωίδιος.

I ante σ corripitur. ὡς κλισία, πσιίδαμ. Produciunt, βισαλτης, βισαλπία, βελισής, ἰσαιοδρος, ἰσφαρίζω, ἰσῆος, ἰσάζω, κοπίσταλος, μισθρός, μισέω, νίσυρος, πσιδικός, πσιδής, σισύμβρα, σίσυφος, σισυφίδης, ἑσιφόνη, φησιήωρ, χασείσος.

I ante τ breue est, ὡς μυτλῶν, λιτανδύω, ἴτυλος. Produciunt ἰπία, ἑτύρος, τειτωνίς, τειτογγύεια, τειτογγής, ἰπιμονδύς.

I ante φ corripitur, ὡς νιφετός, νιφόμενος. Produciunt, διφάω, διφήτωρ, ἴφιπος, ἴφιος, ἰφιγγύεια, ἰφιδάμας, ἰφίνοος, & alia ab ἴφι. τεφυλλίς. Indifferens πφαύσκω.

I ante χ corripitur, ὡς κίχλω. Produciunt ἰχανῶ, κίχρα.

SCHOL. πεοίωξις. Hesiod. ἀπείδι, ἐν δὲ πεοίωξις τε παλῶξις τε πέτυκτο. in παλῶξις, i per contractionē fieri videtur ex παλῶξις. in altero, si nolis i produci, poteris per synizesin coniungere ο & ι, ὡς πεοίω sit spondeus.

Διάβολος.) Nonnus in hoc ob sequentes breues primam producit: quod similiter facit in πελῆϊος: at in πελορίας, πελορίης, πελορήης, corripit. Idem ediuerso primā in νικηδῆμος eadem necessitate facit breuem.

Γνωμίδιον.) deriuatiua nomina finita in ἰδιον, tres syllabas ultimas habent correptas.

Ορίανον.) saepe ὀρεάνον inuenio apud Nicandrum & eius interpretem per αι.

Σιληνός.) etiam per αι scribitur à multis, & σιληνός per ι nunc longum, nunc breue apud Orpheum & Homerum legitur. unde à Latinis quoque primā longa & breui vsurpatur.

Φιλέω.) Φιλεῖμαι, Φιλεμίστρα, & Φίλος, ac similia, quandoque produciuntur ab Homero.

Κινέω.) omnia verba desinentia in ἰνῶ, habent ι lon-

gum, vt κινῶ, βινῶ.

Μισαρός.) aliàs scribitur μισαρός per v.

Ιτιά.) quidam tradunt, i incœptium ante τ corripì, vt in ἴπυς, ἰβύον, ἰτιά. atqui Homer. non semel producit. vt Ἰλ. φ, χαίοντο πηλείαι τε καὶ ἰτιάι ἡδὲ μυρτιά: & ὁδύω. κ, iterum.

DE QUANTITATE Y IN ANTEPENULTIMIS syllabis. Cap. XX.

Y Ante vocalem in antepenultimis corripitur, vt γηρυονδύς, θυώδης, κυανός, κυανῶπις, μυοκτόρος, ὕαινα. Produciunt vero αἰσινήτης, Ἰλ. ν. ἐνυάλιος, κυανοχάτης, κυανέος, μυελός, μύκρος, μυοδόκος, μύελος, πύελος, πυεπή, πλατυάσδω apud Theocri. ὑετός.

Υ ante β corripitur, vt ἔαλθύβιος, κυβισάω.

Υ ante γ corripitur, vt ὕγις, συγρός, αἰγυγή. Produciunt γυγάος, ὧ συγάτηρ aliquando in obliquis. μυγαλέη, πυγίζω.

Υ ante δ corripitur, vt κυδοιμός. Produciunt κυδάλιμος, μυδαλέος, κύδιμος, κυδάινω, κυδιόω, πυδάω.

Υ ante θ corripitur, vt ἐρυθαίνω, κύθηρα. Produciunt ἐρυδιόω, πυθαγέρας, πυθεδών, πύθιος, μυθοῦμαι. ὧ ab eo composita, vt ὦρα μωθοῦμαι, ὦρα μώθιον, ψμμήθιον.

Υ ante κ corripitur, vt πυκινός, μυκῆναι, γλυκερός. Produciunt ἐρυκακίω, ἐρυκακίω, μυκάομαι, μυκθμός, φυκίοεις, φυκίον.

Υ ante λ corripitur, vt φυλάττω, ὑλακτίω, ὑλάω la tro. Produciunt θυλακίς, θύλακος, θυλακόεις, κογχύλιον, παμφυλία, σκύλομαι, συλάω, συλβύω, σφενδύλειον her-

βα, ὑλαῖος, ὑλακοίς, ὑλακόμορος, ὑλακίδης, φυλείδης, φύλοπις.

Υ ante μ corripitur, vt κῡμνδς, πῡματος. Produciunt casus plurales pronominis secundæ personæ, ὅ ab eo derivata possessiva ὑμέες, ὑμέων, ὑμέας, ὑμέπρος. Item ἀμομῶνι, θυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐνθύμημα, θυμόδης, θυμῆρες, θυμαῖνω, κυμαῖος, κυμαῖνω, κρυμῶδης, λυμαῖνω.

Υ ante ν corripitur, vt δῡάμαι, κυνὸς, κυνῆ. Produciunt βιδυῖα, χρωῖος. Et interdum quædam à σιω, vel ζω, composita, ratione immutabilis. vt ξυνήιον xenium, ζωίημι, σιωεχῆς, ζωόω.

Υ ante π corripitur, vt κῡπλλον, κυπάρισσος. Produciunt λυπόμαι, τρυπάω, τρυπανόν.

Υ ante ρ corripitur, vt ρυῖνος, θυρεον, μὲρ πτεία, ψιδυεσμα. Produciunt ρορόω, ροαῖος, κυρλῶν, ρειος, κυεῖνος, μυεῖος, μυεῖα, μύρανα, πλημμυρέω, πλημμυεῖα, πτείπις. Ὅ quædam à πῡρ composita, vt πυεαμῖς, πῡεαμος, πυραῖχμης. alia corripiunt, vt πυεαῖ, πυεαχμῶν, πυεαῖχα. alia etiam variant, vt πυρλῶν, πυρρωγῆς. Item σείζω, σφύρανα, πυρόεις, πυεαῖω.

Υ ante σ producitur, vt χεύσεος, λύσανδρος, μύσιος, φυσιῶ. corripiunt κλύσιος, δύσανος, κλύσιος, τνύσιος. Ex compositis vero à λύω sine λύσις quædam produciuntur, vt λισίππος, λισιμελής, λισιμέεμνος, λισίζωνος. alia corripiuntur, vt λισιπῶν.

Υ ante τ corripitur, vt θῡρύπρος, σκυτάλη, φυταλβῶ. Produciunt ἀτρυτώνη, αὔτις, φυτάλμιος, φυταλιά.

Υ ante φ corripitur, vt βυφάλας, πυφωδῆς. Produciunt εἰλυφάζω, χαλύφισι, τύφομαι.

Υ ante χ corripitur, vt νύχτες, ὑποβρύχιος. Produ-
 ducit βρυχάω.

SCHOL. Κναιός.) Quum post αν sequitur vo-
 calis brevis, fit longum v. vt κναιός κναιοχαίτης. aliàs
 manet breue, vt in κναινώπις κναιόχροα.

Σφονδύλιον.) hic v ob ambientes longas produci vi-
 detur à Nicandro: quum in σφονδύλης ab eodē subinde
 corripitur, sicuti in σφονδύλιον quoque, Ιλ. α.

DE QVANTITATE ANCIPI-
 tum in penultimis syllabis, & primum de A.

Cap. XXI.

Ante vocalem in penultimis corripitur, vt
 ἀγλαῖς, αἰεῖ, κεραιός, ναυσικάα, ἐλάω, ἰμάω.
 Prod. ἀηραις, ἀμφιαιεος, ἀχραις, ἄων, δαήρ,
 ἐάων, id est bonorum. ἐλαῖς, λαῖς, πολεμαῖς, θαις, ἰάων,
 κράας, λαας, λαίγξ, ναῖς, παμφαῖς apud Orpheum,
 περαιός, περαις, ἐαίων, χαόν, χάων. Item λυκάων, ἐλι-
 κάων, ἱκετιάων, ποσειδάων, μαχάων, ἑρτιάων, ἀλχημάων, ὀ-
 πάων, σιωπάων, τυφάων, διδυμάων, ἀμυνδαίων, περ-
 πιάων, & similia in αων, mutantia ω in ο in obliquis,
 vt τὸ χάονος, λυκάονος, & c. Et nomina substantiua
 oxytona finita in αός, vt λαός, ναός, παός. Item com-
 posita ab αω σπиро, vt ζαῖς, ἀλιαῖς, ὠκυραῖς, & ab
 αἰσω. vt πολυαῖξ. Et verba finita in αω præceden-
 te vocali aut ρ, vt ἐάω, πῶάω, exceptis ἐψάω, ἀμ-
 φιάω. quum vero præcedit consonans, corripì tra-
 dunt. πινάω tamen producto α reperio, & κάω,
 κλάω. Indifferens ἀήρ, ἄορ.

A ante β corripitur, vt ἐκάβη.

A ante γ corripitur, vt ἄγω, πράγες. Produciunt ἀαγής, Αγής, δαγής, θεαγής, σφαγής, ταγής.

A ante δ corripitur, vt βραδύς, κλάδός. Produciunt ἀδός, λάδας, λάδων, οἰλάδης, ὁπαδός, σπαδίξ.

A ante θ corripitur, vt βαθύς, πάθεις. Produciunt κρᾶθις, ἔθλον ex ἀέθλον per contractionem.

A ante κ corripitur, vt κακός, πολλάκις. Produciunt ἄκις fluvius, ἄκρον inuitus, quia coalescit ex ἀέκρον. δᾶκος. Θεάκη vero, habet subscriptum.

A ante λ corripitur, vt μάλα, ἀπαλός. Produciunt ἀμάλης, ἔαλεις contractum ex ἀολέες. δαλός, σφραδανάπαλος, σύμφαλος. Item ὀμφάλη, ἔπικέφαλος, repugnantibus eorum primitiuis.

A ante μ corripitur, vt θαλάμης, πλοκαμής. Produciunt ἄμους noster pro ἡμέτερος, δᾶμης, δάμων, φρασίδαμης. Et nomina neutra verbalia finita in αμα, vt γᾶμα, θυμίαμα.

A ante ν corripitur, vt ἀνδάνω, κανών, οὐρανός. Produciunt ἀγανᾶξ, ἀγατάνωρ, βιανῶρ, ἐρανός, ἰάνος, ἰκανῶ, κικανῶ, νεανίς, νικανῶρ, φθάνω. Et nomina dissyllaba oxytona in ανος. vt δανός, τρανός, ἔγνι-
lia in ανος, vt βρετανός, καρμανός. ἔγνιανίς, καρμανίς. Item finita in ανος supra tres syllabas. vt ἡρωδιανός, ἰουλιανός, excepto ὠκεανός. Indifferentia, ἐανός, ἔανω verbum pro αὐῶ expedio.

A ante π corripitur, vt ἀλλοδαπός, ἄπας, ἔαπης. Produciunt Απής, Αναπής fluvius, ἰάπυξ, ἰάπυ, τρίαπός, σίεαπής.

A ante ρ corripitur, vt καθαρός, σιχαρός, χείρις,

κλᾶρος vrbs. Producent δᾶ nunquid, βαῖς, αἶσρος
 fluuius, διμῶας, θυμῶς, καὶ εἰς piscis, κατὰ εἶ, νάρων
 fluuius, πᾶρος, φᾶς, ἡάεα. Et nomina dissyllaba
 masculina in αρος. Vt ὁ τᾶρος, λαρός. Item polysylla-
 ba oxytona in αρος habentia antepenultimam lon-
 gam. Vt μιθῶρος. Indifferentia, δῆς, δῆ, φᾶρος pro-
 veste.

A ante σ corripitur, vt δαῖς, δᾶσος. Producent
 αἰς, ᾶσων, δᾶσων, ἰάσος, ἰάσων, κρᾶς, μάσος vrbs,
 θεῖω, θεῖς, φᾶς.

A ante τ corripitur, vt δαῖας, δέκας. Producent
 nomina lapidum ὅ γένετα in ατης, vt ἀχάτης, γα-
 χάτης, νιφάτης, σαρπᾶτης. ὅ in απς fæmin. gentilia,
 vt σαρπᾶς, μελεᾶς, πσιᾶς. Item ᾶς, ᾶτι, con-
 tracta ex ᾶας, ᾶατι, ᾶκας, δᾶας, ἀπεσῶας,
 ἀόας, κράτηρ, φεῖτωρ, δημᾶτωρ apud Orpheum. δι
 φεῖτης fluuius, δᾶτιον, ἡάτης, ἡάτος, ἰάτης, κῆας
 fluuius, ὁ εἶας, θεῖω, φεῖτηρ.

A ante φ corripitur, vt χᾶφω, σᾶφα.

A ante χ corripitur, vt ἑχᾶς, ἑχᾶς. Producent βα-
 χῶς cum compositis. Indifferens ἰαχῶ.

S C H O L. Κοῖας.) Adiectiua in αος penultimam
 habent correptam: substantiua vero dissyllaba produ-
 ctam, vt νᾶος.

Ρεῖων.) diphthongo scribitur.

Ἰάων.) Ex nominibus finitis in ων, ancipite præceden-
 te, eam fere producent, quæ in obliquis mutant ω in ο:
 quæ vero seruant ω, corripunt. ποσειδάων tamen reten-
 to in obliquis ω producit α apud Homer. in hymn. ἄμει-
 ποσειδάωνά τε δὲν μέγαν ἄρχομαι αἶδεν.

Κάω, κλάω.) quod fiant à χείω, κλαίω, α producant, quia α ex diphthongo relictum producitur, nisi aliud impediatur.

Ασρ.) Indifferens reperitur. Ιλ. κ, & λ. compositum vero χενσᾶσρ ubique produci existimo.

Πεῖγμα.) à πείνω vel πείνω, μ πείνω. hæc α habet naturā longum. quod ipsum circumflexus arguit in πείγμα, πείξις. item in πείσις & πειπείσθ, à πείνω. μ. πείσω.

Οἰλάδης.) patronymica in αδης & ιδης fere corripit penultimam, ut μελνοπιάδης, νεσορίδης. quando autem præcedit η. poetæ i breue interponunt. sic πηληιάδης, νηληιάδης. οἰλάδης tamen producitur illic. αἶας δὲ κλειόβηλον οἰλάδης ἐπυροῦσας.

Ομφάλη.) in hoc α quod sit inter duas longas producit, ut locum habeat in heroico. Rursus in Ξικέφαλον πιντικεντοκέφαλον, & similibus α efficitur longum ratione duarum breuium præcedentium, quibus tertia non cohæret in eodem genere versus. ομφάλης enim & κεφαλῇ penultimas corripunt. quæ causæ, ut sæpe dictum est, multas syllabas alioqui breues extendere solent.

Πληγμῆς.) anceps in penultima quum præcedit immutabilem, & in ultima est σ, corripitur.

Νᾶμα.) nomen enim neutrum in μα purum desinens, longam ferè habet in penultima, ut βῆμα, νᾶμα, χεῖμα, θυμα. excipiuntur deducta à verbis εἰς μ, ut δέμα δόμα. Item τόμα. & quæ non habent μ purum ut, βρέγμα, δόγμα.

Ανδάνω.) verba polysyllaba in ανω, α habent breue.

Ισλιαρός.) In epigrammate trimetro. Ισλιαρός οὗτος ἄρμα ῥεσίων. λία, iambus est. Horum tamen aliqua in carmine heroico necessitate corripuntur ut in altero, τῶτον Ισλιανὸν τυρῆς βλάσημα πηλῆνης. & in alio, Τιπανὶ χενσῆς. & c. πια, dactylus est.

Απας.) & ἄπαν cum compositis, secundum Atticos producant priores.

Κλάρος.)

Κλάρος.) Nicandri patria ab eodem corripitur.

Αεα.) interrogatiua trochæum constituit: illatiua vero aliquando trochæum, sed frequentius pyrrhichiū.

Μισαρός.) generaliter nomina polysyllaba in εος oxytona ancipite præcedente, si antepenultimam habent longam, etiam penultimam producunt. vt μισαρός, ἰσχυρός.

Αυτον, δαυτον, ἀκρω.) α habent natura longum, vt iam dictum est.

Δέματος.) nomina barytona polysyllaba in ατος vel ατον, penultimam corripiunt. vt δάματος, ἀγέμαατος, ἑλτατος, ἔχρατον, πύματον.

DE QVANTITATE I, IN PENULTIMIS SYLLABIS. Cap. XXII.

I Ante vocalem in penultimis corripitur. vt κοχλίας, πνία, φίλια, φίλιος, διός in obliquis. Φελίον, γραμμάπον, κωλίω, ἐδίω. Producunt αῖν, αἰκίη, κοίνη, καλὴ, ὄρμη Ionica. quæ aliàs communiter in α quoque desinunt. Item θρίον, ἰὺξ, μῦιον, πῖαρ, πῖηρ, siue πῖερ pinguis, πῖωι, θρίωι, κίωι. Et pleraque comparatiua in ίων, vt βελπίων. Et alioqui positiua finita in ίων, mutantia ω in ο. vt ἀμπίων. Item φῆν, φῆος, χῆος, gētilia. Et illa propria, θρίος, κῖος, κῖος, πῖος, πῖος, φλίας. Item δῖος diuinus, δία diuina, ἐρδῖος meridiana. Item διοδρῖος, et similia, ob sequentes breues. Et nomina dissyllaba oxytona finita in ίος. vt κριός aries, ἰός venenum: præterquam ἰός æqualis. Itē μεδίω, θρίω, θῖω, χῖω. Indifferens ἱεῖ, ἱοῖ, ἱεῖς, ἱε, ἱεῖ, ἱοῖ, et similia cum compositis. λίας aduerbium. Item δῖω, ῥῖω, ῥῖα, δῖδῖος, ὑπύδῖος, ὠρίων, κροῖων. Et alia

quæpiam eiusmodi nomina simplicia finita in *ων*.

I ante *β* corripitur, vt *λιβάς*. Producent *ἀκριβής*, *ἐρυσίβη*, *θλίβω*, *ἰβίς*, *σίβη*, *λίβερ*.

I ante *γ* corripitur, vt *λιγύς*, *ὀλίγος*, *γίγας*. Producent *μίγω*, *πνίγος*, *ρῖγος*, *σιγή*. Indifferens *πνίγρ*.

I ante *δ* corripitur, vt *ιδέ*, *κομιδή*. Producent *ιδῶ*, *εἰλιδών*, *ἰδῆ*, *κνίδῆ*, *πίδαξ*, *πολύιδος*, *σίδῆ*, *χελιδών*, *χλιδῆ*.

I ante *θ* corripitur, vt *λίθος*, *πίθος*. Producent *βεῖθω*, *βεῖθος*, *βεθής*, *ἔειθος*, *ἐειθεῖς*, *ἰθύς*, *κριθῆ*, *λίθος* proprium, *Ιλ.β.σιθών*.

I ante *κ* corripitur, vt *δίκη*, *ὄρφανικός*. Producent *ἄκυς*, *χελωνικός* *fluuius*, *κύκω*, *καῖκος*, *νίκη*, *φοινίκη*, *φείκη*. Indifferens *μωείκη*.

I ante *λ* corripitur, vt *ποιμίλος*. Producent *αἰγίλος*, *ἄργιλος*, *ἱίλος*, *ἰλίς*, *κοίλη*, *νεογιλός*, *ὄμιλος*, *οἰλθύς*, *πέδιλον*, *πίλος*, *σμίλαξ*, *σμίλη*, *σμίλος*, *σπίλος*, *χιλός*, *χίλων*, *ψιλός*. Indifferens *φίλος*.

I ante *μ* corripitur, vt *ἄλκιμος*, *λιμὼν*, *κρίμα*. Producent *βείμη*, *βειμῶν*, *δριμύς*, *κάμπος* *vrbs*, *κίμαξ*, *λιμός*, *μῖμος*, *σμός*, *ὑμή*, *φιμός*. Et nomina composita finita in *ιως*, vt *ἄπιμος*, *βούλιμος*, *ἰφῆμος*. Et verbalia finita in *ιμα*, deducta à verbis penultimam producentibus, vt *μνήιμα*, *χεῖμα*. Indifferens *ιμαί*.

I ante *ν* corripitur, vt *ἀκλήνης*, *ἑαενός*, *πίναιξ*. Producent *αἰχλήνης*, *ἀσπληνής*, *ἑειναίς*, *θαμνός*, *δριναιξ*, *δριδακύνις*, *ινῶ*, *κλήνη*, *μίνως*, *ρῖπός*, *φινθύς*, *χαλινός*. Et nomina barytona desinentia in *ινος*, *ἔινον*. vt *δίνος*, *ρυνός*, *λαπῖνος*, *θαλασπένος*, *κάμινος*, *σέλινον*. Exceptis *καρκίνος*, *κόπινος*, *κόφινος*, *κρίνον*, *λίγον*, *λίνος*, *νίος*, *πίνος*. *ἔινον*.

significantibus materiam. vt βύβλιος, δρυῖνος, κέδρι-
 ρος. Producent etiam nomina finita in ιη habentia
 plus quam tres syllabas. vt ἀδραστῖη, ἐρυκῖη, ἠρωῖη,
 μολυδῖη. excepto εἰλαπῖη, quibus accedunt trissyl-
 laba, prima producta. vt ἄλγῖη, δωπῖη, ἐλξῖη, ρηπῖη,
 ὕρμῖη, ὕσμῖη. & dissyllaba duo, ρῖη, δῖη. Item pro-
 pria præsertim locorum. vt αἴγινα, καμάεσα. & ver-
 ba desinentia in ιω, siue ιομαι. vt κρίτω, κρίτω, πίνω,
 γίνομαι, σίνομαι.

I ante α corripitur, vt λίπος. Producent χειπῖς,
 ἐριπῖς, θῦειπος, ἐνίπω, παρθενοπίπης, ρίπῃ, ρίπῖς, ρίπῃ
 vrbs, Ιλ.β, σιπῖς, κνιπός, σκίπων. Indifferens ἐνιπῇ,
 ἐέλπω.

I ante ρ producitur, vt ἶρος, ἶεις, ιρβός, ὕριως,
 ὀσιεις.

I ante σ corripitur, vt ἡμῶς, ἴσως forte, κλῖσις, κρί-
 σις, μῖσος piaculum. σφῖσιν in datiuo plurali pronom-
 inis tertiae personæ. Producent Αγχίσις, ἀμφισός,
 ἀμισός, βεισις, θεμισώ, ἴσως æque, μῖσος odium, ἦσος,
 πῖσα vrbs, ἴσις. sunt tamen qui πῖσα scribunt gemino
 σ. πῖσος vbertas, vnde πῖσις vber, τελμισός. In-
 differens ἴσος æqualis, & ab eo composita pleraque.

I ante τ corripitur, vt ἀλφῖτα, θεόκριτος, ἴπος. Pro-
 ducunt ἀκόνιτον, ἴπων vrbs, ἴφιος, κλιπός, λῖτον, λιπός, πα-
 λίνπος, σῖτος, ὑπῖν, ὕφιος, πείπων, φῖτος, φελίω, vnde
 πέφικα. Et nomina finita in ιη. vt ἀφροδίτη, μελίτη.
 & in ιης, & ιης. vt ὀπλίης, πολίης, μαχαεῖης, διῖης.
 exceptis verbalibus deductis à verbis penultimam
 præteriti corripientibus. vt κριτῖς ἀκρίπτω & cō-
 posita ab illis, vt δικαοκρίτης, ὤεικτίτης.

I ante χ corripitur, vt $\acute{\epsilon}\iota\chi\omega$, $\delta\delta\lambda\iota\chi\acute{o}\varsigma$. Producit $\acute{\iota}\chi\acute{\omega}\rho$.

I ante ϕ corripitur, vt $\acute{\epsilon}\iota\phi\acute{o}\varsigma$, $\acute{\epsilon}\epsilon\phi\acute{o}\varsigma$, $\alpha\acute{\iota}\pi\phi\acute{o}\varsigma$. Producent $\chi\epsilon\acute{\iota}\phi\acute{o}\varsigma$, $\acute{\iota}\phi\acute{\iota}$ cum deductis & compositis, vt $\acute{\iota}\phi\theta\acute{\iota}\varsigma$, $\acute{\iota}\phi\acute{\iota}\varsigma$. Item $\acute{\sigma}\acute{\iota}\phi\acute{o}\varsigma$, $\acute{\sigma}\acute{\epsilon}\epsilon\phi\acute{o}\varsigma$, $\acute{\sigma}\acute{\iota}\phi\acute{\omega}\rho$. Indifferens $\acute{\iota}\phi\acute{\omega}$. ningo.

SC H O L. Κοχλίας.) In masculinis barytonis in $\acute{\iota}\alpha\varsigma$, breue est $\acute{\iota}$.

Πενία, Ολία.) Quidā sic præcipiunt: Fæminina oxytona in $\acute{\iota}\alpha$ breue habent $\acute{\iota}$, & longum α , præterquam $\acute{\iota}\alpha$ & $\mu\acute{\iota}\alpha$, quæ utraq; habent breues. Alij sic, Nomina definitia in $\acute{\iota}\alpha$, vltimam habentia longam, corripunt $\acute{\iota}$, vt $\acute{\epsilon}\xi\acute{\omega}\acute{\iota}\alpha$, $\pi\acute{\omega}\nu\acute{\iota}\alpha$, excepto $\alpha\acute{\iota}\acute{\iota}\alpha$.

Φίλιος.) Nomina finita in $\acute{\iota}\omicron\varsigma$, siue proparoxytona sint, siue paroxytona, penultimum $\acute{\iota}$ habent breue. vt $\delta\lambda\acute{\iota}\omicron\varsigma$, $\alpha\acute{\epsilon}\xi\acute{\iota}\omicron\varsigma$, $\pi\acute{\omega}\lambda\acute{\iota}\omicron\varsigma$, $\beta\acute{\iota}\omicron\varsigma$: properisponena verò longum, iuxta regulā tonorū præcipiētē, vt $\lambda\acute{o}\gamma\alpha$ penultima ante breuē, si tonū receptura sit, circumflectatur. vt $\chi\acute{\iota}\omicron\varsigma$, $\delta\acute{\iota}\omicron\varsigma$, $\phi\acute{\iota}\omicron\varsigma$, & similia quæ quidē contracta sunt. aliās $\chi\acute{\iota}\omicron\varsigma$ & $\acute{\iota}\omicron\varsigma$ nomina insularum primitiua acuunt priorē utpote breuem. Hic igitur tonus quantitatem docet, sicut invicem quantitas quandoque tonum distinguit. Proinde non raro conducet rationem toni cognoscere, ad quantitatem deprehendendā. Neque id sperni ob circulum debet: quem in multis locis utilius & ad maiorem euidētiam admittes, quā si priuatim regulam absque ratione addiscendam tibi proponas.

Θηρίον.) nempe $\acute{\iota}$ in neutris diminutiuis in $\acute{\iota}\omicron\nu$, siue ea paroxytona sint siue proparoxytona, corripitur.

Κυλίω.) verba barytona polysyllaba in $\acute{\iota}\omega$ corripunt $\acute{\iota}$, excepto $\mu\epsilon\tau\acute{\epsilon}\rho\acute{\iota}\omega$.

Πίον.) quia dissyllaba appellatiua finita in $\acute{\iota}\omega\nu$, productum habent $\acute{\iota}$.

Βελτίον.) in horum tamen neutris breue est $\acute{\iota}$, quia comparatiuorum in $\acute{o}\nu$ penultima anceps corripitur, vt

τὸ ἥδιον, βέλπον. præter dissyllaba. vt δᾶπνον, μάλλον. Etiam γλυκίων breue habet i. quod itidem accidit in aliis habentibus præcedentem breuem: vt in χακίων, ταχίων. Similiter in finitis in ιων, interdum i produci- tur. vt in κάκιον apud Theognidem non semel. Eadem ratione i quoque corripitur in διηελίων, ξωπυρίων, δον- χαλίονος, ξωπυρίωνος, & in aliis ω seruantibus in obli- quis. Contrā in mutantibus ipsum in o, plerumque pro- ducitur. vt in ἀμείων, βερχίων, ὑπὸρίων, ἐχίων, δολίων, πανθίων, κίων, ὀρίων, πίων. τὸ ἀμείωνος, βερχίωνος, & cæt. In paucis compositis corripitur, vt in αἰετικίων, χρονίων vero & ὠρίων indifferenter vsurpantur.

Τιθόριος.) apud Nonnum producit penultimum i, ob præcedentes breues.

Γήας.) Orpheus in Argonaut. semel producit, sic scribens, γιγάντων, οἱ λυγρόν ἀπ' οὐρανοῦ ἐντάξαντο.

Σίδην.) priorem huius & breuem & longam facit Ni- cander in Theriacis.

Ορφανικός.) nomina possessiua oxytona in ικς, bre- ue habent i, vt τραυματικός.

Μυρίκη.) apud Homerum reperio indifferens, apud alios longum.

Φίλος.) in nominibus finitis in ιλς & in νλς bary- tonis, breuis est anceps.

Αλκιμος.) in nominibus deriuatiuis polysyllabis sim- plicibus finitis in ιμος, breue est i.

Κρίμα.) verbalia in ιμα facta à prima persona præ- teriti passiuī, i habente correptum, suæ originis quan- titatē obseruant. vt κρίμα, κλίμα, à κέκριμαι κέκλημαι.

Βριμῶ.) id est, Proserpina, λόγον habet i, licet com- positum dicatur à βρι particula i corripiente, vt sit quasi βρίμηνις iracunda. Apollonius, βριμῶ νυκτιπόλιν φθο- νήν ἐξέροισιν ἀνάσταν.

Γυρίνος.) ranula, aliàs etiam γέριως, γοριώνων, v cor- repto à Nicandro vsurpatur.

Εαρινός.) vernus. In nominibus oxytonis polysylla-

bis finitis in *ivos*, quæ tempus significant, *i* corripitur, quanquam interdum etiam producitur. Ιλ. φ, ὡς δ' ὅτ' ὁπωρινὸς βορέης. Aratus, ἢ ῥύξει ὁρῶν ἐρημαίῃ ὀλο-
λυνγόν. De quantitate nominum finitorum in *ivos*, iei-
ne agunt Grammatici, quos mihi licuit cōsulere. Quin
& inter ipsos parum hac in re convenit: sicuti & in aliis
perquam multis.

Αἶγινα.) penultimam habet productam, etiam cum
fœminam significat. Orphe. πολέεσ' αἰακίδην αἶγινης
ἀγλαὸν ὕδον.

Σίνουμα.) producitur. σίνος vero apud Nicandrum
commune est.

Κρίσις.) apud Nonnum semel productum reperi, &
iterum apud Moschum.

Αμνισὸς, ἀμεισός.) hæc aliàs duplici & scripta videntur
in multis codicibus: sicuti ἀμεισὸς quoque & κν-
εισὸς in syncerissimis quibusque.

Ιπνς.) superius dictum est, *i* inceptium ante τ
corripitur.

Παλίνπτος.) Homer. ὁδ. α, corripit penultimam, πα-
λίνπτα ἔργα γηϊάδ', ἄπτος tamen à Phocylide pro-
ducitur.

Θεόκριτος.) in epigrammat. ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ θεό-
κριτος, ὅς τ' αὖτε γράψα, corripitur: in alio producitur, si
tamen menda vacat, γνῶσι θεόκριτον προσιδὼν τὸν ὀλυμ-
πονίαν.

Αφροδίτη.) Demetrius Moschus non semel corripit
i, quum Orpheus & Homerus ubique producant.

Σείχω.) apud Homerum corripit *i*. Nonnus in pa-
raphrasi non semel producit: nisi forte in hoc scriben-
dum perpetuo sit σείχω: sicuti in eodem opere crebro
legitur.

DE QVANTITATE Y, IN PEN-
ultimis syllabis. Cap. XXIII.

Y Ante vocalem corripitur, vt ἀμφιτεύων, δίκτυον, κρύος, μεθύω, πανύω. Producunt ενύω, θυάς, κῦαλξ, μύω, μῶν, μῶω, πῦος, σῖαλξ, ὕω, ὄ-verba in uo ante u habentia duas consonātes, vñāme duplicem, aut alioqui præcedentem syllabam longam. vt πύω, πιπύω, ξύω, ἰδρύω, ἐριπύω, ἰμύω, μέρυομαι, ὠρύομαι. quanquam horum quædam indifferenter vsurpata reperiēs, præsertim quæ sequuntur: θύω, λύω, ῥύομαι, δακρύω, κροκύω, δύω, φύω, ἐρύω, ᾠρύω, βρύω, ἀνύω, μιλύω.

Υ ante β corripitur, vt ἀλύβη, κύβος. Producit ὕβος.

Υ ante γ corripitur, vt ζυγόν, μέρμερυγή, φυγή. Producunt ἀμδρυγή, γύγης, ἰϋγή, λαισρύγων, ὀλορυγή, πυγή, τρυγών.

Υ ante δ corripitur, vt κλύδων, ἄμυδης. Producunt ἄβυδος, βοτρυδών, ἐλεκηδής, κῦδος, λυδός, πυδεῖς, φερικώδης. Indifferens ὕδωρ.

Υ ante θ corripitur, vt σκῦθης, ἐγγύθι. Producunt βυθός, μῦθος, ζῦθος, πύθω verbum, πυθὼ nomen.

Υ ante χ corripitur, vt γλυκὺς, μύκης. Producunt βρυκός, βρύχω, συκῆ, σῦκον, φυκίς, φῦκος. Indifferens ἐρύχω.

Υ ante λ corripitur, vt σκύλαλξ, πύλος μορμύλος. Producunt ἄσυλας, ἐειφύλη, κεινδύλα, ὤλος, τύλη, φυλή, μωλὺς, ὕλαλξ, ὕλη, φύλας, φυλὺς, φυλὼ, χυλός. Ὁ nomina dissyllaba substantiua in υλον, vt σκύλον, φῦ-

λοι. excepto ζύλον.

Υ ante μ corripitur, vt θυμός, πολυώνυμος, ὕμνῳ. Et verbalia finita in υμα, vt χύμα, πλύμα. Produciunt tamen θυμα, κῦμα, ἔτ' aliquādo λῦμα. Item ἀμώμων, θυμῶν acerviis, κῶμη, στυμόν. Et dissyllaba in υμός, ἔτ' ab ipsis composita, vt χυμός, θυμός, ῥυμός, πωθύματος. Item casus plurales pronominis secundæ personæ cum possessivis ab eo derivatis, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμαῖ, ἔτ' ὑμός, sicut ὑμέτερος. Item verborum in μι themata, ac personæ superius indicatæ. Indifferens νώνυμος.

Υ ante ν corripitur, vt δικαιοσύνη, κορυφή, ἔτ' κύων in obliquis κυνός, κυνί, ἔτ' c. Produciunt βιδυνός, γευνός, χορπυίς, δίκτυα, μέλαινα, τυνή pro σὺ tu, secundum Doros. αῶις, φορκυίς. ἔτ' nomina in υως dissyllaba, vt φρωός, θυίος. excepto πλωός. quibus accedunt ἀνθύθυτος, κίνδυλος, λάζυμος, ὀρκύνος, πάχυος. Item dissyllaba in ων, vt μωή, φρωή. excepto ζωή cum compositis, ἀνδρόζωος, ἔτ' alijs. Item δυνώ, ἔτ' verba polysyllaba oxytona in ωω. vt μοιλωώ, ὀβύτω. Item ξωός, ὀπίξωος, ἔτ' similia à ξωὸ composita, de quibus supra dictum est.

Υ ante π corripitur, vt κτύπος, ῥύπις. Produciunt γευπός, λύπη, ἔτ' πινάυπις in hymn. Homer.

Υ ante ρ corripitur, vt λύρα, μῶρον, πορφύρα. Produciunt ἄγκυρα, ἀλιμωρής, γέφυρα, γυρή, γυρός, κανύρη, κορυή, κύρος, λάφυρα, μελίγυρις, νίσυρος, ὀλύρα, ὀνόγυρος, πάπυρος, πίτυρα, πλημμυεῖς, πυρός, σκῦρος in similia, σύειξ, σφύρα, πυρός, πυρώ. Et nomina oxytona in ρρος, habentia antepenultimam positione siue natura

longam. vt οἰζυρός, ἰζυρός. & verba finita in υρω vel υρομαι, vt φύρω, σίρω, μύρομαι, κύρομαι.

Υ ante σ producitur, vt φῦσα, χυσός, δώνυτος, καμύσις, corripunt λύσις, φύσις, χύσις, & eiusmodi verbalia finita in ισις.

Υ ante τ corripitur, vt κλυτός, φυτὸν, ὑόπ. Produ-
cunt nomina & verbalia in υτις, υτηρ, υτις, à verbis
in primis penultimam producentibus. vt μλωυτις,
μλωυτήρ, πρεσβύτις, πρεσβύτης. Item ἀδάκρυτις, ἀλά-
κρυτος, αὔτη, βλαυτός, βιρυτός, γαρυτός, κροκυτός, ῥύτωρ,
ῥυτή, λύτωρ, μλωύτωρ, & similia. ῖυτός, σκῦτός.

Υ ante φ corripitur, vt τρυφή, κύφος υἱός, κορυ-
φή. Producent ἐνυφος, κέλυφος, κωφός incivitus, κῶ-
φων, σύφω, εὔφος, πῶφος, βῶφος.

Υ ante χ corripitur, vt πύχι, βρύχα & ὑπὸ βρυχα
adverbia. Producent verba finita in ὑχω, vt τρύχω,
ψύχω, βρύχω. Item βρυχή, ψυχή, ἐλεβρύχης, ἀμφύχης.
Et nomina composita ab ὀρύττω. vt πεμωρύχης, τρι-
χωρύχης.

SCHOL. Αμειβύων.) Quia exit in ονός, iuxta
regulam supra positam de quantitate ancipitis penul-
timæ nominum desinentium in ων, quanquam ea inter-
dum fallit, vnde à quibusdam aliter adducitur.

Μεθύω.) verba finita in υω, pleraque in presenti ha-
bent indifferentem ancipitem, in futuro vero & tempo-
ribus inde natis, vt plurimum longam.

Πύλσις.) in nominibus finitis in υλσις corripitur υ, fi-
cuti, quoque in ιλσις. vt ἑλσις.

Πολύωνυμος.) apud Theocritum. itidem cetera ab
ὄνομα composita, vt ὁμώνυμος, & δυσώνυμος. ἰλ. μ.

Θύμα, κῦμα.) corripitur tamen ἐξυμα, & fortasse id ge

nus alia. Hic enim inter Grammaticos non convenit. Quidam tradunt nomina dissyllaba in $\mu\alpha$ præcedente ν , ipsum corripere, ut $\chi\acute{\nu}\mu\alpha$, $\pi\acute{\lambda}\nu\mu\alpha$, $\delta\acute{\nu}\mu\alpha$. exceptis $\lambda\acute{\nu}\mu\alpha$ & $\delta\acute{\nu}\mu\alpha$, quæ dialecto producuntur, & adhuc $\chi\acute{\nu}\mu\alpha$. Alij nomina neutra in $\mu\alpha$ purum desinentia penultimam habere productam, ut $\delta\acute{\nu}\mu\alpha$, $\epsilon\acute{\nu}\mu\alpha$, $\chi\acute{\nu}\mu\alpha$, exceptis quæ veniunt à verbis in $\mu\iota$, ut $\delta\acute{\epsilon}\mu\alpha$, $\delta\acute{o}\mu\alpha$, & quæ non habent $\mu\alpha$ purum, quod ea fere penultimam natura breuem habeant, ut $\beta\epsilon\acute{\epsilon}\gamma\mu\alpha$, $\delta\acute{o}\gamma\mu\alpha$.

$\chi\upsilon\mu\acute{o}\varsigma$.) Nomina masculina in $\mu\omicron\varsigma$, quæ nascuntur à prima persona præteriti perfecti, penultimam omnino producere volunt, aut natura, aut saltem positione. Ideoque à $\delta\acute{\epsilon}\delta\iota\mu\alpha\iota$ fit $\delta\iota\sigma\mu\acute{o}\varsigma$.

$\kappa\omicron\varsigma\epsilon\acute{\iota}\omega\eta$.) in polysyllabis in $\omega\eta$ breue est v. sed in dissyllabis longum. Nicander in Alexiph. semel produxit ν in $\kappa\omicron\varsigma\epsilon\acute{\iota}\omega\eta$.

$\kappa\iota\acute{\nu}\delta\iota\omega\omicron\varsigma$.) Quod quidam tradunt polysyllaba in $\iota\omega\omicron\varsigma$, ν producere, non est uniuersaliter verum: $\pi\acute{\iota}\sigma\iota\omega\omicron\varsigma$ certe & $\gamma\eta\theta\acute{o}\sigma\iota\omega\omicron\varsigma$, & fortè alia, corripunt.

$\Sigma\phi\acute{\upsilon}\nu\epsilon\alpha$.) malleus. nam $\sigma\phi\upsilon\epsilon\acute{o}\nu$ pro planta, corripitur cum compositis ut $\kappa\alpha\ \chi\acute{\iota}\sigma\phi\upsilon\epsilon\acute{o}\varsigma$.

$\tau\upsilon\epsilon\acute{o}\varsigma$.) Nomina dissyllaba oxytona desinentia in $\epsilon\omicron\varsigma$, si in priori syllaba habent ν , ipsum producunt. ut $\tau\upsilon\epsilon\acute{o}\varsigma$, $\pi\upsilon\epsilon\acute{o}\varsigma$.

$\iota\chi\upsilon\epsilon\acute{o}\varsigma$.) non omnia eiusmodi producunt penultimam. Nempe $\acute{\alpha}\lambda\mu\upsilon\epsilon\acute{o}\varsigma$ apud Orpheum & Homerum eandem corripit.

$\Delta\iota\acute{\omega}\nu\upsilon\sigma\omicron\varsigma$.) apud eosdem alicubi per ω , alicubi per o sed sepius geminato α , $\delta\iota\acute{\omega}\nu\alpha\alpha\omicron\varsigma$, vel $\delta\iota\acute{o}\nu\alpha\alpha\omicron\varsigma$.

$\Phi\acute{\nu}\sigma\iota\varsigma$.) correptum reperio apud Orpheum, in opere de lapidibus, capite de curialio. In initio verò hymni $\epsilon\iota\varsigma\ \phi\upsilon\sigma\iota\upsilon$, ubi vulgati codices habent $\phi\acute{\nu}\sigma\iota\ \pi\alpha\mu\mu\acute{\eta}\tau\iota\epsilon\alpha$ $\delta\epsilon\acute{\alpha}\ \pi\omicron\lambda\upsilon\mu\acute{\eta}\chi\alpha\iota\epsilon\ \mu\acute{\eta}\pi\epsilon$, deesse videtur $\acute{\omega}$ aduerbium. à quo inchoant alij eiusdem hymni $\epsilon\iota\varsigma\ \acute{\alpha}\iota\delta\acute{\epsilon}\epsilon\alpha$, $\tau\upsilon\phi\acute{\omega}\nu\alpha$, $\eta\epsilon\acute{\epsilon}\alpha$, $\delta\iota\kappa\alpha\sigma\sigma\acute{\omega}\nu\eta\upsilon$. ut sit, $\acute{\omega}\ \phi\acute{\nu}\sigma\iota$ dactylus non trochæus, nec pyrrychius, quos heroicum carmen nescit. Idem

Orpheus alias huius nominis priorem non semel corripit. At verò Demetrius Moschus Orphei, vt videtur, studiosus (nam in hoc ipsum opus de lapidibus præfatur) nomen φύσις priori quoque producta vsurpat, in poemate de Helena & Alexandro.

DE ANCIPI TVM QVANTITATE in vltimis syllabis. Cap. XXIII I.

A Terminale corripitur, vt ἡ τε ἀπειρα, μαῖα, μῆρα, βαρεῖα, ἰππότα, ξύλα, σῶμα, πύλασα, δοῦσα, αἶαντα, πέτοφα, ἔπυλα, ἦα, ὄγα, id est, tacite, aduerbium. Producitur autem in nominibus oxytonis & circumflexis. vt χαρά, πινερά, ἀπλωᾷ & in paroxytonis in ια. vt φίλια, & in εῖα deductis à verbo in ὄω. vt βασιλεύω βασιλεία, πρεσβύω πρεσβεία. Item in fæmininis adiectiuorum, quorum vltima genitiui masculinæ terminationis longa est. vt ὁ δίκαιος τῷ δίκαιῳ, ἢ δικάϊα. Exceptis duobus breuibus, à δῖος δῖος, ἢ δῖα, & à πέπιρος πέπιρος, ἢ πέπιρα. Item in substantiuis finitis in δα, δα, vt λήδα, σιμαῖδα. Et in εα, non precedente diphthongo, vt πῆρα, quorum quantitatem sequuntur φαῖδρα, λαύρα, σῶρα, αἶρα. & καῖρα fæmininum siue neutrum. Et quæ alteram habent consonantem cum ρ, vt ἄρα, πέρα. præter ταῖρα & σχολόπιδρα. Item ex habentibus diphthongum in polysyllabis finitis in αια, vt σεληναῖα. Item in articulis fæmininis dualis. Ἐὰν ἡμά. Nā in neutris pluralis corripitur, τὰ ἀ ξύλα. secundum analogiam nominum parium, genere & terminatione illis similium. Item in vocatiuis nominum in

ας primæ declinationis, & in dualibus primæ & secundæ. Vt ὦ αἰνεία τὼ ὦ αἰνεία. τὰ ὦ μοῦσα. quibus similes sunt vocatiui illi poetici, ὦ λαοδάμα & πολυδάμα apud Homer. ὁ δ. θ. & ἰλ. σ. & si qui sunt eiusmodi. Item in genitiuis singularibus Doricis eiusdē declinationis, Vt τῆ αἰνεία, pro αἰνείν. Item in accusatiuis in α à nominibus in δς Attice, Vt ἀτρεΐα, πηλεΐα. In iisdem tamen tonice corripitur. ᾧ quoque aduerbium percussione producitur.

Αν corripitur, Vt τὴν βράτταν, ὦ αἶαν, ἔπυσαν, τὸ πύσαν. Producentur recti & vocatiui nominū masculinorum finitorum in αν, Vt ὁ ὦ ἀλκμαν, παῖ. sic ὦ παῖ. & accusatiui singulares nominum parium primæ declinationis, τὸν αἰνείαν. Item λίαν & τὸ παῖ omne, cum compositis.

Αρ producitur, Vt ὁ κάρ, ψάρ. corripitur verò ὁ μακάρ, ἢ ὅαρ, δαμόρ. & γδ, αὐτάρ coniunctiones. & nomina neutra, Vt τὸ νέκταρ, ἄλκαρ, ἡμάρ.

Ας corripitur, Vt κέρας, δῖκας, αἶαντας, τύποιτας, ὕμας, ἀγκας aduerbium. Producent recti singulares masculini nominum circumflexorum & barytonorum. Vt ἡωμας, αἶας, αἰνείας, præter μέγας, λαας. & nomina à κερανύω derivata. Vt κρας, μελικράς. cuiusmodi sunt ὁ ἱμας, αἰδριας. Item omnis genitiuis & accusatiuis par, Vt τῆς πατρεΐας, τὰς πατρεΐας, τὰς βατρίδας, τοῖς αἰνείας. Et articulus accusatiui τας. Item recti masculini actiui participiorum. Vt πύσας, ποίνσας, ἰστας. Item ἡμας, ὕμας, σφας, quia sunt ex contractione, sicuti & κρας δὲ τὸ τῷ κραας.

I terminale corripitur, Vt μέλι, αἶαντι, αἶαςι, δῖ-

νῆφι, τῷ πλοισι, ὕδισσι, τῷ πλοισι, νῶϊ, σφῶϊ, σφίσι, ὅπ, διόπ, γό-
σφι, ὀπονηπὶ. Producent κρι, ἔ nomina literarum, vt
ῥι, πι. circumflecti enim solent. Item καί, τῶϊ, τοῦ π, δει-
εἰ. ἔ vbicunque, in fine additur ad demonstrandū.

1. In corripitur, vt νιν, μιν, σφιν pronomina, ἔ ἡμιν,
ὕμιν poetice. ἔ ἄμμιν, ὕμμιν AEolice. Item σφιν, πᾶ-
λιν, δὲ νῆφιν, τῶ πάλιν. Producent ἡμῖν, ὕμῖν, ἔ δικα-
τάληκτα, vt ἴν, ῥίν, λιν, δελφίν, ἀκπῖ.

1s corripitur, vt ὁ πάρις, ἡ πόλις, λέξις, βελήϊς, δις,
ἀμοιβᾶδις. Producent nomina monosyllaba, vt κίς,
excepto ἕς. ἔ dicatalecta, vt λῖς, ἀκπῖς. Item com-
posita paroxytona genus suorum simplicium va-
riantia. vt ab ἡ κνήμῃ ὁ δὲ κνήμις. ab ἡ ἀκπῖς, ὁ χευσά-
κπς. ἀκπῖς, ὁ πολυκπῖς. Illa vero κπῖς, βαλῖς, κπ-
πῖς, κπνῖς, σφεγῖς, ἀψῖς, ἀκπῖς ἔ similia, fæminina
videlicet oxytona dissyllaba penultimam natura lō-
gam habentia, quæ non sunt propria nec diminuti-
ua, quidam tradunt, in recto, sicut in obliquis pro-
ducere.

γ corripitur, vt σὺ, δᾶκτυ. Producent τὸ tu. ἔ
aduerbia quæ inarticulate proferuntur. vt ὤ ὤ olfa-
cientis. ἔ γῆδ grunniens, ἔ similia. item αἰ πκπῖ.
Et nomina literarum, vt μδ, νδ. ἔ υ finale in obli-
quis huius nominis φόρκως. Item tertiæ personæ ἀ ver-
bis in μι, vt δαίνυ, ἔφου, ἔδου, καπῖδου.

γν corripitur, vt τὸ ζῶντων, τῶ coniunctio com-
pletiva. τὸν βαρῶ. Producent τῶ aduerbiū
nunc. ἔ δικατάληκτα, vt φόρκως, φόρκων. ἔ accusa-
tini venientes à rectis producētibus. vt μῶ, ἰκῶ. ἔ
primæ personæ in verbis in μι. vt ἐζῶντων, ἔφω.

Τρ̄ producitur, vt τὸ πῦρ, ὁ μὲρ, οὗρ.

Υς corripitur, vt ὁ πῆχυς, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, βαδύς, ὀξύς. Producent verò ῥῆκας, ἀγλίς. & nomina monosyllaba, vt μῆς, σῆς. Item substantiua tam oxytona quàm circumflexa, quæ per os purum declinantur. vt ἰλίς, ἰχθυίς, ὀφρύς, ἰνδύς. & diminutiua, vt διονίς, & dicatalecta, vt φόρυς. & participia actiua masculina, vt ὁ ζῶνς.

SCHOL. De quantitate vltimarum regulas alias hic etiam compendio subiicere visum est. Rectus singularis impar variam habet vltimam: par vero, in prima & quarta declinatione semper longam, in secunda non semper, in tertia semper breuem. Genitiuus & datiuus singularis impar vltimam habet breuem: par vero longam. Accusatiuus singularis impar sui genitiui quantitatem sequitur, par vero sui recti. Vocatiuus singularis fere suum rectum sequitur: nisi quòd aliquando minor est, maior vero nunquam. Casus duales & plurales, pares quidem vltimam habent productam: impares vero correptam, exceptis genitiuis, qui vbique producuntur, vt εἶν αἰαίνουσιν. τῶ αἰαίνουσιν. Hæc autem de incontractis accipienda sunt. contracta enim vbique producuntur.

Τετράξ α, μοῦα.) Omnis dictio proparoxytona vel properispomena desinens in α, ipsum corripit. Etiam nomina dissyllaba finita in α purum, præcedente α corripunt α in recto & vocatiuo.

Μῦεα.) Nomina finita in εα præcedente diphthongo, similiter corripunt α illis quatuor exceptis.

Βαρεῖα.) α finale in adiectiuorum foemininis eiusdè quantitatis est cum vltima genitiui suorum masculinorum. vt ἡ δακτύλις, α producto. quia τὸ δακτύλιον. contrà ἡ βαρεῖα, α breui, quia τὸ βαρεῖον.

Ἰωπότα.) Vocatiui in α primæ declinationis à rectis in ης, corripunt α. Qui adhuc pro rectis eadem quantitate à poetis Græcis & Latinis vsurpantur: & ab oratoribus Latinis, vt ὁ ποροφῆτης, ὁ ποροφῆτα. ὁ γεωμέτρης, ὁ γεωμέτρα. Inde hic propheta, & geometra, &c.

Ξύλα.) Omnis nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus pluralis desinens in α non contractum, corripit ipsum α. vt τὰ ὄσώματα, ξύλα. Aliàs anceps quoque finalis in neutris corripitur. vt σῶμα, &c.

Τύψαα.) Omne participium fœmininum desinens in α, ipsum corripit.

Αἶνατα.) Accusatiuus communis in contractus finitus in α, ipsum habet breue.

Τέτυφα, ἔτυφα.) Omne præteritum & indefinitum in α desinens, ipsum corripit.

Ινα.) Coniunctiones causales in breuem desinunt, excepta ὅπως.

Χαρά.) Attici in παιδὰ corripunt α.

Φιλία.) De oxytonis fœmininis finitis in ια, paulo superius dictum est, quod vltimam producant. & corripunt penultimam. exceptis ἴα & μέα, quæ ambas breues habent quanquam in genitiuo & datiuo tono mutato, quantitatem quoque vltimæ mutarunt, τῆς ἰαῖς, μέας. τῇ ἰᾷ, μεᾷ.

Πηλία.) Eurip. καὶ μὴν δέδορκα τὸνδε πηλὴα πῆλας, λεία, iambus est.

Τεγάπιξαν.) Accusatiuus enim par suum rectum sequitur. Orpheus, χαῖρες ἱπτανπίνας ἀπικέκλετο πόντιας ἥρην.

Ω αἶαν.) Quia vocatiuus vltimam habet æqualem tempore cum recto, aut minorem, vt hic: maiorem nusquam.

Τύψαν.) Omne participium neutrum non contractum vltimam corripit, præterquam futuri secūdi. vt τὸ τυπωῦν, quod iam superius est notatum.

Αλημαν.) Dictum est nomina masculina & fœmi-

nina in immutabilem desinentia vltimam habere longam, & neutra breuem. quod de rectis tantum est intelligendum.

Γὸν αἰνείας.) Vltima longa, quia fit à recto, qui semper producit, & mutato in ν.

Κέρ.) In monosyllabis in αρ producit α, in reliquis corripitur: licet in immutabilem desinant.

Κέρας.) Omne nomen neutrum in ας desinens corripitur, vt δέπας, οὔας. Item omne fœmininum & commune oxytonum, vt ἡ τριάς, ὁ καὶ ἡ ἄρεας.

Τὴν ὄντας.) Accusatiuus enim pluralis impar & incontractus in ας nominum & participiorum vltimam corripit, par vero producit. vt τοὺς αἰνείας, τὰς τεκμήζας. Cæterum Dorice etiam pares correpti reperiuntur, vt apud Theocritum, ἅ πέντες, ὄχλας ἐνέκμα, & τὰς apud eundem, βόσκε τὰς αἶγας.

Αγκας.) aduerbium, id est in vlnis. sicut οἰκας, αἰδέρεκας, ἀβέμας, & similia.

Λάας.) cum vrbe significat, spondaicum est: cum lapidem trochaicum. legitur etiam per contractionem λαῖ, λᾶ, pro vrbe & pro lapide. Itidem μέγας, cum viri proprium est, posteriorem producit: cum vero adiectiuum, hoc est magnus corripit.

Κεράς.) pro capite in recto non memini me legisse, sed tantum in obliquis singularis, & in plurali producta priori. Ἰλ. α, κρατὸς ἅπα' ἀθανάτοιο. Et iterum κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ. reperitur & κράτα priore correpta sicut κάρα.

Ο τὴν ας.) Participia in ας aliquādo corripunt α, raro tamen, veluti apud Hesiodum, δῆσας ἀλκυτοπέδησι πορομένηα.

Αἰαιπ.) Quia omnis datiuus singularis & pluralis impar in i correptum desinit.

Εὐνήα.) (Syllabæ α & εν adiectæ finibus dictionum corripuntur.

Τίθημι.) Vltimum i in verbis semper corripitur.

Οπ.) Coniun-

Οπ.) Coniunctiones causales breui desinunt, vt paulo ante notatum est.

Απωνηπί.) Aduerbia eiusmodi finita in ι ipsum ferè corripunt. vt *παραπωνησις* apud Theocritum *ἀμογηπί* apud Callimachum *μεγαλωσι*, *Ιλ. σ.* & *μελεισι* *Ιλιάδ. ω.* Quæ tamen aliquando producuntur, vt apud Callimachum *ἀφρικπί*, & *Ιλ. κ.*, *ἐργηρηπί*. & *Ιλ. ο.*, *ἀνιδρωπί*. & *ρ.* *ἀναιμωπί*. Veruntamen in his locis *π* cæsura est.

Ιν, ῥίν.) quia desinunt immutabili, producuntur.

Ο καὶ ἡ ὕς.) hoc vnum nomen è monosyllabis breui definit, cætera longa.

Η λέξις, βεισις.) Quidam tradunt barytona in ις habentia consonantem futuri, & fœminina oxytona quælibet ι purum habentia ipsum corripere: sed oxytona fœminina simplicia dissyllaba producere, vt *κρηπίς*. aliis placet nomina omnia finita in ις simplicia non circumflexa, finalem in recto corripere.

Δίς.) aduerbia in ις breue habent ι. mirum quod Gaza notat ι in *τῆς* produci, licet in *βίᾱ* corripatur. Nam apud Theocritū bis corripitur in duobus primis Edylliis. in primo sic, *ὥς τῆς ἀμέλξαι*. in secundo sic, *ἐς τῆς ἀποσένδω*. Itidem apud Nicandrum, & alios.

Αντηρν.) fit ex *ἀντηρνε*, quod vs vltimum corripit. Ideoque aliquando eadem quantitate est apud poetam. veluti *Ιλ. ε.*, *οὐ μ' εἶας μακάρεσσι θεοῖς ἀντηρὸν μάχεσθαι*. sed producto ν in eodem libro & aliàs frequentissime. Quidam sic tradunt: aduerbia finita in ν ipsum breue habere. vt *μεταξὺν*, *νεωνηρὸν*, excepto *ἀντηρν*.

Φόρνε.) De quantitate recti nominum in ω vel vs desinentium grammatici certant. de obliquis dictum est in cremento.

Εφν, ἔδν.) abiecto augmento circumflectuntur, *ἄν*, *φν*. Producuntur autem quod sint à verbis εἰς μ. de quibus aliàs satis dictum est.

Πῆχυν ἀδακυν.) Barytona in vs siue vnus, siue plurium generum, vltimam corripunt. Itidem adiectiua

b

oxytona, ut βαρύς, ὀξύς. sed ἰχθύς apud Oppianum modo corripit, modo producit.

DE VARIATIONE ABVS V'
que syllabarum apud poetas.

Cap. XXV.

EX haftenus dictis apparet, quæ syllabæ è comuni vsu ac certis receptissimisque regulis longæ, quæ item breues, quæ demum mediæ siue indifferentes assumuntur. Nunc dicendum aliquid de licentia, qua syllabis quibusdam poetæ abutuntur.

Vocales igitur natura breues, interdum nulla metrica ratione à poetis extenduntur. ut Ιλ. ↓, *Ἐπιδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλάσποντον ἴκοντο.* ad quæ modum alij quoque versus ab ἐπιδὴ inchoant apud Homerum. Ad hæc Ιλ. μ, ὄφρις producit priorem. *τῶες δ' ἐρρίγηται, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.* E diuerso longæ aliquando corripuntur. ut ὄλ. π, *εἰ δ' ὑμῖν ὄδὲ μῶτος ἀφαιδαίει, ἀλλὰ βούλεσθ', ἀλλὰ ἐσ,* dactylus est. Quin ε̄ vnus alicuius dictionis ancipitem in versu eodem quandoque productam ε̄ correptam inuenimus. ut Ιλ. ε, *ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ, μαιφονε, πειχσιπλήτα.* ε̄ apud Theocritum, *πολλάκις ὦ πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφαται.* ite apud Callimachum, *ἦ ἦ παῖσι ἀκούομεν.* quem versiculum subinde intercalat. Illud vero Theocriti, *Αἰαὶ ἔρωσ ἀνταρὲ π' μιν μέλαισιν ἐκ χροὸς αἶμα.* ε̄ Callimachi illud, *οἷα δ' ὄλον τὸ μέλαθρον, ἕκασ' ἕκασ' ὅς περ ἀλγέος.* excusationem vtrunque habet, alterum diphthongo, quæ finalis vocali sequente est in-

differens: alterum ob *s*, quæ finalis vocalem præcedentem alioqui breuem producere solet. Præterea si regulæ quædam tanquam generales & statæ ubique assumantur: quicquid præter illas accadat, irregulare & licentiosum iudicari poterit. Sic exempli gratia in ἀνὴρ, ὄψις, ἀνέμωρ, ἀπόμεν, φίλος, φιλέω, & alijs inter indifferentia notatis: quia primæ syllabæ frequentius corripuntur: quoties productæ obuiabunt, poetica libertate, siue alioqui necessitate, præter regulam id factum dicere licebit. Eadem consideratione abusum deprehendemus, quum quãtitas variatur ex occasione præcedentium, aut sequentium syllabarum. Cuius rei sæpiuscule admonuimus. Item variationem, si meminerimus desinentiarum & cæsurarum, contractionum & syncoparum, synizeseos, liquefcentiæ, positionis & monosyllaborum. Nam his propemodum locis syllabarum variatio apud Græcos & apud Latinos illorum æmulos, ex æquo pene constare videtur. tametsi illi à Latinis audaciores liberioresque iudicantur. Quæ quidem nota non tam in Græcis hæret ob syllabarum tempora inuersa, quàm ob literarum additiones, detractio-
 nes, transpositiones, immutationes, & peculiare, siue etiam à dialectis acceptas dictiones, similisque dictionum inuersiones: quæ libro sequenti bona ex parte indicabuntur. Poætæ præterea Græci, Lyrici, Comici, & Tragici dictiones frequentissime detruncantes, cum finibus præcedentium versuum & initijs sequentium partiuntur. Sicuti apud Aristophanẽ, Pindarum, Sophoclem, Æschylum, & Euripidem in
 b ij

hymnis & choris videre est, quod nusquam Latini audent. Desiderabit post hæc aliquis pedum metrorumque rationem. de qua tamen silendum omnino iudicaui. Quandoquidem multi veterum ac recentiorum Grammaticorum ea de re iusti libri circunferuntur. Nam præter Latinos præceptores, qui Latinis Græcanica metra explicant, habemus editos Hephæstionem, & Aristophanis ac Pindari interpretes. A quibus huius negotij difficillima quæque diligenter explicantur.

SCHOL. Hic poetica libertas & præcipue occasiones inuertendarum syllabarum veluti epilogo perstringuntur, Interpres Homeri in locum adductum ex initio *Il.* 4, ita scribit, ἀκέφαλον καλεῖται ὅτι τὸ μέτρον ἀπὸ πονδὲ καὶ κατὰρχῆς ὁ σίχος. id est, Acephalum vocatur hoc metrum: afficitur enim versus circa principium. Et iterum in locum alterum, *Il.* 6, ἀπὸ πονδὲ δὲ τὸ πῶς τέλειος ὁ σίχος, ἔχων τὸν οὐκ ἄννο βραχεῖων πῦρξίχιον, καὶ καλεῖται μέσρος, id est, Versus circa finem afficitur: quum habeat pyrrhichium constantem duabus breuib, vocaturque miurus. Huiusmodi loca etiam apud Latinos poetas inveniuntur, vt apud Virgilium, Exercet Diana choro. & Miscueruntque herbas, & c. Item alia, vbi eiusdem dictionis vocalis in vno versu & longa & brevis accipitur, vt apud eundem, Et longum formose vale vale inquit Iola, quanquam hic sequens vocalis excusat: sicuti in illo Theocriti, αἰ αἰ ἔρως, & c. Habent etiam Latini suas syllabas indifferentes. Variant quoque quantitatem ob præcedentes & sequentes, vt Italiam fato. & Egerimus nosti. Porro diphthongos & vocales longas sequentibus vocalibus corripunt. vt Insulæ Ionio in magno. Itē. Sub Illo alto. & Sudibúsve præuistis. Vtuntur & synizefi, vt Laquearib⁹ aureis, & Aluearia vimine

texta. Item positionibus & liquefcentiis ferme iisdem.
 Ad hæc monosyllabis breuibus indifferenter. Virgilius
 tertio AEncid. Liminâque laurûsque dei. quo in loco
 id ipsum Seruius notat. Diæreses uero, synæreses, syna-
 læphas, additiones, detractiones, reliquâsq; id gen^o in-
 uersiones, quid refert modo persequi? quû singulorum
 Latina exempla præsto sint apud Donatum, Diomedē,
 & alios? Verû enim uero Græcis modestiores iure opti-
 mo habentur Latini poetæ: vt qui parce admodum se-
 pta poetica transiliant. Sæpe dicas eorum carmen à so-
 luta oratione modulatione tantum & syllabarum con-
 centu differre. Queritur Martialis, sibi in syllabis non
 licere, quod Græcis poetis Nomen (inquit) nobile, mol-
 le, delicatum, Versu dicere non rudi volebam. Sed tu
 syllaba contumax repugnas. Dicunt εἰρηδὸν tamen poe-
 τæ, Sed Græci: quibus est nihil negatum. Et quos ἀγῆς
 ἀγῆς decet sonare: Nobis non licet esse tā disertis. Qui
 musas colimus seueriores. Et rursus id ipsum Earini
 nomen periphrasi designans, inquit. Nomine qui signat
 tempora verna suo. Idem myrobalanum, quod multis
 breuibus cōstat, semigræce expressit in distichis ad hūc
 modum, Quod nec Virgilius nec carmine dixit Home-
 rus, Hoc ex vnguento constat & ex balano. Horatius
 quoque oppidulum repugnante syllaba nominare no-
 luit. Sic enim scribit in Epistolis, Quattuor hinc ra-
 pimur viginti & millia rhedis, Mansuri oppidulo, quod
 versu dicere non est. Similiter Ouidius Tuticani
 amici nomen, quod tres breues haberet continuas, eli-
 giaco efferre contra legem metricam non est ausus,
 quod ad eundem scribens hoc modo causatur, Quo
 minus in nostris ponaris amice libellis, Nominis ef-
 ficitur conditione tui. In his sicut fateor, minus religio-
 sos futuros Græcos poetas, inuitate in primis dialecto-
 rum indulgentia: ita lege solutos esse, & quiduis pro li-
 bidine audere, quod quidam putant, audacter pernego.

b iij

Id quod libro sequenti clare apparebit, & ipsorum adhibita lectione multo euidentius ac melius. Neque enim audiendi sunt Græcarum literarum ignari, venerandaque antiquitatis contemptores: qui vno aut altero poeticae libertatis exemplo falso persuasi, quiduis licere prædicant in Græcarum dictionum syllabas, cum ad Latinos veniunt: & in nomina quævis propria, siue ea Græca sint, siue barbara, siue etiam Latina. Quum tamen præter modo notata, ingens eiusmodi nominum Græcorum Latinorumque præsertim priorum turba in Marone, Ouidio, Papinio, & alijs, definita concordique quantitate occurrat, paucissimis exceptis, quæ non debent aliorum ordinem labefactare. Nam licet ex appellatiuis quoque quædam inueniantur indifferentia, nemo tamen sanus eorum exemplo licere putat, aliorum destinatam certamque quantitatem confundere. De regulis vero syllabarum Græcarum, quas Latine multi Latinis admixtas ediderunt, iudicium nostrum si quis roget, non cunctabimur Latinis quidem vtilis ac necessarias pronunciare: at vero Græcis versibus vel cognoscendis, vel conficiendis, quivis Græce mediocriter doctus me tacente non admodum aptas iudicabit. Confundunt fere vocales ac diphthongos, coniungentes *η, η, ε, α, & ο, ω, ω. & υ, ι, ε, οι.* item consonantes aspiratas cum tenuibus. Græca vocabula tantum ea complectuntur, quibus Latini vsi sunt. quæ nimirum pars quota est dictionum Græcis poetis familiarium? Non tamen in totum abiiciendæ erunt, quum idoneis exemplis confirmantur: præsertim si id quod quærimus, citius in Latinis auctoribus quam in Græcis occurrat.

FRANCISCI VER-
garæ liber quintus de Dialectis,
Communi, Attica, Ionica, Do-
rica, atque A Eolica, & poetarum
proprietatibus.

QVID SIT DIALECTVS, ET
de linguarum proprietatibus.

Cap. I.

IALECTVS est lingua
character propriam habes
loquendi figuram. Tradunt
ex auctoritate Varronis La-
tini grammatici, fuisse in
Italia quatuor linguarum
proprietates, Priscam vi-
delicet, qua sub Iano et
saturno regibus populi Italiae vsi sunt. Latinam,
iuxta quam Latij incolae sub Latino rege loqueban-
tur: qua tabulae decemvirales et sacrae leges, ac pu-
blica quaedam edicta scripta sunt. Romanam, qua
post exactos reges pop. Rom. gesta, et alia quaedam
complexa est: qua Accius, Nauius, Plautus, Sisen-
na, Quadrigarius, Cato, alique cum poetae, tum orato-
res vsque ad Virgilium et Ciceronem vsi sunt. Ac
postremo mixta: qua gliscente auctoque iam impe-
rio, cum externis nationibus commixta est. Quin et

b iiij

ante mixta tempus in Romanam linguam idiomatica varia irrepisse constat. Siquidem & Osca & Sabina vocabula multi receperunt: atque adeo Punica, Gallica, & Persica nonnulli. Græci porro cum insulis & colonijs, ceterisque populis, quicunque olim Græcam linguam receperunt, quatuor etiam dialectis, præter communem, vsi sunt. Harum præcipua fuit Attica, communi proxima: qua Athenienses & regionem Atticam incolentes loquebatur, reliquis excultior ac lepidior. Eam Thucyd. Aristoph. Plato, Isocrates, Xenophon, & Demost. præcipue coluerunt.

Alterà Ionica, eadem ferme cum Attica vteretur. Sed quam deinceps aliquot ciuitates minoris Asiæ insulæque adiacentes, Atheniensium & Achæorum colonie receperunt. in quibus Samos, Miletus, Ephesus, Smyrna, & quædam aliæ numerantur. Ea scripsere Hippocrates & Herodotus.

Tertia Dorica, qua vsi sunt primum Lacedæmonij & Argiui. deinde qui Epirum incolebant, & qui Libyam, Siciliam, Rhodum, & Cretam. Hac scripsere Archimedes & Theocritus Syracusani.

Quarta AEolica, qua Bæotij primum & horum vicini utebantur. deinde AEolis regio Asiæ media inter Ioniam & Mysiam decem habens ciuitates, Græcorum & ipsas colonias. Hac scripsisse feruntur Sappho & Alcaeus. Fons vero & certa ratio loquendi communis est lingua. Cui ut proprium tribuitur, quicquid quatuor dialectis est commune. ut φίλος, ῥῆξ. Hæc quo plus ex Attica haurit, hoc habetur ornatior atque elegantior. Fuere adhuc in nã-

nullis regionibus, insulis, & ciuitatibus peculiare
 vocum sermonisve proprietates à sua dialecto dis-
 crepantes. Nam $\mu\alpha\delta\delta\alpha$ pro $\mu\alpha\zeta\alpha$ soli Megareses in
 agro Attico vsurpassè traduntur. Cretensum quoq;
 ac Siculorum propria multa notant grammatici, à
 quibus cæteri Dorice loquentes abstinebant. Hoc
 ipsum apud nos deprehendere licet in idiomate Hispa-
 no, qui magna ex parte Latino constat, sed multipli-
 citer diuiso. Cantabri minimum retinent Romanæ
 linguæ, plurimum barbaræ, & quod verisimile est,
 indigenæ. Reliqui Tarraconenses à Beticis & Lusita-
 nis: & hi rursus inter se, atque etiam à seipsis Dia-
 lecto secernuntur. Valentinis enim cum Aragonensi-
 bus in multis non conuenit. Catalani ab vtrisque dif-
 ferunt. Callecti è Castellanorum & Portugalensium
 lingua suam habent commixtam. Castellani qui me-
 diterranea Hispaniæ incolunt, ab his omnibus plus
 minusve distinguuntur. Quin & ipsi inter se non
 vsquequaque conueniunt. Nam Toletani voces ha-
 bent non paucas Burgensibus & Salmantinis igno-
 tas: hi quoque rursus alias Toletanis insuetas. Lite-
 rarum vero & syllabarum quarundam differentiæ
 decimo quoque miliari quaquaversum nobis oc-
 currunt.

Tempore præterea & materia nonnihil differen-
 tiæ ac mutationis acceperunt Græcanicæ dialecti. Et
 vt de Attica exempla producantur, Demosthenes
 Atheniensis ciuis & orator, ciuem suum Thucydi-
 dem veterem historiæ scriptorem non per omnia est
 æmulatus: licet eius monumentis intantum delecta-

tus fuisse dicatur, ut ea octies manu propria descri-
pserit. Etiam Platonis & Xenophontis philosopho-
rum Atheniensium phrasis, ab Aristophanis Comici,
& tragicorum AEschyli, Euripidis, Sophoclisque
idiomate non parum distat. Nimirum quod quaedam
tempus immutarit: alia etiam scribendi ratio diuer-
sa non ferat. Ionicam quoque dialectum non omni-
no secum consensisse grammatici referunt. Ionas enim
Asiaticos & insulanos locutione differentes ab an-
tiquis illis Ionibus fuisse, qui intra Graeciae continen-
tem Ionice olim loquebantur: hoc est iuxta priscam
Atticorum dialectum. De Dorica & AEolica hoc
ipsum propemodum traditur, loco videlicet ac tem-
pore nonnihil variasse. Postremo usus communis
quedam à Dialectis accepta usque adeo frequenta-
uit, ut communia, in quorum locum illa fuerat ascen-
ta, aut antiquata iam sint, aut minus elegantia pu-
tentur. Talia occurrunt permulta ex Atticorum pro-
prijs. ut puta πῖπμφα prateritum à πῖμπω receptius
est, quàm commune πῖπμφα: quod nusquam reperiri
arbitror. Item ἐλήλυθα quàm ἤλυθα aut ἤλυθα. εἰ-
ληφα quàm λέληφα. βούλει quoque, οἶει, ὄψῃ, id est vis,
existimas, videbis, in ei, more Attico desinentia, à
communibus ita recepta sunt, ut iam non liceat pro
eis dicere βούλη, οἶη, ὄψῃ. Item accidit in ζῶ, πινῶ,
διψῶ, infinitiuis. nempe inusitata sunt ζᾶ, διψᾶ, πι-
νᾶ. λέξεως quoque, πόλεως, πρέσβεως, βασιλέως, &
similia in communi usu versantur, relictis illis λέ-
ξις, πόλις, πρέσβυς, βασιλεύς, quantuvis commu-
nibus. Itē πύζει τὰ παῖδια, πυχ αἶει ὦν καλός. pro qui-

bus inaudita sunt, quæ communia videntur, πῆζοις
τὰ πῆδια, ἔργα καλὰ καλός. Ab Ionicis etiā quædā
vsurpāt cōmunes, vt δῖδα timeo, pro δῖδικα. ἐνέστωρ,
pro ἐνέστηκός. A Doricis verò declinationē illam ac-
cipiunt ὁ ἀνιέας, τὸ ἀνιέα. ὁ κοσμάς, κοσμά. θωμάς,
θωμά.

Ab AEolicis aoristum imperatiui finitum in εα.
vt πῆσα pro πῆσαιμι, χεῖσα pro χεῖσαιμι.

Ex vsu quoque Bæotiorum πῆδικα seruant pro
πῆδικα.

DE QVATVOR DIALECTO- rum figuris. Cap. II.

SI Dialectorum Atticæ, Ionicæ, Doricæ, & AEO-
lica proprietates à communi regula differentes
in certas species summatim colligamus: totidem
deprehendemus, quot barbarismi & solæcismi vul-
go connumerantur. Quod enim ad vnā dictionem
attinet, familiaris illis est pleonasmus, id est, redun-
dantia tēporis temporū ve, aut literæ literarū ve.
Et εἰδῆς, id est, defectus temporis temporū ve, literæ
literarū ve. Item μετάθεσις, id est, transpositio lite-
ræ vel syllabæ è proprio ordine in alium locū. quam
etiam ἐνάντησιν & ὑπέρθεσιν vocant, id est, inuersio-
nem, & vltimam positionem. vt κραδία. Et μετάληψις,
id est, transsumptio, hoc est, literæ vel syllabæ in alte-
rā mutatio, vt ἀδὺ pro ἡδὺ. Item τμήσις, id est, vnius
compositæ dictionis in duas resolutio. vt ἀκρὰ πόλις,

pro ἀκρόποις. Pleonasmī vero species sunt Prosthe-
 sis, id est, additio literæ circa principium. Vt ἀσπίς.
 Anadiplosis, id est, geminatio primæ syllabæ, aut se-
 cundæ per easdem, siue per oppositas consonantes, vt
 κακάμω, ἐτήτυμον. Ectasis, hoc est productio vocalis
 ancipitis alioqui correptæ: aut mutatio breuium ε, ο,
 in proprias longas η, ω. Epectasis, hoc est adiectio
 syllabæ in medio, seruato eodem tono, vt ἀδελφεός.
 Diæresis, id est, resolutio vel diuisio syllabæ, ὁ πᾶς, τὸ
 ἀνείω. Parenthesis, id est, interpositio vocalis non fa-
 cientis syllabam, vt ποιή. Diplasiasmos, id est, vnius
 consonantis circa medium adiectio, vt πόλις. Pro-
 schematismos, id est, adiectio literæ vel syllabæ in fi-
 ne, vt ἐζών, λόγισσι. Quibus opponuntur defectus spe-
 cies hæ: Endia, id est, ablatio literæ ex initio, vt κῆτος.
 Arsis, id est, abiectio geminationis initialis, vt βλήθῃ,
 δέχθαι. Systole, id est, correptio ancipitum longarum,
 aut mutatio longarum η, vel ω, in breues ε, vel ο. Syn-
 cope, id est, decurtatio è medio, vt κάμμορος pro κα-
 κομμορος. Synalæpha, id est, vnio duarum syllaba-
 rum per conglutinationem vocalium. de qua satis
 dictum est libro superiore. Ellipsis, hoc est, vocalis nō
 facientis syllabam è medio remotio, vt ἐπᾶρος. Pa-
 relipsis, id est, alterius consonantis quæ geminatur
 omissio, vt καίλιον. Ecthlipsis, id est, consonantis non
 facientis syllabam è medio elisio, vt σκῆπτρον. Apo-
 cope, id est, abscisio literæ vel syllabæ è fine, vt πολ-
 λακί, πόντισσάω. Metathesis & Metalepsis adhuc
 in prosodiam incidūt, vt ἀλλῶς pro ἀλλῶδες, ἐπᾶ-
 ρος media correpta pro ἐπᾶρος. Tmesis etiam fit

dictione intersecante alias compositas, ut $\chi\tau'$ $\tau\omega\rho\alpha$ $\epsilon\delta\eta\delta\omega\varsigma$, pro $\kappa\alpha\tau\epsilon\delta\eta\delta\omega\varsigma$ $\tau\omega\rho\alpha$. In orationis quoque syntaxi ordinem formamque inuertentes dialecti, quadrupliciter communem sermonem transfigurant: nunc addendo per pleonasmum, nunc detrachendo ellipsi, nunc debito ordine partium variato $\chi\tau'$ $\mu\epsilon\tau\alpha\theta\epsilon\sigma\iota\nu$, nunc aliud pro alio ponendo $\chi\tau'$ $\mu\epsilon\tau\alpha\lambda\eta\psi\iota\nu$, siue $\epsilon\nu\alpha\lambda\lambda\alpha\gamma\iota\omega$, id est inuersionem: quæ latissime omnium patet. Nam aut dictio simpliciter pro dictione locatur: aut in accidentibus fit inuersio. ut quum casus pro casu ponitur, genus pro genere, numerus pro numero. Item quum simplex pro composito, vel è diuerso: & quum primitiuum pro deriuatiuo, aut è diuerso: ut puta positiuum pro comparatiuo, aut superlatiuo. Item quum genus siue vox in verbis, modus, tempus & persona ad eundem modum variantur. Quorum omnium in sequentibus capitibus exempla identidem repetuntur.

DE ATTICORVM PROPRIETATIBUS. Cap. III.

AD Atticorum proprietates, quas libris superioribus exposuimus, & hoc in loco repetere non pigebit, multo plures nunc adiiciemus. Nomina $\nu\alpha\omicron\varsigma$, $\lambda\alpha\omicron\varsigma$, sic Attici efferunt, $\nu\epsilon\omega\varsigma$, $\lambda\epsilon\omega\varsigma$. eaque propria inflexione variant, $\tau\tilde{\epsilon}\nu\epsilon\omega$, $\tau\tilde{\epsilon}\lambda\epsilon\omega$, acuta

posteriore. Quod itidem in eorum compositis & alijs quibusdam faciunt. Simili forma inflectunt composita à γῆρας, vt δῆμῳ, δῆμῳ. & à κέρας & γέλως, vt μονόκερως, μονόκερῳ, χευστόκερως, χευστόκερῳ, φιλόγελως, φιλόγελῳ. communes per τος, μονοκέρωτος, χευστόκέρωτος, φιλόγελωτος. & similiter alia. Accusatiuos huius declinationis Attici prisca in ω finiebant, τὸν μὲν λέω, τὴν ἄλῳ. Itidem τῆς νεὼς dicunt, pro νεῶς à recto νεῶς: & in plurali τῶν νεῶν. in nominatio vero plurali quidam autumant semper apud Atticos legi αἱ νῆες non νεῶς: contra in accusatio τὰς νεῶς, non νῆας. Ad hæc à rectis masculinorum nominum in θς, genitiuos singulares finiunt in ως, ὁ βασιλῆς βασιλέως, ὁ πηλὸς πηλῆως. Contrahunt quoque horum accusatiuum in α, & desinentium in ης, quum rectus scilicet pure desinit, vt τὸν περαιῆα καὶ περαιᾶ. θύφύα, & θύφῡα. ὕγιᾶ & ὕγιᾶ. & genitiuum singulare finitum in ως, τῆς περαιῆως περαιῶς. Rectos quoque & accusatiuos plurales nominum in θς appellatiuorum finiunt in ης, vt ἰππῆς pro ἰππῆς. In nominibus proprijs in ης, declinatis per εος, οἰς, accusatiuum finiunt in ν, τὸν δημοθένῃω, θεράτῃω. & vocatiuum in η, ὦ δημοθέηη, ὦ στωκράτη. Accusatiuos quoque singulares nominum in ων, abscindunt. vt τὸν ἑπόλῳνα ἑπόλῳ, κωκεῶνα κωκεῶ. τὸν ἥρω & τοῖς ἥρωις dicere malunt, quàm ἥρωα & ἥρωας: & οἱ ἥρωες, quàm ἥρωις. Eorum est ὁ σῶς τὸν σῶν, οἱ σῶσι, τοῖς σῶς. Malunt quoque τῶν κῆν, quàm κλείδα, & θαλῆς θαλῶδ, quàm θαλῆς θαλῆτος. & λαγῶς λαγῶ, quàm λαγῶδες λαγῶδες. Composita à πῖς abiecto, inflectunt. vt ὁ οἰδίπῖς τῆ

οἰδίου, τεύποις τεύπου. Οὐδὲ τῷ ἡέος malunt, quàm ἡοῦ. In datiuo verò τῷ ἡεῖ dicunt, καὶ ἡῶ. in plurali οἱ ἡεῖς, ἡέων, ἡέσι, ἡέας ἔ ἡεῖς. Item τὸ χεῖος quandoque per ω declinant τῷ χεέω. Nominum appellatiuorum in ις, purè inflexorum per ιος, genitiuos singulares faciunt in εως, ὄφιος ὄφειως. ἔ plurales in εων, ὄφειων. Porro nomina quæ communes in ιν, ipsi in ις finiunt, vt δελφίς, ἀκτῖς, ῥίς. Comparatiuorum terminationes communes in nominatiuis ἔ vocatiuis pluralibus finitas in ες, ἔ in accusatiuis in ας, contrahentes ipsi in οις, μείζοις dicunt pro οἱ μείζονες ἔ pro τοῖς μείζονας. Item neutras finitas in α, contrahunt in iisdem casibus in ω, τὰ μείζονα καὶ μείζω. quod similiter faciunt in accusatiuis singularibus masculinorum τὸν μείζονα καὶ μείζω. Comparatiua multa formant in αῖτερος, ἔ superlatiua in αῖτατος, vt παλαιότερος, παλαιάτατος, pro παλαιότερος, παλαιότατος sic φιλαίτερος, φιλαίτατος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, ἡσυχάτερος, ἡσυχάτατος. Alia quoque in ἰστερος ἔ ἰστατος, vt πτωχέτερος, λαλίστερος, ψυδίστατος, ἀρπαγίστατος, κλεπίστατος. ἔ aliter, vt ὑβειστότερος, ὑβειστότατος, pro ὑβειστικώτερος, ὑβειστικώτατος, μακαλειστότερος, μακαλειστότατος, pro μακαλειώτερος, μακαλειώτατος. Item δάττων, ἡττων, hoc est celerior, minor, pro communibus ἡάστων, ἡόστων, ἀpositiuis τεχὺς, μικρός.

Auferunt iidem præteritorum augmenta, vt in διάλωσα, ἀάλωκα, ἡδέμην, πριάμην. Sed plerunque ea geminant, vt ἡμελλον, ἡβηλόμην, ἡδωῖν ἡδην, πεπαρώνηκα. In quibusdam etiam præsertim inchoantibus ab ο, vel ω, addunt ε, seruato proprio verbi spiritu.

ὡς, ὡρώ, ὡρακα. ὡροῦμαι, ὡροῦμι. ὡραῖω,
 ὡσμαι, ὡσμαι. οἶω, οἶρα, ὡρα: unde αἰῶρα. Quod
 itidem faciunt in quibusdā alijs, ut in οἶρα, εἶρα, ab
 εἶρα: unde ὡρα hyperfynitel. ἔ in ἦρα ἦρα, ab ἦμι.
 Porro in verbis incipientibus ab α, ε, ο, propria præ-
 terita perfecta facere solent, præpositis præterito cō-
 muni actiuo passiuo aut medio duabus literis incæ-
 ptiuis thematis, ἔ correpta penultima: quando ena-
 dit tetrasyllabum. ut ab ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα. ab ἀγί-
 ρω ἤγερκα, ἀγήγερκα ἔ ἀγήγερμαι. ab ἀλείφω ἤλειφα,
 ἀλήλιφα. ab εἰρίζω ἤεικα, unde ἐρήεικα ἔ ἐρήει-
 σμαι. ab ἐλύθω ἤλυθα, ἐλήλυθα. ab ἐρύττω ὄρυχα, ὄρώ-
 ρυχα. In quibusdam adhuc literam syllabam ve
 interponunt. Nam ab ἔδω ἦκα, non ἔδηκα, sed ἐδήδο-
 κα formant. ἔ ab ἄγω ἦχα, non ἄγηχα, sed ἀγήνοχα.
 In trisyllabis vero penultimam longam dimittunt,
 ut αἶρω, ἦρα, ἄρηρα. ὄλω, ὦρα, ὄλωρα. ὀπίω, ὦπα, ὀπω-
 πα. In quibusdam etiam verbis à λ, ἔ alijs à μ inci-
 pientibus, præteritum proprium formant, remota
 consonante prima præteriti communis, ἔ addito
 post augmentum ε, ut λαμβάνω, λέληθα καὶ εἴληθα.
 λαγχάνω, λέληχα καὶ εἴληχα. μέιρομαι, μέμειρα καὶ εἴ-
 μευμαι. Ad hæc in verbis dissyllabis primæ ἔ se-
 cundæ coniugationis barytonorum, habentibus ε in
 penultima, ipsum in ο mutant in paracimeno. ut πέμ-
 πω, πέπομφα. βρέχω, βέβροχα. Futura verborum ba-
 rytonorum polysyllaborum finitorum in ἴω, remoto
 σ, in ὦ circumflexum finiunt. ut à βαδίζω, βαδίσω,
 βαδίσας. ab οἰεῖδίζω, οἰεῖδίσω, οἰεῖδίας.

Genitiuis pluralibus participiorum pro tertijs
 personis

personis pluralibus imperatiuorum vti solent, vbi participium non habet μ και πκόν, vt $\tau\upsilon\pi\lambda\acute{o}\nu\tau\omega\iota$ pro $\tau\upsilon\pi\lambda\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\iota$, $\pi\omicron\iota\omega\acute{\upsilon}\tau\omega\iota$ pro $\pi\omicron\iota\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\iota$, quia participium est $\acute{o}\ \tau\upsilon\pi\lambda\acute{\omega}\nu$, $\acute{\epsilon}\tau\ \acute{o}\ \pi\omicron\iota\acute{\omega}\nu$. vbi vero habet μ , tertiam pluralem faciunt similem tertiæ dualis, vt $\tau\upsilon\pi\lambda\acute{\epsilon}\delta\omega\iota$, pro $\tau\upsilon\pi\lambda\acute{\epsilon}\delta\omega\sigma\alpha\iota$, quia participium est $\tau\upsilon\pi\lambda\acute{o}\mu\delta\mu\omicron\varsigma$. Secundas personas singulares præsentis $\acute{\epsilon}\tau$ futurorum indicatiui vocis passiue per $\epsilon\iota$ efferunt. $\tau\upsilon\pi\lambda\epsilon\iota\ \tau\upsilon\phi\alpha\ \tau\upsilon\phi\theta\acute{\eta}\sigma\iota\varsigma$, pro $\tau\upsilon\pi\lambda\eta\ \tau\upsilon\phi\eta\ \tau\upsilon\phi\theta\acute{\eta}\sigma\iota$. vnde $\acute{o}\ \phi\alpha$, $\beta\omicron\upsilon\lambda\epsilon\iota$ $\acute{\epsilon}\tau$ $\acute{o}\ \epsilon\iota$ in vsu communium remanserunt. In tertijs pluralibus hyper syntelicis tollunt ι , è penultima. vt $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\epsilon\sigma\alpha\iota$ pro $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\epsilon\iota\sigma\alpha\iota$, quod in alijs quoque personis faciunt Bæotij, $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\epsilon\iota\delta\mu$, $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\epsilon\iota\tau\epsilon$, $\acute{\epsilon}\tau$ c. Optatiuorum præsentia à verbis circumflexis primæ quidem $\acute{\epsilon}\tau$ tertiæ $\acute{\epsilon}\tau$ coniugationis in $\acute{o}\iota\omega$ finiunt: secundæ vero in $\acute{\omega}\iota\omega$. $\pi\omicron\iota\acute{\omega}\iota\omega$ $\chi\upsilon\sigma\acute{\omega}\iota\omega$ $\beta\omicron\acute{\omega}\iota\omega$. Item in pluralibus optatiui auferunt η , vbi est in penultima. vt $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\eta}\iota\mu\delta\mu$ καὶ $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\eta}\iota\mu\delta\mu$, $\acute{\upsilon}\delta\theta\acute{\eta}\iota\mu\delta\mu$ & $\acute{\upsilon}\delta\theta\acute{\eta}\iota\mu\delta\mu$. sic $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\eta}\iota\tau\epsilon$, $\acute{\upsilon}\delta\theta\acute{\eta}\iota\tau\epsilon$. In tertijs vero personis $\pi\phi\theta\acute{\eta}\iota\epsilon\iota$ $\acute{\epsilon}\tau$ $\acute{\upsilon}\delta\theta\acute{\eta}\iota\epsilon\iota$ dicunt pro $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\eta}\iota\sigma\alpha\iota$. $\acute{\upsilon}\delta\theta\acute{\eta}\iota$, $\pi\epsilon\iota\lambda\acute{\omega}$, $\delta\iota\phi\eta\iota$ infinitiua faciunt à $\acute{\zeta}\acute{\alpha}\omega$, $\pi\epsilon\iota\lambda\acute{\alpha}\omega$, $\delta\iota\phi\acute{\alpha}\omega$. $\acute{\zeta}\eta\varsigma$ quoque, $\pi\epsilon\iota\eta\varsigma$, $\delta\iota\phi\eta\varsigma$, secundas personas præsentis indicatiui, $\acute{\epsilon}\tau$ similiter tertijs in η contrahunt ι subscripto. Præsentia imperatiui in verbis in μ , quandoque à thematicis formant abiecto μ . vt $\pi\acute{\iota}\mu\pi\lambda\eta$, $\acute{\iota}\sigma\eta$, $\tau\acute{\eta}$, à $\pi\acute{\iota}\mu\pi\lambda\eta\mu$, $\acute{\iota}\sigma\eta\mu$, $\tau\acute{\eta}\mu$. Verbis quartæ in μ libentius vtuntur, quàm barytonis sextæ in $\upsilon\omega$. $\delta\acute{\epsilon}\iota\kappa\upsilon\mu$ scilicet, $\acute{\zeta}\delta\gamma\upsilon\mu$, $\rho\acute{\eta}\gamma\upsilon\mu$, $\acute{\epsilon}\tau$ c. in quibus tertijs personas plurales formant in $\alpha\sigma\iota$, vt $\delta\acute{\epsilon}\iota\kappa\upsilon\alpha\sigma\iota$, $\acute{\zeta}\delta\gamma\upsilon\alpha\sigma\iota$, $\rho\acute{\eta}\gamma\upsilon\alpha\sigma\iota$. sicut $\acute{\epsilon}\tau$ in alijs, vt $\delta\iota\delta\acute{o}\alpha\sigma\iota$, $\acute{\upsilon}\delta\acute{\epsilon}\alpha\sigma\iota$. Ibidem dicere ma-

λύτ καΐθησο, ᾗ καΐθη, κατήμερος ᾗ καθεζόμερος, κατήσοτο
καθίωτο, ᾗ ἐκαΐθητο, ἐκαΐθωτο. καθεδίται καὶ καθεΐται,
quàm καΐσσι. καΐθηται quàm καθεδίται. Ipsorum
sunt ἔδουαι comedam futurum, τυπήσεις pro τύψις,
ἔλωτο βούλωμαι pro δυνάμηναι, ἤγαγον ab ἄγω, ago.

Ηνεγκον aequè ac ὠνεγκα usurpant. ἀπειπάμην mal-
lunt quàm ἀπείπον,το ἀρύττεται quàm ἀρύττω, ἀνύτ-
τειν quàm αἰύειν, ἀρμόττειν quàm ἀρμόζειν. Itidem
ab ἄγνυμι frāgo, formant ἑάξα fregi,το ἑάξα,το ἑά-
ζην, vnde καπίαξατο καπιάζην fractus sum. Item
ab ἀνοίγω in paratatico ἀνέωρον aperiebam,το in
meso paracimeno ἀνέωρα, apertus sum:το in aoristo
ἀνέωξα aperui, ὠοίγον vero aperiebam,το ἀνέω-
μαι, ἀνέωξην apertus sum, communia esse dicun-
tur. Ab ἀνίσκομαι in præterito ἐάλωκε,το in aori-
sto ἐάλω formant, non ἤλωκε, nec ἤλω. Ἀνάστα quo-
que, id est surge,το κατέβη descendere, ex αἰάσθητοτο
κατέβητο Attica esse aiunt. Item ἀοίσω surgat, ὅπισω
sciat,το ἀποκρίναται pro respondere, ἀποκριθῶμαι
pro discerni. λοῦμαι quoque, ἐλούμην, λοῦται, pro
λουόμεναι,το c. ἐγερμαι, pro ἐγίρομαι. δέην pro δέον. δοκεῖν
pro δοκοῦν. Item ἦθα pro ἦς fuisti. οἶθα pro οἶδας no-
sti, ἦ pro ὡν eram. Item ὡν εἰζὼν, inquam ego, ἦ εἰ-
ός, inquit ille. Interdū etiam ἐός, καὶ ἦ, verbo sup-
pressō, id estτο ille,το illa, scilicet dixit. Porro ver-
borū actiuas voces pro passiuis vel deponētib. usur-
pant, vt πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι,το κατασχέειν
pro κατασχέεσθαι ac vice versa passiuā pro actiuis,
vt ποιῶμαι pro πιαῖ, ὄρημαι pro ὄρηκα. Futuris
medijs ubi sunt, libentius quàm actiuis vtuntur, vt

ῥιτα ὑπολαύσομαι, ἀγνοήσομαι, ἄξομαι, ὑποφροισίσομαι, ἀκούσομαι, βαδιοῦμαι, ἐπαγέσομαι, οἰμφοῦμαι, σπυδαῖσομαι, pro ὑπολαύσω, &c. Præterea præterita quædoque ponunt pro præsentibus, vt πεπίνυμαι pro πινῶ, &c. pro ἐπιπινάμην. Item primas personas hyper-syntelicorum actiuorum pro tertijs, ἥδην pro ἡδὲ, ἐπὶλύφην pro ἐπελύφῃ. Imperatiuum assumunt pro subiunctiuo prohibitiue. vt μὴ ψύσων, ne mentire, pro μὴ ψύσῃς. &c. pro indicatiuo, vt οἶδ' ὁ δρᾶσον apud Aristophanem, pro ὁ δρᾶσῃς. Et optatiuum pro indicatiuo. Thucyd. τὰ σκάφη μὲν ἐκ εἰληκτῶν ἀραδούμενοι ἤδη νεῶν, αἳ καταδύσονται, pro κατέδον.

Iidem participijs nominatiui casus vtuntur pro genitiuis, siue pro ablatiuis Latinorum absolutis. vt ἀκουσέν auditum, ἐνδεχόμενον cōtingens, πρὸς τεταγμένον iussum, εἰρημὸν dictum, ἀγγελθέν nunciatum, pro ἀκουσέντος, ἐνδεχομένου, πρὸς τεταγμένου, εἰρημίου, ἀγγελέντος, id est audito, contingente, iusso, dicto, nunciato. Tale est quod legimus apud Thucydidem, καταπλῦσαντες Ἀθιωταῖοι, id est, nauigantibus Atheniensibus. Et εἰπὺς πλερώσας Λεώκριτον Κηισίᾳ, pro ὑνὸς πλερώσαντος, apud Aristophanem. In qua forma interdum etiam accusatiuis apud Thucydidem reperitur. Ad hæc participia pro nominibus adiectiuis vsurpant, vt εἰωδὼς pro ἔθνος &c. pro verbis, ac vice versa verba pro participijs. Thucyd. ὁ δὲ χημαπίσσωτο ἀφ' εἰς, pro ἀφ' ἧς χημαπίσσωτος. Possessiua nomina pro primitiuis substituunt: &c. è diuerso primitiua pro possessiuis, vt παρθενική, pro παρθέρος, &c. γυναικαὶ καμαζόν pro γυναικῶν.

Item comparatiua propositiuis, & superlatiuis, ac superlatiua pro comparatiuis. Plurale quoque vsurpant pro singulari. vt πότεα pro πότερον vtrum. ἐκ δὲ κατὰ ἐφάνετο, nō visum est tolerabile. sic πολεμικά, βασιτεία, ἀκουσέα, & similia, pro πολεμητέον πugnandum, βασιτέον eundum, ἀκουσέον audiendum est. Et è diuerso singulare pro plurali. Demosthen. ἔ μὴν τὸν γε πάγονα, pro τοῖς πάγονας. Quod semper faciunt in verbis, quādo suppositum est plurale neutrius generis. vt παῖδες τὰ παῖδια, ludūt pueri. ὑψιλά τὰ τεῖχη ὄειν, ex celsi sunt muri. Eorundem est nomini collectiuo singularis numeri tribuere verbum aut participium pluralis. vt ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος κάθησε ἐκνευθεῖσμενοι, & ἡ βουλὴ συναθροῖσιν, apud Demosth. & ὡς φάσαι ἡ πληθὺς, apud Homer. Itidem genus inuertunt ad significatum respicientes. Sic Aeschines contra Ctesiph. nomini ἡῖσιν, fæminino participia infert masculina, βελυσσάμενοι & κησάμενοι. His nominibus ἄρε, γυναικε, πόλιε, κασιγνήτα, ὁδῶ, & alijs nōnullis, articulu masculinu præponunt in rectis dualibus τῶ. at in genitiuis frequentius fæmininum, τῶν χρῶιν, & c. Etiam declinationē vnā cum genere variant, vt qui pro ἡ πέρεα dicunt ὁ πέρες. pro τὸ σκοπὸς ὁ σκοπός.

Nominibus fæmininis adiectiua tribuunt masculina. vt φαῦλος & ἄργος γυνή, pro φαύλη, ἄργή. Interdum etiam posito fæminino neutrum referūt. Homer. νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κωαίην. τὸ ἰδὲ οὐ ποτε λήξῃ. hic τὸ retulit non ad antecedens νεφέλῃ, sed ad νεφὸς neutrum. Rectos vsurpant pro vocatiuis, ὦ φίλος, pro ὦ φίλε. nempe in omnibus nominibus voca-

tinuos habent rectis voce similes. Aliàs etiam dissimilibus vocatiuis pro rectis aliquando vtuntur. Vt *νεφεληγερέτα* pro *νεφεληγερέτης*, *ἰππύτα* pro *ἰππότης*. quod *Æoles* quoque faciunt. Accusatiuum ponunt pro datiuo, quum dicunt *δρέσκει με*, pro *μοι*, *ἔσπιπίνσιν*, ἢ *ἔδρασιν*, ἢ *εἰργάσασθαι αὐτὸν καλά*, pro *αὐτῷ*. Et pro re-cto. Aristoph. *δένειγα τὸν κήρυκα τὸν ᾧδ' ἄβροτοῖς οἰχόμενον*, εἰ μὴ δέ ποτε νοσήσῃ, pro ὃ *κῆρυξ οἰχόμενος*. Et pro genitiuo. Vt *ἀφαιρῶμαί σε τὸδε*, pro *ᾧ*. *ἔλεγε τὸνδε*, pro *ᾧ*. Item genitiuum pro accusatiuo. Aristoph. *μῶρον ὄζει*, pro *μῶρον*. Idem, *ἕως σινεπέβη τῆς κεφαλῆς*, pro *τίῳ κεφαλῷ*. Lucian. *κατὰ γὰρ τῆς κρανίου*, pro *τὸ κρανίον*. sic *ἔπνε τῆς ὕδατος*, bibit ex aqua. *πνέει δίκης*, spirat ultionem. Negationem addūt superuacaneam. Vt *οὐ μὰ Δία, μὴ νύ τοι οὐ χεῖσθαι σκῆπτρον. ἀπαγερού σοι μὴ ποιεῖν*. οὐ γὰρ dicunt pro καὶ γὰρ. Aristoph. *οὐ γὰρ αἰὲν ἢ γῆ ἔλκει*.

Eorundem est per geminam abnegationem contrarium indicare. Homer. *ἐκ ἀφαιρότατος*, id est, αἰδρεῖος. Thucyd. *ἐκ ὅτι καταδουλώσῃ*, id est, ὅτι ἐλευθερία. Demosth. *ἐκ ἐγὼς, ἔσ' οὐ μάλ' ἐγὼς*, id est, μακρὰν siue πρῶτον. Atticorū, Dorienſium ἔσ' Ionum sunt syntaxes defectiuae: sed Atticorum propria illa, vbi deest praepositio, praesertim *καί*, *δέ*, *ἔσ'*. Itē vbi praepositionis casus supprimitur. Vt *ἐν ᾧδου*, eis *διδασκάλου*, pro *ἐν οἴκῳ τῆς ᾧδου*, in domo Platonis. *ἔσ' εἰς οἶκον τῆς διδασκάλου*, in domum magistri. Item vbi posito adiectiuo siue articulo supprimitur substantiuum. Vt *ἐν βραχί*, breui, scilicet, tempore vel sermone. *καθ' ἐκάστη* vel *εἰς τεῖπῳ*, scilicet *ἡμέραν*, *μὰ πῖν*, sci-

licit $\kappa\acute{\alpha}\nu$ $\epsilon\tau$ similia. Iisdem alioqui familiaris est orationis vel dictionis ellipsis, siue $\alpha\mu\alpha\tau\alpha\pi\acute{o}\delta\omicron\tau\omicron\nu$, ut $\acute{o}\pi\omega\varsigma$ $\mu\eta$ $\pi\iota\upsilon\sigma\eta\varsigma$ $\tau\acute{o}\delta\epsilon$, deest $\acute{o}\epsilon\epsilon$ vide. Homer. $\epsilon\iota\sigma\iota$ $\eta\delta\eta$ $\tau\epsilon\theta\nu\alpha\sigma\iota\tau\iota$ $\kappa\iota\eta\eta$ $\alpha\iota\delta\alpha\omega$ $\delta\omicron\mu\omicron\iota\pi$, suppletur $\epsilon\iota\sigma\iota$. Aristophan. $\tau\acute{o}$ $\delta\epsilon$ $\mu\eta$ $\kappa\iota\eta\eta\omega$ $\omicron\iota\kappa\omicron\theta\epsilon\eta\eta$ $\epsilon\lambda\theta\epsilon\eta\eta$ $\tau\omicron\eta$ $\kappa\alpha\kappa\omicron\delta\alpha\iota\mu\omicron\eta\eta$ $\epsilon\chi\omicron\eta\tau\alpha$, subauditur $\omicron\upsilon$ $\sigma\kappa\alpha\mu\acute{o}\eta\eta$. Homer. $\delta\eta$ $\epsilon\iota$ $\mu\omicron\delta\epsilon$ $\delta\acute{\omega}\sigma\sigma\omicron\iota\varsigma$ $\chi\acute{\epsilon}\epsilon\varsigma$ $\mu\epsilon\chi\acute{\alpha}\delta\omicron\mu\omicron\iota$ $\acute{\alpha}\chi\alpha\omicron\iota$, deest $\pi\acute{\alpha}\nu\sigma\omicron\mu\alpha$. Huc pertinent illa, $\tau\acute{o}$ $\delta\rho\alpha\sigma\omicron\iota\varsigma$, $\tau\eta\varsigma$ $\alpha\iota\alpha\delta\epsilon\iota\alpha\varsigma$, subintellecto $\acute{\omega}$ vel $\phi\epsilon\upsilon$. Vtuntur $\epsilon\tau$ pleonasmō frequenter. ut $\lambda\eta\eta\eta\eta$ $\lambda\eta\eta\epsilon\iota\varsigma$, $\acute{\upsilon}\epsilon\epsilon\iota\varsigma$, $\pi\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\varsigma$ $\epsilon\chi\omega\iota$, pro $\pi\acute{\alpha}\zeta\epsilon\varsigma$, $\pi\epsilon\chi\alpha\iota\epsilon\iota$ $\acute{\omega}\eta$ pro $\acute{\beta}\epsilon\iota$. Geminant enim quæ idem significant. ut $\pi\acute{\alpha}\nu$ $\sigma\phi\acute{o}\delta\rho\alpha$, $\alpha\upsilon$ $\pi\acute{\alpha}\lambda\iota\eta$, $\iota\sigma\tau\omega\varsigma$ $\tau\chi\acute{\rho}\eta\eta$, $\epsilon\tau$ similia.

An quoque coniunctionem in eadem oratione idētidem repetunt, ut passim videre est apud Aristoph. Item particulas $\acute{\omega}\varsigma$, η , $\omega\epsilon\delta\epsilon\varsigma$, $\kappa\alpha\iota$, superuacaneas ponunt. Articulos quoque, ut apud eundem in initio Pluti, $\tau\acute{\alpha}$ $\beta\epsilon\lambda\pi\tau\alpha$, $\epsilon\tau$ $\tau\eta\eta$ $\kappa\alpha\kappa\acute{\omega}\eta$. Vbi $\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\tau$ $\tau\eta\eta$ abundant. $\epsilon\tau$ alias $\tau\acute{o}$ η , $\tau\acute{o}$ $\pi\iota\omega\eta$, pro η $\epsilon\tau$ pro $\pi\iota\omega\eta$. Quandoque rursus necessarios omittunt. Plato, $\pi\alpha\rho\eta$ $\delta\alpha$ $\delta\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\varsigma$ $\lambda\epsilon\gamma\mu\epsilon\theta\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$, aderas $\epsilon\tau$ ipse $\eta\varsigma$ quæ dicebantur, deest $\tau\omicron\iota\varsigma$. Illa verò $\tau\acute{o}$ $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\omega\eta$ $\delta\epsilon\gamma\eta\tau\alpha\tau\omega\eta$, quod omnium grauiissimū est. $\tau\acute{o}$ $\mu\acute{\epsilon}\gamma\iota\sigma\tau\omicron\iota$ $\acute{\alpha}\pi\acute{\alpha}\nu\tau\omega\eta$, quod omnium maximū habetur, aut putandum est. $\tau\acute{o}$ $\lambda\acute{\alpha}\chi\iota\sigma\tau\omicron\iota$, ad minimum, $\tau\acute{o}$ $\delta\epsilon\delta\omicron\zeta\acute{o}\tau\alpha\tau\omega\eta$, quod maxime mirandum est, defectiua esse videntur, subaudito $\acute{\epsilon}\eta$ aut $\tau\acute{o}\delta\epsilon$ $\acute{\beta}\epsilon\iota$. nam absolute orationibus ea interponunt. Verba resoluunt in prepositiones $\epsilon\tau$ eorum nomina. ut $\phi\rho\omicron\nu\eta\zeta\omega$, in $\delta\epsilon\lambda\epsilon$ $\phi\rho\omicron\nu\eta\delta\omicron\varsigma$ $\epsilon\chi\omega$, $\epsilon\tau$ similia, de quibus libro tertio dictum est. In ambigendo subiunctiuo vti solent. ut $\pi\acute{\iota}$ $\pi\acute{\alpha}\theta\omega$ quid agam? $\eta\varsigma$ $\chi\acute{\epsilon}$

ἵκωμαι, quid de me fiet? πῶς τίς ἀπώμαι, quo me vertam?
 πόπερα ἀληθές εἶπω, verum ne dicam? Eorundem sunt
 locutiones illæ, αἰχμαλωτὸν ποίω, captivum facio. αἰ-
 χμαλωτὸς γίνωμαι, captivus fio. pro quibus alij for-
 tasse dicerent, αἰχμαλωπίζω ἢ αἰχμαλωπίζομαι. Itē
 ἐκὼν ἔϊ) οὐ μὴ ποιήσω, id est, ultro non fecero. vbi citra
 negationem non dicunt ἐκὼν ἔϊ) ποιήσω. Item, ὄναρ
 εἶδε τῶν τα, in somnijs hæc vidit, non κατ' ὄναρ. ἐς νέω-
 τα, id est, in annum sequentem. μέσση ἡμέρα, καὶ με-
 σσημερία, καὶ μεσσημέρια ἡμέρα, ab illis dicitur meridies:
 à communibus verò, μέση ἡμέρα. Item, μέσης ἡ με-
 σσημέρης νυκτός, ἢ μέσση νυκτῶν: quod à poetis dicitur
 μεσσημέριον. Item νυκτός νοκτι, ἡμέρας ἢ μὲν ἡμέρας,
 interdiu: communiter νύκτωρ ἢ κατ' ἡμέραν. Ὑπὸ
 γῆς ἢ ὑπὸ γῆς, per genitivum efferunt. Item ὡς
 τὸν θεόν, pro πρὸς τὸν θεόν.

Ad quarundam dictionum finem addunt i acutū,
 ut clarius ac veluti gestu quodam rem indicent. ut
 οὐ ποί, αὐτί, τυτοί vel τυτί, id est, hicce, hæcce, hocce,
 ἢ in obliquis τυτοί, τυτωί, ἢ c. sic πελικουτοί. Item
 τῶν nunc nunc, δευὲς hucce.

Acutum relinquunt in antepenultima, licet vlti-
 ma sit longa. ut ἀνέλεως. Κακοήτων ἢ σωήτων acuta
 penultima efferunt. Item πῶς τελέων acuta antepe-
 nultima ἢ citra contractionem, ἢ in singulari τῶν
 ρεος, non τελέροις. Item ἑσπέρων, ὁμοίος, ἢ μιν, circumfle-
 xa penultima. λαβὲ ἢ σπινθί, vltima acuta. ἐχέω
 ἢ ἐχέω, antepenultima acuta. Item αὐξω, ἀλέξω,
 ἐψω, pro αὐξω, ἀλέξω, ἐψω. à quibus futura sunt αὐ-
 ξήσω, ἀλεξήσω, ἐψήσω. Interdum vna cum tono si-

gnificationem variant. ut quum ἀγρικός vsurpant pro imperito & priuato: quum communibus ἀγροί-
κος sit ruri habitans. Item πόνυρος pro rustico, μόχνη-
ρος pro arumnofo, & γέλοιος pro risum mouente.

Synalæpha & synæresi crebro vtuntur: dicunt enim ὦν αἶψ', ὦν ἄνθρωπος, τοῖμα ποῖ, ἡρώωναι, ἡέτος, pro ὦ αἶψ', ὁ δὲ ἄνθρωπος, τὸ ἱμάποι, ἡρώωναι, ἡέτος. Ad hæc o & concurrentes in x contrahunt. sic εὐμπαλιν pro τὸ ἔμπαλιν, εὐδύμα, pro τὸ ἐνδύμα, παρθέλαε pro παρθέλαε, superposito semper apostropho. Aliàs etiā elidunt i, siue u. ut οὐ γδ' μοῦσι, pro οὐ γὰρ μοι ὄσιν, & ποῦ σι pro ποδ' ὄσιν. Ex ὁ ἔπερος faciunt ἄπερος, quod sic inflectunt: Ἀπερος, θατίρς, θατίρω, πὲν ἔπερον. Δ. ἀτίρω, τὼν ἔπερον. Π. ἄπεροι, τῶν ἔπερων, τῆς ἔπερος, τῆς ἔπερος. & similiter in fæminino ἀπέρα, & neutro θατίπερον. Vbi enim præcedit τ, locum habet ῥ. ut τὸ ἔπερον. & contracte θατίπερον. aliàs initium est à vocali, ut ἄπερος, id est, ὁ ἔπερος. Vbi vero articulus desinit in cōsonantem, fieri nequit contractio. Ideoque τὸν ἔπερον in accusatiuo dicunt non θατίπερον. & pari forma in alijs.

Producunt aliquando ancipites alioqui breues, ut puta α extremum in accusatiuis nominum in dus. ut πηλέα, ἀτρεῖα, & penultimam in αἰδριαῖτα, ἱμαῖτα. Habent autem propria vocabula præter iam indicata non pauca, eaque aut omnino à communibus diuersa, aut paulo aliter inclinata. ut παρθέβουσις pro παρθεβεία, καταβόησις pro καταβόη. ἀγάπησις pro ἀγάπη. ἄσαχος, ἄσαφίς, pro σάχος, σαφίς, δριδακίον, pro ea quæ Ionibus est δριδαξ. Item βόλιον pro

βόλβιτον. κοράμβη, pro κράμβη. βλήχαι pro γλήχαι.
 βλέπος pro βλέμμα. δένδρος, δένδρεος, pro δένδρον, ου.
 κναφὺς ἔσ κναφεῖον pro γναφὺς, γναφεῖον. κεφαλαρ-
 γία pro κεφαλαργία. ῥάφανον vocant brassicam, radi-
 culam vero ἰαφανίδα. Item κάταντες dicunt de-
 cline. λίττον pro λίττον. ἔσ θαρράλεον, αἶρεν, μωρρίτη
 pro θαρραλέον, ἄρεν, μωρρίτη. σελίπειν pro σελίζειν. ἐν-
 τελέχεια pro ἐντελέχεια. κολοκύντη non κολόκυνθα. κρίζα-
 νος pro κρίζανον.

Mutant σ in ξ in præpositione σὺν tam apposita
 quàm composita. ξὺν θεῷ, ξύμβουλος. Alicubi etiam
 in τ, ut τίμερον pro σήμερον. πύπλον pro σέπλον.

Quin ἔσ pro ας duplici geminum π substituant:
 ut in θαλάπια, κρείπλων. Ἐπῆτης, δεκάτης, ἔσ simi-
 lia malunt, quàm ἐπῆτης, δεκάτης. Ακῆτης est il-
 lis sarcinator, pro ἐκῆτης. Ταμίης quæstor ἔσ αcono-
 μις. θλασίς fractio, νομιλῶν νομιλῶν, οἱ ἄλλες,
 ἔσ τοῖς ἄλλας dicunt potius, quàm τῶ ἄλλας. Item ἐλάα
 olea, pro ἐλαία. ἡτῶν καὶ δὴν littus, pro αἰγιαλός. ἄπια
 pro ἄπια, ἔσ ἄπια pro ἡνά. σῆς τui, pro σῆς, ἔσ σῆς
 tuos, pro σῆς. οὐδὲ ἐν, pro οὐδὲν, ἔσ οὐδὲ εἰς pro οὐ-
 δεις. Item ὅσαι ἡμέραι ἔσ ὅσημέραι, quotidie. καὶ
 κάεα, pro ὅπῃ κεφαλῶ. ὅπῃ κόρης πατάξαι, pro co-
 laphum impingere. δέεν, ὡρέπει, pro δέοντως ἔσ ὡρε-
 πόντως.

E diphthongo auferunt i, ut quum dicunt ἐπῆρος
 pro ἐπῆρος, κῶω pro κῶω, κῶω pro κῶω, πῆεν ἔσ
 πῆμα, pro πῆεν, πῆμα. Item quum ες pro εἰς, quod
 Diores quoque ἔσ ABoles faciunt. Χαμάθεν malūt,
 ἔσ χαμάθεν e terra. Item ἀθήνησιν, ἀθῆνῃσιν, ἀθῆνῶν,

quàm ἐν ἀγῶναις, ἢ ἀγῶν, εἰς ἀγῶας. ὣς οἶκαδε, οἶκοι, οἶκοθεν, quàm εἰς οἶκον, ἐν οἴκῳ, ἢ οἴκου. μόλις quoque dicunt pro μόλις, δὲ pro δὴ, ἀμνηστέη pro ἐν τῇ ὁπῳ.

Sunt ὣς poetis Atticis suæ quædā voces ac dicendi formæ, videlicet ex superioribus nonnullæ. Itē ἀπίδρα, ἀπίδραμι, ὣς ἀπίδρα, id est, aufugi, aufugimus, aufugerunt. ὣς πιπυιδμός, pro πιπυιδός. δῖα κεναισμένος, pro διεφθαρμένος. ἔξελαδ, ἀπολαδ, καλαδ, pro ἔξελάσω, ἀπολέσω, καλέσω, χεῖω pro χεῖμαι, πάματα pro ὑδάμῳς, nequaquam, μὴδ nunquid, ἀρχῆθεν ab initio, pro ἔξ ἀρχῆς. ἀληθες pro ὄντως verè. βαβαϊὰ ἔραρα, pro βαβαί. πλέον plus, pro πλέον. μάλλον ὁλβιώτερον, καὶ κάλλιον μάλλον, pro μάλλον ὁλβιον, καλόν. ἐμέοθεν ὣς ἐμέθεν, pro ἐμοῦ. σέοθεν καὶ σέθεν, pro σοῦ. ἐοθεν καὶ ἔθεν, pro οὗ. ὁ πῆρ speculator, pro κατὰ σκοπος. Item εἰπιδα, ἐτέληδα. Horum tamen nonnulla quandoque etiam in oratoribus legimus.

DE IONVM PROPRIETATIBUS. Cap. IIII.

RECTOS communiter in ας desinentes Iones finiunt in ης, ut ἀρχῆς pro ἀρχίας. Item genitivos singulares primæ declinationis in εω, τῷ ἀρχέω, ἀτρείδεω. Genitivos verò plurales desinentes in ων, à nominibus fæmininis nunc in εων terminant, quod etiam Doricorum est. ut πιλέων, ὠρέων: nunc in αων, πυλάων, ὠγέων, pro πυλῶν, ὠρῶν. Itidem à masculinis in ης. ut παρσίαν, pro παρσῶν. Accusatiuos

masculinos primæ declinationis parisi finiunt in εα. ut
 τὸν ξέρεεα, τὸν ἀμώεα, sic τὸν αἰνέεα. Eorundem sunt
 casus incontracti. ut τὸ τίχεος, τῷ τίχει, τὸν στωκράεα.
 Ἔ τοος pro τοῖς, χεόα pro χεαῶ. Item χεύσεος, δργύρεος,
 ἔ similia, quæ Attici contracte efferunt. Geniti-
 uos in ε, à rectis in ος, per οιο efferunt. λόγιοι, καλῶιο,
 quod Theffalorum proprium esse dicitur. Geniti-
 uos in εος, à rectis in ος, finiunt in ηος. βασιλῆος, πη-
 λῆος. Rectos quoq; plurales in ηες. βασιλῆες, ἰππῆες.
 ἔ accusatiuos in ηας, βασιλῆας, ἰππῆας. Genitiuos
 communes in ιος, à rectis in ις ὑsurpant, ut ὄφις, πό-
 λιος. quos aliàs proprios faciunt in εος, ὄφεος, πόλεος.
 quandoque in ηος, πόληος. Genitiuos quoque com-
 munes in ατος, à neutris nominibus in ας, abiecto τ,
 faciunt in αος. ut τὸ κέεος, τῷ κέετος κέεος. Accu-
 satiuos fæmininos in ω desinentes terminant in οω,
 ut τῷ λιτῷ, λιτωῶ. Item è genitiuis in δος, ὁ remo-
 uent, ut πάειος, ἀδώνιος, ἔ c. vnde accusatiui πάειν,
 ἀδωνι eorundem sunt. Rectos plurales in εις, à no-
 minibus in ης ἔ ις terminant in εες. ut ἀλητέες, πο-
 λέες. A rectis pluralibus in ες, datiuos formāt addi-
 to σι, τοῖς ἀνέπασσι, ἡρώεσσιν. In neutris vero à genitiuis
 singularibus ο in ε, ut ἀπὸ τῶ σώματος, τοῖς σωματέσσιν.
 ἔπείος, ἐπέεσσιν quod AEolū quoq; propriū est. Dati-
 uis finitis in ος addunt ι, ut τοῖσι ὁμοίοισιν, λόγοισιν. Item
 finitis in ας, ut τῷσι μεύουσιν. quin ἔ α horum mu-
 tantes in η, ἔ subscribentes ι, dicunt τῷσι μεύουσι.
 Datiuis dualibus finitis in ον addunt ι, ante ὡ finale,
 λόγουιν, ὁμοιουιν. Pro ὁ ὅος dicunt ὁ ὅις, ὅιος ὅιν, ὅια. ἔ
 cōtracte, ὅος, ὅι, ὅα. Itidē in plurali, ὅιες & ὅιες, ἔ c.

Item νηῖς, νηὶς, νηῖ, νῆα καὶ νέα καὶ νηῶ, αἱ νέες pro νῆες, τὰς νέας & νῆας pro ναῦς. Eorundem sunt illa οὐδαμοί, μηδαμοί, pro οὐδένες, μηδένες. πολλὸς pro πολὺς. ὁδμὴ pro ὁσμὴ. Notatus est Xenophō ut patriæ linguæ desertor, qui cum Atheniensis esset, ὁδμὴ dicere maluerit, quàm ὁσμὴ. In patronymicis in δης interponunt α. ut λαερπάδης pro λαερπίδης, πηλειάδης pro πηλειδης. Comparatiua & superlatiua propria forma ipsi efferunt. ut αἰδοιέστερος, ἀφρονέστερος, διαχμέστερος, ἀρχέστερος, & αἰδοιέστατος, ἀφρονέστατος, διαχμέστατος, ἀρχέστατος.

Articulorum postpositiuorum aspirationes conuertentes in τ, π dicunt pro οὐ, τὰς pro ὧ, & c. Præterea pro ἐμὸς dicere malunt ἐμεῖο, ἐμῷ. & pro σοῖς, σοῖο, σοῖο. & pro οὐ, ἔο, εἶο. Ἡμεῖς quoque, ἡμεῶν, ἡμῖν, ἡμέας. & ὑμεῖς, ὑμέων, ὑμέας. & interposito ι, ἡμῶν, ὑμῶν, in genitiuis. & σφέες, σφέων καὶ σφέων, σφέας Ionica sunt.

Præterita inchoant sublati augmentis. ut τὺ πῖον pro ἐπύπιον. πῖδε pro ἐπιδε. βλήιδρος pro βεβληιδρός.

Rursus geminationes alicubi præponunt. ut λελάχως, κέκλυδι. quod similiter faciunt Dores. Vocibus integris vtuntur à verbis & participijs cōtractis, ut ποιέω, ποιέμαι, ποιέων. Tercias personas parataticorum & aorist. secund. in verbis barytonis, & in circumflexis, & in μι, in primis quidem coniugationibus formant in εσκε. ut τὺ πῖεσκε, τὺ πῖσκε, πῖεσκε, ἐπῖδεσκε. in secundis vero in ασκε, ut μύκασκε, γὰσκε. in tertijs in οσκε, χεύσοσκε, δίδδοσκε. in quarta εἰς μι, in υσκε, ζώγυσκε.

In tertijs personis finitis in η, apponunt σι, vt ἐλ-
θοι, λάβῃσι. pro ἐλθῇ, λάβῃ. Τίθεασι, ἰσάασι, διδῶσι,
ζῶγυῶσι dicunt, sicut Attici. Quæ personæ commu-
niter effingi solent similes dativis pluralibus parti-
cipiorū, ἡγεῖσσι, ἰσᾶσι, διδῶσι, ζῶγυῶσι. aliàs ζῶγυῶσι.

A præteritis in κα desinentibus sublato κ, & vo-
cali præcedente correpta, propria præterita effingūt.
vt à δέδοικα δέδια, à βέβηκα βέβαα, ab ἔστηκα ἔσταα,
vnde ὁ ἔστως, & per contractionem ἔσως, à quo ἐνε-
σῶς, id est, præsens. Idem & Bæotij pro πίπφα, πίπ-
φας, τίλυφφα, τίλυφας dicunt. & pro ἐτίλυφει, ει, ἐπι-
τύφφα, ἐτίλυφεις, ἐτίλυφει. quæ contrahentes Attici fa-
ciunt ἐτίλυφει, & c. Sic pro ἡδῶν, ἡδῶς, ἡδῶ, sunt Ioni-
ca ἡδέα, ἡδέες, ἡδέει. & Attica ἡδῆ, ἡδῆς, ἡδῆ. Αφείω-
κα verò, dimisi, & ἀφείωμαι dimissus sum, pro ἀφεῖ-
κα, ἀφεῖμαι, Ionum & Dorici sum esse dicuntur. sunt
& qui Atticis asserant. Ad hæc ὀρέω dicunt pro
ὀρέω, ἐχέοιτο pro ἐχέοιτο, ἐνείγω pro ἐνέγω, εἵ-
πας pro εἰπών, ἔω pro ὑπάρχω, ἐκπλώσας pro ἐκ-
πλώσας, εἶρομαι pro ἔρομαι, εἰρώτα pro ἐρώτα, καυ-
χᾶσαι pro καυχᾶ gloriaris, φάχσαι & πίεσαι pro
φάγη, πίνη, id est, comedes & bibes. Ad hæc ἔλα-
λα, ἔφαφα, ἔχανα, & similia per α magis, quàm per
η efferrunt. ἡλδοσαν verò, ἐμάδοσαν, & similia Chal-
ciden sium esse aiunt. Ab infinitivo Dorico ἰύπην,
Iones formant τυπῆιδν, & rursus τυπῆιδναι. at-
que itidem ab alijs, quod etiam Dorici faciunt.
Item ἐπυφθῆν ab ἐπύφθῆσαν, à prima plurali absci-
σομ, vna cum præcedente vocali, ἐπύφθῆιδν, ἐπυφθῆν.
secundas personas singulares temporum vocis

passivæ à tertijs formant ablato τ, vt à τυ'πιεται, τυ'πιαι, ab ἐτύπιετο, ἐτύπιο. sic ἐτύπεο, ἐτύψαο, &c. Tertiam personam pluralem præteriti passivi formant à tertia singulari posito α ante τ. & tenui (si ea præcessit) mutata in suam aspiratam. vt ab ἔσπαρται, ἐσπάρεται, à τέτυπαι πτύφαται, ἀλέλεκται λελέχαι. quum autem præcedit σ, loco eius assumpta designatiua præteriti mediij. vt à φεῖλω præteritum mediij πέφευδα, passivum πέφευμαι, πέφρασαι, πέφευσαι, vnde tertia pluralis πεφευδάται. Quando autem verbum est sextæ coniugationis barytonorum, aut circumflexum, vel in μι, antepenultimam corripunt. vt κέκλειται, κεκλήται, ἀκλείω. πεπίνται, πεποιέται, ἀποιώ. τίθεται, τιδέεται, ἀΐθιμι. Hyper syntelici quoque tertiam pluralem ad eundem modum formant. ἐπέψατο, ἐπεφευδάτο. & in optatiui præsentis, & aoristi. τυπιοίατο pro τυπιοιόντο, τυψάτο pro τυψαίντο. Infinitiuo vtuntur pro imperatiuo, vt ἀγροθύειν pro ἀγρόθει.

Verba composita diuidunt interponentes nomina. vt χεῖρ ἑωρον ἐδηδώς. & αὐτὰρ ἐπὶ δ' αὖτε σκολοπας κὺ θεφρον ἐβησαν, pro κατεδηδώς, διεβησαν. Sic alias quoque compositas dictiones interdum distincte enunciant, vt quum pro πλοπόνησες, dicunt πέλοπος νῆσες. Genera nominum inuertunt, vt quum masculina μαχεδών, κίων, λίθος, fæminina faciunt. Nominatiuis interdum vtuntur pro genitiuis. Homer. οἱ δὲ δύο σκοπιοι, ὁ δὲ οὐρανὸν ὄρω ἱκανέι, pro τοῖς δὲ δύο σκοπέλων. Ξενίων σιωπῆκατο dicere solent, pro ξενίω ἐδωρήσατο. Dictiones postponunt, vt ὀριγας ὥς, ὃ

ἐπι. Ων syllabam ponunt inter præpositionem et verbum, quicum componitur. ut ἔξ ὧν εἶλον, ἀπ' ὧν εἶδον. quandoque pro οὖν. Tè quoque superuacaneam accipere solent. Item μὴ pro μὴν. ἕως ὃ dicunt, pro ἕως οὗ.

Aduerbia facta à genitiuis pluralibus contractis terminant in εως. ut ἀληθέως, pro ἀληθῶς, θυσίῳς pro θυσίῶς. Ad hæc aliquando mutant η in α breue. ut ἄλαστος, μεμακῆα, pro ἄλυστος, μεμικῆα. aliquando in ε, ut quum dicunt ξερὸν pro ξηρόν. Rursus α breue conuertunt aliquando in η. ut ἀληθεῖν pro ἀλήθεια. quod tamen sæpius faciunt, quum longum est η. ut ᾠδῆις ᾠδήμα, pro ᾠδῆις ᾠδήμα: maxime in rectis nominum finitis in α, ut ἡρῆ, χώρῆ, pro ἡρα, χώρα. Subtrahunt quoque ι, præsertim è diphthongo ε. ut ἀπόδεξις, ἐκτόρεος, ἀργύρεος. Item ex αι. ut ἀμύξαι pro αἰμύξαι. addunt quoque ι post ε in diphthongum. ut ξείνος pro ξείρος, εἰαρινός pro εἰαρινός, εἰως pro εἰως. Item υ post ο, ut νοῦσος, οὐτομα, pro νόσος, ὄτομα. I ε, siue α, contrahūt in ι. ut ὄφεις ὄφεις, ὄφιας, ὄφεις. ἱερὸς, ἱρὸς, ἱεραξ ἱεραξ. Et rursus ἱρηξ, α mutato in η. Aliquando pro α ponunt ω, ut ὤεστος, ὠνθρωπος. nisi id potius per contractionem fieri dicendum est, ex ὀδρῖστος, ὀανθρωπος. quemadmodum Attice quoque fit. E diphthongo ει, vertunt ε in η. ut κλειδέιτες pro κλειδέιτες. πηλειάδεω pro πηλειάδεω. Quandoque etiam ι soluunt è diphthongo, ut πίχιι, ἰσθῶιον, πατρῶιος, χηρίζω. A quoque mutant aliquando in ω, præsertim ex diphthongo αι. αὐτὸς pro αὐτός, θωυμάσας pro θαυμάσας. Item ε in α, ut μέγατος pro μέγιστος. Etia

τέρπευ dicunt pro τέρπου, & mutato in θ. Item πλύναι pro πλείναι. ε & ο quandoque in θ cōtrahunt. quod similiter faciunt Dores. Vt τὴ πηλὺς pro πηλέος. οἱ finalem in nominibus aliquando mutant in ες. Vt εἰρήρες pro εἰρήροι. π in κ mutantes, praesertim in interrogatiuis & reddituiis, dicunt κόσα, ὀκόσα, ὄκως, pro πόσα, ὀπόσα, ὅπως. Geminum α conuertunt in ξ, Vt τεῖξά pro τεῖσα. Consonantes geminant Vt ἄλλω, ὀππότε, μέσση, ὅσση, ὅππ. quod Dores quoque faciunt & A Eoles. Literas transponentes, καρδίη dicunt pro καρδία, τέσσατον pro τέταρτην, κρατερὸν pro καρτερόν, & simil. Item in alteram syllabam, Vt γουῶς pro γένους, ὀνείος pro νοτιάς. Tollunt consonantes dictionū inchoatiuas, Vt εἶεν pro λείεν. Itē vocales, κῆτος pro ὀκείτος, ὀρτὴ pro ἑορτή. Rursus quandoq; interponūt ε in primis personis passiuis, Vt λεγόμεθα, ἀρχόμεθα, προλεγόμεθα, ἀρχόμεθα. Itē vocale quae syllabā faciat. Vt ἐπαὶ pro ἐπαί. Admittunt saepe syncopen, Vt κάμμορος pro κακόμερος, δευκαλίδης pro δευκαλιωνίδης. quod A Eolum quoq; propriū est. Tenuēs pro aspiratis, & aspiratas pro tenuibus vsurpant. Vt quum dicunt ἀπίκοντο, ἀπιγμένοι, κιτῶν, & ἐκ οἷοιτε ἦσαν. pro ἀφίκοντο, ἀπιγμένοι, χιτῶν, οὐχ οἷοιτε ἦσαν. Item ἀχάνιον, βάρδακος, pro ἀκάνιον βάρδακος. & ἐν δαῦτα pro ἐν δαῶτα. Quamquam Iones in genere tenuitatem magis quàm aspirationē, & breues magis quàm longas amant.

Voces Ionum propriae praeter annotatas recensentur hae, βαρεῖς, hoc est, naues. ὅσσεος Dionysius, ἀφιδέαι catenae, λύσις iter, viaticum. σπρέν οἷος apio simile, &

mile, & edulium melle atque adipe conditum. σινύπι
 sordidum vellus. τε. φάσιοι triplices. ἰξίς rectitudo.
 ἀποπυρότερος vilis, id est, ἀπυρότερος. ἀφηνικέστερος se-
 nior. ἐπαίσιος manifestus. φρενέρης temperans & im-
 modestus. ἐπίλαμπος illustris. λάξις diuifio, fors. μέ-
 ζεα pudenda. ἐνὰ εἰς armati. ζωνὴ vinea. δὲ σφάγης ru-
 pes siue petraë fissæ. φερέγχοι vades. πετραπλευεῖς lo-
 custa. πλιξ gressus. πλίγματα saltus. ἀμφιπλιξ in cir-
 cuitu. κόλλιξ genus panis orbicularis. ἰδαίηνος filius
 legitimus. πρεσβύται præsides. κορδίνημα & σκορδίνημα
 capitis vertigo. & πρεσβύς putridus. ποταίνιον recens. βλα-
 χὸς delicatus. μύριλλοι carbones. μύριλλιν cinis. μάλη
 calor. μετύλη panis cauius. δημόσιος publicus. ἐλατή-
 ρια medicamenta aluum purgantia. ἐπιστοχώπερον le-
 ue. ζώπειον pistrinum. θερμώλη febris. θάλαμος spelū-
 ca, lustrum. λῆις lyraë chorda, & cantilenæ genus.
 θύσανος vrceus. ἐπίσιος domesticus. δῦπνα manipu-
 lus siue cohors triginta hominū. φάρμακα tinctura.
 τέλη sumptus. λαύεα vicus, biuium. σάχαις securis.
 φάρεα pharetra. ῥέπανον radicula. μῶτος sermo. μετέ-
 τεροι alteri. φάλαρα faciei ornamenta. ζῆτες culices
 ficarij. ζωνοτίνης procerus. αἵμασιὰ sepe è lapidibus
 absque luto. φάρσος fragmentum & extremitas. ἔμ-
 βολον aneum proæmunimentum. πρεσβύς libatio.
 ῥοικὸς καὶ ῥοιβὸς incuruus. λώκη morbus quidam to-
 tum corpus afficiens. κωπίνης egenus. ἐπιεικέστατος
 modestus. κορῶν inflexum lignum. διμύρεν cloaca.
 Item ὕβριζεν lasciuire. νεωχρόσσι nuper mouisse.
 ἐγκαπύεν persequi. αἰέγνωσε docuit. ἐναγίζεν paren-
 tare. ἀπματώισι, infatuauit. αἰπάζεν pugnare. γνωσ-
 α

μα ἄν cognoscere vires proprias ἔχ' hostium. ἀπ' αὐ-
 ξατο effugit. ἀπαρξά' appetit. παμώην inspergere. μα-
 λεδαίνεν curare. βλιμάζειν exterere. ἔμωξε gemuit. ἐνε-
 κρήσσει alligauit. ἐδιχμάδῃ in duo diuisum est. ἐγχεύ-
 πλειν insilire. θρίσσει insanire. καταπεγίξει δαυ libenter
 agere. ἐμολώδῃ occalluit. οὐλεῖν sanum esse. αἰελεῖν να-
 ticinari. ἀπερχθεῖς turbatus. ἡμεκτέων agre ferens. εἰ-
 λινύων quiescens. ἐννώσας cogitans. συμψήσας conte-
 rens. ικανώσας expellens. πιδόμαρνα visa. τεβρυμίδρος
 labore confectus. δαβελιδρος irrisus. ἀσκήσας co-
 mens. ψώσα fons. μωδῶσα effluens. δελφιδρος ad
 similitudinem factus. κάμπιοντες annuentes. ἀνὰ κῶς
 ἔχ' ὅπωςρεφίως sedulo atque dolo. ἐκτοπίως absur-
 de. κάρπα admodum. ἐκ ικανοδρῶς decenter. ψῶ rusti-
 cana compellatio est apud illos.

DE DORICORVM PRO-
 prietatibus. Cap. V.

DOres à rectis paribus in ας genitiuos formant
 in α, ὡς τὸ ἀνεία, λωία. Etiam & extremum
 genitiuorum à nominibus in ος mutant in ω.
 Theocrit. ἢ κτ' πινειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κτ' πινδῶ, pro πι-
 νειοῦ, πινδῶν. Accusatiuos plurales in ος à nomi-
 nibus masculinis finiunt in ως. ὡς τὸς ἵππους καλῶς, pro
 τοῖς ἵπποις καλοῖς. Accusatiuos singulares à nomi-
 nibus in θς contrahunt in η. ὁ τυδεῖς, τὴν τυδέα τυδῆ.
 Datiuos plurales communiter desinentes in θσι ter-
 minant in εν. ὡς δωελέσι, βασιλέσι. Addunt quoque
 datiuos desinentibus in ος, ὡς τοῖσι θεοῖσι, καλοῖσι, λῶ.

γοισι. quod itidem faciunt AEoles. Doricorum quoque est vocativus ὦ πεσίδαον, pro ὦ πόσιδον. Patronymica formant in ων ut ἀτρείων, pro ἀτρεΐδης. Genera nonnunquam mutant, ut quum ἡ λιμός, scemininum efferunt, pro ὁ λιμός masculino. Τοὶ δὲ δι-
 cunt, εἴ παὶ μῶσαι pro οἱ αἱ. Item ὁ pro ὅς εἴ pro ὅπ.
 εἴ ἐζών, ἐζώνη pro ἐζώ, ἐμεδ pro ἐμεδ, εἴ μεδ pro
 μος, ἐμιν pro ἐμοῖ, ἄμες pro ἡμῖς, ἀμῶν pro ἡμῶν,
 ἡμῖν, ἀμῖν εἴ ἀμῖν pro ἡμῖν, ἀμας pro ἡμας, τὸ καὶ τῶν
 pro σὺ, σεῖ εἴ τῆ pro σοῖ, τοῖ pro σοῖ, ὕμμε pro σφῶ,
 ὕμμες pro ὕμεις, ὅ pro ὅ, νῦν εἴ μιν pro αὐτὸν, σφῆς pro
 σφεῖς, ψ pro σφας. Item πὸς τῇ πόν, tuus, tua, tuum.
 sic ἀμός noster, ὕμός vester, σφός suus. εἴ τῶος τῶν
 τῶο, ille, illa, illud.

Verborum primas personas plurales activas desin-
 nentes in ρ, finiunt in ε, ut τὴπιόμες ἐτύπιόμες, pro τὴ-
 πιόμερ ἐτύπιόερ. εἴ passivas in θα, ut τυπόμεθα, ἐτυ-
 πόμεθα. εἴ tertias singulares hypersyntelicorum
 actiuorum in ν, ut ὁπῶπι viderat, pro ὁπῶπι. Duali
 pro plurali vtuntur, ut ἐδρῦεν pro ἐδρῦον, apud
 Pindar. Pro tertia plurali actiuae vocis assumunt
 dativum singularem, ut βοῶν, γελῶν, pro βοῶσι, γε-
 λῶσι. sic δασσῶν pro δάσσει, λεξοῶν pro λέξοι,
 ἴσαπ, pro ἴσαι, ἐσῆκαπ pro ἐσῆκαι, ἐπῆ pro εἰσι, φασ
 πῆ pro φασί. Iidem ὕθνη, ὕφιν dicunt, pro ὕθνησι,
 ὕφινσι. Futura fere circumflectunt, ut οἰσῶ pro οἰστω
 feram, λαΐν pro λήν, capies, κεισῶμαι εἴ κεισῶμαι
 pro κείσομαι iacebo. Ad haec in verbis in ζω, ea per
 ξ efferunt, ut ἀλυγίζω λυγίζω, pro λυγίστω, εἴ ἀπαγίζω
 παγίζω, pro παγίστω. Imperativa finita in ε, terminant

in ον, vt λάβον, ἦζον, pro λάβε, δίζε. Subiunctiua usurpant pro indicatiua, vt δέδοικα pro δέδοικα. Subiunctiua quoque circumflectunt, sicuti futura indicatiua, mutantes præterea η in ει. Theocrit. μή μευ λωβασῆσθε τὰς ἀμπέλους, pro λωβήσῃσθε. Ex infinitiuis desinentibus in ει tollunt ι, vt λαβέν, ἐλθέν, pro βαλεῖν, ἐλθῆν. Rursus desinentibus in ται, præponunt με, vt βήσεται pro βλώται. Participia masculina finita in ας, terminant in αις, vt ὁ πύλας pro πύλας. Item circumflexa terminata in ων, ipsi finiunt in αι, vt γελᾷ pro γελῶν, βοᾷ pro βοῶν. Themata barytona transfigurant in circumflexa, producta etiam præcedente syllaba, vt σρωφᾷ, τωμῶ, πτωῶμαι, pro σρέφω, νέμω, πέτομαι. Aoristorum passiuorum penultimam efficiunt breuem. vt quum ἐγαμέθω dicunt pro ἐγαμήθω. Eorūdem sunt illa, ἐχρητο pro ἐχένετο, ἐδέκτο pro ἐδέδεκτο, θᾶσαι pro θείασαι, δίδοι, pro δίδου, λῆς pro δέλης, ἐλθῶ pro ἐλθῆν, σιγῶ pro σιγαῖ, χεῖδα pro χεῖ. ἀπόκλειζον pro ἀπόκλειστον. εἶδμαι ἔμμεναι pro εἶδ.

Ανὰ usurpant pro αὐτῶ, vt χεύσω ἀνὰ σκήπτρῳ, quia etiam abscindunt quum efferunt, αὐτίνω pro αἰατίνω, ἔσθ' ἀντὶν ἀγροῦν, pro αἰὰ τὴν ἀγροῦν, ἔσθ' similia.

Μὰ aduerbium supplere solent. Theocr. οὐ γὰρ, pro ἔμὰ ἔγῳ. Eorūde sunt τὼς pro ὡς, περὶν pro περὶ ὧν, ἀπ' pro ὁπίσω, πλασίον pro πλείον, εἴκοσι pro εἴκοσι.

Sæpe mutant η in α longum, vt σελανᾶ, φάμα, pro σελῶν, φήμη. Item ε in ω, vt μῶσαι ὦν, pro μούσαι οὔν. ἔσθ' ω in α. vt περὶς, περὶ πος, pro περὶς, περὶ πος. ἔσθ' νυμφῶν pro νυμφῶν. Item ε in α. vt δρῆμας pro δρῆμας. ζ soluiunt in σδ. φεῖσδεν pro φεῖσεν.

συνείδειν pro συνείζειν. Syncopis frequenter utuntur. ut ὀτειχες pro ὁμότειχες, μώνυχες pro μονόονυχες, ῥῆν pro ῥεῖμαιν. Item Apocopis. ut παρ pro παρῶ, δῶ pro δῶμα, κῆν pro κήμων. Syllabas in medio adiiiciunt. ut κατεός pro κανός, ἀεργός pro ἀργός. Eorundē sunt ἄλλοκα ἔσ' ἄλλο, pro ἄλλοτε, αἶκα pro εἶκν, ὄκα pro ὀπνίκα, πῆκα pro πότε, ὀπθεν pro ὀπθεν, ἔμποθεν pro ἔμπεσθεν.

Articulos ὁ ἔσ' οἱ, sequente e vel a contrahunt in ω. ut ὠξ ab ὁ ἔξ, ὠπρος ab ὁ ἔπρος, ὠπόλοι ab οἱ αἰπόλοι, ὠδωνις ex ὁ ἄδωνις. Item α ἔσ' ε in η. ut κῆφα pro καὶ εἶπα, extrito ι, ἔσ' π versa in suam aspiratam. item κῆκ pro καὶ ἐκ. eo quoque ἔσ' & tam genitiuorū quàm secundarum personarum verborū contrahunt in ου. ut παιδῶς, διοργῶδους ἀπιδεός, διοργῶος. Item ἐτύπιδ ab ἐτύπις siue ἐτύπιο. Iidem efferunt μῆσι pro μῆδσι. Item παιδῶν, σς ὠῶν, παντῶν finali circumflexa. ἔσ' ὠῶδε pro ἰδου, ἀμᾶ pro ὁμοδ, παντᾶ pro πάντι. In tertijs personis verborum finitis in αν ante-penultima acuta, tonum demittunt ad penultimam. sic ἐσασαι pro ἐσαισαι, ἐφᾶσαι pro ἐφασαι. Quod similiter faciunt in personis finitis in οἱ. ἐλάθει, ἐφῆρον pro ἐλαθει, ἐφερον. Aduerbia qualitatis communiter finita in ὦς circumflexum, παροξωοῖσι. καλῶς, σόφως, pro καλῶς, σοφῶς. è diuerso barytona circumflectunt, sic ἐτῶς παντῶς pro ἐπὶ πάντως. Rectos nominū ἔσ' participiorū desinētes in οἱ, antepenultima acuta παροξωοῖσι, dicunt φιλοσόφοι ποδοῦδροι, pro φιλόσοφοι ποδούδροι. Casus quoque plurales fæmininorum nominū desinētes in ες, παροξωοῖσιν. ut γυναικες, χῆρες.

Ancipites breues quandoque produciunt, ut ἴσσοις, χαλός, quandoque corripiunt longas, ut puta ας finale in rectis participiorum, aut etiam nominū in parium. ut δῆσας ligans, apud Hesiodum, ἔτ' αἶας Aiax, quod citatur ex Alcmane, ἔτ' ὄχας in accusatiuo apud Theocritum.

Αἰμακνεΐας vocant Dores mortuorum inferias. Item δαῖημα miraculum, δαῖς terram, αἶπας delubrum, κῆς carnem pro κρέας, πᾶσακα palum, ἀγλῖδας alliorum capita ἔτ' agrestia mala, περὶκα rorem, ὕβον gibbum, βαῖται renonem siue διφθέραν, ὄλπι piscatorem, πῆλαι ouem fuscā, ἔτ' πῆλαι eum in oue colorem, πύρριχον ruffum, κακοχάσμοις male moratum, ἀπὸ πατὸς patrem, κωνάδας tonsuram, ἀδὲς copiosum. ἀδέματιν absque corpore. Iidem δαμάλη dicunt pro δάμαλις, κλαῖδες pro κλείδες, σιὸς pro θεός, φυὴ pro φύσις, ἑσλὸν pro ἑδλὸν, πετρεῖες pro πετρεῖες, μικρός pro μικρός, ὀστίχον pro ὀστίχον, τὰ pro τὰ, βαρδισος pro βαρδισος, σκᾶπλον pro σκῆπτρον. Δωρύτομαι pro δωροῦμαι, ἔτ' φειμῶμαι pro βριθῶμαι, id est, insolenter ago. καδαίρειν, illis est flagellare, κεκλίζειν mouere, ἔτ' βωσῶν ἐν vocare.

Ad hac voces Cretensium peculiare traduntur ha, δαμαλις pro agresti pomio, μύχων pro palmarum acerno, ὀρηχας pro ὀρηχας, βέιπιν pro βέλπον, ἐνχρόν pro ἐς χρόν, ἔβα pro ἔα, ἔβασον pro ἔασον, ἀκρητον pro ἀκρητον, χῆρες pro χῆρες, κίρκον pro κρίκον, σιὸς pro θεός, βωλὰ pro βυλὴ, κῆ pro κρέας, δευκωδίδης pro δουκωδίδης, θυφρατος pro θυφρατος, πατίδιον pro πατίδιον, κραῖον pro κρανίον, αὐτί

pro αὐτῷ, πῶος pro ἐκείνης, πῶτις pro ταύτης, πὼ pro
 οὐ ἔσ' σέ. ἡ δὲ, id est consuesco. βῶω epulor. κίλομαι iu-
 beo. πλέκοντι quoque pro πλέκοισι, λέγοντι pro λέγουσι,
 ἔσ' similia. Item ῥῶ pro ἦς, ῥῶτον pro ἡλθοι, κα-
 βαλεῖν pro καταβαλεῖν, ποτὶ pro πρὸς, unde πῖταγε, πῶ-
 τεχέ pro πρὸς σαγέ, πρὸς σεχέ. Item πῖπὼν ἔσ' πῖπλῶν,
 pro πρὸς τὸν, πρὸς τῶν. πῶκα pro πῶτι, οἰκαδεῖς pro οἰ-
 καδε, ἐνδῶ pro ἐνδόν intus, αἰὲς pro αἰὲς semper. ἡμους
 pro τῆμος, μῆς pro μῶ. Horum tamen quaedam quum
 apud Theocritum Syracusanum, ἔσ' apud Demo-
 sthenem pro Ctesiphonte in Byzantinorum decreto
 legantur, apparet non solis Cretensibus in usu fuisse.

Porro Siculi, ut Grammatici asserunt, κῶτες αἰ ἔσ'
 κῶτῶνα dicere maluerunt, quàm χῶτες αἰ ἔσ' χῶτῶνα.
 Item δελφίαν quàm μῆπ' ἔσ', ἔσ' γῶλω quàm γῶλῶ-
 κα. inter quos Syracusani secundam personam singu-
 larem Aoristi primi medi in α finiebant. sic ἐπύφα,
 ἐπιήσα, pro ἐπύφω, ἐπιήσω.

DE ÆOLVM PROPRIETA- tibus. Cap. VI.

AEoles rectos nominum imparium desinentiū
 in ας, addito ι, in αις finiunt. ut ὁ δῶας δῶας,
 μέλας μέλας, αἶας tamen nō faciunt vitan-
 tes cacophoniam. Porro ex diphthongum finale in
 genitiuis mutant in ου. ut αἰακίδου pro αἰακίδος. Ge-
 nitivos plurales à rectis in αι, per αων efferūt. ut νυμ-
 φάων pro νυμφῶν. Item singulares à rectis in ους,
 per νος acuta antepenultima. ut ὁ ἀχλὺς, τὸ ἀχλ-

λιος, ἔσ' adhuc τὴ ἀχίλλιος secundum iuniores. Nomina fœminina in is, declinata per dos, remoto s, inflectunt purè. ὡς ἡέπος, ἀρτίμιος. τὴν ἄψιν ἔσ' σφ' ἔαζω dicunt pro ἀψίδα, σφ' ἐχίδα. Accusatiuos finitos in ω oxytonum à nominibus contractis fœmininis grauiare solent, ὡς τὴν λήτω, ἐχέτω, pro λητῶ, ἐχετῶ.

Vocatiuos à rectis in ων finiunt in ον, ὡς ὦ χελιδόν, σὸρπηδόν. E finitis quoque in ες abscondūt s. ὦ σῶκράτε pro ὦ σῶκράτις. quod ipsum faciunt in horum genitiuis, Ἑκράτου pro στωκράτις. Eorum est pro βωσί, γυναιξί, βώεσσι ἔσ' γυναικέσσι dicere, addito i recto plurali, ἔσ' σ' ὡς ut plurimum geminato. Datiuis pluralibus in οἷς vtuntur pro accusatiuis in οἷς, quod u soleāt mutare in ι. ὡς τοῖς ἀνδράποῖς pro τοῖς ἀνδράποῖς. Accusatiuos in οἷς per εως etiam ipsi efferre traduntur, sicut Iones. ὡς τῶς ἀνθρώπων, λόγων, pro τοῖς ἀνθρώπων, λόγοις. Adiectiua quandoque patronymicorū forma effingūt. ὡς ἀποδαρχίδης, id est, ἀποδαρῶν πατρὶς. Eorum peculiaris est patronymica forma in αδρος. ὡς ὑπὸ ἀδριος. Genitiuis pro rectis vtūtur. ὡς quὴ ἐκ τῆ μηδρυος faciunt ὁ μηδρυος μηδρύου. Masculina quædam fœminino genere efferunt. ὡς ἡ ἀνὴρ, αἰθήρ, αἰὼν.

Æoles dualem numerum repudiarunt, quos in hoc, sicuti ἔσ' in alijs multis, Latini Prisciano teste imitati sunt. Porro pro ἐγὼ dicūt ἐγὼν, pro ἐμὴ ἐμέδ, pro μου μιν, pro γὰ ἄμμε, sicuti Doros. Item τὸ π, pro σὶ σέ, ἔσ' ἄμμε, ἄμμι καὶ ἄμμιέων, ἄμμι καὶ ἄμμι, ἄμμι καὶ ἄμμις, pro ἡμῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμῶς. Item σὺδ ἔσ' σὺδ pro σὺδ, ὑμμε pro σὺδ, ὑμμε, ὑμμέων, ὑμμιν,

ὑμμαι, pro ὑμῆις, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμαῖς. Ἐὖ pro οὖ.

Verba finita in ω, terminant in ημι. Vt ῥόημι φίλη-
μι, pro ῥω φίλω, i subscripto penultima. Tercias
personas verborū apud alios in ει desinentes, finiunt
in η. Vt δίδη pro ἔδδη ligauit. Futura circūflexa gra-
uantes ꝑ præponunt syllabæ finali. Vt κέρσω pro κερῶ,
φθέρσω pro φθερῶ.

Aoristum priorem actiui optatiui terminant in
εια. Vt τύψα pro τύψαμι. cuius secundam Ἐ tertiam
personam singularis, ac tertiam pluralis Attici quo-
que usurpāt. Infinitiu in εν quandoque in εις ba-
rytonum finiunt. Vt ῥοεις, φρόνεις, pro ῥοεῖν, φροεῖν. Item
in ω. Vt λαβῶ, ἐλθῶ pro λαβεῖν, ἐλθεῖν. Vbi tono ad-
huc translato λαβῶ, ἐλθῶ dicere audent. Quæ au-
tem communiter in α, apud eos in αις desinunt, λααῖ
λααῖς, βοαῖ βοαῖς. Item quæ communiter in αῶ,
apud ipsos in οῖς. χευστῶ χευστοῖς, ὀρθῶ ὀρθοῖς.

Τίσταμι quoque dicunt, Ἐ ἴσταμι, pro ἴστημι, ἴσ-
μι. Eorundem sunt participia illa, πεινῶς πεινῶα,
id est mortuus, mortua. Porro participia usurpant
pro verbis. Vt ἰλ. θ. ἦτ' ἐνὶ κήπῳ βελτομένη, pro βελτε-
ται. Participia desinentia in ως oxytonum, ipsi in
ων barytonum finientes perit inflectunt. Vt νεοήκων,
εἰρήκων, οντος. pro νεοηκῶς, εἰρηκῶς, ὄπος. sic κεκληγῶτες
legimus apud Homerum pro κεκληγότες. Geminant
Ἐ ipsi consonantes π, σ, τ, sicuti fere reliqui. Ἐ ad-
huc alias præcedente breui, ad eam producendam. Vt
εἴτετε, καββαλε, καδδε, καππισε. pro καπέαλε, κῑ-
δε, καπίπσε. Præterea literæ ꝑ præponere solent
β, quum x sequitur aut τ, aut λ. Vt βεβίκας, βρυτήρ.

βρόδον pro ἐάκος, ῥύτηρ, ῥόδον. Vbi β successisse dicitur in locum literæ digamma appellatæ, hac figura F, qua antiquissimi AEoles utebantur pro denso spiritu, & quandoque pro tenui. sic Φελέην Φαήρ, pro ἐλέην αἰήρ. Qua de re Priscianus exacte scribit lib. I. Etiam π ponunt pro τ. Vt ἀπολή pro σολή. Literas quoque alias pro alijs multipliciter, vt quum ἀπαλῖς, ἀπέλλιον dicunt pro ψαλῖς, ψέλλιον. φλάται pro θλάται, κῆον pro πῆον, αὐφένα pro αὐχία. Item ὄππατα & μετ' ἐποδ', pro ὀμματα, μετ' ἐμοδ'. & ἐμπίππιν pro ἐμπίσσιν. Consonantes duplices resoluunt. Vt σδεὺς pro ζδεις, κένος pro ξένος, πέλεπς pro πέλοψ. Ζα vsurpant pro δζα, vt ζαζάλλειν pro δζαζάλλειν. Eorūdem est ἰδμεν, pro ἰσμεν, ὀδμὴ quoque pro ὀσμὴ AEolibus & Ionibus tribuitur. Aspirata tenuiter efferunt. Vt ὀσος ἔπος, pro ὀσιος ἔοσ', ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ἀπῆκε pro ἀφῆκε, κατήκει pro καθήκει. Ex ei faciunt e geminata immutabili ibi forte occurrēte, vt ἰμεῖρρων pro ἰμείρων, ὠπιλαὶ pro ὠπιλαῖ. Ex diphthongo αι tollunt ι, quum non sequitur consonās. Vt ἀρχάος, pro ἀρχαῖος. Rursus interdum υ addunt in diphthongum. Vt ὠκυλος αὐτάρ, pro ἔκυλος αὐτάρ. Item ὠως αἰήρ, pro ἔως αἰήρ. Diphthongorum diuisione gaudēt. ἀρχῆτοι enim dicunt pro ἀρχαῖοι, κοῖλον pro κοῖλον, & χλαῖς χλαῖ, pro χλαῖς χλαῖ. Monosyllaba nomina in αις soluta diphthongo efferūt. Vt παῖς, δαῖς, pro παῖς, δαῖς. Pro ei aliquando ponunt ei. Vt ὄνοϊρος pro ὄνείρος. Item ω pro υ. Vt μῶσα, λείπωσα, pro μούσα, λείπυσα & ι pro υ. Vt ἰψηλὸν ἵπαρ, pro ὑψηλὸν ὕπαρ. Itē pro ο ponūt υ. Vt ὄνυμα pro ὀνομα, ὅμοιον pro ὀμοιον. Et ε. Vt ὡρῆς

σι, pro πρὸς σέ. ἐδοῖς pro ὀδοῖς, ἐδῶν pro ὀδῶν. Et
 o pro α, vt σροτὸς ὀνέλιται, pro σχατὸς ἀρέλιται. Ὑ rir-
 sus α pro o. vt ἄσα pro ὄσα. Item o pro ω. vt ὄεα
 pro ὠεα. o Ὑ α contrahunt nunc in ω, vt ὦμος pro
 ὀ ἄμος. nunc in ου. vt ὦλλο pro τὸ ἄλλο. Pro η quan-
 doque accipiunt α. vt μίλας pro μίληας, παλῶς pro
 παλῶς, ἐκάλα, Ὑ αῶς, pro ἐκάβη, ἠῶς. Item ε. vt
 ἄρες pro ἄρης, ἀδικέσαι pro ἀδικῆσαι. quādoque etiam
 ε pro α. vt κρέας, θρίεμος, pro κράας, θρίαμος.

Vtuntur saepe syncopa, vt quum dicunt ὦρσεν pro
 ὠρμισεν, καίππεν pro κατίπεν. Addunt quoque syl-
 labam τα in verbis sicut Attici. vt εἰπηδα. Acutum
 tonum in articulos transferētes dicunt ὄσος pro ὀσός
 tuus, ἦση pro, ἦσῃ τνα. quod faciunt etiam in nomi-
 nis dissyllabis oxytonis. vt κάλος pro καλός. βῶμος
 pro βωμός, βαρίς pro βαρίς. Monosyllaba finita in
 ωξ fere circumsfleunt. vt ῥῶξ. Ὑ finita in ος, λω,
 δος. vt ῥοῖς, χῶς, ζῶς. Grauant quoque oxytona in
 ἰδον, vt βασίλδω, ἀχίλδω. Eorum denique propria
 vocabula traduntur hac, ἰα pro μία, ψάφαξ pro ψῆ-
 φος, ἐσώρωται pro ἐσρωται, χεύσιον pro χρωσίον, πέζα pes,
 ἔρος ἔρα amor, πλορμός sternutamentum, ἰδάπιδον
 pauimentum, ἀρέχων vir, ἀκίεα debilis, μείς mensis,
 δηῖοσε aliorum. Baotiorum verò particularia hac,
 ἴξον pro ἦκον sine ἦκοντο, τίθκα pro τίθηκα, κελῶς pro
 κελῶς, πατῆσιος pro πατρώιος. Item genitiui in ας
 Ὑ ης primæ declinationis, αἰνείας, ἀτρίδας, Ὑ alia quædam, quorū aliqua ha-
 bent cum Ionibus communia.

DE POETARVM PROPRIE-
tatibus. Cap. VII.

Poeta, quia fere dialectos cōmīscēt, suboscūri
fiunt, & ceteris scriptoribus difficiliōres. Nem-
pe Homerus (Plutarcho indicante) Ionica, qua
magna ex parte vtitur, reliquas admiscet. Pindarus
quoque Lyricus in plerisque Doricus, alia subinde
idiomata vsurpat. Comicus etiam Aristophanes cæ-
tera in primis Atticus, in choris & cantilenis repēte
fit Doricus, quod ipsum in tragicis Euripide, Sopho-
cle, & AEschylo Atheniensibus animaduertimus.
Est igitur in primis necessarium ad poetas percipien-
dos Dialectorum idiomata tenere, deinde proprias
illorum voces cognoscere, quibus vtiq̃ue sepositis,
minimum esse deprehendetur, quodcunque priuatim
suo iure transgrediuntur. Profecto si poeta cuius-
libet Heroici vel vnam aliquam paginam diligen-
ter excutias, comparēsque ad ea quæ de Dialectis at-
que vsu poetico ab alijs tradita sunt, & per totū hūc
librum perstringuntur, verum esse quod dico, facile
intelliges. Verum hæc abunde id efficiunt, vt poetarū
phrasis ab oratoria plurimum dissideat. Ex dictionū
igitur figuris & ex vocabulis quæ poeticae incudis
esse putantur, præter adnotata in primo libro, & in
ceteris, alia quædam modo indicabimus. Plutarchus
eiusmodi plura ostendet in Homeri vita. Vbi non
minus diligenter quàm docte arcana Homericae poe-
seos sensa dictionūque tropos, & syntaxeos ac
sententiarum figuras explicat. Poetae ergo casus

quorundam nominum varijs modis transfigurant, ut vocatiuum in η cōtra communem regulam in his, αἰήτης, καλλιπέτης, ἀναρέτης, φιλοθεροίτης, ὡ αἰήτη, &c. E diuerso in α , in alijs finitis in $\pi\eta\varsigma$. ut κυνώπης, ἐχθροδόπης, ὡ κυνώπα, ἐχθροδόπα. Genitiuos etiam in $\alpha\pi\eta\varsigma$ quandoque format in α . ut τῷ αἶα, pro αἶαντος. qua forma vocatiuos quoque enunciant ab eiusmodi nominibus. ut ὡ λαοδάμα, πολυδάμα.

E genitiuo Attico nominum in $\omega\varsigma$, addito σ proprium faciunt. ut κάλως, κάλω &c. κάλωσ. πετώσ, πετώ καὶ πετώσ. Nomina circumflexa in $\omega\iota$ praeposito σ efficiunt barytona. ut δημοφώων δημοκόων. Idem faciunt in finitis in $\eta\varsigma$, ἀ κλέος compositis, ε interposito. ut ἡεακλέης ἡεακλέεος ἡεακλέοις, pro ἡεακλῆς ἡεακλέος ἡεακλοῖς. Aliquot nomina multipliciter declinant. ut ἄρης, ἄρς, &c. ἄρητος, καὶ ἄρειος ἄροις, καὶ ἄρειως Attice. Item ἄρως Dorice, &c. ἄρηος Ionice, καὶ ἄρηος Aëolice. Quibus poeta in primis vtuntur. Η κραῖς κρατὶς, &c. καίεα καίεας, τὸ καίεα τῷ κρατὶς, τὸ καίρλων καρλῶς, τὸ κάρηαρ τῷ κάρηατος, καὶ κάρηιτος, τὸ κράας κράατος. Item ὁ τυφὼν τυφῶτος, τυφῶν τυφῶτος, τυφῶδης τυφῶέως, τυφῶν τυφῶντος, &c. Attice τυφῶς τυφῶ. τὸ δόρυ δόρυος καὶ δοῦρὲς καὶ δορός, &c. δόρεας δόρεατος, δοῦρεας δοῦρεατος, δόρος δόρεος δόροις. τὸ γένυ γένυος καὶ γυνῶς &c. γένιατος, &c. γυνῶας γυνῶατος. &c. in plurali, γυνῶατα &c. γυνῶα. Simili modo δοῦρεατα καὶ δοῦρεα. Itē ἡ χεῖρ χείρης, χείρδος, χείρεος. θέμις θέμιτος, θέμιδος, θέμιτος. τὸ ὕδωρ ὕδωτος, pro ὕδωρ ὕδατος. ἕς ὡς &c. ἕας ἕατος. ζῆς ζέος et ζῶ ζῶος. sic φόρως, μάκας, et alia quæpiā, quorū nonnulla aliàs indicauimus. Eorundē

sunt illa, ὁ νοῖς, τὸ νοῖς. πλοῖς, πλοῖς, & similia. Item ὁ βοῖς, τὸ βοῖς. ὠδῶα pro ἁλῶα, τὴν μάστιγιν pro μάστιγα. Item illa quæ Attici quoque & Iones vsurpant, τὸ κῆρ & ἦρ, pro κῆαρ, ἔαρ. Declinant præterea indeclinabilia, vt Homer. χυσιόις δὲ πᾶσι. Pro irregularibus vsitatis regularia inusitata ex proportionem effingunt. vt τὸν βόα δρύα, pro βοῶν, δρυῶν. θύρεα pro θύρῳ, πολέος, πλεῖα, pro πολλοῦ, πολλῶν. rursūque πολλός pro πλεῖς. quod etiam dialecti proprium est. Numeris inusitatis aliquando vti audent, vt ἔλαμα in plurali, quod Callimachus dixit pro ἔλαμον oleum. Genus quandoque iuxta vocem tribuunt nomini-bus spreta significatione. Homer. ἐν πύλῃς ἡμαθόεντες ἐν Πύλῳ arenoso. Idem tamen aliàs scribit, ἐς Πύλον ἡγαθὴν, ad Pylum diuinam. Quandoque è diuerso spre-ta voce ad significationem respiciunt. Idem, τί πλεῖν τέκνον ἐμὸν ἐξ αἰάχου κηδομένησδε. & alibi, ἦλθε δὲ ὅππῃ ψυχὴ θεῶν πειρίσας, σκῆπτρον ἔχων. Illa verò κλυτὰς ἐπὶ ποταμίῃσιν pro κλυτὰς, & θεῶν ἐξέρσας, pro θεῶν ἐξέρσας, ab Atticis processerunt, quibus mos est dicere, ζωὴν ἀνθρώπου καὶ μᾶλλον, & similia, etiam in oratione soluta. Ad hæc genus quoque inuertunt cum declinatione. vt quum dicunt χῶρος pro χώρῃ, δίκτυς pro δίκτῳ. Cō-paratiuorum & superlatiuorum formis constru-ctioneque abutuntur. Nempe ipsorum imprimis illa sunt, ἀρτίων pro ἀμείνων, χρείων pro χείρων, πᾶσι pro παχίων, βασιλῶν & βασιλῶν, pro βασιλῶν & βασιλῶν. Φέρτερος φέρτερος, pro καρτελέως & καρτελέως. ὡς ὡς pro ὡς ὡς, τεῖτατος pro τεῖτατος, βασιλῶντος pro βασιλικώτατος. Item ἀμεινότερος,

καλλιώτερον, κρηστότερον, & similia. & illa μὲν ἄριστος, pro αἷς ἄριστος. διαχωαῖκων, pro διατάτη. Item ἔσχατος πάντων, & μὲν ἔσχατος. Articulis præpositiuis variè abutuntur. Nam exempli gratia ò multipliciter apud eos reperitur, nimirum pro articulo præpositiivo masculino absque tono: & pro neutro cum tono, sicut apud communes. Item pro òς postpositiivo, vt ὁ σπινθὴ φρονέων. & pro ἐστὶν vel αὐτός. vt ὁ γὰρ ἦλθε διὰς ἐπὶ νῆας. & pro αὐτὸς sine τῷ π. vt ἰδὼν οὐτὶ πόσον πλέθ' κακόν. & pro ὅς, vt λούσιν γὰρ τὸν παῖτα, ὁμοί γέρας ἔρχεται ἄλλη. & pro διότι, vt τοῖς γὰρ πατρὶς, ὁ καὶ πεπνυμένος βάζεις. Genitiivi τῷ & οὐ ἰσδὲν ferme modis. τῷ quoque multifariam pro ἑνὶ absque tono. οὐτὶ τῷ ἄλλῳ. & pro τούτῳ huic. vt τῷ μιν ἐιστάμερος. & pro οὐτὶ vel τούτῳ, cum tono acuto. Item τῷ pro διότι. vt τῷ ἐν αὐτῷ βασιλῆας ἀνὰ σὺν ἔχον ἀγορεύεις. & pro sic, vt τῷ καὶ τὰς ἡμέρας πόλιν. & pro αὐτόν, id est, ibidem, vel indidem. Præterea ἐμὴν sumunt pro ἐμῇ, πὴν ἔστιν pro σοί, ἡμὴν καὶ ὑμὴν pro ἡμῖν καὶ ὑμῖν, σφέ pro αὐτόν. μιν, νιν, pro αὐτόν, αὐτὸν, αὐτό, & pro αὐτοῖς, αὐταῖς, αὐτά.

In verbis tyrum coniugationum variant. vt qui ἀλέγω effingunt ἀλεῖζω, ἀ νειμισῶ νειμισίω, ἀ ποεκαλά ποεκαλίζομαι, ἀ πολεμῶ πολεμίω. & qui pro ὁ ἐγὼ βοάω dicunt βοῶω ὁρώω. Item βοᾶ ὁ ἐγὼ, pro βοᾶ ὁ ἐγὼ. & similia. Obsoleta themata sæpe usurpant. vt πύδομαι pro πωδάνομαι, οἶω, οἶω, & εἶομαι, pro εἶμαι. Significationes verborum mutant. vt καππλήγη φίλον ἡτορ, percussus est amicū cor, pro καππλάγη, id est, percussus est. nam ἐπλάγην ad ani-

num affeētumque pertinet, ἐπλήγω ad corpus. πο-
 τὸ ἐφίημι apud eos est mando, ἵεμαι impetum facio,
 κομίζω curo, φεάζομαι cogito. Item genera siue δε-
 σς. ὡς πόλις εὖ ναεπάσσα, ciuitas bene habitans, pro
 habitata. πεπληγὼς πασίη pro percussio. ὁρῶμαι pro
 ὁρᾶν video. σωλώπιτο ἔσ' ἀπὴντιτο, pro σωλώπιτο ἀπὴν-
 τιτο occurrit. ἔσ' ἔλκεται pro ἔλκει trahit. Participia
 nominaliter construnt, ὡς μάχης εὖ εἰδότε πάσης apud
 Homerum. Eorundem sunt ῥερωπιδός, ῥεωμμέ-
 νος, ῥεείφει, ἔσ' similia, pro ἑρωπιδός, ἑρωμμένος,
 ἑρείφει. Item ἑολπα ἑώλπειν, ἑοργα, ἑώρχει, ἐκλίνθη,
 δεκρινάντες, ἔσ' καίθη, δυνῶ, ὅπισθι, μέμνη in secundis
 personis, pro καίηται, δυνάσται, ὅπισθαι, μέμνηται.
 Item primæ ἔσ' secundæ personæ singulares ἔσ' ter-
 tiæ plurales in σκοι, σκες, ad Ionum imitationem, ὡς
 τὴν ἑσκει, τὴν ἑσκει, ἔσ' c.

Præpositionibus abutuntur, nunc alias pro alijs
 sumentes, nunc earum significata immutantes. ὡς ἰλ.
 α, βῆ δὲ κατ' οὐλύμπιο καρίων, pro κατ'. Item κατ'
 πόλιν, pro ἐν πόλει. ἔσ' ἰλ. β, μὲν πληθύν, pro ἐν πλήθι.
 ἔσ' ὁδῶ. α, μετ' ἀμύμονας ἀΐδιοπῆας, pro πρὸς. Item
 ἰλ. α, μὲν τελέποισιν αἶσατε, pro μετὰ τὴν τελέπων, inter
 tertios, vel ἐν τελέποις. Vnde in compositione quoque
 sic iungitur, μετὰ γέλος internuncijs. Item ἰλ. γ, τῇ
 δὲ ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἀλγέα πάχην, pro πρὸς
 τῇσδε, ἔσ' alias εἰδότε πρὸς ξανθῶ Μεγείῳ, pro πρὸς
 ξανθοῦ Μεγείῳ. ἔσ' ἰλ. α, χεύσω αἶα σκήπτρῳ, pro
 σὺ. Item ἰλ. ε, ὃν πρὸς πάσης πέν ὀμυλικῆς, id est πρὸς.
 Postponunt etiam præpositiones casibus, tunc simul
 per Anastrophē retroactō, quod oratores faciunt in
 πρὸς

ὡς tantum. ὡς νεῶν ἀπο κ' κλισιάων. παρὰ ὧν καὶ τα,
 ἀνθρώπων μετὰ, ὡς ἐπὶ πολλὰ ἐμύθησα. Et inter duo
 nomina, quorum alterum sit proprium, alterum ap-
 pellatiuum sine adiectiuum. ὡς πεταμοῦ ἀπο σιλήεν-
 τος. ζαῖτω ἐπὶ δινέεντι. In monosyllabis grauem eri-
 gunt in acutum in fine carminum. ὡς Ἀρτίμυδι ζῶ.
 οὐδὲ κακῶν ὄζ. Caterum in αἰὰ non mutant tonum,
 ne coincidat cum αἶα vocatiuo poetico à recto αἶαζ,
 id est, ὦ rex. neque in δα, ne coincidat cum accusati-
 uo δία, id est, Iouem à recto ζῶς. quanquam aliquo-
 ties αἶα vsurpant pro αἰάσῃ surge. Neque in tro-
 chaicis, αἰπὲρ, ἀμφί. nempe ἀπὸ π' εἰς ἀμφί nusquam le-
 guntur. Sed neque in iambicis, quas ijdem poetae ad-
 dito vsurpant sic: παρὰ, κατὰ, ὑπὲρ. ἐν vero adiecto
 iusserunt εἰν, εἴν, ac rursus per Anastrophen εἶν, ὡς
 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ. εἴν ὡς ἐν κούρῃ κοιμᾶται. Punctum
 quoque præpositionibus subiungunt, ὡς πάντων δὲ
 ἐπὶ σοι πολὺ καὶ τα. Solutas è compositione quando-
 que postponunt. ὡς πέμψαι ἐπ' ἀτρεΐδῃ, pro ὀππύμ-
 ψαι. Quandoque relinquunt præpositas, sed alijs di-
 ctionibus intermedijs. ἰλ. α, οἱ ὡς ῥῶν βελῆ δαυαῶν,
 ὡς δὲ ἐστὶ μάχῃ, pro ὡς ἐστὶ.

Aduerbia quædam habent propria. ὡς τῆμος, ἡ-
 μος, tunc, quum. πόθεν, ὅθεν, tandiu, quandiu, ἀλλή-
 αλῇ alibi aliorsum, pro ἀμαχοῦ ἀμαχοῖ. αἶτα contra,
 pro ἐναντίον. ἀπέναντι coram, pro ἐνώπιον. παρὰ ante, pro
 ἐμπροσθεν. τάχα pro τάχιστα celeriter. αἰπκρὺ ἐ regione,
 pro ἀπανκρὺ εἴς κατανκρὺ oratorijs. ὡς εἴς ὡς
 pro ὡς quid? cur? Ad hæc δὲ particulam, quam orato-
 res nominibus pluralibus ad finem apponunt in si-

gnificatione motus ad locum. ut *μεγάραδε* ad *Megara*, *ἀθῶαζε*, id est, *ἀθῶασδε* ad *Athenas*. Poetae accusatiuis quoque singularibus adiicientes dicunt, *οἰκόνδε* domum, *ἄλαδε* ad mare, *θανάτοις τέλοςδε* ad mortis terminum. Aduerbia in *θεν* interdum pro genitiuis assumunt. ut *ἔξ ἐμῆθεν*, *ἔξ οὐρανόθεν*, *οὐρανὸν πορὶ ἰδούμεν*. Ad hæc sicuti *ἀ* inuenitur composita in quamplurimis dictionibus oratorijs: ita particula quoque subiectæ, *τι, νε, νω, ἐε, ῥι, βει, βε, δα, ζα, λα*, in multis ut plurimum poeticis. Ex his igitur, *ἀ, νη, νε, νω*, plerunque priuant, *ἀδίκος* iniustus, *νύεμος* absque vento & tranquillus, *νέποδες* sine pedibus, *νωδός* edentulus & tamen & *τι* nonnunquam augent, ut *ἄπειρος* nimius, *νῆδυμος* perquam suavis. Reliquæ fere augent, *ἐελέγδους* valde sonans, *ῥιγῶτος* admodum notus, *βελήπουτος* late sonans, *βεφάρης* vorax, *δαφνοῖος* cruentus, *ζάχτος* admirandus, *λάγυμος* nimium capax. Habent & proprias coniunctiones. ut *νῆδρ' ἢ δέ*, id est, cum & tum, *ὅφρα* pro *ὅπως* ut, *ἢ* pro *ἢ* siue. & *ἦτοι* in orationis exordio, pro *μὲν* quidem. ut *ἦτοι ὃ γ' ὥς εἰπὼν*. *αὐτὰρ* vero, id est cæterum, quidem, *Αἶολο* propria esse videtur. Item cōpletinas, *δρ', ερ, κεν, κε, νυ, θῶ, αὖ, τοι, πω*.

Metaplasmus, id est, transformatio declinationis ac desinentiæ, frequens est poetis. ut *τῇ ὑσμῖνι* pro *ὑσμίνῃ*, *τῇ ἀλκῇ* pro *ἀλκῇ*, *τῷ μελίκρατι*, *διχόμυλῳ* pro *μελικράτῳ*, *διχόμυλῷ*, *τοῖς ποθέασσι*, *ἄσρασι* pro *ποθέασσι*, *ἄσροις*, & *λίτα* pro *λίτῃ*.

Detractio quoque, additio, transpositio, & inuersio literarum & syllabarum, atque etiam dictio-

num. ut αἶα pro γαῖα. Item χεῖα, κρέα, δυσκλέα, ὄασι, pro χεῖα, κρέαα, δυσκλέαα, ὄασσι. Ὡς δὲ θυγαῖρα pro θυγατέρα. Item ἄλφι pro ἄλφιτον, ἔει, ἔοι, pro ἔειον, ἔοιμον. Item πῖδα Ὡς κέρα, pro πιδάλια κέρατα apud Aratum. Sic λῖπα pro λιπαρά, νίφα pro νιφάδα, σκέπα pro σκέπασμα, ὕφα pro ὕφασμα, ἄλειφα pro ἄλειφαρ, γλάφυ pro γλαφυρόν, κάρη pro κάρηνα, τῷ ἰδρῶ Ὡς τὸν ἰδρῶ, pro τῷ ἰδρῶν, Ὡς πὶ ἰδρῶτα. Item θέπ pro θέπει, μάσι pro μάσιγι, δαῖ pro δαΐδι, γλῶν pro γλῶνι. Item αἰδῶ pro αἰδῶ, μετὰ γνοια pro μετὰ νοια. Porro φι syllabam finibus dictionum crebro adii-
ciunt. ut quum scribunt ἔξ θῦνφιν pro ἔξ θῦνῆς, φῆρη-
φιν pro φήρη. ἐς ἔννηφιν, pro ἐς ἔννην, οὐραίαφι pro οὐ-
ραία, Ὡς ἐκ πνιπφιν, ἐκ στραπφιν, pro ἐκ πνιπυ, ἐκ-
στραποδ. ἐπὶ ἰκρίφιν pro ἐπὶ ἰκρίῳ, ἀπὸ στείφιν pro ἀπὸ-
στειῶν, ὄχεσφι pro ὄχεσι, σήθεσφι pro σήθεσι, αὐτόφιν
pro αὐτῷ, Ὡς similia. Addunt Ὡς tertijis personis
verborum finitis in ι vel ε, Ὡς dativis pluralibus fi-
nitis in ι, non tantum vocali sequente, quod est com-
munium: sed etiam consonante. ut ἐπιπνιεν τῶτον, δίδω-
σι πολλὰ τοῖς σώμασιν μαχόμενοι. quod Attice quoque
fieri tradunt. Sicuti alia etiam nonnulla poetis vsi-
tatissima, sunt qui Dialectis vendicent. Patronymi-
cis multoties addunt ac detrahunt literas, ut ἰαπιπο-
νίδης, δευκαλίδης. Syllabarum vero quantitas quibus
rationibus à poetis inuvertatur, abunde opinor libro
precedenti expositum.

Habet Ὡς vocabula propria pene innumera. Eo-
rum enim sunt illa, ἀλδύω caueo pro φυλάττομαι. κτῆ-
μα occido, pro κτίνω. κλύω audio, pro ἀκούω. ἔραμαι

amo, pro ἐρω. ἐρύω traho, pro ἔλκω. Item πάμειν
 vibrare, pro κινεῖν. ἀμαλδύειν, id est, consumere. ἀολ-
 λίζειν congregare. ἀγορεύω pro δημογερᾶ, id est, verba
 facio, ἔ orationem habeo. αἰάζω plango, pro ἐπλωᾶ.
 ἐνέπω dico, cano. αὐδῇ vox, αὐδαῶ loquor. αἰοδῇ can-
 tus, pro ᾠδῇ. ἔ παοιδῇ pro ἐπωδῇ. ἄπεινα precium re-
 demptionis, pro λύτρα. τηλύγετος pro ἀγαπητός. ἄκοι-
 πος, ἀλογος, ὁ μὴ λεγόμενος, ὅτις, pro νχορε, id est, ὁ μὴ κοι-
 πος vel σωθύνος. ἀγὼς, duix, pro ἡγεμὼν. ἄρπακτῆρ ra-
 rapax, pro ἄρπαξ. Sic ὠρικτῆρ, φυλακτῆρ, θηριτῆρ, ῥη-
 τῆρ. Item ρεῖα, ραῖα, pro ρεῖας, ῥῆ. κούρος pro παι-
 διον. μῆλον pro πορῖον. δαῖς ἔ δαίτη conuiuium,
 pro δῶχία. ἔδησις ἔ ἔδημα vestis, pro ἑσθῆς. νύος
 sponsa, pro νύμφη. θρεπτήρ alumnus, pro τροφός, χειρὶς
 utilitas, pro χεῖρ, ὑπαλιξ carceres, pro ἀφετηρία. μυρία
 alga, pro βρύα. εὐλος nauigatio, pro πλοῦς. οἶτμα καὶ
 λαῖτμα fluctus. οἶς ὅιος οὐίς, οἶμος νία, ἄελλα procella,
 pro εὐελλα. ἡπότης pro sarcinatore. ἀήτης ventus, pro
 αἴεμος. ἀκρον iaculum, pro ἀκόντιον, correpto α. ἡχὴ so-
 nus, pro ἦχος. θῶκος sedes, pro θρόνος. ἱπποσύνη equi-
 tandi peritia, pro ἱππασία. κρυφάλεα pro redimiculo
 siue galero. ὤχεος pallor, pro ὤχρειασις. ἄμματα ἔ
 ψάμματα arena, pro ἄμμος, ψάμμος. ὑωρέν strenui-
 tas ἔ virile robur, pro αἰδρεία. vnde ἀγνώωρ stre-
 nuus, insolens. ὀπλόπιος ἔ ὀπλότατος iuuenis, pro
 νέος. ἀγήγεος, qui non senescit, pro ἀγήγετος, siue pro
 Attico ἀγήρως. χαυλιόδοις χλουῆς ἔ μόπιος aper, pro
 σὺς ἡ κάπερος. μέροπις homines, pro αἰθρωποι. θύρωω
 πος amplius humeris, αὐτὴ τῷ θύρις χεῖρ τοῖς ὤμοις. ἄργυ-
 φος candidus, pro λευκός. οὐπς, μήπς, pro οὐδέις, μὴ-

δείς. ὅτων pro ὧν ἕνων. ὅτοις pro οἷς ἕσι. *Sed sint
hæc satis. neque enim omnia persequi decrevimus.*

PLATONIS APOPHTHEGMATA.

Πλάτων ὀργισθεὶς ποτέ πνιγνῶν δούλων, χάριν ἔχιν τοῖς
θεοῖς ἔλεγον αὐτὸν, ὅτι ὀργίζεται· κολαδιῶμαι γὰρ ἀνὴρ πα-
τρός, εἰ μὴ ὠργίζετο. Ο αὐτὸς ἄλλοτε ὀργιζόμενος τῷ οἰ-
κέτῃ, ὅπως ἀνὴρ Ξενοκράτους, λαβὼν, ἔφη, τὸ πονηρὸν, μαστίζουσιν·
ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ ἐπανατεινόμενον ἔ-
χῃ εἶναι τῷ πατρὶ, ἐστάναι χρόνον πολὺν μετέωρον τῷ τιμῷ
ἔχοντα καὶ τιμῷ αἰπῇ ἐρωτώμενον, φῆσαι, κολλάζειν τὸν ἑ-
αυτοῦ παρορμησάντα θυμὸν. Διοδωροῦ μένος δ' ὑποπι-
νος, λέγει, ἔφη, κακῶς, ἐπὶ καλῶς ἐκ ἑμαυτοῦ. Ἀντιθέοις
δὲ ἐν τῇ διατριβῇ ποτὲ μακρολογήσαντος, ἀγνοεῖς, εἶπεν,
ὅτι τὸ λόγου μέγας οὐ βεῖν οὐχ ὁ λέγων, ἀλλ' ὁ ἀκούων. Ο
αὐτὸς ταῦτα εἶπεν. Ἀπας ὁ ὑπὸ γλῶσσῃ καὶ ὑπὸ γλῶσσει χρυσός,
ἀρετῆς ἐκ ἀντιθέοις. Εὐχάτη ἀδικία, δοκεῖν δίκαιον εἶναι
μὴ ὄντα. Πενίαν ἠζητέον, μὴ τὸ τιμὴν οὐσίαν ἐλάττω
ποιεῖν. ἀλλὰ τὸ τιμὴν ἀπλησίαν πλείω. Γ᾽ ἅσα ὅπως ἴμνη χω-
ρίζομένη δίκαιοσύνης, ἐκ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, παιουργία, ἀλλ'
οὐ θοφία φαίνεται. Μεθύων κυβερνήτης, καὶ πᾶς παντὸς
ἀρχων, ὃς ἀβέπει πάντα, εἴτε πλοῖον, εἴτε ἄρμα, εἴτε στρατό-
πεδον, εἴτε ὅ, τι ποτ' εἴη τὸ κυβερνώμενον ὑπὸ αὐτοῦ. Ἐπι-
τήμη δὲ κρίνεται, ἀλλ' οὐ πλήρης, τὸ μέλλον καλῶς κρι-
θήσεσθαι.

Πυθαγόρας ἔλεγε. Δεῖ φυλαδεύειν πάντα τὸν ἐκκόπειν τὴν νόσον ἀπὸ τοῦ σώματος, τὴν ἀπαρδεύειν ἀπὸ τῆς ψυχῆς, τὴν ἀσελγῆαν ἀπὸ τῆς γαστρὸς, τὴν εἶσιν ἀπὸ τῆς πόλεως, τὴν δὲ φωνίαν ἀπὸ τῆς οἰκίας, καὶ κοινῇ ἀπὸ πάντων τὸ ἀκρατές. Ερωτώμενος ὅτι ὅστις φίλος, ἔλεγε, ἄλλος ἐγώ. Εἰπε δὲ εἰσέναι εἰς τὰς πόλεις παρὰ τοὺς φίλους, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὕβριν παρὰ τοῖς φίλοις. Τῶν πόλεων ἐκείνῳ εἶπεν ἀρίστην τὴν ἀνδρῶν ἀγαθοῖς ἔχουσαν. Τούτοις δὲ κατὰ πᾶσι ἀρχόνταις, οἱ πινες οὐκ ἐπὶ τῶν καλῶν ἤχθησαν, καὶ εἰς ἡλικίαν ἐλθόντες μὴ γένησιν παρὰ τὸν αὐτῶν ἡλικίας, ληυμάτω χάριν. Ἐλεγε καὶ ταῦτα· τὴν μέθην μαΐας εἶναι μελέτω. Ζητοῦν δὲ τὸν ἀνδρα, καὶ τέκνα, καὶ φίλους, τοὺς καὶ τὴν ἀπαλαγνύει τῷ βίου παρὰ τὸν μέτρον. Ἀμὴν δὲ ποιεῖν, μηδὲ ὑπονόει ποιεῖν. Ξένος ἀνὴρ δίκαιος, οὐ μόνον πολίτου, ἀλλὰ καὶ συγγενοῖς δὲ φέρει. Μεγάλῳ παιδείᾳ νόμιζε, δι' ἧς διωκὴν φέρει ἀπαρδεύειν. Οἱ μὴ κολάζοντες τοὺς κακοὺς, βούλονται αἰδοῦναι τοὺς ἀγαθοὺς. Ἡ σὺν καίελοι ἔχει ἢ λόγον ὠφέλιμον. Καλὸν ὅτι συζῶν γυναικὶ θυμῷ, χάριν ἀσκήσεως καὶ τῶν ἵππων ἐδίδου δὲ τῶν ἀλλοτρίων ἵππων κεχεῖναι. Τούτῳ γὰρ κρατήσαντες, καὶ τῷ ἄλλῳ ἐαδίως κρατήσουσιν. Ερωτηθεὶς δὲ, τί ποιοῦσιν οἱ ἀνθρώποι θεῶν ὁμοιοι, ἔφη, ἐὰν ἀληθεύωσιν. Οἱ ὅμως ἀποφάνονται τῷ μεγίστῳ θεῷ θεῶν, ὃν Ὀρομάσδην καλοῦσιν, εὐοκίαν, τὸ μὲν σῶμα φωνῇ, τὴν δὲ ψυχὴν ἀληθείᾳ. Ο αὐτὸς εἶπεν, Δείτω σωετοῖσι, θυεῖς δὲ ὁπίθετε βέβηλοι.

PARISIIS, M. D. LVII. EXCV-
DEBAT GVIL. MORELIVS,
IN GRÆCIS TYPOGRA-
PHVS REGIVS.